

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

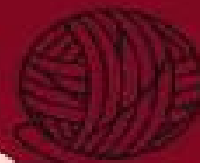
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

knitting in the city
book 5

"COMPLETELY
UNEXPECTED!"
-ELIZABETH HUNTER
USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

Happyily EVER *Ninja*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SONSUZA DEK MUTLU NINJA

ŞEHİRDE ÖRGÜ #5

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sneak Sneak Peek: Dating-ish \(Kindle Unlimited'ta Şimdi](#)

[Mevcut!\)Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[Penny Reid'in diğer kitapları](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, rantlar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek dışı olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici olmasa da tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2016 by Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

İkinci Baskı: Ocak 2016, Haziran 2016

ISBN- 978-1-942874-15-7

e-Kitap Baskısı

DEDİKASYON

Ruh eşlerine.

ÖNSÖZ

Sevgili okuyucu,
İşle ilgili üç madde:

1. Fiona ve Greg'in *İlk Görüşte Ninja* adında bir ön/öz hikâyesi (Knitting in the City kitap #4.75) var. Eğer *İlk Görüşte Ninja*'yı henüz okumadıysanız, *Sonsuza Dek Mutlu Ninja*'ya başlamadan önce okumanızı şiddetle tavsiye ederim.
2. Bu kitabı yayınlamadan birkaç ay önce, okuyucularımdan bana eşleri/partnerleri/hayali gelecekteki partnerleri ile aralarında geçen mektupları ya da yazışmaları göndermelerini istedim. Önsöz hariç, her bölümün başında gerçek insanlar arasındaki gerçek bir mektuptan (veya Post-it® Notu, veya kısa mesaj, vb.) bir alıntı var.
3. Üç yıl önce, *Şehirde Örgü Örmeye* devam etmeye karar verdiğimde Janie Morris'in rastgele bilgi kusmasının ötesinde, bu kitap (Fiona ve Greg'in hikayesi) yazmayı en çok istediğim kitaptı. Kalıcı bir aşktan daha romantik bir şey olabilir mi? Ancak, biliyordum ki Aksiyonu hayal ettiğim gibi yazmak için önce Elizabeth, Sandra ve Ashley'in eşleşmesini beklemem gerekecekti. Bitirdiğinizde *Sonsuza Dek Mutlu Ninja* nedenini

anlayacaksınız. En iyi dileklerimle, Penny Reid

BİRİNCİ BÖLÜM

*Sevgili kocacığım,
Seni bugün düünden daha çok seviyorum. Düün tam bir pisliktin.*

*-Debbie
Buzdolabında kuru silme
tahtası
New Jersey, ABD
28 yıldır evli*

*~Günümüz~
*Fiona**

"Bu gece seks yapacak mıyız? Yapacak işlerim var ve saat dokuz buçuk oldu bile."

"Grace ve Jack'i baleden almaya gitmeden önce sadece on beş dakikam var." Greg için saat 21:30 olabilirdi ama benim için benim için saat 14:30'du. Bu gerçeği doğrulamak için saatime baktım. On beş dakikadan az vaktim vardı. Aslında on dakikam vardı. "Ve bana yeni emeklilik hesapları için transfer evraklarını neden imzalamadığını söyleyene kadar hiçbir şey yapmıyoruz."

"*Ve başım ağrıyor.*" diye eklemedim. Başım ağrıyordu. Son bir haftadır başım ağrıyordu ve iştahım yoktu, son bir buçuk aydır da ara sıra oluyordu ama bu bilgiyi kendime sakladım. Onu endişelendirmek istemedim.

Kocamın iç çekişini, yüzünün ellerinin arasına düşüşünü izledim. Yorgun ve tükenmiş görünüyordu. Günde on altı saat çalışırdı ve gittiğinde genellikle tıraş olmazdı. Sondaj işçilerinin hiçbiri tıraş olmazdı. Ama birkaç gün önce tıraş olmuş olmalıydı çünkü çenesi iki günlük kirli sakallarla kaplıydı ve bu da onu daha yorgun gösteriyordu. Ama aynı zamanda onu şeytani derecede seksi de gösteriyordu. Bilgisayar ekranından uzanıp ona sarılabilmeyi diledim. Ve bir öpücük.

"Peki," diye homurdandı, sonunda başını kaldırdı ve geniş bir nefes daha aldı. Gözleri kısıldı ve formumun üzerinde gezindi ya da ne yapabildiğini

görüntülü görüşmenin onun tarafından bakın. "En azından tişörtünü çıkarabilir misin?"

"Greg."

"Bana göğüslerini göster."

"Greg."

"Tenini özledim, sadece ... göster bana." "Greg, ciddi ol."

"Ben ciddiyim. Ciddi görünmüyor muyum? Benim için hiçbir şey vücudunuzdan, özellikle de göğüslerinizden, bacaklarınızdan ve ağzınızdan daha ciddi olamaz. Ve vajina, ama vajinayı söylemeye gerek yok."

Gülmemek ya da daha kötüsü kahkaha atmamak için dişlerimi sıktım. Bunu nasıl başardığından emin değildim ama kötü bir ruh halinde ve bunalmış hissettiğimde bile -bugün olduğu gibi- her zaman beni güldürmenin bir yolunu bulurdu. "Greg-"

"Ve beynin. Pardon, beyninden bahsetmediğime inanamıyorum."

Kendimi onun tatlı aptallığına bıraktım. "Beynimden bahsetmene bayıldım, çünkü beynini seviyorum."

Kırılğan bir ifadeyle, "Ama vajinamı sevmiyor musun?" diye sordu.

O zaman güldüm, kahvemi yudumlamadığım için şükrettim. İçiyor olsaydım, ağzımdan ve burnumdan sıvı fişkırmasına neden olacak türden bir kahkahaydı bu.

Hafif kıkırdaması kulaklarıma hoş geldi; ama aynı zamanda dikkatimi dağıtmaya çalıştığını da hatırlattı.

Yaptığı maskaralıklar karşısında başımı salladım ve yeniden odaklanmaya çalıştım. "Tamam, bu kadar kadın dolabından bahsettiğimiz yeter. Bay Jackson'ın parayı yeni hesaplara aktarmak için onayınıza ihtiyacı var. Formları üç hafta önce e-postayla gönderdi, neden hâlâ imzalamadınız?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturarak üçüncü kez iç geçirdi. Sonunda cevap verdiğinde, sesi ve ifadesi önceki şakacılığından arınmıştı. "Fon seçimlerinden memnun değilim."

Kocamın görüntüsüne, çenesinin inatçı duruşuna gözlerimi kırptırdım. Kafam karışmış bir halde, "Geçen ay onaylamıştın." demeden önce tam bir dakika boyunca kekeledim.

"Ama sonra küresel fonu daha detaylı araştırdım. Anaparanın yüzde on birinden fazlası bir Monsanto iştirakine yatırılmış."

Başım zonkluyordu; neredeyse hırlayacaktım, "O zaman başka bir küresel fon seç."

"Mesele bu değil. Başlangıçta o fonu önermesinden hoşlanmadım. Farklı bir finansal danışmanla çalışmak istiyorum."

Beynim yatak odamın her yerinde patlayacaktı ve bu da daha yeni süpürdüğüm için rahatsız edici olacaktı.

Cevabımı bağırarak vermemek için sesimi özenle ayarladım. "Şaka mı yapıyorsun? Şikago'daki tüm yatırım evlerini dolaştım ve kimse kalmadı, çünkü sana göre herkes ya beceriksiz ya da yozlaşmış. Bu on sekiz aydır devam ediyor ve bu arada emekliliğimiz düşük getirili bir tasarruf hesabında duruyor."

"Kötü niyetli şirketlere yatıracağımıza hiç getirisi olmasın daha iyi." Omuz silkti. "Monsanto hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun."

I . . .

Ben sadece

Yapamadım.

Öfkemi bastırmak için derin bir nefes aldım. Greg'in bunu bilmesine imkân yoktu ama bugün bu haberi vermesi için olabilecek en kötü günlerden biriydi.

Açıklanamayan baş ağrılarına ek olarak, kızımız Grace tüm hafta boyunca kâbuslar gördüğü için uykum da son derece azalmıştı. Çöp öğütücü ve bulaşık makinesi iki gün önce çalışmayı durdurmuştu. Her iki çocuğun da fen projelerinin teslim tarihi gelmişti ve Chicago'daki tüm mağazalarda poster tahtası kalmamıştı. Ayrıca oğlumuz Jack, hafta sonundaki okul gezisi için öğretmenine para ve fiş vermeyi unutmuştu - her ikisini de kaybetmişti ve ben de bunu halletmesi için kadınla iletişime geçecek beş dakikayı henüz bulamamıştım.

Tüm bunlara ek olarak, iki ay önce eski mühendislik şirketim için sözleşmeli çalışmaya başlamıştım ve şimdiden son projemin gerisinde kalmıştım. Dokunduğum her şey bozuluyor, kırılıyor ya da başarısız oluyordu.

Bu nedenle makul olmaya ya da en azından makul görünmeye çalıştım. "Başka bir fon seç."

Göz kapaklarını indirdi ve başını yavaşça salladı. "Hayır. Paramı rüşvetçi bir serseriye yatırmayacağım."

"O rüşvetçi bir serseri değil. Bay Jackson boş zamanlarında Boys and Girls Club'da gönüllü olarak çalışan ve South Street Soup Kitchen'ı organize eden bir dede. Alex onu *kontrol* etti ve tamamen temiz çıktı." Alex yakın arkadaşım Sandra'nın kocasıydı,

ve aynı zamanda dünya çapında bir bilgisayar korsanı. Alex'in Bay Jackson'ı araştırdığını söylediğimde gerçekten ciddiymdim. Adam bir azizdi.

"O zaman neden Monsanto'da yüzde on bir hissesi olan bir fon önerdin ki?"

"Muhtemelen işini yapmaya çalıştığı için, yani paramızı en iyi getiriyi sağlayacak yere yatırdığı için. Başka bir fon seçebiliriz."

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını yavaşça sallamaya devam etti. Bu arada ben de irademin gücüyle soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Ama görüşmeyi sonlandırdığımızda muhtemelen Greg'in en sevdiği boxer külotunu parçalayacak ve cep telefonu şarj aletini saklayacaktım. Bunu hep yapardı. Her zaman imzalamamak için bir neden bulurdu.

Çaresiz ve öfkenin de ötesinde, "Sana göğüslerimi gösterirsem belgeleri imzalar mısın?" diye alay ettim.

Greg'in gözleri kısılana kadar kısıldı. Başını yana çevirdi, sanki hem ciddi olup olmadığını hem de göğüslerimi görmenin ahlakından ödün vermeye değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Kıçının e-posta ile gönderilmiş bir fotoğrafını da ekle ve anlaşalım."

O zaman homurdandım ve bu sefer yüzüm ellerimin arasına düştü. Eğer o transfer belgelerini imzalamazsa, ona bir kıç fotoğrafı gönderecektim. Belki de bir sürü kıç. Ama onlar benim olmayacaktı. Ve insan olmayacaklardı. At olacaklardı.

"Fiona, hayatım, seni kızdırmaya çalışmıyorum. Nereye ve nasıl yatırım yapacağımızın benim için önemli olduğunu biliyorsun." Sesi yumuşaktı, yalvarıyordu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sesini seviyordum; havalı İngiliz aksanını seviyordum; bana sevgilim demesini seviyordum, ki on dört yıllık evlilikten sonra artık bunu nadiren yapıyordu.

Genellikle huysuzluğuna gülüp geçer, mantıklı argümanlar ve karılık hünerlerini kullanarak onu kendi bakış açımına çekebilirdim. Ancak şu anda kırk bir yaşındaki kocamın çok sayıdaki fikrini -genellikle sevimli ve çekici bulduğum fikirlerini- eğlendirecek ne zamanım ne de zihinsel enerjim vardı.

Nedense bu kez onun fikirleri bana hiç de çekici gelmiyordu. Bana külfetli ve kendini beğenmiş gibi geldi. Sanki yaptığım işi, bu hayati derecede önemli meseleyi çözmek için harcadığım muazzam zaman ve çabayı küçümsüyordu.

Sonunda "Gitmem gerek" dedim, çünkü gerçekten de gitmem gerekiyordu. Ama aynı zamanda başım ağrıdığı ve kendimi kaybetmeden onunla daha fazla konuşamadığım için.

"Tamam..."

Ona bakmıyordum, beynim ateş karıncalarıyla doluydu ama sesindeki isteksizliği ve şaşkınlığı duydum.

"Tamam. Hoşça kal Greg." Bakışlarımı kaldırdım ve imlecin yerini bulmak için ekranı taradım, fareyi *aramayı sonlandırma* düğmesine getirdim.

"Seni seviyorum Fiona," dedi, sesi hâlâ yumuşak, ikna edici ve belki biraz da şaşkıncı.

Ona düz bir gülümseme verdim ve başımı salladım, refleks olarak "Ben de seni seviyorum" diye karşılık verdim.

"Kızma."

Omuz silktim. "Gitmem gerek." "Tamam, aşkım."

"Güle güle."

"Bekle, Fiona-"

O düşüncesini tamamlayamadan aramayı sonlandırdım ve hemen pişman oldum. Ondan daha sonra özür dileyecektim. Bir dakika boyunca masaüstü simgelerine bakarak bundan sonra ne yapacağımı düşündüm.

Onun boxer külotunu parçalamayacaktım. Sadece boxer külotuyla dolaşmasına bayılıyordum. Üniversite günlerimizdeki kıvrak koşucu yapısını korumuştı. Öyle olmasaydı bile, onu yarı çıplak dolaşırken izlemekten yine de zevk alırdım, çünkü o benim kocamdı, o benim kocamdı ve ben de onun kocasıydım. Çoğu zaman ona gerçekten tapardım.

Ama eğer başka bir fon seçmez ve o kağıtları imzalamazsa, dairede tuttuğu tüm cep telefonu şarj aletlerini saklamayı ciddi ciddi düşünüyordum.

Başımı salladım, çocukça dürtümü bastırdım ve saatimi tekrar kontrol ettim. Gitme vakti gelmişti.

Çantamı alıp dairemizden çıkarken, kafamın içindeki uğursuz bir ses - ateş karıncalarıyla kaplanmaktan bıkmış- bana başka bir seçenek daha olduğunu hatırlattı. İmzasını taklit edip ona hiç söylemeyebilir, parayı ondan habersiz yatırabilirdim. Bunu düşünmek bile midemi ağrıtıyordu. Bu, geçmeye hazır olmadığım bir çizgiydi. Beş yaşındaki Grace'in pijama partisinde giymesi için prenses kostümü almasına ve sekiz yaşındaki Jack'in Greg'in izni olmadan futbol oynamasına zaten izin vermiştim.

Greg'e sormamıştım bile çünkü ne diyeceğini biliyordum.

Bu doğru. Greg'in prenses kostümleri ve erkek çocukların spor yapması konusunda bir fikri vardı, ikisine de karşıydı. Prensес kültüründen nefret ettiğini, *Disney'in ataerkil baskı ve nesneleştirme mekanizmasından* tiksindiğini biliyordum. Ayrıca geçmişte Jack spor yapıyorsa Grace'in de yapması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden Jack şu anda Grace'le birlikte bale dersi alıyordu - çünkü Grace bale dersi alıyorsa, Jack de almak zorundaydı. Jack, futbol da oynayabildiği sürece dans etmeyi öğrenmeyi sorun etmiyordu.

Ama Grace futbol oynamak istemiyordu. O pembe giymek ve bebeklerle oynamak istiyordu. Ayrıca süper kahramanları, Legoları, resim yapmayı, Darth Vader'ı ve astronomiyi seviyordu. Prensес gibi giyinmeyi seven harika bir çocuktur. O yokken kuralları esnetmişim. Sadece birazcık.

"Hey, dünyadan Fiona'ya. Evde kimse var mı?"

Komşuma odaklanırken göz kırpmaya başladım. Asansörün kapısını açık tutuyordu, muhtemelen merhaba demişti ve ben düşüncelerime o kadar dalmıştım ki fark etmemiştim. Bu düzeyde bir dikkat dağınıklığı hiç bana göre değildi; farkındalık ve etrafımı kataloglamak genellikle ikinci doğamdı. Görünüşe göre son derece üzgündüm.

Hızla asansöre doğru ilerledim ve arkamdan içeri girerken ona dönüp özür dileyen bir gülümseme verdim. "Oh, merhaba. Teşekkürler. Kusura bakma Matt. Biraz dalgınım da. Kusura bakma."

Lobinin düğmesine bastı ve yüzüme bakmak için geri çekildi, başını yana eğdi, açık kahverengi gözleri yüzümde gezinirken değerlendiriyordu. "İyi misin?"

"Evet. Sen nasılsın?"

"Gayet iyiyim," diye yavaşça cevap verdi, alışkanlığına uygun olarak beni açıkça inceliyordu.

Matthew Simmons'la ilk kez dokuz yaşındayken tanışmıştım. O iki yaşındaydı. Onun ailesi de benim ailem de mutsuz bir evliliğe sahipti ve aynı golf kulübüne üyeydiler. Yıllar boyunca birkaç kez ona bakıcılık yapmıştım, izin verilen birkaç normal ergenlik faaliyetinden biriydi bu.

Matt Noel'den iki hafta sonra çocukların ve benim yanımıza taşınmıştı. Ona binaya hoş geldin yemeği getirene kadar aynı Matty Simmons olduğunu fark etmemiştim ve o da ağzından "*Peona!*" diye kaçırmıştı. Küçük bir çocukken bana verdiği isim.

Bu alışkanlık, insanları açıkça incelemek, daha çocuk bezindeyken bile yaptığı bir şeydi. Ve Profesör'ün bitişiğinde yaşadıktan sonra

Matthew Simmons son iki aydır, değerlendirmenin ve hesaplamanın onun da yetişkin varsayımı olduğunu biliyordum.

O beni inceledikçe gülümsemem daha da içtenleşti. Matty -şimdi Matt- sevimli bir şekilde tuhaf ve inek olmaya başlamıştı. Aslında, küstahça inektir; ama aynı zamanda iyi ve samimiydi. Her zaman iyi ve samimi olmuştu.

Ne olursa olsun, Alex'e profesörün geçmişini araştırttım - geçmiş araştırmaları konusunda biraz mutlu olabilirdim, ama şüpheli olmak benim varsayımındı. Grace ve Jack ona çok çabuk ısınmışlardı. Adam açık bir kitap gibiydi. Caltech'te lisans, MIT'de yüksek lisans, bilgisayar bilimcisi, Chicago Üniversitesi'nde doçent, iki yıl önce boşanmış ve şu anda işiyle evli, berbat bir aşçı. Ayrıca hiç çocuğu olmamasına rağmen çocuklarla arası şaşırtıcı derecede iyiydi.

Benim ailem ve onun ailesi hala aynı ülkenin insanlarıydı.
kulü

p. "Grace'in bilim fuarı projesi nasıl gidiyor?"

Eldivenlerimi giydim ve başımı öne arkaya salladım. "Şöyle böyle. O çocukları PTC şeridini tatmaya ikna etti, ancak brokoliyi yemelerini sağlayamadı." Grace, ikinci sınıftaki çocuklardan kaçının "süper tadımcı" olduğunu, yani belirli yiyeceklere karşı nüfusun geri kalanından daha hassas olduğunu belirlemeye çalışıyordu.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin." "Teklifiniz için minnettarım."

"Fedakârlık yapmıyorum." Koyu renk kaşları alnında yukarıya kalktı, sivri bir samimiyet göstergesiydi. "Bir başka kızarmış tavuk yemeğin için neredeyse her şeyi yaparım."

Sırıtişım genişledi. "O zaman neden Cumartesi günü gelip Grace'in bilim fuarı projesine yardım etmiyorsun? Ben de zaten kızarmış tavuk yapmayı planlıyordum."

Ben daha teklifimi bitirmeden Matt başıyla onayladı. "Kabul ediyorum," diye ağzından kaçırdı, asansörün sesi lobiye varışımızdan çok onun kabulünü işaret ediyordu sanki. İkimiz de güldük ve dışarı çıktık, birkaç dakika daha havadan sudan konuştuktan sonra binanın girişinde yollarımızı ayırdık.

İnek ve kibar Profesör Simmons'ın dikkatimi dağıtmasına rağmen, kısa süre sonra yine hoşnutsuzluğumun içinde kıvranmaya başladım. Trende yaşayanları kataloglarken, tehdit olasılıklarını, çıkış noktalarının yerlerini ve potansiyel silahları not ederken düşüncelere daldım. Trenin sonuna yakın bir adam

Kolunun altına sıkıştırılmış bir şemsiye tutuyordu; bu tuhaftı çünkü yağmur değil kar yağıyordu.

Tren durduğunda gözlerimi ondan ayırmadım -hâlâ az önceki hayal kırıklığımın etkisindeydim- ve ikimiz de ayrılırken onu izledim. Tren istasyonundan çıktığımızda şemsiyesini açtı ve sola döndü. Anlaşılan su geçirmez naylon ceketinin üzerine kar tanelerinin düşmesini istemiyordu.

Delores Day'in Dans Stüdyosu karma kullanımlı bir kahverengi binanın üçüncü katındaydı ve ben tam zamanında geldim. Hepsi de tanıdığım birkaç anne, baba ve dadı, çalışma odası ile bekleme alanı arasındaki kapının etrafında toplanmıştı. Coğunluğu dar topuzlar, pembe mayolar ve çoraplar giymiş küçük kızlar olan çocuklar sınıftan çıkıp bakıcılarına doğru zıplıyorlardı.

Başımı sallayıp gülümsedim, toplanan ebeveynlerle özel bir şey hakkında sohbet ettim ve miniklerimi görebilmek için boynumu büktüm. Birkaç dakika geçmesine rağmen görünmeyince, kendi çocuklarıyla uğraşan yetişkinlerin arasından sıyrılıp kafamı sınıfa uzattım. Grace yerde oturmuş kar botlarını bağlamaya çalışıyordu ve hemen bana el salladı; Jack ise piyanonun önündeki bankta oturuyordu. Sırtı bana dönüktü ve bale öğretmenleriyle derin bir sohbe dalmış gibi görünüyordu. Bayan Delores Day en azından seksen yaşındaydı ve tanıdığım otuz yaşındakilerin çoğundan daha formdaydı. Ayrıca tanıdığım otuz yaşındakilerin çoğundan daha küstahtı.

Kapının arkamdan kapanmasına izin vererek odayı geçtim, ayak seslerim Delores ve Jack'in dikkatini çekti. Yaşlı kadın bana geniş bir gülümseme verdi ve hayat boyu dans etmiş bir dansçının zarafetiyle odanın yarısında beni karşılamak için süzüldü.

"Bayan Archer."

"Lütfen bana Fiona deyin." Resmiyeti elimin tersiyle ittim, dikkatim Jack ve öğretmeni arasında gidip geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet. Her şey mükemmel. Jack yine Bayan St. Claire'in yerini dolduruyordu. Çok tatlı bir çocuk. İlgisiz bir dansçı ama sevimli bir çocuk."

"Yerine mi?" Delores'e kaşlarımı çatarak baktım, sonra bir ipucu bulmak için Jack'e baktım; bana bakmıyordu, koyu renk gözleri enstrümanın tuşlarına takılmıştı ve yanaklarının kızardığını fark ettim. "Bayan St. Claire piyano eşliği yapmıyor mu?"

"Bu doğru. "Dört Kuğu Dansı" konusunda biraz paslanmış olsa da gerçek bir yeteneği var. Evde daha fazla alıştırma yapmak her şeyi düzeltecektir.

Şimdi, seninle konuşmak istediğim konu-"

"Dur, bekle." Devam etmesini engellemek için ellerimi kaldırdım. "Sanırım birimizin kafası karıştı. Jack piyano çalmıyor. Hiçbir enstrüman çalmıyor."

Delores sözlerimi anlamamış gibi gözlerini kısarak bana baktı. "O neydi canım?"

"Jack piyano çalmıyor." "Evet, çalıyor."

"Hayır, çalmıyor."

"O zaman Çaykovski çalıyormuş gibi yaparak iyi iş çıkarıyor."

"Ne?" Dans stüdyosu neden birdenbire ısınmıştı?

Şaşkın kaşlarımı oğluma çevirdim ve onun Greg'inkine çok benzeyen bir bakışla beni izlediğini gördüm. Yüzü melek gibiydi ama gözlerinde şeytani bir ifade ve suçluluk duygusu vardı.

"Jack?" Ona seslendim. "Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Omuz silkti. "Biraz takılıyordum." Parmaklarının piyanonun beyaz tuşlarını şefkatle okşadığını gözden kaçırmadım.

"Oyalanmak mı?" Delores ve ben hep bir ağızdan sorduk.

"Sevgili oğlum, Tchaikovsky'nin *Kuşu Gölü*'yle uğraşılmaz." Delores omurgasını dikleştirdi ve sanki onu gücendirmiş gibi burnunu çekti.

"Ne zaman? Nerede?" Başım dönüyordu ve sağlam bir şeye yaslanmam gerekiyordu. Dik duran piyanoya doğru yürüdüm ve bir elimi üzerine koydum.

Yine omuz silkti. "Burada. Okulda. Profesör Simmons'ın evinde."

"Piyano dersi alıyor musun? Okulda mı?"

"Hayır. Ama Bayan Pastizo öğle arasında koro odasına girmeme izin veriyor."

"Bayan Pastizo koro odasına girmene izin mi veriyor? ?" Tekrar ettim. Kafam çok karışmıştı. Jack sadece sekiz yaşındaydı, hiç müzik dersi almamıştı, bildiğim kadarıyla müziğe ya da ders almaya hiç ilgi duymamıştı. Onunla enstrüman arasında bir bakış attım. "Bir şeyler çal lütfen."

Yutkundu, bakışları geniş ve dikkatli ... ve temkinliydi. "Ben hâlâ futbol oynamak istiyorum."

"Ne?"

"Eğer müzik ve futbol arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, futbol oynamak isterim." Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Sana söz verdim, bu bahar futbol oynayabilirsin ve ben de sözümü tutacağım." Bakışlarım şu anda bizi dikkatle izleyen Delores'e kaydı.

bir kavrayış.

"Hiç ders almamış." Bu cümleyi odanın sakinlerinden herhangi birine değil, odaya karşı ve azımsanmayacak bir merak ve huşu ile söyledi.

Onun şaşkınlığı ve hayranlığı beni tedirgin etti. "Jack, Tchaikovsky çal. "Altı Ördeğin Dansı'nı çal."

"Dört Kuğunun Dansı," diye nazikçe ekledi Delores, yanıma gelerek.

"Evet. Bu." Çaykovski'nin müziği hakkında yerel NPR klasik radyo istasyonunda duyduklarım dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bırakın bu kadar karmaşık bir şeyi, küçük oğlumun çubuk çalabildiğine bile inanamıyordum.

Jack itiraz edercesine gözlerini kısıtı, ben de uyarırcasına benimkileri kısıtım. Anne bakışım yeterince tehditkâr olmuş olmalı ki yüksek sesle iç çekti ve ellerini tuşların üzerine koydu. Gözlerinin odağı kaybolmadan önce dramatik bir iç çekiş daha yaptı ve çalmaya başladı.

Ve *ohmydearGodinheaven*, oğlum Tchaikovsky'nin Çift Numaralı Kuşlar Jig'ini çalıyordu. Ve çok iyi çalıyordu. Fevkalade iyi. Notalar olmadan. Çenem düştü ve titreyen parmaklarımla açık ağzımı kapattım.

"Aman Tanrım."

Delores'in eli omzuma kapandı ve bakışlarımı ona çevirdim. Bana gülümsüyordu, bilmiş bir gülümseme, sevinçli bir gülümseme. Ve bu beni dehşete düşürdü.

"Hiç ders almadı mı?"

Başımı salladım.

"O zaman bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Başımı tekrar salladım -bu sefer daha hızlı- onun spontane piyano çalışının ne anlama geldiğini bilmediğim için değil, bunu söylemesini istemediğim için.

"Ne kadar güzel," dedi, belli ki bir sonraki sözlerinin sonuçlarını anlamamıştı, "Jack bir dahi."

"Banyo yapmalısın."

"Ama su ıslak." "Suyun amacı da bu zaten." "Kum banyosu yapamaz mıyım?"

Dairemizin tavanının ötesindeki gökyüzüne baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jack çölde yaşayan insanların kum banyosu yaptığını söylüyor." Grace'in küçük sesi sanki bu hayati bilgiyi ondan saklıyormuşum gibi suçlayıcı bir tavır takındı. Sanki son beş yıldır onu bir tür barbar su iticisi gibi gereksiz yere ıslak banyo dehşetine maruz bırakıyormuşum gibi.

"Biz çölde yaşamıyoruz. Suyun bol olduğu karlı Chicago'da yaşıyoruz, kumda değil."

Musluğun sesi ve Grace'in itirazları arasında cep telefonumun belirgin çınlamasını duydum.

"Ama-"

"Hayır. Daha fazla tartışmak yok Grace. Banyoya gir."

"Ama-"

"Sana bir kez daha banyoya girmeni söylemek zorunda kalırsam ..." Alnımı ovuşturarak gitmek için döndüm, şakaklarımdan keskin bir ağrı yayılıyordu. Greg burada olsaydı Grace'i kavga etmeden banyoya nasıl sokacağını bilirdi. Çocuklarımızı dişlerini fırçalamaya ve zamanında yatmaya ikna etme konusunda ustaydı ve bunu yaparken de her şeyi eğlenceli hale getirirdi.

Greg'in neredeyse hiç evde olmaması, çocuklarımı kişisel hijyenin önemli olduğuna ikna etme konusunda başarısız olanın sadece ben olduğum anlamına geliyordu.

Birdenbire kocama duyduğum özlem duygusu beni ele geçirdi; öyle içgüdüsel bir ihtiyaçtı ki bir an durup duvara yaslanmak ve duygularımı dizginlemek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Greg'in evde olmasını diledim. Her zaman onu diledim.

Bu dileği çabucak kovdum. Olması gereken yerdeydi. İyi işler yapıyor, dünyada bir fark yaratıyor, ailesinin geçimini sağlıyordu. Keşke demek sadece beni üzüyordu. Üzülme için zamanım yoktu.

Odaklanmam

gerekiyordu. "Banyo

yapmak istemiyorum-"

"GRACE, BANYOYA GIR!"

"Peki," diye homurdandı sırtıma doğru. Sonra onun acınası feryadını duydum, "Banyodan nefret ediyorum!"

Çocuklarıma bağırmaktan nefret ederdim.

Banyodan çıkıp oturma odasına doğru koşarken içten içe ürperdim. Telefonumu ararken boğazımdaki pişmanlık yumrusunu yuttum. Kafam, hiçbiri netlik getirmeyen çok fazla düşünceyle doluydu. Ateş karıncalarına arılar da katılmıştı. Arılar yapışkan ballarını getirmiş, tüm süreçleri sanal olarak durma noktasına kadar yavaşlatmıştı.

Öğleden sonra Jack'le ilgili öğrendiklerimin şokuyla, çocukları dans stüdyosundan çıkardım ve onlara eve kadar eşlik ettim, yemeklerini hazırladım ve ev ödevlerine yardım ettim. Her zamanki gibi, Grace'le banyo yapması konusunda tartıştım ve Jack'le yarım saat Minecraft oynaması için pazarlık yaptım ve ancak tam bir saat boyunca bölüm kitaplarından birini okuduktan sonra.

Archer'ların evinde tipik bir akşamdı: Sadece üçümüz, benim küçük ayakkabılara takılmam, Grace'in kirli olanı temiz olana tercih etmesi ve Jack'in tabağındaki pizzanın üzücü eksikliğinden şikayet etmesi.

Kalbimin endişeyle ağırlaşması ve başımın çarpması dışında.

Arayanın bebek bakıcımız olduğunu belirledikten sonra başparmağımı cep telefonumun ekranında kaydurdum; endişeli kalbim daha da battı. "Merhaba Jennifer. Ne var ne yok?"

"Merhaba Fiona, ben Jennifer'ın annesiyim. Çok üzgünüm ama yarın gece bakıcılık yapamayacak ya da sabah çocukları alamayacak. Az önce doktordan geldik ve boğaz enfeksiyonu varmış."

"Aman Tanrım!" Kanepeye çöktüm, parmaklarımla alnımı ovuşturdum, boğazımda daha fazla endişe yükseldi. Bir sonraki gece için başka bir bebek bakıcısı bulmam gerekecekti. Örgü grubumun bir üyesi, yakın arkadaşım Ashley Winston -hemşire ve kitap kurdu- Tennessee'ye taşınıyordu. Birbirine sıkı sıkıya bağlı arkadaş grubumuz onun için yarın akşam için bir veda partisi planlamıştı. Pastayı ben yapmıştım. Bütün sabahı özel beze kreması için hindistan cevizi kızartarak geçirmiştim. Ama asıl sorun Jennifer'ın iki gün önce bebek bakıcılığı yapmış olmasıydı. "Umarım Tamam."

"Antibiyotikler işe yarayacaktır. Grace ve Jack'e göz kulak olmak isteyebilirsin. Doktor son birkaç gündür bulaşıcı olabileceğini söyledi."

Başımı salladım, onun uyarısı düşüncelerimde yankı buldu. "Bunu yapacağım."

"Teşekkürler. Yarın sabah için de çok üzgünüm. Bunun kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum."

Kötü bir zamanlamaydı. Jennifer'ın çocukları uyandırıp okula götürmesi gerekiyordu, böylece sabah 6:00'da hastanede olabilecektim. 2 yılda bir yapılan tümör taramasının bir parçası olarak sabah erkenden MR çektirmem gerekiyordu. On altı yıldır remisyundaydım ama son zamanlarda baş ağrılarım oluyordu, kendime düşünme izni vermediğim baş ağrıları.

Düşünmem gereken çok fazla şey vardı.

"Bu konuda endişelenme. Umarım Jennifer yakında kendini daha iyi hisseder."

Birkaç hoşbeşten sonra, Grace'in bir başka feryadı apartmanda yankılanırken aramayı sonlandırdım. "Neden çölde yaşayamıyoruz?"

Sinirli bir kahkaha attım ve başımı sallayarak minderlere yaslandım. Her şeyden önce, MR'ımın yeniden planlanması için hastaneye bir mesaj bırakmam gerekiyordu. Sonra alternatif bebek bakıcıları listemi gözden geçirecek ve Ashley'nin veda partisi için bir yedek bulmaya çalışacaktım. Sonra kendime Julia Child büyüklüğünde bir kadeh şarap dolduracaktım -yani tüm şişeyi- ve sevdiğim (seviyorum, seviyorum, *seviyorum* ... *gerçekten*) sevimli çocuklarımı yatma zamanı rutinlerine sokacaktım.

Ancak o zaman Jack'in mucizevi müzik zekası konusunda ne yapacağımı çözebilirdim.

Hastaneyi aradım ve hemen beklemeye alındım. Beklerken ön kapının çalınması beni klasik rock bekleme müziğinden, özellikle de "Every Rose Has Its Thorn" dan uzaklaştırdı. Ama ben daha koltuktan kalkamadan Jack odasından fırladı.

"Ben bakarım!"

"Hayır, almayacaksın." Hemen peşine düştüm ve elimi omzuna atarak onu durdurdum. "Aklından ne geçiyordu? Önce sormadan kapıyı açamazsın. Bunu biliyorsun."

"Ama arayan Profesör Simmons."

"Profesör Simmons olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana uzay atlasını getireceğini söyledi."

"Bu ne zaman oldu?" Jack'in önüne geçtim ve gözetleme deliğinden baktım. Tabii ki Profesör Matthew Simmons'dı.

"Dün. Okuldan eve geldiğimizde, hatırladın mı?"

Şaşkınlıkla kapıyı açarken kaşlarımı çattım. Hatırlamıyordum. Dün sabah Matty'yi gördüğümü hatırlıyordum ama uzay atlası hakkında bir konuşma hatırlamıyordum.

"Peona." Matty etkili bir selamlayla başını salladı, bu lakabı kullanması bir nostalji dalgası yarattı. Eskiden olduğu gibi yürümeye başlayan bir çocuk görmeden ona asla bakamayacağımdan emindim. Elbette, günün hangi saatinde olursa olsun her zaman eski bir Star Wars tişörtü giydiğinden, onu büyük bir çocuktan başka bir şey olarak görmem zordu.

Matty kolunun altından büyük, ciltli bir kitap çıkardı ve Jack'e uzattı.

"Jack, vaat edilen uzay atlası."

Jack kitabı Matty'den kaptı, gözleri kocaman ve heyecanlıydı. "Vay canına!

Teşekkürler!"

Tuhaf profesör oğlumun coşkusu karşısında sıırttı. "Hiç sorun değil."

Kenara çekildim ve elimle işaret ettim. "İçeri gelmeyecek misiniz?

Eminim Jack atlası gezmekten memnun olacaktır."

Matty tereddüt etmedi ve hızla dairemize girdi. "Elbette, sadece bir süreliğine. Akşam yemeğinden kalan bir şeyiniz yoktur herhalde?"

"Aman Tanrım! Sen bir yemek bağımlısıydın."

"Hayır, ben *iyi* bir yemek bağımlısıyım. Ve iyi yemek yapıyorsun."

Kapıyı arkasından kapattım ve ona hoşgörölü bir gülümseme verdim.

"Akşam yemeğinde pirzola, fırında patates ve brokoli yedik. Buzdolabından istediğin her şeyi alabilirsin."

"İki kere pişmiş patates!? Aman Tanrım, kadın." Gözleri irileşmişti, ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Matty hızla yanımdan geçip mutfığa doğru koşmaya başladı.

Bu sırada Jack çoktan oturma odasındaki halının üzerine uzanmış, atlasın kocaman sayfalarını çeviriyordu. "Bu çok havalı."

Buzdolabının açılıp kapandığını duydum, o karıştırdıkça kavanozların ve tabakların tıkırtısı duyuluyordu. "Buradan bir şey alabileceğime emin misin? Herhangi bir şey?" Matty mutfaktan seslendi.

"Evet, buyurun." Gözlerim dün sehpanın üzerinde unuttuğum bir yığın postaya takıldı. Kaşlarımı çatarak baktım, giderek artan unutkanlığım yüzünden artan bir hayal kırıklığı hissediyordum.

"Bir şey var mı? Herhangi bir şey? Hatta ca-"

"Devam et ama mutfığı dağıtma. Kağıt tabak kullan," diye araya girdim, dalgın bir şekilde cevap verdim, postaları karıştırdım ve hepsinin reklam ve kredi kartı teklifleri olduğunu görünce rahatladım.

"Mutfağın çok temiz, pırıl pırıl," diye hayret etti Matty ve buzdolabının kapandığını duydum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Tabii ki dün mutfağı görmemişti. Dün biyolojik tehlike uyarısını hak eden bir felaketti. Dün ve bu sabah bütün günümü toplamak, temizlemek ve çamaşır yıkamakla geçirmiştım. Salı gecesi örgü grubum gelmeden önce ortalığı toparlamak için tek şansım buydu. Bu benim ev sahipliği haftamdı.

Şimdi tek yapmam gereken bir sonraki hafta için evi temiz tutmaktı. "Alabeado nedir?" Jack telaffuz etmekte zorlandı.

"Albedo," diye düzelttim ayağa kalkıp parçalama kutusuna doğru yürürken. "Bu bir nitelik ölçümüdür, ışık kaynağı olmayan bir nesnenin yansıtıcı özelliğidir. Değil mi Matty?"

"Aşağı yukarı," dedi Matty oturma odasına geri dönerken, belli ki bir ağız dolusu yemeğin üzerinde konuşmaya çalıştığı için kelimeleri dağınıktı.

Gözlerimi parçalamadan kaldırdığımda sııttım, ama sonra gülümseme kayboldu ve ne yediğini gördüğümde göğsüme soğuk bir panik çarptı.

Kecti.

Ashley'nin pastasıydı.

Ashley'nin pastasını yiyordu!

Jack başını kaldırıp Matty'nin tabağındakileri de fark etmiş olmalı çünkü yüksek sesle soludu ve ardından, "Oooooohhhh! Başın çooooook büyük belada!"

İKİNCİ BÖLÜM

*Sevgili kocacığım,
Siz benim evimsiniz. Bu şaşırtıcı, çünkü daha önce hiç evim olmamıştı.
Daha önce. Sen hayatıma girmeden önce anlamını bile bilmiyordum. Bana
eksik olduğunu bile bilmediğim şeyler veriyorsun.*

*-Morgan
Mektu
p Iowa, ABD
Evli 4 yıl*

**~Günümüz~
*Fiona***

Beynimdeki ateş karıncaları geri dönmüştü. Yüzüm umutsuzluğumu yansıtıyor olmalıydı çünkü Matty'nin yüzündeki ifade ve aceleyle söylediği sözler son derece özür dileyiciydi. "Olamaz. Çok özür dilerim, çok ama çok özür dilerim! Buzdolabında bir şey var demiştin ve ben hindistan cevizine bayılırım ve ... kahretsin, bu harika bir kek."

"Oooooooooohhhh! Küfür ettin! Küfür etti!" Jack ayağa kalktı ve zıpladı, küfürleri tam olarak kimin söylediğini çözmek için yardıma ihtiyacım olabilirmiş gibi Matty'yi işaret etti.

"Ahhhh!" Matty'nin yüzü pişmanlık dolu bir dehşetle buruştu. Jack'in gözleri kocaman ve heyecanlıydı. "O fu-" dedi. "Sakin söyleme!" Matty ve ben hep birlikte onun sözünü kestik.

Jack ağzını kapattı, engellenmiş ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Matty inledi. "Özür dilerim. İşleri karıştırıyorum." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve mutfığa geri koştu. "Ben gidip yerine koyayım."

Yaşadığım çaresiz şoku atlatmam birkaç saniye, sözlerini algılamam ise birkaç saniye daha sürdü - onu yerine koyacaktı.

"Bekle, ne? Ne yapıyorsun?" Mutfığa doğru koşarken seslendim, "Pastayı geri koyamazsın. Keki geri koymak diye bir şey yok ve sen zaten bir ısırık aldın."

Matty'yi pastanın üzerine eğilmiş buldum. Dilimini yerine kaydırması ve parmağıyla kremanın üzerine çizdiği çizgiyi bulanıklaştırmaya çalışıyordu. Ortalığı dağıtıyordu.

"Dur-"

"Çok üzgünüm, Fiona. Bazen düşünme işini midem yapıyor ve ben ona karşı güçsüz kalıyorum. Bazı insanların omuzlarında bir şeytan ve bir melek vardır; benim ise bir yanımda midem, diğer yanımda dev papillaları olan bir dilim var. Bir de hindistan cevizine olan mantıksız aşkım var."

Elini tuttum ve pastanın çevresinden uzaklaştırdım; sonra hasarı değerlendirmek için döndüm. Onarılamayacak durumdaydı. Beze ezilmişti ve kendi parçasını geri vermek için acele ederken hindistan cevizini dümdüz etmişti. Üzüntüyle iç çektim. Yaşlı ve yorgun görünüyordu, buruşmuş ve mahvolmuştu.

Ve aklıma tuhaf bir düşünce geldi: Pasta bendim. Pasta bendim.

Dağınmıktım.

Ve bir parçam eksikti.

Uzaktan Jack'in mutfağa baktığını gördüm, iri gözleri Matty, pasta ve benim aramda gidip geliyordu; sonra, "Mahvolmuş," dedi.

"Evet. Evet, öyle," dedim.

Jack tereddüt etti, mutfağa girdi ve dudaklarını yaladı; "Bu artık yiyebileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sorarken sorusuna umut sinmişti.

Oğluma baktım ve beklenmedik bir şekilde güldüm. Ve bir kez güldüğümde duramadım. Tezgâhı kavradım ve karnımı tuttum. Ama kahkahalarla birlikte gözyaşları da geldi. Ve kısa süre sonra kahkaha kalmadı, sadece gözyaşları vardı.

Mutfaktaki iki erkek benim patlamam karşısında felç olmuştu ve onların şaşkın ve panik içinde bana baktıklarının farkındaydım. Sonunda Matty öne çıktı ve kolunu omuzlarıma dolayarak yüzümü göğsüne çevirdi.

"Jack, annene bir fincan çay yap lütfen." Bunu söylerken beni mutfaktan çıkarıp oturma odasına götürdü, beceriksizce sırtımı sıvazladı ve beni kanepeye götürdü.

Hiç konuşmadık. Bir dakika daha ağladım ama daha fazla değil. Kendimi geri çekerek, birkaç derin nefes alarak ve ertesi günkü programımı zihinsel olarak yeniden düzenleyerek gözyaşlarımı dizginleyebildim. Doktor randevusunu iptal etmek zorunda kaldığım için başka bir pasta yapabilecektim.

Önemli bir şey değildi.

Bunun üstesinden gelebilirdim.

Sorun değil.

Her Şeyin bir nedeni vardır. Ben

ağlak biri değildim.

Şimdi neden ağladığımı bilmiyordum.

Bu saçma gözyaşlarına gerek yoktu.

"Gerçekten üzgünüm," dedi tekrar, sesinde bir çaresizlik notası vardı.

"Hayır, ben ö z ü r dilerim." Başımı salladım ve gözlerimi sildim.

"Bilmiyorum.

bana ne oldu. Bu sadece bir pasta ve buzdolabındaki her Şeyin iyi olduğunu söylemiştim. Sanırım sadece yorgunum. Grace son bir haftadır iyi uyuyamıyor ve ben de ... Şey, ben de iyi uyuyamıyorum ve olan biten çok Şey var."

Kot pantolonumun üzerindeki bir noktaya bakıp kilerde ne kadar hindistan cevizi kaldığını hatırlamaya çalışırken, onun dikkatli bakışlarının yüz hatlarımda gezindiğini hissettim. Bir kadeh şarabımı içmeyecek, bu gece sözleşme işlerimi halledecek ve sabah çocukları okula bıraktıktan sonra pastayı yapacaktım. Jack'in öğretmeniyle okul gezisi hakkında konuşabilir, kek malzemelerinin geri kalanını satın alabilir ve yeni bir çöp öğütücü almak için hırdavatçıya uğrayabilirdim.

Matty "Bu müzik de ne?" diye sorana kadar ikimiz de uzun bir dakika boyunca konuşmadık.

Hâlâ elimde tuttuğumu fark etmediğim telefona baktım; "Every Rose Has Its Thorn "un yerini "Welcome to The Jungle" almıştı.

"Hastaneyle görüşüyorum." "Hastane mi?"

"Evet. Bakıcım boğaz enfeksiyonu geçirdiği için iptal etti."

"Hastanede mi? Boğaz ağrısı için mi?"

"Hayır. Evde antibiyotik kullanıyor. Yarınki randevumu iptal etmek zorundayım."

Matty'nin şaşkın kaşları yumuşadı ama yerini endişeli bir şaşkınlığa bıraktı. "Randevunuz mu?"

"Evet. Sabah altı buçukta MR çektiirecektim. Başım ağrıyor. Her neyse, bakıcı benim için çocukları okula götürecekti ama hasta olduğu için yeniden planlayacağım. Bu yüzden Şu anda beklemedeyim."

Matty telefonu tutan elime uzandı ve gözlerimi kendi gözlerine çekti. "Fiona, lütfen çocukları içeri almama izin ver. Pasta için çok üzgünüm; izin ver telafî edeyim. O zaman randevunu iptal etmene gerek kalmaz."

"Hayır, hayır. Senden bunu yapmanı isteyemem." Önerisini elimini tersiyle ittim.

"İstemiyorsun. Teklif ediyorum. Hiç sorun değil. Yarın saat üçe kadar mesaim yok. Bu bana öğleden önce uyanmak için bir neden verir."

"Hayır . . ."

"Bana bir iyilik yapmış olursun. Bu bana buzdolabını yağmalamak için bir fırsat daha verir - bu sefer yasal yiyecekleri. Benimkinden sadece kaynağı şüpheli küflü peynir var. Yeşil, ama turuncu başladığından eminim ve gerçekten oksitlenmiş bakır değilse, imha etmek için tehlikeli madde kıyafeti kullanmalıyım."

Başımı salladım. "Mesele sadece çocukları okula götürmek değil. Öğretmeniyle okul gezisi hakkında konuşmam, yeni hindistan cevizli kek malzemeleri ve bilim fuarı için poster tahtası almak üzere markete uğramam gerekiyor. Ayrıca çöp öğütücü bozuldu ve yeni bir tane almam gerekiyor."

"Bunları yapabilirim, ayrıca yeni çöp öğütücüyü de sizin için kurarım." "Bulaşık makinesi de bozuldu, yenisini almam gerek."

"Bir bakayım."

"Sorunun ne olduğunu biliyorum, sadece düzeltmek için biraz zamana ihtiyacım var." "Ben yaparım."

"Ama-"

"Su çok sıcak! ÇOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOK!" Grace banyodan feryat etti. Sempatide duymak yerine, hüzünlü bir kahkaha daha attım.

"Bir dakika Grace. Hemen geliyorum," diye seslendim, onun ıstırabından zevk aldığımı düşünmesin diye sinirli kahkahamı sesimden uzak tutmaya çalışıyordum.

"Bırak yardım edeyim," dedi Matty nazikçe, bir elinin parmak uçlarıyla dizime dokunarak. Ben cevap vermeden başımı salladı ve itirazımın üzerine konuştu. "Dinle, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, değil mi? İki ay önce binaya taşındığımda, kim olduğumu bile bilmeden bana hoş geldin yemeği getirmiştin. Hatırladın mı? Duvarlarım için bir şeyim yoksa diye Jack ve Grace'e çizimler getirtmiştin. O çizimler şimdi çerçevelenmiş olarak yemek odamda asılı. Annemin aşçısı Hırvatistan'a dönmek için ayrıldığından beri, yedi yıldır ilk kez ev yemeği yiyordum. Ailemde nasıl büyüdüğümü biliyorsun. Sen benim için onlardan daha ailesin. Belki de ilk kez gerçekten hoş karşılandığımı hissettim."

Kendimi parçalanmış ve baştan çıkarılmış hissederek ofladım. Teklif ettiği yardımı kabul etmek çok güzel, *çok hoş, çok hoş* bir mola olurdu.

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Bunu yapmama izin ver, yoksa suçluluk duygusu içinde boğulacağım. Dürüst olmak gerekirse, çocuklarınız oldukça harika olmasaydı teklif etmezdim. Ayrıca, ne kadar zor olabilir ki?"

"Şimdi it's TOOOOOOOOOO COOOOOOOOOOLD!" Grace's Matt konuşmasını bitirdiğinde yeni bir böğürme geldi. Son sorusuna sessizce meydan okuyarak kaşlarımı kaldırdım.

Matty omuz silkti. "Elimden geleni yapacağım."

Cep telefonumdan gelen müzik "Welcome to the Jungle "dan "Pour Some Sugar On Me "ye geçti. Tempo değişikliği bana hâlâ hastanede beklemede olduğumu hatırlattı. Ayrıca bekleme müziğinin seçiminden kimin sorumlu olduğunu merak etmeme neden oldu.

"Bilmiyorum." Sözlerim isteksizdi, Matty'ye güvenmediğim için değil, yardım istemekten nefret ettiğim için. İhtiyaç duyma fikrinden nefret ediyordum. Her şeyi kendi başıma yapabileceğimi biliyordum. Onun yardımına *ihtiyacım* yoktu. . . ama yüklerimi paylaşma teklifi çok cazipti.

Ayrıca Matty'nin çocukları hazırlamayı gerçekten başaracağından, okula zamanında gideceğinden ve sonrasında benimle konuşmaya devam edeceğinden emin değildim.

"Benim için fark etmez." Her şey hallolmuş gibi sıırıttı, elini dizime koydu ve ayağa kalkmadan önce hızlıca sıktı. "Bana ne zaman ihtiyacın var?"

Birkaç saniye telefonumun ekranını inceledim, sonra nihayet aramayı sonlandırdım ve Matty'ye teslim olmuş bir gülümseme vererek ben de ayağa kalktım. "Beş buçuk. Senin için ayrıntılı talimatlar bırakacağım. Grace ve Jack kendi başlarına hazırlanabilirler ama kar botlarını giymek yerine hayal kurmaya başladıklarında biraz dürtülmeye ihtiyaçları var. Okul da uzak değil, iki blok ötede."

"Kulağa hoş geliyor." Bunu ciddiyetle söyledi, sanki çocukları okula götürmeyi gerçekten dört gözle bekliyormuş gibiydi.

Gözleri şu anda uzay atlasına dalmış olan Jack'e kayarken uzun bir süre onun neşeli ifadesini inceledim. Oğluma bakarken Matty'nin küçük gülümsemesinde gerçek bir şefkat vardı. Göğsüm sıcaklık ve minnettarlıkla doldu. Başka birinin, özellikle de kan bağı olmayan birinin çocuklarımın iyiliğiyle içtenlikle ilgilenmesi kalbimi yumuşatıyor.

Matty Simmons'ın iyi biri olmaktan çok daha fazlası olduğuna karar verdim. O iyi bir adamdı. İyi bir arkadaştı.

GRACE sabah 3:27'de yatağıma tırmanarak beni uyandırdı, başka bir kabustu. Sarıldık ve onu sakinleştirdim. Huzur içinde uyuduğunda, güne başladım.

Duşumu atlayıp hızlıca giyindikten sonra, birkaç iş e-postasına yanıt verdim, çocuklar için ayrıntılı talimatlar yazdım ve Matty sabah 5:27'de gözleri yaşlı, gergin ve hevesli görünerek gelmeden önce biraz makyaj yapmak için üç dakikam vardı.

Sabah 6:00'da hastaneye vardım ve beklemeye başladım. Ve bekledim. Bekledim de bekledim.

Ama beklemeyi iyi değerlendirdim. Önce akşam için alternatif bir bebek bakıcısı ayarladım. Sonra dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve iş için hazırladığım şemalara göz attım. Nihayet sabah 10:06'da hastanenin MRI makinesinde sorun olduğu ve taramanın yeniden planlanması gerektiği söylendiğinde projenin durumu hakkında iyi hissediyordum.

Sinirlenmenin de ötesinde, (mecazi anlamda) elçiye zeval olmaz dürtümü engelledim. Makinenin çalışmaması tıbbi asistanın suçu değildi, öfkemi hak etmiyordu.

Bu yüzden birkaç sakinleştirici nefes aldım ve kendi kendime "Neyse o" diye mırıldandım.

Sonra kanımı aldırmadan ve onkoloğumla görüşmeden önce biraz daha bekledim. Ona sakince baş ağrılarımdan bahsettim. Beni mümkün olan en kısa sürede yeni bir MR randevusuna alacağına söz verdi.

Hemşiresi Liz Shaffer ile arkadaştık -orta boylu ve yapılı, kum sarısı saçlı, kahverengi gözlü, evli ve iki çocuklu, meraklı ama iyi niyetli- ve örgü grubu arkadaşlarım Sandra ve Ashley'i hastanede çalıştıkları dönemden tanıyordu. Ne yazık ki Liz örgü örmezdi. Ama komik ve kibardı ve on sekiz yıl önce Virginia'dan orta batıya taşındığımdan beri beni tanıyordu. Chicago'daki ilk kansersiz takip randevumdaki ilk hemşiremdi. Birçok açıdan birlikte büyümüştük.

Ne yazık ki ziyaret için fazla zamanım yoktu. On dakika kadar sohbet ettikten sonra hızla hastaneden çıktım. Saat 1:00 gibi eve vardım.

Grace ve Jack'i okuldan almaya gitmeden önce duş almak ve pastayı pişirmek için ancak yeterli zamanım olduğunu düşündüm.

Ön kapıyı kapatır kapatmaz Matty'nin içeriden seslendiğini duydum. "Fiona?"

"Evet, evdeyim. Nasıl geçti?"

"Harika! Mutfaktayım."

Dairenin hâlâ temiz olmasından etkilenerek mutfığa doğru koştum ve komşumun uzun, kot pantolonlu bacaklarının ve çıplak gövdesinin yarısının mutfak lavabosunun altından dışarı çıktığını gördüm. Matty Simmons'ın altılı karın kası olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Aslında, görebildiğim her yerde yontulmuş kaslar ve bronzlaşmış bir ten vardı. Bu fark ediş kendimi yaşlı hissetmeme neden oldu çünkü eskiden şimdi karın kası olan birine bakıcılık yapardım.

"Çocuklar iyi miydi?"

"Evet. Sorun yok. Jack'in öğretmeniyle de okul gezisi hakkında konuştum." "Teşekkür ederim."

"Pasta için gerekli malzemeler tezgâhta duruyor ama fırına uğrayıp vaktiniz kalmazsa diye yedek bir pasta temin ettim. Açıkçası sizin hindistan cevizi dehanızın yanında sönük kalıyor ama tedbirli olmak üzmekten iyidir. Ayrıca ketçap ve diğer bazı şeylerin de kalmadığını fark ettim ve onları da aldım."

Gördün mü? Samimi ve kibar!

"Vay canına, bu pasta çok büyük."

Elli ya da daha fazla kişiye yetecek dev bir pasta almıştı. "O zaman artanlar olacak. Herkes artıkları sever."

"Teşekkür ederim, Matt." Söz konusu yemek artıklarının alıcısı olacağına güvendiğini tahmin ettim. "Ve burayı temiz tuttuğun için de teşekkürler. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ama Salı akşamı arkadaşlarım gelecek ve ortalığın dağınık olmamasını gerçekten takdir ediyorum."

"Sorun değil. Kahvaltılar için kağıt tabak kullandırımdım. Ayrıca poster tahtası da yoktu." Matty durakladı ve homurdandığını duydum. Karın kasları, kanal kilitlerinin dönme sesiyle birlikte esnedi. "Ben de ofisime uğradım ve malzeme dolabından beş tane aldım."

"Ah, teşekkür ederim!" Tezgâha doğru yürüdüm ve erzak torbalarını inceledim; ihtiyacım olan her şey mevcuttu ve hesaba katılmıştı. "Poster panosunu bulmak imkansızdı."

"Bulaşık makinesi tamir edildi. Şüphemiz doğruymuş, sorun solenoiddeymiş."

"Bu üçüncü kez yanışı. Sanırım yeni bir bulaşık makinesine ihtiyacım var." Ceketimi çıkarıp mutfak sandalyesinin arkasına astım ve zihnimde ne kadar sürede yeni bir bulaşık makinesi alabileceğimi hesapladım. Müteahhitlik işimden elde ettiğim ekstra gelir kesinlikle yardımcı olacaktı.

"Muhtemelen kötü bir fikir değil," diye kabul etti, sesi dalgın geliyordu.

"Yardımların için çok teşekkür ederim Matt." Üst bedeni hâlâ lavabonun altında saklı olduğu için bunu bacaklarına doğru söyledim. Gömleğinin yanı sıra ayakkabılarını da çıkardığını gözlemledim. Sol ayağında pi sembolü dövmesi vardı. Buna sıırıttım. Tam bir inekti. "Gitmen gerekiyorsa, buradan sonrasını ben devralabilirim."

"Acelem yok. Sanırım imha işlemini bitirmek üzereyim. Git dinlen ya da başka bir şey yap."

Rahatlama fikrine özlemle gülümsedim. "Vaktim yok. Duş almam ve şu pastayı pişirmem gerekiyor."

"O zaman git duş al, ben birkaç dakika sonra geleceğim." "Teşekkür ederim, çok, için-"

"Bana teşekkür etmeyi bırak. Onun yerine mahvolmuş pastayı alacağım, mahvettiğim pastayı.

-ve ödeşmiş oluruz."

"Anlaştık." Gözüm masanın üzerinde asılı duran duvar saatine takıldı. Acele etmem gerekiyordu. Mutfaktan fırlayarak banyoya gittim, kapıyı arkamdan kapatırken hızla soyundum. Doğum günü kıyafetimi giydiğimde suyu açmak için duşa uzandım.

Hiçbir şey olmadı.

Aktif olmayan duş başlığına baktım ve kaşlarımı çattım. Hiçbir şey olmadığını anlamamın tam on saniye sürdüğünü itiraf etmekten utanıyorum çünkü Matty belli ki bulaşık makinesini tamir etmek için dairenin suyunu kapatmıştı. Bornozumu bulamayınca iç geçirdim, raftan büyük boy bir havlu aldım ve üzerime sardım, sonra hızla oturma odasına doğru yürüdüm. Bir yandan da saat 16.00'da Ashley'nin partisine gitmeden önce yapmam gereken işlerin zihnimde bir listesini yapıyordum.

"Hey, Matt," diye seslendim, "Suyu kapattın mı?"

"Matt kim?" diye sordu solumdan gelen bir ses, gözlerim kaynağa doğru uçarken sıçrayıp dövüş pozisyonuna geçmeme neden oldu.

Ve sonra onu
gördüm. Greg'i
gördüm.

O buradaydı.

Dairenin girişinde duruyordu, omzunda küçük bir spor çantası vardı. Bir günlük saçları gitmişti. Yorgun ama mutlu görünüyordu.

Şaşkın kalbim önce tekledi, sonra sıçradı, şaşkın beynim neler olduğunu anlayamadan heyecanla çarpmaya başladı.

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, sırtışı daha da büyüdü, sonunda "Aman Tanrım!" diye nefes almayı başarana kadar.

"Hayır, sevgilim. Sadece kocan."

Kendime gelmem için bana üç saniye bile vermeden çantasını yere bıraktı, odayı geçti ve beni kollarıyla sardı.

Başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş olduğum için kucaklamaya karşılık verdim, "Nasıl-ne zaman-nasıl . . . ?" Ve açıklanamaz bir şekilde gözlerim acıdı.

Greg beni oturma odasındaki duvara yasladı ve öptü, ağzı benimkiyle buluştuğunda inledi. Bu arada benim de gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, onu izliyordum, beklenmedik duygu selini gözlerimden geçiriyordum, onun Güney Afrika kıyılarında bir petrol platformunda değil de burada, evimde olduğu gerçeğini algılayamıyordum.

"Bakmayı kes ve beni öp, olur mu?" Elini saçlarımın arasına soktu ve çekiştirerek başımı geriye doğru eğdi, sonra boynumu ısırmak için eğildi, tenimin her santiminde harika bir ürperti yarattı. "Ah, çok lezzetlisin."

Karmakarışık başımı salladım ve ellerimi omuzlarına koyarak yüzünü görebilmek için onu ittim. Onun gerçek olduğunu ve hayal gücümün bir ürünü olmadığını görmem gerekiyordu.

Ben daha konuşmadan, mutfaktan çıkan Matty'nin sesi bize ulaştı. "Evet, su için üzgünüm. Aşağı inip tekrar açacağım."

Greg önce durdu sonra gerildi. İki büklüm olup omzunun üzerinden Matty'ye bakışını izledim. Kocamın aniden ortaya çıkmasıyla hâlâ şaşkınlık içindeydim ve uzun bir süre boynuna ve çenesine baktım. Gözlerimi kırıştırdım, yarı yarıya kaybolmasını bekliyordum. Kaybolmayınca, Greg'in iri gövdesinin etrafından Matty'nin mutfağın hemen içinde asılı durduğu yere baktım.

Greg'in daha da sertleştiğini ve doğrulduğunu hissettim. Komşumuzla yüzleşmek için benden yana döndü. "Sen de kimsin be?"

Matty'nin gözleri genişti, açıkça kafası karışmıştı ve benimkilerle kısa bir süre buluştuktan sonra tekrar kocaminkilere döndüğünde biraz endişeliydi. "Ben Matt."

"Mat mı? Ayakkabılardaki kiri temizlemek için yapılmış küçük dikdörtgen bir halı parçası gibi mi?"

Greg'in kaba sözleri ve kırılmış ses tonu beni sersemliğimden kurtardı ve omzuna bir şaplak attım. "Greg!" Havlumu daha sıkı çektim ve kaba kocamın etrafından dolaşarak iki adamın arasında durdum.

"Ah, sen Greg'sin," dedi Matty, sesi daha az şaşkın ama daha temkinli çıkıyordu. "Evet. Ben Greg'im," diye homurdandı, yüzündeki ifadeyi gizlemeye çalışmadan. düşmanlık; ama sonra, o asla yapmadı.

"Greg, bu Matthew Simmons. Yan komşumuz." "Öyle mi?"

"Evet," dedim, "öyle."

Elinde bir mutfak havlusu tutan Matty, Greg'e elini uzatmadan önce avuçlarını bir kez daha sildi. "Tanıştığımıza memnun oldum. . . ?"

Greg tokalaşmayı kabul etmek için hiçbir hareket yapmadı, bunun yerine gözlerini tehditkâr bir şekilde kısmayı tercih etti. "Neden üzerine bir gömlek giymiyorsun, Matt?"

Matty'nin gözleri büyüdü ve çıplak göğsüne bakarken elini bıraktı. "Ben, ben sadece-"

"Çöp öğütücüsünü değiştiriyordu," diye cevap verdim, Greg'in terbiyesiz davranışlarına sinirlenmişim. Dahası, sinirlendiğim için sinirlenmişim, çünkü kocam evdeydi. Evdeydi! Buradaydı ve ben onu özlemiştim ve onun varlığından faydalanmak yerine oturma odasında havlunun içinde durmuş sinirleniyordum.

"Çöp öğütücüm mü?" Greg'in kaşları çatılmış, bakışları suçlama dolu bir şekilde bana yönelmişti. "Çöp öğütücümü değiştirmesine izin mi verdin?"

"Çöp öğütücün mü? Sen neden bahsediyorsun?" "O çöp öğütücüyü daha yeni kurdum."

"Hayır, taktırmadın. Üç yıl oldu. Ve Grace Ocak ayında onu mahvetti."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Jack'in taş koleksiyonunu lavaboya koydu ve Barbie bebeklerini saklamasının intikamını almak için çalıştırdı."

Greg gözlerini kırıştırdı ve bu bilgiyi biraz zorlukla sindiriyor gibiydi. Sonunda şöyle dedi: "Grace'in Barbie bebekleri mi var? Barbie bebekleri ne zaman aldı?"

İç geçirdim.

Tavana baktım ve başımı salladım, sonra zavallı Profesör Matthew Simmons'a döndüm. "Yardımanın için teşekkürler Matt. Gerçekten minnettarım."

Matty'nin gözleri aramızda dolaştı ve sonunda bana takıldı. "Sorun değil. Ben aletlerimi ve diğer eşyalarımı alayım." Başparmağını omzunun üzerinden attı, kapı aralığında iki saniye garip bir şekilde oyalandı, sonra mutfığa geri döndü.

Gözlerimi Greg'e kaydardım ve kocamı hâlâ Matty'nin durduğu yere bakarken buldum, yorgun yüz hatları öfkeli bir şekilde çatılmıştı.

"Neyin var senin?" Göğsümdeki havluyu sıkıca kavrayarak fısıltıyla sordum.

"Benim neyim var?"

"Evet. Neydi o?" Sesimi alçaltarak mutfığı, Matt'i işaret ettim.

Kocamın gözleri parladı ve dişlerini sıkarak konuştu: "Ailemin yanında yaşayan bir adam, benim güzel karım üzerinde havludan başka bir şey olmadan dolaşırken evimde soyunuyor.

. ." Greg'in tipik kuru konuşması, sert bir alaycılıkla daha da sertleşti ve ekledi: "Evet. Yasal görünüyor."

İma ettiği şeyin etkisinden kurtulmam birkaç saniye sürdü ama kurtulduğumda sesimi alçaltmayı unuttum. "Eskiden ona bakıcılık yapardım Greg! Altını değiştirirdim."

"Bebek bakıcılığı mı? Ne?" Sanki Matt'in tüm *Star Wars* filmlerinden sorumlu olduğunu açıklamışım gibi gerçekten şaşkın görünüyordu, ama sonra önemli bir şey fark etmiş gibi gözleri tekrar kısıldı. "Bekle, yani onun penisini gördün mü?"

Nefes nefese kaldım, sonra istemeden de olsa hayal kırıklığıma güldüm. "Gerçekten mi? Çıkarılacak mesaj bu mu? Penisini görmüş olmam mı? Eğer seni daha iyi hissettirecekse, yaklaşık bu uzunluktaydı." Bir santimi göstermek için baş ve işaret parmaklarımı birbirinden ayırdım.

Aynı anda Matt oturma odasında yeniden belirdi ve akılsızca, "Hey! Ben sadece iki yağındaydım. Şimdi en az on beş kat daha büyük."

"On beş kat mı? Abartmaya yatkınsın, değil mi?" Greg Matt'e inanmadığını belli eden bir bakış fırlattı.

"Daha uzun değil, daha büyük." Matt masumca omuz silkti, sanki erkeklik organlarının değil de koltuğunun boyutunu açıklıyormuş gibiydi. "Ben hacimden söz ediyordum, ille de uzunluktan değil -gerçi öyle-"

"Aman Tanrım." Parmaklarım alnıma gelirken onun üzerinden konuştum. Yeni bir baş ağrısının alevlendiği kaşlarımın arasındaki boşluğu ovuşturdum,

irkiilmeme neden oldu.

"Yardımcı ya da uygun bir bilgi değil, Matt." Greg'in gözleri Matt'e kaydı, ama sonra iki kez baktı. "Hey, dur bir dakika. Bu bir pasta mı? O pastayı alabileceğini kim söyledi?"

Matt benden Greg'e baktı, sonra bir adım geri çekilip ön kapıya yöneldi ve elindeki pastayı kaçacakmış gibi salladı. "Fiona. Alabileceğimi söyledi. Bu benim pastam."

Greg'in kaşları havaya kalktı, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ona hindistan cevizli kek mi yaptın?"

Kocama bakmadığımı belli ederek Matt'e döndüm ve içtenlikle, "Lütfen pastayı alın. Ve bu sabahki yardımınız için tekrar teşekkür ederim. Her şeyi değiştirdi. Sakıncası yoksa bodruma uğrayıp dairenin suyunu tekrar açabilir misiniz?"

Komşum bana hızlıca gülümsedi, cevap vermek için ağzını açtı ama sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü. Bunun yerine ciddiyetle başını salladı ve hızla çıkışa yöneldi. Ön kapımızın açılıp kapanma sesini uzun bir sessizlik izledi, bu sırada birkaç derin nefes aldım, düşüncelerimi sakinleştirmeye ve düzenlemeye çalıştım.

Öfkelenerek zaman kaybetmemeye karar verdim. Greg'in kaba ve biraz da aşağılayıcı davranışlarını görmezden gelecektim. Onu görmek, burada şahsen bulunmak nadir bir hediye idi. Şehirde ne kadar kalacağını belirleyecek ve bundan en iyi şekilde yararlanacaktım.

Sonra da Grace'in Barbie bebekleri ve prenses elbisesi ile Jack'in futbol çantası ve forması da dahil ama bunlarla sınırlı olmamak üzere tüm çocukların kaçak eşyalarını odalarına saklarken onun dikkatini dağıtacağtım.

"Yani ... ona bakıcılık mı yaptın?" İlk konuşan Greg oldu, ses tonu en ufak bir özür imasıyla doluydu.

Kanepeye oturdum ve derin bir nefes aldım. "Baktım. Sekiz yaşına kadar dört yıl boyunca ona bakıcılık yaptım."

"Senden kaç yaş küçük?" Sözlerini bir merak tonu renklendirdi.

"Yedi yaş küçük. Dadısının altını değiştirmesine yardım ettiğimde ben dokuz, o iki yaşındaydı ama ben on bir, o dört yaşına gelene kadar ona tek başıma bakmaya başlamadım."

Greg'in gözlerini üzerimde hissettim ama onlarla tanışmaya hazır değildim. Hâlâ üzgündüm. Kırgınlık duygularımı bastırmak için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı.

"Anlıyorum. Ve o, ne? Seni takip etti ve yan daireye mi taşındı?"

"Hayır," diye cevap verdim, ama asıl yapmak istediğim Greg'e kıskançlığını yüzüne vurmaktı. Ama bu ne işe yarayacaktı ki? Üç saniyeliğine kendimi daha iyi hissedebilirdim; haklı, üstün, öfkeli... Peki ya sonra? İlişkimiz boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da savaşlarımı büyük bir dikkatle seçmem gerektiği idi, çünkü en büyük mallarımız enerji ve zamandı.

Bu yüzden içimdeki dürtüyü bastırdım ve şöyle açıkladım: "Ocak ayında kim olduğumu bilmeden yan daireye taşındı. Çocuklarla birlikte ona akşam yemeği götürdük -biliyorsun, kata gelen her yeni kişiyle yaptığım gibi- ve o da beni tanıdı."

"Ve o zamandan beri buralarda mı takılıyor?"

"Hayır, Greg. O *zamandan* beri buralarda değil." Aniden bitkin düştüm ve yorgun gözlerimi kocama kaldırdım. "Bana bundan daha fazla kredi ver. Bu sabah bir doktor randevum vardı. Jennifer boğaz ağrısı yüzünden son anda iptal edince Matt çocukları okula götürmeyi, çöp öğütücüyü, bulağık makinesini ve market alışverişini üstlenmeyi teklif etti. Çocuklar onu seviyor ve benim de yardıma ihtiyacım vardı, ben de kabul ettim." Yardım kabul ettiğim için kendimi suçlu hissetmeyi reddettim. . . Reddettim. Evet.

Yine de yardımı kabul ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Birbirimize baktık, ben kanepede oturuyordum, o ise büyük koltuğun arkasında duruyordu. Boğazım pişmanlıkla düğümlendi çünkü birbirimizin tadını çıkarıyor olabilirdik. Bunun yerine birbirimizi inceliyor, diğerinin tepki vermesini bekliyorduk. Kendime hatırlatmak zorundaydım, başlangıçta hep böyleydi. Yurtdışından döndüğü ilk birkaç gün ve hafta genellikle gergin geçerdi, sanki nasıl evli olacağımızı yeniden öğrenmemiz gerekiyormuş gibi. Ama genellikle eve ne zaman geleceğini bilirdim ve zihinsel olarak buna hazırlanmak için zamanım olurdu.

"Özür dilerim," dedi, sesi ve görünüşü pişmanlık doluydu. "Neredeyse yirmi dört saattir seyahat ediyorum ve biraz keyifsizim."

Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Özür dilediğin için teşekkür ederim." "Eskiden bakıcılık yaptığın çocuğa kaba davrandığım için özür dilerim."

Küçük bir kahkaha attım ve başımı salladım.

Greg devam etti, "Yani, on altı yaşında gibi görünüyor. Kaç yaşındaydı?"

"Yirmi dokuz falan."

"Zavallı adam daha ergenliğe bile girmemiş."

"Greg . . ." Boğazımın arkasından bir uyarı sesi çıkardım.

"Bir dahaki sefere ona daha yumuşak davranacağım. Bir erkek çocuğu olarak yeryüzünde yürümek zor olmalı."

"Senden sadece birkaç santim daha kısa."

"Ama erkeklerde birkaç santim büyük fark yaratır."

Bu tabii ki beni güldürdü. Baş ağrımına rağmen, ayın, haftanın ve günün stresine rağmen, onun korkunç davranışlarına rağmen gülüyordum. İşte kocamın sihri buydu.

Greg bir şey kazanmış gibi sırtarak kanepeye doğru ilerledi ve kolunu omzuma dolayarak beni göğsüne doğru çekti, ben de ona doğru gülmeye başladım.

"Gülüştünü özledim," diye fısıldadı kahkahalarım azalırken, dudakları kulağımın yanındaydı. Karanlık bir çaresizlikle "Ben de seni özledim" diye eklemekten önce tereddüt ettiğini duydum.

Ses tonu beni duraksattı, basit bir duygunun vahşiliği. Bir uyarı ya da yardım çağrısı gibiydi. Başımı onun sıcak göğsünden kaldırdım ve yüzüne baktım. Gülümseliyordu. Aslında, gözlerinin yoğunluğu, çenesinin sert duruşu, ağzının etrafında dolaşan hafif kaş çatma hali içimde bir endişe dalgası yarattı.

Elimi yanağına götürdüm ve başparmağımı şakağına hafifçe dokundurdum. "Greg, tatlım, iyi misin?"

Uzun bir süre bana baktı. Fırtınalı gözleri yorgunluktan ya da belki başka bir şeyden kıpkırmızıydı. Bakışlarına daha fazla dayanamamış gibi beni kendine doğru çekti ve kanepeye uzanarak kulağımı kalbinin attığı yere bastırdı.

"Sadece benimle yat. İstiyorum ..." İçini çekti, beni daha sıkı sıktı, sonra eli havlunun uzunluğuna doğru beni okşadı -sırtımı, popomu, kalçamda durakladı- ayrılmış kumaşın altından kaydı. "Tenini hissetmeye ihtiyacım var."

Birkaç dakika boyunca sözsüz bir şekilde birlikte uzandık, parmak uçları sırtımın ve omuzlarımın, kalçamın ve uyluğumun üzerinde dalgın bir okşayışla gezindi. Ona doğru kıvrıldım ve gözümü şöminenin üzerindeki saatten ayırmadım, çok fazla oyalanmadığımızdan ve çocukları zamanında almayı ihmal etmediğimizden emin olmak için.

Bu çıkış ve birbirimizin hayatına yeniden giriş hiçbir zaman kolaylaşmadı. Aksine, ritüel haline geldi ve bu ilk sessizlik ritüelimizin kutsal bir parçasıydı. Bu dansı on dört yıldır yapıyorduk: birbirimizden gönüllü olarak ayrılıyor, uzun bir sürenin ardından tekrar bir araya geliyorduk. Genellikle biz

birlikte uzanır, uykuya dalana kadar sessizce kucaklaştık. Ama şu anda böyle bir lüksümüz yoktu, çünkü çocukların okuldan çıkış saati tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Ne yazık ki, sözsüz kucaklaşmamızın askıya alınması gerekecekti. Tam haberi vermek üzereydim ki Greg hiçbir işaret ya da uyarıda bulunmadan yan tarafına kayarak havlunun köşelerini göğsümden, karnımdan ve bacaklarımdan sıyırdı.

"Muhteşem. ."

Aynı anda hem ellerinin hem de yüzünün ilerleyişini izlemeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Harika çocuklarımızı almaya gitmeden önce seni soyacağım."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Teklifin için ne kadar minnettar olsam da, bunun için zamanımız yok."

"Meydan okuma kabul edildi." Çeneme bir öpücük kondurdu, sonra dilinin ucuyla çenemin çizgisini takip etti ve kulak mememi ağzına alarak keşfini sonlandırdı.

Titredim, gerildim. "*Daha yeni* kapıdan girdin. Ve ben henüz duş almadım."

"Sorun etmediğimi

biliyorsun." "Ama benim

var."

"O zaman yardım eli uzatırım."

Kanepe ile kocamın uzun formunun oluşturduğu duvar arasında hoş bir şekilde sıkışmıştım. Gözleri açlıkla çıplak tenimin üzerinde gezinirken eğilmesini izledim. Parmak eklemlerinin arkasıyla göğüslerimin alt tarafına hafifçe dokunarak beni tekrar ürperti.

İçimi çektim, itiraz etmek istedim ama reddetme isteğimin olmadığını fark ettim. Noel'den hemen sonra, yetmiş dokuz gün öncesinden beri fiziksel olarak birlikte olmamıştık ama kim sayıyor ki?

Kendimi çok iyi hissediyordum, beni çok iyi tanıyordu, bedenimin tuvaliyle çok içli dışlıydı çünkü arzularımın ilk ve tek sanatçısı oydu. Beni istemesini seviyordum.

Ve bu, dönüşünden sonraki ilk birkaç hafta boyunca özellikle doğru ve baş döndürücüydü.

"Üç dakikan var." Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak bacaklarımı ayırdım ve bir bacağımı kanepenin arkasına sardım. "Gerçekten bunu üç dakika içinde yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Ağzı köprücük kemiğıme daldı, ısırđı, yaladı; eli zaten bacaklarımin arasındaydı, en yumuşak dokunuşu içgüdüsel olarak ona karşı eğilmeme neden oldu. "Sanırım bunu beş dakika içinde iki kez yapabilirim ve okula yürümek yerine koşabilirim."

"Nefes nefese
kalacaksın." "Sen de
öyle."

Tekrar gülmeye başladım ama sonra durdum, bana dokunduğunda nefesim kesildi. Göğsüm ve karnım gerilmişti, uzuvlarım sıcak bir gerginlikle ağırlaşıyordu. Gömleğini avuçlarımla kavradım ve aniden tenini hissetmeye ihtiyaç duydum. Bu nedenle kıyafetlerini tırmaladım, pantolonunun kumaşını çekiştirdim ve parmaklarımin karnına götürdüm.

Benden biraz uzağı eğildi ve diğeri eliyle bilekleri min kavradı. "Hayır, sevgilim. Şu anda sana konsantre olmuş durumdayız."

"İhtiyacım
var-" "Daha
sonra."

"Hayır, sonra değil-"

Ağzımı kendi ağzıyla kapattı, isteğimin geri kalanını yuttu ve tüm anlaşılır düşünceleri uzaklaştırdı. Sıcak, durgun dili yankılanan bir ritimle alıp veriyordu. Biz öpüşürken ve o Greg voodoo'sunu yaparken nefesim kesildi ve orgazmımin kıvrımlı başlangıcına yakalandım.

Elbette haklıydı. Beş dakika, iki orgazm, biri diğeri min hemen ardından. Eve geldiğinde hep böyle olurdu.

Yıllar geçtikçe, yokluğun kalbi büyütmediğini öğrenmiştim. Uzun süreli yokluk dönemlerinde kalp temkinli, uyuşuk ve alaycı olur, yalnızlığın getirdiğı kaygı ve korkularla yüklenir. Ancak, yokluk bedeni açgözlü ve hüsrana uğramış bir ihtiyaçla mantıksız bir şekilde aşık yapar.

Greg benim hızla tamamlandığımı işaretleri min hissetmiş ya da fark etmiş olmalı, çünkü ağzını benimkinden çekti ve dudaklarıma sertçe fısıldadı, "Sen bana aitsin. Söyle."

"Ben sana aidim." Arzuladığı kelimeleri tekrarladım, anın içinde kaybolduğumda her zaman yaptığım gibi onlara inandım. Gözleri min kapattım ve kendimi ona bıraktım, duyumun tekilliğini, zamanın ve düşüncenin kısa süreli durmasını arzuluyordum.

Aklımın bir köşesinde onun tekrar gideceğini ve yalnız kalacağımı biliyordum. Ama şimdilik, iyi ya da kötü, temkinli kalbim uyandı. Artık

Uyuşuktum ama bu adam için canlıydım ve onu ne kadar çok seviyordum.

"Sana ihtiyacım var, Fiona." Sesine karanlık çaresizlik geri dönmüştü ve bu ses, içimde kalan tatmin sisini yarıp geçti.

Sözleri bir duygu buzdağının görünen kısmı gibiydi, bu yüzden kollarımı ona doladım ve sıkıca tutundum. "Hey, seni seviyorum."

Greg başını salladı ve yorgun bir şekilde nefes verdi. Yüzünü uzun bir süre tenime bastırdı, sonra aniden beni bıraktı.

Kollarımı gövdesinden çekerek döndü ve kanepenin kenarına oturarak dairenin etrafına göz gezdirdi. "Pekala... işte yapacağımız şey: Ben çocukları alacağım. Sen duşunu al. Ev ödevi ve oyun zamanından sonra onları bayılana kadar atış yapmaya davet edeceğim. Sonra da Game of Thrones izlerken Cadılar Bayramı şekerlerinin geri kalanını yeriz."

Arkasına oturdum ve kollarımı omuzlarına doladım, hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Cadılar Bayramı şekerleri çoktan bitti. Ne tür içkilerden bahsediyorsun?"

"Elma suyu." Kollarımı sıktı, sonra ayağa kalktı. Uzun adımlarla odayı geçip spor çantasını bıraktığı yere gidişini izledim; yerden bir palto aldı ve bana döndü, gözleri zihinsel bir fotoğraf çekiyormuş gibi vücudumu hızlıca inceledi. "Ya da istersen sert şeyler."

Gözlerimi kısıtım ve gerindim. "Evde Kool-Aid bulundurmuyoruz, bunu biliyorsun. Jack'e halüsinasyon gördürüyor."

"Halüsinasyon görmüyor; bu kadar melodramatik olma." "Duvarlarla konuşuyor."

"Çünkü önce onlar onunla konuşuyor."

Haklıydı; Jack *aslında* halüsinasyon görmüyordu. Bir keresinde Kool-Aid içtiğinde duvarlarla konuşmuş, sonra da bayılana kadar kontrolsüzce gülmüştü. Kısacası, Kool-Aid çocukları çılgına çeviriyor ve şeker hastası vahşiler gibi etrafta koşuşturmalarına neden oluyordu.

"Planınız kulağa hoş gelse de bunu bu gece yapamayız. Saat dörtte Ashley'nin veda partisi var ve tabii ki sen de davetlisin." Esnedim, gözlerim şömine rafındaki saate kaydı. Önümüzdeki otuz saniye içinde gitmesi gerekiyordu ve benim de kahveye ihtiyacım vardı.

"Bu gece mi?" Greg kışlık paltosunun fermuarını çekti ve hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatı.

"Evet. Neden? Sorun ne?"

Ceketinin ceplerinden çıkardığı eldivenleri inceledi. "Hayır, bir şey yok."

Havlunun köşelerini vücuduma geri çektim. "Çarşamba günü temelli ayrılıyor. Pastayı ben getireceğim. Evde olacağından haberim yoktu ve bu kaçırabileceğim ya da atlayabileceğim bir şey değil."

"Tabii ki. Gitmemiz gerek. Gideceğiz. Gitmeliyiz," dedi kararlılıkla, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Sonra bakışlarını benimkilere çevirdi ve ben de çatışmadan uzak olduğunu görerek kendimi daha iyi hissettim.

"Bu arada, sen neden buradasın? Açıkçası şikayet etmiyorum ama bu nasıl oldu? Bu görevde hiç ara verilmediğini sanıyordum."

Saatini kontrol ederek kapıya doğru geri geri yürüdü. "Döndüğümde sana her şeyi anlatacağım."

"Seninle Jack hakkında da konuşmam gerekiyor. Dün bir şey oldu-"

Greg kaskatı kesildi. "O iyi mi?" "Evet, ama-"

"Gitmem gerek, bunu sonra konuşuruz. Bu arada, döndüğümde hala çoğunlukla çıplak olursan süper olur, mmm-kay?"

"Mmm-kay." Ayağa kalktım ve ona aptalca bir sırıtış attım. "Eminim çocuklar annelerinin evde çıplak dolaşmasına aldırılmazlar. Bu hiç de garip değil."

"Güzel." Bir kez başını salladı, gözlerini aydınlatan bir gülümseme vardı, sonra döndü. Banyonun yolunu yarılamıştım ki ön kapıyı açtığını duydum ve bana bağırdı: "Çoğunlukla çıplak derken, tamamen çıplak demek istiyorum. Ve ıslak!"

Bu beni gülümsetti, ta ki Greg'in "Oh, merhaba komşu Matt. Koridorda gizlendiğini görmedim. Garip."

Sonra da güldüm.

Tanrım, onu özlemiştim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Sevgili eşim,
Gerçekten de ilk görüşte aşkın ve ruh eşlerinin saçmalık olduğunu
düşünüyordum. Ama seni gördüğüm anda başka hiçbir şey mümkün
görünmedi. Nefes aldığım anların geri kalanını seninle nasıl geçiremezdim?
Seninle olmaya ihtiyacım vardı. İçindeydim
Seni gördüğüm andan itibaren sana aşık oldum ve şimdi seni her gördüğümde
aynı duyguyu hissediyorum, "ŞİMDİ TAMAMLANDIM."*

*-Mark
Letter
Ohio, ABD
7 yıldır evli*

*~18 yıl önce~
*Greg**

"

O BİR ALTı"

İngilizce Kompozisyon 101 dersinin müfredatına kaşlarımı çatarak bakarken, hemen arkamdaki türümün erkeklerini görmezden gelmeye çalıştım.

"Ne? Hayır. Şu askıya bak. Üç puan ekliyor. *En az* yedi puan. Hatta belki yedi nokta beş."

Bu ifade göz devirmeyi hak ediyordu. Ben de gözlerimi devirdim.

Zar zor işleyen, hormonlu kretenler, birinci sınıf İngilizceyi üniversitedeki üçüncü yılıma kadar ertelediğim için benim cezamdı. Bu dersten CLEP ile geçmeliydim; yani haftada üç kredi saatini sınıfta geçirmek yerine bir yeterlilik sınavına girmeliydim. Bu yaklaşım iki nedenden dolayı meyve vermemişti.

Birincisi, geçen yaz sınavdan önceki gece sarhoş oldum ve başarısız oldum. Kompozisyon bölümünün yarısında uyuyakalmışım.

Sarhoş değilim, en azından şimdilik, ama zaman zaman kendimden geçtiğim bir gecenin tadını çıkarıyorum. Çoğunlukla eskiden tanıdığım adamların hayaletleri tarafından rahatsız ediliyorum. Başkalarının ölümünü izlemek, insanın kendi içindeki bir düğmeyi kapatmasını gerektirir. Her şey aydınlandığında ve hala pişmanlıkla karanlık-gölgeli olduğunda

ve gerçek acının, gerçek ıstırapın bilgisi - şimdiki zamanda yaşama ve işlev görme yeteneğim tehlikeye girdi.

İnsanlara bağırmayı, onları TV yemekleri ve en sevdikleri TV programlarının yayından kaldırılması gibi önemsiz endişeleri yerine etraflarındaki dünyaya uyandırmayı ne kadar da çok istemiştim.

Ama ne yazık ki kimse gerçeğin habercisinden hoşlanmaz. Ben de oyunbozan eğilimlerimi dizginlemek için seyrek sarhoşluk dönemleri geçirmeyi tercih ettim.

İngilizce 101 dersine kaydolmamın bir diğer nedeni de not ortalamamı yükseltmeye ihtiyacım olmasıydı. Beşeri bilimler öğretmenim geçen dönem bana C vermişti. Ayrıma dikkat edin: Hak etmemiştim. *Verilmişti*. Bir hediye gibi. Ya da cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi.

Ona çekilmez bir dangalak deme cüretini göstermiştim. Çekilmez bir dangalaklıktı. Ama o zaman bir fincan kahveye beş dolar harcayan, ama her gün az miktardaki yardımcı doçentlik maaşından şikayet eden at kuyruklu bir barışseverden ne bekleyebilirdim ki?

Ayrıca, felsefe doktorası adayıydı. Duygu ve düşüncelerin sonsuz tartışması dışında hiçbir şeyin yapılmadığı, üretilmediği ya da başarılmadığı tüm üniversite derecelerinin en gösterişli ve değersiz olanı. Yani, yine, hiçbir şey başarılmadı.

Geriye dönüp baktığımda, tüm sınıfın önünde ona çekilmez bir dangalak dememeliydim. Bu benim hatamdı. Benim hatamdı.

İngilizce Kompozisyon 101 benim kefaretimdi.

Görünüşe göre arkamdaki hormonlu ahmaklar da bu kefaretin bir parçasıydı.

"O altı nokta beş ve daha yüksek değil. Yağ surat. Kafasına kese kağıdı geçir ya da arkadan becer, yarım puan yükselir."

Dışlerimi sıktım.

Tanrım, bana güç ver.

"Peki ya o?"

"Hangisi? Şişman olan mı?"

"Hayır. Kısa olan; az önce içeri girdi. Onunla kesinlikle yüz yüze sevişirdim."

Dikkatim yan tarafa, solumdaki genç kadına kaydı. Nesneleştirilmelerinin öznesi o değildi ama belli ki yorumlarına kulak misafiri olmuştu. Genç yüzü kızarmıştı ve dehşete kapıldığı belliydi. Görünüşüne bakılırsa birinci sınıftaydı ve muhtemelen Iowa'daki bir mısır çiftliğinden yeni gelmişti.

Ve şimdi tüm erkeklerin çekilmez ahmaklar olduğunu düşünecekti. Onun için üzüldüm. Ama daha çok, bir gün onun ilgisini çekmek isteyecek, ancak onu tüm erkeklere karşı önyargılı bulacak ve pazen giyen bir lezbiyenle yaşayacak olan iyi çocuk için üzüldüm.

Sonra konuyu *tekrar* düşündüm ve *pazen giyen lezbiyenlerin oldukça harika olduğu* sonucuna vardım. Arkamdaki serserilerin ona bir iyilik yapıyor olabileceğine karar verdim.

"Vay be. . . Onu gördüm. Tanrım. Sikimi yalamasına izin verirdim."

Masanın kenarını kavradım. Profesör hangi cehennemdeydi?

Kimden bahsettiklerini kontrol etmemiştim. Önemli değildi. Hiç kimse böyle bir pisliğe ve aşağılamaya maruz kalmayı hak etmiyordu. Eğer ağızlarından çıkan bir sonraki cümle çok sevdikleri annelerine yönelik olmasaydı, günlerini mahvetmekten başka çarem kalmazdı.

"Yüzünün her yerine boşalırdım."

"Memeleri küçük."

"Ama o kıç."

"Anal, aynayla."

İşte bu kadar.

Koltuğumda doğrulurken omzumun üzerinden arkamdaki çocuklara baktım, onları aşağı yukarı süzdüm, sonra hafifçe güldüm. Tahmin ettiğim gibiydiler, bezden yeni çıkmışlardı.

Durun bakalım.

İçlerinden biri, domuz doğasına ihanet eden burun delikleri ve çocuk aklına ihanet eden çukurları olan soluk benizli bir adam sırttı. "Onu sen de gördün mü? Güzel bir kıçı var."

"Hayır. Çaresizliğinin kokusunu aldım.

İğrenç kokuyor." Sırtışı düştü.

"Ne kokusu?"

"Çaresizliğin," diye tekrarladım. "Kokuyorsun."

Vanilyalı yanakları kızardı. "Ne dedin sen?"

"Çaresizlik olarak da bilinen duygusuz gençlik ve mastürbasyon menisi koktuğunu söyledim. Ve bu kokudan etkilenen tek kişi ben değilim." Çenemi kaldırıp sol tarafımda, birkaç koltuk ötedeki genç kıza baktım. Gözleri odanın ön tarafına sabitlenmişti ama konuşmamızı dinlediğini biliyordum. "Belki de çocukça gevezeliklerini daha uygun bir yere saklamalısın, oyun bahçesi ya da beşik gibi."

"Kavga mı istiyorsun, pislik?"

"Pek sayılmaz. Ama eğer siz çocuklar başka yetişkinlerle karşılaşırsanız, sizi uyarmak zorundayım. Her erkek benim kadar bağışlayıcı değildir." Geveze olanın zayıf bakışlarını uzun bir süre tutarak ekledim, "Çocuklar, şu anki doğuştan gelen düşünce kirliliğinde ısrar ederseniz, kendimi kaybedebilirim. Durun yoksa sizi cezalandırmak zorunda kalacağım."

Gözleri yana, kıza doğru kaydı. Kırılgan egosu tehdit altındaydı, bana vuracakmış gibi elini kaldırdı ve "Hey, siktir git, adamım" diye bağırdı.

Elini yakaladım, bileğini kolayca büktüm ve parmaklarımı yumruğunun etrafında sıkarak keskin bir acı çığlığı attım. "Seni anlamsız bir şekilde dövmek istemiyorum -en azından bugün değil, belki yarın- ama İngilizce dilini anlamadığın için açık bir şekilde konuşmama izin ver."

Durakladım, elini sıktım, kemiklerin birbirine çarptığını hissettim. Tekrar bağırdı. Neyse ki devasa, kalabalık amfinin arka tarafındaydık ve istemsiz acı seslerini bastıracak kadar gururu vardı.

"Dur. Konuşmayı kes." Dikkatimi küçük arkadaşına yönelttim; gözleri kocaman ve panik içindeydi. "Benim yanımda bir daha asla konuşma. Ya da herhangi bir kadının yanında. Ağzından çıkan her şey senin aşağılık ve önemsiz olduğunu gösteriyor. Eğer yarın ölürseniz, dünya daha iyi bir yer olur. Siz iğrenç küçük canavarlarsınız ve ellerinizdeki tüm kemikleri kırmaktan çekinmeyeceğim. Ve bu kesinlikle yıkıcı olurdu çünkü hepimiz biliyoruz ki alabileceğiniz iki tür cinsel tatmin ya kendi kendine hizmet eden türden ya da dört ayaklı türden olacak."

Bir başka uzun bakış ve tehditkâr sıkışın ardından yumruğunu bıraktım ve saatime bakarak sınıfın önüne döndüm. Profesör zaten birkaç dakika gecikmişti. Umarım bu öğretmen kötü planlamasının karşılığı olarak daha uzun kalmamızı beklemiyordur.

Çocukların yerlerini boşaltıp haşarat gibi odadan kaçışırken çıkardıkları sesler beni oldukça sakinleştirdi. Ders programını incelemek için bir girişimde daha bulundum ama sonra birinin beni izlediğini hissettim. Gözlerimi kaldırdığımda, solumdaki kızın bana saygılı bir minnettarlıkla utangaç bir gülümseme verdiğini gördüm.

Bir kez başımı salladım ve -eğer gözleri bir gösterge ise- biraz zekâ sahibi olduğunu fark ettim. Ama çok gençti. Tapınılmak gibi bir arzum yoktu. Yaltaklanmak ya da -Tanrı korusun- ihtiyaç duyulmak gibi bir arzum yoktu.

Ancak en önemlisi, zaten bir kız arkadaşım vardı. Ve Vanessa bana tam uyuyordu.

Sık sık orgazm olmaktan hoşlanan ve beni bol bol kol şekeri olarak kullanan kurnaz, pratik bir tipti. Zeki, bağımsız, makul ölçüde dengeli olan Vanessa çok az bakım gerektiriyordu. Onun kendi kendine yetmesi bana tercih ettiğim yalnız uğraşlar, yani uzun mesafe koşuları ve doymak bilmez okumalar için bolca zaman bırakıyordu.

Ayrıca Vanessa uzun boyluydu. Uzun boylu kadınları tercih ederdim. Sohbet ederken eğilmek zorunda kalmamak hoşuma gidiyordu.

"Ben Madeline." Kendini tanıtan solumdaki kız bana küçük bir el salladı.

"Greg." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sıkmam için elini uzatmadığı için rahatlamış bir şekilde gülümsedim.

"Onu tanıyor musun?" Madeline çenesini birkaç sıra altımızdaki bir noktaya doğru kaldırarak sordu. "Bahsettikleri kız mı? Arkadaşın mı?"

"Tanımıyorum..." Başımı salladım, dikkatim dalgınca Madeline'in gösterdiği yere kaydı.

O kıza.

Oraya

.

O.

Sen.

Çarpıcı.

Öylesin.

Kadın.

İstiyoru

m.

Düşünce trenimi

kaybettim. Kelimelerimi

kaybettim.

Gerçekte, konuşma yeteneğimi

kaybettim. Ve düşünme.

Önümdeki görüntü karşısında duyarsızlaşmıştım.

Olağanüstü zarif bir yüze yerleşmiş kalın kirpiklerle kaplı koyu gözler -O bir tabloydu. Mermer bir heykel, ayrı ve dokunulmaz. Yine de hareket eden, nefes alan bir sanat eseri. Her şey zarafet, şıklık ve güzellik.

Kırmızı dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. Meçhul kadın bir şey arıyordu, masasının etrafındaki boşluğa bakıyordu, kendisine bakıldığının farkında değildi.

izlenen, yoğun bir hayranlık konusu.

Annem babam için bir nesne, bir amaç için bir araçtı. Bir amaç için bir araç. Yakışıklı, sadakatsiz ve ruhsuzdu. Onun soğuk ilgisizliği sonunda annemi öldürdü. Bu nedenle, bir dış görünüş tarafından kör edilmeme ya da bozulmama asla izin vermedim. Kendimi dış görünüşün sahte ve çoğu zaman yanıltıcı sıvasının ötesinde özgünlük ve zeka işaretleri aramak üzere eğitmişim.

Ama bu kadın ... kör ediciydi.

Büyüleyiciydi.

Ve eğiliyordu.

Ve şimdi onun olağanüstü mükemmel kıçına ağzım açık bakıyordum. Truvalı Helen'in kalçalarıydı, uğruna savaşlar yapılan türden.

"Onu tanıyor musun?" Madeline'in tekrarladığı soru beni aval aval bakmaktan alıkoydu.

Utanarak gözlerimi kaçırđım ve cevap vermeden önce boğazımı iki kez temizledim, "Onu tanımıyorum."

"Oh. Arkadaşın olabileceğini düşünmüştüm. Madem tanımıyorsun, neden onu savundun?"

"Karşılıklı flört ve istekli baştan çıkarma başka bir şey, zorla sarkıntılık etmek ve istenmeyen nesneleştirmenin hedefi olmak bambaşka bir şey," diye cevap verdim. "Ben insan ahlakını savundum."

Kendime engel olamayarak kadını yeniden gözümün önüne getirdim, dar belinin kıvrımlarını, çenesinin ve boynunun büyüleyici çizgisini, olağanüstü yetenekli bir sanatçının eserini hayranlıkla seyreder gibi takdir ettim. Tekrar dönerek beni nefesimin peşinden koşturdu. Güzelliğı yine sarsıcı ve ürkütücüydü.

"Çok güzel," dedi Madeline. Bu bir olta yemine benziyordu, karşı çıkmam için yapılmış bir yorumdu.

Bunu duymazdan geldim, onun yerine kadının hüznü gözlerine odaklandım. Ama aynı zamanda meraklı. Ve bilge. Düşüncenin, *bilmenin* derinliğini taşıyorlardı.

Hayır. Düşüncelerim yasaklanmıştı. O, bu dünyada gerçek ve parlak bir güzelliğın var olduğunu hatırlatıyor.

Omuz silktim, koltuğuna kayan büyüleyici yarattığı şaşkınlıkla izledim ve beceriksizce "Benim bir kız arkadaşım var" diye cevap verdim. Bu kızın sözlerine bir yanıttan çok kendime bir hatırlatmaydı.

Madeline başka bir şey söylemedi.

Dersle ilgili hiçbir şey duymadım.

Ders sona erdiğinde suçluluk duygumla savaştım, bakmanın kefareti olarak gözlerimi dikkatle aşağıya diktim.

Ama en çok da fark ettiğim ve bu manzara karşısında sarhoş olmama izin verdiğim için.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Sevgili kocacığım,
Sen seni sevdiğimi biliyorsun çünkü anneni öldürmedim.*

*-Jenna
Post-it Note
Birleşik Krallık
Evli 22 yıl*

**~Günümüz~
*Fiona***

G_{REG VE} ben partiye beş dakika erken vardık. Bu bir mucizeydi çünkü evimizden on beş dakika geç çıkmıştık; çocuklar babalarını evde gördükleri için çok mutluydular ve onu bırakmak istemiyorlardı. Ayrıca Chicago sokaklarında kar fırtınası benzeri koşullarla karşılaştık. Geç kalmamızın yarattığı kötü durumu fark eden Greg, birbirimize sıkı sıkıya bağlı grubumuzdan biri olan Janie'yi aramamı ve bizi alması için bir araba gönderip gönderemeyeceğini sormamı önerdi.

Kendime pastayı getirdiğimi hatırlatarak bu ciddiyetsizliği rasyonalize ettim. Süslü araba yolculuğunu gerektiren biz değil, pastaydı.

Greg, Janie'den araba göndermesini istemenin anlamsız bir şey olmadığını düşündü ve "Eğer kaynaklarından yararlanamayacaksan arkadaş edinmenin ne anlamı var?" dedi. Bu ifade ona sert bir bakış kazandırdı çünkü sadece yarı şaka yapıyordu.

Janie'yi -kurnaz, kurnaz, uzun boylu- üniversiteden tanıyordum; ben yüksek lisans öğrencisiyken o birinci sınıfa başlıyordu. Yurt katının danışmanıydım. Yıllar boyunca görüşmeye devam ettik. Janie ve kocası Quinn -kaynaklı, metanetli, gizliden gizliye asil- Millennium Park'ın kuzey ucunda, kendisine ait bir binanın çatı katındaki dairede yaşıyorlar. Güvenlik işinde çalışıyor.

Janie ve bana ek olarak, örgü grubumuzun geri kalanı aşağıdaki gibidir:

Dr. Elizabeth Finney, acil servis doktoru, yirmi dokuz yaşında, sarı saçlı, mavi gözlü, orta boylu; Janie'nin üniversiteden oda arkadaşı; inatçı

ve Quinn Sullivan'a benzer şekilde, gizliden gizliye asil. Nico Moretti -namı diğer Niccolò Manganiello- ile evli, ünlü komedyen, otuz yaşında, siyah saçlı, yeşil gözlü, orta yapılı ve kadınları, erkekleri ve ev hayvanlarını ayırım gözetmeksizin felç etmeye yetecek kadar karizması var.

Dr. Sandra Fielding-Greene, çocuk psikiyatristi, otuz yaşında, kıvılc saçlı, yeşil gözlü, 1.80 boyunda; hastanede Elizabeth'le birlikte çalışıyor; fedakâr, eğlenceyi seven, fena halde zeki. Alex Greene ile evli, dahi, dünya çapında bir hacker, yirmi üç yaşında, siyah saçlı, lacivert gözlü, bir seksen boyunda; güvensiz ve becerikli.

Ashley Winston, pediatrik yoğun bakım hemşiresi, yirmi altı yaşında, kahverengi saçlı, mavi gözlü, bir seksen boyunda; yakın zamana kadar hastanede Sandra ve Elizabeth'le birlikte çalışıyordu; şımarık bir kitap kurdu. Dr. Drew Runous, federal av bekçisi, doktora dereceli biyolog, otuz bir yaşında, sarı saçlı, mavi gözlü, bir seksen boyunda; içine kapanık ve gergin.

Marie Harris, serbest gazeteci ve sanatçı, otuz yaşında, sarı saçlı, mavi gözlü, orta boylu, inatçı, yemek meraklısı. Marie ile CIA'deki kadınlar hakkında bir makale hazırlarken tanıştım ve onu örgü çemberine dahil ettim. Uzun bir süre David Carter adında bir şefle birlikte oldu ama yaklaşık bir yıl önce ayrıldılar.

Ve son olarak, Kat Tanner-namı diğer Kathleen Tyson-idari asistan, yirmi üç yaşında, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, 1.80 boyunda. Kat, Janie Quinn'in güvenlik şirketinde çalışmaya başlamadan önce bir mimarlık firmasında birkaç yıl Janie'yle birlikte çalışmıştı. Az bilinen bir gerçek: Kat büyük bir ilaç servetinin varisi ve ailesi Boston'da yaşıyor. Bu konudan ya da onlardan bahsetmez.

"Erkencisin!" Sandra beni görür görmez öne atıldı ve beni kucaklamadan durdu. Şaşkınlığımı anlıyordum. Ben hiç erken gelmezdim. Çocuklu insanlar sadece kazara erken gelirler.

"Tanrım, Fiona. Pastanın olayı ne? Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük pasta."

"Komşum dün yaptığım hindistan cevizli pastanın bir dilimini yanlışlıkla yedi, o da gidip yerine bunu aldı." Sandra'nın kucaklamasını kabul edebilmek için Greg'e pastayı uzattım.

Greg neşeli bir alaycılıkla, "Aşırı telafi etme alışkanlığı var," diye ekledi. Ona uyarıcı bir bakış attım. Bana göz kırptı, gıcık herif.

"Merhaba Bay Fiona." Sandra kocama sırtarak yıllar önce ona taktığı ismi kullandı. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum. Hâlâ Grace'e kod yazmayı öğretmeye mi çalışıyorsun?"

"Veri yapılarını evde öğrenmezse sokaklarda öğrenir."

Sandra güldü. Bu, Greg'in çocuklara öğretmeye çalıştığı yaşlarına uygun olmayan tüm aktiviteler için verdiği cevaptı. Bunların çoğu bilgisayar programcılığı gibi tuhaf ama zararsız şeylerdi. Ancak bazıları -her tartışmayı *"Bu Hitler'in söyleyeceği bir şeye benziyor"* diyerek kazanmalarını sağlamak gibi- çok daha az iyi huyluydu.

"Temelli mi döndün?"

Temelli dönmek bir ay demekti, şanslıysak belki iki ay.

"Hayır, sadece yirmi dört saatliğine."

"Tanrım! Uçuş ne kadar sürdü?"

"Yirmi iki saat," diye cevap verdi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Onun için önemli bir şey değildi. Eve yaptığı en uzun yolculuk üç gün sürmüştü. Bu dört yıl önce Nepal'den eve dönüş yolculuğuydu. Yolculuğunun bir ayağı katırla yapılmıştı.

Greg yolda arabada bana şirketin tüm sondaj işçilerini dört günlüğüne sahadan tahliye ettiğini ve onlara izin verdiğini söylemişti. Güney Afrika'da kalmak yerine, birlikte bir buçuk gün geçirebilmek için uçağa atlamaya karar vermişti. Yaşlandıkça her şeyin göreceli olduğunu daha iyi anlıyorum. Birinin seyahat korku hikayesi, diğerinin rüya tatilidir.

"Neden onları kapıda rehin tutuyorsun?" Elizabeth belirdi ve Sandra'yı azarlayarak koluma uzandı ve beni öne doğru çekti.

"Onları rehin tutmuyorum, hoş geldiniz diyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kendimi yeterince hoş karşılanmış hissetmiyorum," diye söze girdi Greg her zamanki karşıtlığıyla.

Omzunu okşadım. "Hayatta kalacaksın." "Acı çekeceğim. Erkekler nerede?"

"Etrafta," dedi Elizabeth beni uzaklaştırırken dalgın dalgın. "Üzgünüm Greg, Fiona'ya ihtiyacımız var. Bir kriz yaşıyoruz."

"Kriz anlarında kimse Fiona'dan daha iyi olamaz." Bunu söylerken Sandra'ya baktım, çenesini Greg'in elindeki pastaya doğru kaldırmıştı. "Bir iyilik yapıp pastayı mutfığa koyar mısınız?"

"Peki," diye mırıldandı. "Ama karımı yarım saat içinde bana geri vermezsen yeni bir kriz çıkarırım."

"Ne gibi?" Elizabeth durakladı, belli ki Greg'in söyleyeceği komik şeyi duymak istiyordu. Arkadaşlarım arasında böyle bir ünü vardı -kafadan komik bir şekilde yanıliyordu- ve sık sık onun şakalarını bir palyaçonun araba kazasına benzetirlerdi, talihsiz ama komik.

"Alex nerede?"

Sandra Greg'e yan gözle baktı. "Kocamdan ne istiyorsun?"

"Senato'nun neler yaptığını kontrol edebileceğimizi düşündüm."

Elizabeth onun korkunç tehdidini anlayamamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sakın buna cüret etme." Sandra gözlerini kısarak kocama delici bir bakış fırlattı; tabii ki hemen anlayacaktı çünkü korkunç beyinler aynı şekilde düşünür.

Ona sert bir bakış attım ve omzumun üzerinden, "Bir daha devlet sitelerine girmek yok Greg," dedim.

"Yarım saat sonra görüşürüz, canım."

Elizabeth'in nefesi kesilmeden önce kısa bir duraklama oldu, sonunda ne demek istediğini anlamıştı, "Bunu sen mi yaptın? O senatörün fotoğraflarını mı koydun? House dot gov ana sayfasındaki çıplak selfie'leri?"

"Ben öyle bir şey yapmadım." Greg'in sesi ve bakışları hakarete uğramış gibiydi, sonra ekledi: "Alex yaptı. Ben sadece onun beyninin serçe parmağıydım."

Sandra Greg'e bir kez daha pis pis baktı ve bizi köşeye itip duyamayacağımız bir yere götürdü. Bu arada Elizabeth gülüyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Fotoğrafları nereden bulmuş?"

Sandra'nın sinirli ifadesi çabucak dağıldı ve hafifçe kıkırdadı. "Çok hoş bir şekilde yanılıyor."

"Hiç komik değil," dedim. Komik değildi, gerçekten komik değildi. Kabul etmek gerekir ki, bu senatör federal programların Big Pharma ile ilaç fiyatları pazarlığını yasadışı hale getiren ve vergi mükelleflerine milyonlarca dolara mal olan yasaları geçirmekten sorumluydu. Ve bu senatörün Big Pharma'da lobici olması planlanıyordu - yani temelde yozlaşmış ve oyunu satmıştı.

Yine de, amaç aracı haklı çıkarmaz; cep telefonlarını hacklemek komik değildir. Ama yine de . . . Greg bunu komik hale getirdi. İnsanları hem irkiltti hem de güldürdü, aynı anda hem suçlu hem de iyi hissettirdi. Sandra'nın da diyebileceği gibi, bu onun süper gücüydü.

"Şu anki kriz nedir?" Konuyu değiştirdim, ceketimin fermuarını açtım ve Sandra'nın çıkarmama yardım etmesine izin verdim.

"Janie banyoda saklanıyor." Elizabeth beni koridora doğru çevirdi.

Bu haber karşısında kaşlarımı çattım. "Yine mi? Neden?"

"Tam olarak saklanmıyor ama dışarı da çıkmıyor. Ve sesi de ... iyi değil," diye açıkladı Sandra.

"İyi değil mi?" Tam önümde, kapalı banyo kapısının iki yanında duran Marie ve Kat'i gördüm ve ikisine de hızlıca sarıldım.

"Sanırım yine kusuyor." Marie'nin alnı kırıştı.

Elizabeth bu haber karşısında başını salladı. "Bana hasta olduğunu söyleseydi partiyi benim daireme taşıyabilirdik."

"Her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrar edip duruyor," diye fısıldadı Kat çevremizdekilere. "Ama yirmi dakika önce hazırlıklara yardım etmek için geldiğimden beri içeride."

"Quinn ne diyor?" Kat'in ses tonuna uymak için sesimi alçalttım.

"Henüz evde değil."

"Onu aramayı denedin mi?" Kapalı kapıya bakarak sordum.

"Onu aradım." Elizabeth çabalarını kanıtlamak istercesine bana cep telefonunu gösterdi. "Sandra da aradı."

"Eve gitmekte olduğunu ve *kendi işimize bakmamızı* söyledi." Sandra en iyi Quinn Sullivan taklidini yaptı, eğer durum farklı olsaydı bu beni gülümsetirdi.

"Ne yapacağız? Ashley ve Drew birkaç dakika içinde burada olacak ve diğer konuklar da saat beşte gelmeye başlayacak. Partinin yerini değiştirelim mi?" Marie sordu ve tüm gözler cevap vermem için bana çevrildi.

Arkadaşlarımın endişeli yüz ifadelerine, sonra da Janie'nin öksürük sesinin duyulduğu kapıya baktım. Kat ve Elizabeth'in yanından geçip kapıya yöneldim ve yavaşça kapıyı çaldım.

"Janie, ben Fiona."

"Oh, merhaba Fiona." Sesi zayıf ve dengesiz geliyordu, burnunu çektiğini duydum. "Hemen geliyorum, sadece ..."

Janie cümlesini bitirmeyip korkunç bir kuru kabarma sesi çıkarınca pantolonumun cebinden iki toka çıkardım. "Janie, içeri geliyorum."

"Giremezsin. Kapı kilitli. Bir dakikaya daha ihtiyacım var."

"Elizabeth, bana bir bardak meyve suyu getirebilir misin? Elma değil. Varsa limonata." Bu ricada bulunurken basit kilidi açtım.

Elizabeth, "Midesini üşüttüyse, düz zencefilli gazoz daha iyi olur," diye önerdi.

Başımı salladım. Sunulan gerçeklere dayanarak, Janie'nin hastalığının mide gribi kadar geçici olmadığından oldukça emindim; Quinn'in tepkisi ve açık bir endişe duymaması kanıtların en lanetlisiydi. Ne olduğunu biliyordu.

"Hayır. Limonata. Ve tuzlu kraker."

Sandra gözlerini kısarak bana baktı. "Düşündüğümü düşündüğün şeyi mi düşünüyorsun?"

Onu susturdum, ama bu amaçladığımın tam tersi bir etki yarattı. Sandra nefesini tuttu, ağzını kapattı, gözleri inanılmaz derecede büyüdü. "Ah benim elmalı turtam! Gerçekten de-"

Onu tekrar susturdum ve el sallayarak geri gönderdim. "Bana bir dakika izin verir misin?" Diğer hanımlar sorularını dile getiremeden banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Janie fayans zeminde yatıyordu. Uzun vücudu bir top gibi kıvrılmış, kıvrıcık kızıl saçları başının ve omuzlarının etrafında dağınık bir şekilde duruyordu. Gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. Acı çekmiyordu, midesi bulanıyordu. Son derece mide bulantısı.

Evet. Hamileydi. Hamileydi.

Gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. İyi ya da kötü, ebeveynlik bir kulüptür. Genellikle tarifsiz bir sevinç ve/veya tarifsiz bir acı ile ilgili ortak deneyimlere dayanır. Son sekiz yıldır yakın arkadaşlarım arasında ebeveyn kulübünün tek üyesiydim. Bu nedenle, şu anda Janie ile derin bir yoldaşlık ve belki de ona karşı minnettarlık hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Partiyi başka bir yere taşıyacağız," dedim ve Janie itiraz edemedi devam ettim. "Partiyi Elizabeth'in evine taşıyacağız. Sen burada kal ve dinlen. Parti sona erdiğinde, kendini daha iyi hissedip hissetmediğini görmek için hepimiz geri geleceğiz."

"Çoğu sigorta şirketi ve AMA bunu bir *hastalık durumu* olarak görse de ben hasta değilim."

"Biliyorum." Bir kez başımı salladım, sonra lavaboya gidip temiz bir el bezini soğuk suyla ıslattım ve kuru, kabarık bir havlu aldım. Janie'nin yanına diz çöktüm, kabarık havluyu altına yerleştirebilmek için başını kaldırmasına yardım ettim, sonra

elindeki bezle alnını kuruladı. "Ama görünüŖe göre ilk üç aylık döneminizdeyken parti de veremiyorsunuz."

Gözleri büyüdü ve daha ağırbaŖlı, dikkatli bir hal aldı. "Nasıl ... boş ver," diye mırıldandı. "Her Ŗeyi biliyorsun."

"Her Ŗeyi bilmiyorum."

Beni görmezden geldi ve devam etti: "Kimsenin bilmesini istemedim. Geçen hafta öğrendik ve Ashley ayrıldığı için bu onun partisi. "Kimsenin bilmesini istemedim.

... " Janie güçsüzce yutkundu ve gözleri kapandı.

"Vereceğın haberle onun partisini bölmek istemedin, değıl mi?"

"Kesinlikle." Yutkunmaya çalıştı, sonra istemsiz bir öğürme sesi çıkardı.

"Janie?" Kapının diğerk tarafından Quinn'in sesi duyuldu. "Kedicik, iyi misin?"

Dirseklerine doğru itmeye çalıştı, ama onu yerinde tutmak için bir elimi koluna koydum ve ona cevap verdim. "O iyi, ama o tuzlu krakerlere ihtiyacı var."

"Ah, yiyemem."

"Yemek yemelisin, yoksa mide bulantın daha da kötüleşecek. Elizabeth sana limonata ve kraker getiriyor. Turunçgiller hem Jack hem de Grace'de bana yardımcı oldu."

"Elizabeth yiyeceklerle birlikte burada. Fiona, beni içeri al." Quinn'in sesi uygun bir şekilde endişeli geliyordu. Onun endişesi beni gülümsetti. Greg de ilk hamileliğimizde benzer bir tavır sergilemişti, sanki ben hem camdan hem de plütonyumdan yapılmışım gibi.

Janie'ye son bir kez gülümsedim, sonra kapıya döndüm ve açmadan önce derin bir nefes aldım. Diğerk tarafta herkesin - ama *herkesin* - endişeyle *beklediğini* görünce şaşırmadım.

Önce Quinn'e hitap ettim. "Yemek yemesi gerekiyor. Yemek yemezse hastalanmaya devam edecek."

Ciddi bir şekilde başını salladı, sanki ona hayatını kurtarması için talimat veriyormuşım gibi. "Tamam. Yemek yediğinden emin olacağım."

"Ben de," diye araya girdi Dan-Quinn'in yardımcısı- neredeyse Quinn kadar endişeli görünüyordu.

Daniel O'Malley, 1.80 boyunda, tıknaz, kahverengi gözlü, kahverengi saçlı; Quinn Sullivan'ın çocukluk arkadaşı ve şimdi iş ortağı; samimi, sadık ve Kat Tanner'a (diğerk adıyla Kathleen Tyson) karşılıksız aşık ... karşılıksız çünkü Kat inkar ediyor.

"Neden bize söylemedi?" Elizabeth bu soruyu Quinn'e yöneltti, sanki onu sorumlu tutuyormuş gibi.

Dişlerini gıcırdatmasına bakarak, daha önceki cevabını tekrarlayacağını tahmin ettim: *"Bu seni ilgilendirmez."*

Bu yüzden araya girdim: "O kadar da ileri gitmedi ve daha geçen hafta öğrendiler. Ayrıca, Ashley Çarşamba günü ayrılacağı için bu gecenin odak noktası olmak istemedi."

Ben banyodayken Ashley ve Drew gelmişti; toplanan kalabalığın arka tarafında duruyorlardı ve bu mantık karşısında başını salladı. "O bir kaçık. Parti vermek umurumda değil, hepinizi görmek benim için yeterli. Keşke her şeyi iptal edebilsek ve sadece takılıp örgü örebilsek."

"Ve tığ işi," diye ekledi Nico -Elizabeth'in kocası- sırtarak. Grubumuzdaki tığ işi ustaları o ve Janie'ydi ama Nico'nun bunu öncelikle karısıyla vakit geçirmek, ikincil olarak da arkadaşlarıyla kaynaşmak için yaptığından şüpheleniyordum.

"Elizabeth, lütfen yemeği Janie'nin odasına götür." Çenemle koridorun aşağısını işaret ettim, sonra Quinn'e döndüm. "Onu taşıman iyi olur ama nazikçe kaldır."

Ciddiyetle başını salladı ve banyoya doğru ilerledi, sonra durup bana döndü. Her zamanki buz gibi bakışlarında minnettarlığın yanı sıra başka bir şey de vardı.

"Geri geleceksin, değil mi? Geri gelip onu kontrol edeceksin?" diye sordu.

Ona kaşlarımı çatarak baktım, kafam karışmıştı, özellikle de Elizabeth acil servis doktoru ve Ashley hemşire olduğu için.

Tam bunu belirtmek üzereydim ki Elizabeth, "Belki de onun durumu için en iyi yiyeceklerin bir listesini yapmalısın." dedi.

"Onun bir *rahatsızlığı* yok. Sanki belsoğukluğu varmış gibi konuşuyorsun." Sandra Elizabeth'in omzunu itti ve keyifle sırıttı. "Janie ve Quinn'in bir bebekleri olacak! Neden kimse takla atmıyor?"

Marie coşkuyla başını sallayarak, "Katılıyorum," dedi. "Bu kutlama yapmak için bir sebep.

Kokteylleri ben hazırlarım."

"Ben de yardım ederim," diye önerdi Kat.

"Hepimiz yardım edelim." Nico herkesi mutfığa doğru yönlendirdi; Quinn'in yüzündeki gergin ifadeyi anlamış olmalı ve akıllıca bir kararla

kalabalığı hareket ettirdi.

Greg geride durup arkadaşlarımızın geçmesini bekledikten sonra yanıma geldi.

Greg konuşmadan Quinn beni kolumdan çekti ve yüzümü tekrar ona çevirdi. "Dinle, yardımına ihtiyacım var."

Sesimi bulana kadar iki kez boş gözlerle ona baktım. "Neye ihtiyacın var?" Quinn yardım isteyecek bir tip değildi, asla.

"Janie haftalardır hasta ve doktorlar bunun normal olduğunu ve susuz kalmadığı ya da çok fazla kilo kaybetmediği sürece her şeyin yolunda olduğunu söyleyip duruyorlar. Bana hiç normal gelmiyor. Ona Zofran için bir reçete verdiler ama almak istemiyor."

"Neden?"

"Hamile kadınlar üzerinde yeterince çalışılmadığından endişeleniyor."

"Hamile kadınlar her zaman Zofran alır."

"Evet, ama onu tanıyorsun. Randomize, çift kör bir klinik çalışma görmek istediğini söylüyor." Quinn ve ben birbirimize acıyarak baktık; bu klasik Janie'ydi. "Mide bulantısını durdurmak için her şeyi denedi ama hiçbir işe yaramadı. Zencefil, nane, Preggie Pops, her ne haltsa artık. Bir fikrin var mı?"

Bir an düşündüm, sonra "Aşerdiği bir şey var mı?" diye sordum. "Hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Belki ona farklı türde yiyecekler getirmeyi deneyebilirsin, hepsi de güçlü tatlarla sahip. Turunçgiller Jack konusunda bana yardımcı oldu. Grace'de hardal ya da sirkeli herhangi bir şey işe yaradı."

"Diğer bir şey de," Quinn'in gözleri Greg'e kaydı, sonra tekrar benimkilere, "beni dinlemiyor. O-"

"Mantıksız mı?" Greg ekledi. "Çılgınca mı? Duygusal mı?"

Bitkin mi?" Quinn başını salladı. "Bunların hepsi."

Quinn'in elini kendi elimle kapattım ve sıktım. "Senin için onunla konuşacağım. İşten birkaç gün izin alsın, ben de yanına gelip farklı yiyecekler getireyim. Bir şeyler yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ederim." Quinn elini benimkini tutacak şekilde çevirdi ve tipik soğukkanlılığı yerini rahatlamış bir minnettarlığın içten sıcaklığına bıraktı. "Teşekkür ederim. Ciddiyim."

"Sorun değil."

Quinn parmaklarımı bıraktı ve kendi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tamam, ben onu almaya gidiyorum."

Banyoya girmeden önce ikimize de dalgın dalgın bir baş selamı daha verdi. Greg kolunu omuzlarıma doladı ve beni oturma odasına doğru çevirdi, alnıma bir öpücük kondurdu ve fısıldadı, "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Ona yan gözle baktım. "Sanırım öyle, Beyin. Ama lastik pantolonu nereden bulacağız?"

Greg, orijinali 1990'larda yayınlanan ve üniversite son sınıfta bana defalarca izlettirdiği bir çizgi film olan *Pinky and the Brain*'e yaptığım göndermeye sıırttı. Biz nişanlandıktan hemen sonra Texas'ta lisansını tamamlamak için Iowa'dan ayrılmıştı. Her Salı ve Perşembe birlikte telefonda oturur ve *Pinky and the Brain*'i izlerdik.

"Seni özledim Pinky," dedi, sanki kaybolacakmışım gibi bana bakarak. Açıklanamayacak kadar üzgün olmama rağmen gülümsemesine karşılık verdim.

Hayır, üzgün değil. Nostaljik.

Jack'e hamileyken, Greg benimle birlikte olabilmek için bir yıl boyunca masa başı bir işte çalışmıştı, böylece her gün yakınımda gezinebilir, endişelenebilir ve üzülebilirdi. Nişanlılığımız ve evliliğimiz boyunca birlikte olduğumuzdan daha fazla ayrı kaldığımız için o zamanlar bu beni deli etmişti. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda o on iki ayın hayatımın en mutlu aylarından biri olduğunu görüyorum.

Greg'in sırtışı ben ona baktıkça azaldı. Anı hafif tutmak isteyerek gülümseme çabamı iki katına çıkardım ve ayak parmaklarımin ucuna kalkarak ona hızlı bir öpücük verdim.

"Ben de seni özledim, Brain. Her zaman özledim."

"... VE BU YÜZDEN Enis'i futbol programından çıkardım ve küçükler ligi bekleme listesine ekledim." Ashley'in iş arkadaşı uzun monologunu - yerel karma genç futbol liginin denemeleri ve sıkıntılarıyla ilgili - dizginlenemez bir öfkeyle bitirdi.

"Büyüleyici." Greg dikkatle başını salladı, gözleri onun söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemediğini gösterecek şekilde kısılmıştı.

Gerçi birkaç dakika önce sohbe katılmış, bana yaklaşmış ve "Lütfen bir şeyler ye" diyerek elime bir tabak yemek tutuşturmuştu.

Orada bulunan Kat ve Sandra'nın da ekleyecek bir şeyleri yoktu. Kat kibarca gülümserken Sandra kalabalığı taradı. Kat'in süper gücü kibar olmaktı.

Bu arada ben de kadını dinliyordum. Jack gelecek ay antrenmanlara başlayacağı için ligin dinamikleriyle yakından ilgileniyordum. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim. Bana düşünecek çok şey verdiniz."

Partiyi Elizabeth ve Nico'nun çatı katına, Janie ve Quinn'in evlerinin hemen alt katına taşımıştık. Kar fırtınasını andıran hava koşulları pek çok kişinin dışarı çıkmasını engellemiş, bunun yerine pişmanlık dolu mesajlar göndermeyi tercih etmişlerdi. Ashley'nin telefonu sürekli mesajlarla çınliyordu, bu yüzden sonunda kapattı. Katılımdan dolayı hayal kırıklığına uğradıysa da bunu belli etmedi.

Ashley'in iş arkadaşı saatine baktı. "Dediğim gibi, futbol Enis için doğru ortam değildi. Ama oğlunuz daha iyi bir deneyim yaşayabilir."

Greg dikkati dağılmış bir şekilde, "Jack futbol oynamayacak," dedi.

"Doğru..." Kadın Greg'e kaşlarını çatarak sorgulayıcı bir bakış attı ama Greg'in ifadesine değinmedi; belli ki İngilizler için *futbolun futbol* anlamına geldiğinin farkında değildi.

Greg'e Jack'in futbol oynayacağını söylemek gibi bir planım olmadığından, açıklığa kavuşturmak için çaba sarf etmedim. Sandra'nın gözlerini üzerimde hissettim; belli ki Greg'in ne demek istediğini anlamıştı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Saat kaç?"

"Neredeyse dokuz oldu. Gitsem iyi olacak." Kadın kaşlarını çatarak saatine baktı, sanki saate sinirlenmiş gibiydi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Tabağımı Greg'e geri uzattım.

"Siz de öyle. Başka sorularınız olursa lütfen beni arayın." Elimi sıktı, sonra cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. "Bu benim iş numaram ama muhtemelen bana ulaşmanın en iyi yolu bu."

"Kesinlikle ulaşacağım. Teşekkür ederim."

Birkaç hoşbeşten sonra Ashley'nin iş arkadaşı kocasını aramak üzere yanımızdan ayrıldı.

O odadan çıkar çıkmaz Greg dirseğimi hafifçe çekti. "Çocuklarının adlarının Penis ve Vajina olduğunu mu söyledi?"

Kat öksürdü, gözleri şişti. Neyse ki o konuşurken kırmızı şarabını içmiyordu. Kat tükürüklü konuşmalarıyla tanınırdı.

Sandra sırtıttı, aptalca bir kıkırdamayı bastırmaya bile çalışmadı.

Başımı geriye attım ve Greg'e sertçe fısıldadım, "Hayır! Onlar Enis ve Ragina. İsimleri Enis ve Ragina."

"Özür dilerim," diye başını salladı, yana eğildi, omuz silkti ve üzgün görünmüyordu, "Ben hâlâ Penis ve Vajina'yı duyuyorum."

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Sanırım bunlar senin en sevdiğin iki kelime.

Bunları neden sürekli yüksek sesle söylediğinin tek açıklaması bu." "Ya da belki," Greg'in gözleri maksimum çapına genişledi ve "Bunlar benim en sevdiğim kelimeler, bu yüzden sürekli yüksek sesle söylemeni istiyorum."

Muhtemel teorisine güldüm. El değmemiş tabağımı tekrar elime tutuşturdu. Dalgınca kabul ettim, bir bebek havuç aldım ve bir ısırık aldım. Tadı talaş gibiydi. Tabağa geri koydum ve partiden geriye kalanları gözden geçirdim.

Arka planda hava durumu kanalı açıktı ve meteorolog gece yarısından önce durumun daha da kötüleşeceğini duyurduğunda Ashley'in iş arkadaşlarının çoğu gitmişti. Pastayı henüz servis etmemiştik.

"Zavallı Quinn."

Kocama baktım ve onu kederli bir şekilde başını sallarken buldum.

"Neden *zavallı Quinn*?" Kat sordu.

"Dan hâlâ Nico'ya aşık ve Quinn onun kankalığını savunmak için burada değil."

Homurdandım çünkü bu doğrudu. Dan Nico'ya biraz aşıktı. Ama zaten hepimiz öyleydik.

Sandra sanki düşüncelerimi okumuş gibi alaycı bir şekilde fısıldadı: "Hepimiz Nico'dan hoşlanıyoruz. Sen bile Greg."

Bunu inkâr etmedi; bunun yerine, "Dan ve Nico'nun Cubs'ın açılış maçına bilet aldıkları, birlikte gidecekleri ve öpücük kamerasına çıkmayı umdukları söylentisini başlatacağım," demeyi tercih etti.

Hafif bir onaylamazlıkla dilimi şaklattım. "Sen bir dedikoducusun Greg Archer."

"Evet, öyleyim. Sinir bozucu bir şekilde, Alex dedikodu yayma konusunda beş para etmez çünkü Drew'a vurulmuş durumda."

"Ve sen kimseye aşık değilsin," dedim.

"Doğru değil. Ben sana vurgunum."

Bu ona minnettar bir sırıtış kazandırdı; çenemi kaldırdım. "İyi oynadın, kocacığım. İyi oynadın."

Kendinden oldukça memnun görünen Greg eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve fısıldayarak, "Daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Kalbim sıkıştı. Henüz gitmeye hazır değildim. Dikkatim Sandra ve Kat'e, sonra da Greg'e döndü.

Kat boğazını temizledi ve Sandra'nın koluna dokundu. "Haydi, Sandra. Bir içki daha almama yardım et." Bize döndü ve "İkinizden birine bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler Kat," diye cevap verdim ikimiz adına da, biraz yalnız kalabileceğimiz için şükrederek.

İki arada bir derede kalmıştım. Bir yandan Ashley iyi bir arkadaştı. Bir daha dönmek üzere gidiyordu. Bu, özel bir durum ya da tatil olmadığı sürece onu yüz yüze göreceğim son zamanlardan biriydi. Onu özleyecektim, burada olmasını.

Öte yandan, Greg'i -Skype aramalarını saymazsanız, ki saymadım- Aralık sonundan beri görmemiştim. Sürpriz ziyareti bir hediyeydi ve birlikte geçirdiğimiz zamanı boşa harcayarak bencillik ettiğimi düşünmekten kendimi alamıyordum.

Kat ve Sandra görüş alanından çıkınca Greg'e döndüm, "Bir saat daha kalmamızın sakıncası var mı?"

"**H i ç** de değil," dedi açıkça beni inceleyerek. Ona inanmamıştım. Bana bakışındaki bir şey aksini söylüyordu.

"Alex'in arkadaşlığından hoşlandığını biliyorum ama bu gece onunla neredeyse hiç konuşmadın." Aralarına karışması gerekiyordu. Greg gecenin büyük bir bölümünde ya yörüngede dönüyor ya da üzerimde geziniyordu.

"Beni yazın kamp yapmaya ve balık tutmaya ikna etmeye çalışıyorlar. Drew çocukları da getirmem gerektiğini söylüyor."

"Oh! Siz de gitmelisiniz."

Greg dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırdı. "Gelemem. Hâlâ görevde olacağım."

Uzun bir süre onun açıklamasını düşündüm. Grace ve Jack için büyük bir haksızlık gibi görünüyordu. Greg yok diye kamp yapma ve balık tutma fırsatını kaçırmamalıydılar.

Bu yüzden hem konuştum hem de düşündüm: "Belki ben giderim. Belki çocukları da alırım ve gideriz."

Söylediklerim onu şaşırttı; ama şaşkınlığını gizleyemeden mutsuz bir bakışa dönüştü. Doğruldu ve sesini eşit tutmak için mücadele ediyormuş gibi bir sesle, "Kesinlikle. Yani, neden olmasın?"

"Kamp yapmayı seviyorum," diye gerekçelendirdim, gözlerim Drew ve Alex'in odanın diğer ucunda sohbet ettikleri yere takıldı.

"Biliyorum."

Ses tonundaki gerginlikten hoşlanmadığım için düşüncemi daha da açıkladım. "Drew ve Alex'le eğlenceli olur. Eminim Drew çocuklara yiyecek arama ve vahşi doğada hayatta kalma hakkında her türlü şeyi öğretebilir."

"Ben de öğretebilirim. Hatırlarsan ben de denizciydim."

"Evet, yapabilirsin. Ama asla burada değilsin." Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz irkildim, nasıl yorumlanabileceklerini çok geç fark ettim. "Yani, tabii ki burada değilsin. Çalışıyorsun. Öyle demek istemedim-"

"Biliyorum. Doğru olmayan bir şey söylemedin. Haklısın, ben hiç burada olmadım." Greg bana bakmadan kollarını kavuşturdu, sonra kavuşturdu ve ellerini ceplerine soktu.

"Tatlım-"

Kaşlarını çatarak elimdeki yemek dolu tabağı işaret ederek tekrar sözümü kesti. "Büfede sana iştah açıcı görünen bir şey var mı? Sana başka bir tabak getireyim."

Greg cevap vermemi beklemeden yemeği elimden aldı ve mutfığa doğru döndü, ben düşüncelerimi toparlayamadan uzaklaştı. Sözlerim suçlayıcı gibi gelmişti. Niyetim suçlayıcı olmak değildi. Hem de hiç. Azıcık bile değildi.

Bir zamanlar işi, daha doğrusu işinin konumu evliliğimizde bir endişe kaynağı olmuştu. Ama bu sorunları yıllar önce çözmüştük. Bana kalırsa bu konu kapanmıştı ve ben yoluma devam etmiş, onun yokluğunu birlikte yaşadığımız hayatın değişmez, kaçınılmaz bir gerçeği olarak kabul etmiştim.

"Seni sevme şeklini seviyorum." Kat'in biraz hüzünlü bir ifadeyle söylediği bu söz, Sandra'yla birlikte döndüklerini haber veriyordu. Ona baktım ve gözlerinin Greg'in geri çekilen formunu takip ettiğini gördüm.

"Yemeğimi elinden aldığı için mi?" diye sormadan önce onu incelemek için durakladım.

"Çünkü tabağındaki yemeği yemediğini ve biraz solgun görüldüğünü fark etti," diye açıkladı Sandra, yeşil gözleri muziplikle parlıyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, neredeyse her zaman bir şeylerin peşindeymiş gibi görünürdü.

"Sadece yorgunum," diye itiraf ettim. Son birkaç haftanın yorgunluğu üzerime çökmüştü.

Ben.

"O da bunu fark etti. Bu yüzden daha ne kadar kalmak istediğini sordu. Senin için endişeleniyor," dedi Sandra ve Greg'in davranışlarına ilişkin yorumunu daha da açıklayarak. Sandra'nın yorumları genellikle doğrudu.

Şimdi durup Sandra'yı inceliyor, onun haklı olma ihtimalini değerlendiriyordum. Bu yeni bakış açısına dayanarak Greg'le geçirdiğim son birkaç dakikayı tekrar gözden geçirdim.

En sonunda, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. Kaşlarını kaldırdı. "Neyi?"

"Neredeyse bir buçuk yıldır evliyiz ve ben bunların hiçbirini anlamadım."

"Çünkü yorgunsun ve " başını yana eğdi, gözleri yüzümde gezindi, beni incelerken kaşları yavaşça birbirine yaklaştı, "bunalmışsın."

"İnsanlar bunaldıklarında kendi kamp ateşlerinin ötesini göremezler." Ashley, sanki birinden alıntı yapıyormuş gibi bu sözleri söyleyerek üçlümüze doğru ilerledi. "Annem de böyle derdi ve benim fikrimi soracak olursanız Greg endişelenmekte haklı. Kendini çok zorluyorsun."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, çünkü bu tür bir ifadeye tatmin edici bir cevap vermeyi hiç keşfetmemiştim. Belki kendimi çok zorluyordum ama bunun yerine ne yapmam gerekiyordu? Alternatifim neydi? Çocuklarıma bakmamak mı? Bu delilikti. Çalışmamak mı? Paraya ihtiyacımız vardı. Evi çalışır durumda tutmamak mı? Yükümlülüklerimin hiçbirisi isteğe bağlı değildi. Kişisel hijyeni ihmal etmek mi? Bunu ima ettiklerinden şüpheliyim.

Sonunda ağzımı kapattım ve omuz silktim. "Neyse o."

Sandra burnunu bana doğru kırıştırdı. "Bazen seni merak ediyorum, Fiona."

"Nasıl yani Sandra?" Arkadaşımla birbirimizi incelerken yüz hatlarımı yavaşça alaycı bir gülümseme kapladı.

"Çok bilgesin. Yine de bazen bilgeliğin seni apaçık ortada olan şeylere karşı körleştiriyor."

Ashley Sandra'nın omzunu itti. "Şu fal yorumlarını yapmayı bırak da ne demek istediğini söyle."

Sandra ve ben birbirimize bakmaya devam ettik, Sandra'nın gözleri milimetrelerce daralarak yarıklara dönüştü.

Marie koşarak araya girdi, ses tonu acelecilikle doluydu. "Tamam, Ashley'nin tüm iş arkadaşları gitti. Sadece biz rgcler ve kocalar, bir de Güvenlikçi Dan ve onun sıkıcı sevgilisi var. Janie'nin evine gidip nasıl olduğuna bakalım derim. Eğer hazırsa, o devasa pastayı yedi eşit parçaya bölüp yiyelim."

Sandra ve ben bir süre daha birbirimize baktıktan sonra dikkatini Marie'ye çevirdi ve yüz ifadesi bir anda netleşerek, "Evet, hadi gidip pasta yiyelim," dedi.

Sandra kr edici bilgeliğim konusunu bu kadar çabuk kapatarak beni şaşırttı. Genelde insanları kendi iyilikleri için psikanalize tabi tutma konusunda iplikli kedi gibiydi.

Ama sonra bir adım ne çıktı ve kolunu benimkine dolayarak bizi mutfağa doğru çevirdi. "Haydi, Fiona. Seni kocana götüreceğim."

"Neden?"

Kolumu kendi koluyla sıktı ve başını benimkine doğru eğdi. "nk seni eve götürecek. Sevişmeye kekten daha çok ihtiyaın var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sevgili müstakbel kocam,

Onun e mesele şu ki, müstakbel kocam, eğer seninle evleniyorsam, o zaman oldukça harika bir insan olmalısın. Seni her zaman seveceğime ve değer vereceğime söz veriyorum. Ama eğer seni kızdırırsam, sadece uzaklaş, ama gitme. Bana kızma ve sonra da benimle konuşma.

*- Kristen
Ohio, ABD*

~Günümüz~

Fiona

Eve dönerken uyuyakalmışım.

Gece hakkında konuşuyorduk, arka koltukta birbirimize sarılmıştık ve görünüşe göre ona doğru yığılmışım. Beni yukarı taşımış ve yatağa yatırmış olmalı, çünkü uyandığımda çıplaktım.

Her zamanki gibi.

Komodinin üzerindeki saate baktım. Saat 03:04'tü ve ben uyanıktım. Uyanıktım çünkü Greg evdeydi ve onun burada olduğunu bilmek beni huzursuz ediyordu. O evdeyken genellikle daha az uyurdum çünkü bir dakikayı bile kaçırmak istemezdim.

Greg'in aynı derecede çıplak hali vücuduma sarılmıştı, elleri karnımda ve göğsümdeydi. Yavaş, eşit nefesler ensemde sıcak bir etki yaratıyordu. Bu evlilik savurganlığı bereketine, yanlarımın ve bacaklarımın çıplak tenine değen süper yumuşak pamuklu çarşafları da ekleyince, içim kıpır kıpır oldu ve umutlu, sabırsız bir arzuya kapıldım.

Ve yine de . . . Dişlerimi fırçalamam gerekiyordu. Ve haftalardır bacaklarımı tıraş etmemiştim. Ya da Greg'in deyimiyle *kadın dolabımı* terbiye etmemiştim. Partiden önce bakım yapmak için zaman ayırmamıştım ve şimdi bu hareketsizliğimden dolayı pişmanlık duyuyordum. Karanlığa bakarak kocama bir hamle mi yapsam yoksa önce işimi mi halletsem diye düşündüm.

"Fe... uyanık mısın?" Sesi alçak bir fısıltıydı, uykudan pürüzlenmişti, ses ipek bir çarşaf gibi üzerimden kayıyordu.

Nefesimi kesmişti. Onu çok özlemiştim. Hem de çok. Çok özlemiştim. Ağrı fiziksel ve sabitti, keskin, bıçak gibi bir sızı ile donuk, kaynayan bir gerginlik arasında gidip geliyordu.

"Uyandım." Gözlerimi kapadım, bedenlerimizin değdiği yerlere odaklandım, her dokuyu ve hissi ezberlemeye çalıştım.

Hareket etti, beni serbest bıraktı ve vücudundaki ısı uzaklaşarak gözlerimin açılmasına neden oldu.

Ona bakmak için döndüm. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir saniye."

Geri dönmeden önce kısa bir süre yan masasındaki eşyaları hışırdattığını ve hareket ettirdiğini duydum ve eli benimkilerden birine uzandı.

"Al bunu." Avucuma küçük, pürüzsüz bir dikdörtgen yerleştirdi. "Nedir bu?"

"Şu dişçi sakızı. Kalkıp dişlerini fırçalamayı düşündüğünü biliyorum. Sakın yapma."

Karanlığa doğru sııttım. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Kendi parçasını açtığını duydum, ardından çiğneme sesi geldi. "İki dakikan var."

Sert aromalı sakızı ağzıma attım. "İki dakika mı?"

"Sorularım var. Senin de sorguya çekilmeden önce iki dakikan var."

Diğer tarafıma döndüm, böylece şimdi birbirimize bakıyorduk. Eli vücudumda telaşsız daireler çizerek ilerliyor, omzumdan koluma, kalçama, uyluğuma kadar beni okşuyordu.

"Ne tür sorular?" Fısıldadım, ancak bu bir nefes alma sesi gibi gelebilirdi.

Hareketleri durdu ve kapalı perdelerin arasından süzülen koyu gri ışıktan gözlerini seçebildim. Bana bakıyordu. Avucumu göğsüne bastırdım ve kalp atışlarındaki hızlanmayı, nefes alış verişindeki değişimi hissettim.

"Fe . . ." Bunu bir yalvarış gibi

söyledi. "Seni özledim."

Niyetimi doğru tahmin ederek b i l e ğ i m i daha aşağı indiremeden kavradı. Konuşmak istemiyordum, henüz değil. Belki daha sonra.

. . . belki de değil.

"Kalp atışlarının sesini özledim," diye devam ettim, çünkü özlemiştim. Özlemiştim. Onu arzuluyordum.

"Durmalsın," diye homurdandı ve inledi.

"Neden?"

"Çünkü endişeliyim. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayamazsın."

"Bu *durmamak* için bir nedene benziyor."

Ben gönülsüzce onun pençesinden kurtulmaya çalışırken tutuşu daha da sıkılaştı.

Beni görmezden geldi, onun yerine boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Partnerimin yeme alışkanlıklarına takılan o tuhaf piçlerden olmadığımı biliyorsun, ama hiç yemediğini fark etmeden edemiyorum. Neredeyse bir taş kaybetmişsin."

"Hatırlatsana, bir taş ne kadar? Kilo olarak?" "14 pound."

"Hmm . . ."

"Hmm . . ." diye taklit etti, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve birleştirdiğimiz ellerimizi arkama getirdi.

On dört kilo vermemiştim. Daha çok on bir kilo gibiydi. Sebepleri de basitti: hiçbir şeyin tadı güzel değildi ve meşguldüm.

"Neler oluyor, Fe?"

Omuz silktim, gözlerimi dudaklarına indirdim. "Sıra dışı bir şey yok. İşler ... yoğun."

"Yemek yemeyecek kadar mı meşgulsün? Yardım etmek için ne yapabilirim?" Dudaklarına bakarken ilk düşüncem *beni öpmek* oldu.

İkinci düşüncem, *dokun bana*.

Ve üçüncü düşüncem, *bana bir dadı, aşçı ve hizmetçi tut. . . ve beni bir daha asla terk etme*.

Bu düşüncelerin hiçbirine ses vermedim. Onun yakınlığından çok fazla zevk alıyordum. Bedenlerimizin birleşik sıcaklığı uzuvlarımı, kalbimi ve zihnimi sarıyor, yalnızlığın soğukluğunu çözüyordu.

O yokken yatak soğuktu. Yazın bile yatağa yanımda üç tane sıcak su şişesi götürürdüm. Onlara yastık örmüştüm. Bir gece hafif bir sarhoşluk halinde, ördüğüm örtülere onun kolonyasını sıkıyordum.

Evli olmamıza rağmen, Greg gibi kokan yün örtülerin biraz tuhaf olduğunu kabul etmek zorundaydım. Varlıklarından ona bahsetmemiştim. Yalnızlıkla savaşmak için ne yaptığını merak ediyordum.

"Anne?" Grace'in hüznü küçük sesi aramıza giren sıcak sessizlik örtüsünü deldi.

Başımı kaldırdım ve bekledim. Tekrar seslendiğinde başım yastığa düştü ve iç çektim.

"Ben onu alırım." Greg çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Kabuslar görüyor. Sanırım büyüyor."

Boxerını çekti ve pijamalarını aldı. "Sence büyüdüğü için mi kâbus görüyor?"

"Evet." Yatağa daha da sokuldum, ellerim yattığı çarşafı kavradı, keşke tutup sarılabilseydim ve vücudunun kalan sıcaklığını koruyabilseydim.

"Büyürken duygusallaşılıyor - öfke nöbetleri, ağlamalar, kabuslar - sanırım kan şekeri düşük. Ona bir muz ver."

"Ben hallederim." Pijamalarını giydikten sonra Greg öne doğru eğildi ve alnımdan öptü. "Burada kal ve uyu. Sabah çocukları alıp okuldan eve getireceğim."

"Bugün okul yok. Bugün Cumartesi." Hafta sonu olduğu için şükrederek gerindim ve esnedim. Jack ve Grace, Greg'in onlar olmadan evde olduğunu düşünürlerse çıldırırlardı. Yastığına uzandım ve ona sarıldım.

Greg yatağın kenarında durmuş, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi tereddüt ediyordu. Yorgun bir şekilde göz kırparak onun grimsi hatlarına baktım.

"Anne!" Grace'in acil sesi öncekinden daha yakındı. Yatağından çıkmış olmalıydı.

"Evde olmak güzel," dedi sonunda. Tekrar öne uzanarak yanağımı kavradı ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Sana dokunmak güzel."

Sonra döndü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve odadan çıktı. Kapıyı sessiz bir dikkatle kapattı. Yüzümü yastığına bastırdım ve içime çektim, çünkü tuhaf yün yastık kılıfları, yastığındaki onun kalıcı kokusunun yanında önemsiz birer sahtekârdı.

Ön kapının çarpma sesiyle uyandım, ardından Greg'in sert bir fısıltıyla "Sana kapıyı çarpma konusunda ne demiştin? Annenin uyku döngüsüne ihtiyacı var, yoksa sürekli arıza yapacak ve onu tekrar tamirciye götürmek zorunda kalacağız."

"Baba, annem bir robot değil." Jack'in sesi isteksizce eğlenmiş gibiydi.

"Onun bir robot olduğunu hiç söylemedim. Dörtte bir robot olduğunu söyledim. Ve sana yüzlerce kez söylediğim gibi, sen de on altıda bir robotsun - neden matematikte bu kadar iyi olduğunu düşünüyorsun?"

"Baba. . ."

"Bu aynı zamanda büyükannenin neden ruhsuz olduğunu da açıklıyor. O yüzde yüz robot."

"Ben bir robot muyum?" Grace sorusunu fısıldadı; yatak odamızın kapısına çok yakın duruyor olmalıydı.

"Kardeşinle aynı yüzdeye sahipsin," dedi Greg nazıkçe, "ve bu yüzden banyoyu sevmiyorsun."

Yastıklara uzanarak ellerimi başımın arkasında kavuşturdum ve dinledim.

"Ama Gracie, banyo senin için iyidir. Devrelerinin çalışmasını sağlar. Ve kirli robotlar dans edemez."

"Robot yapabilirler mi?" Jack sordu, ses tonu son derece kuruydu. Son birkaç aydır giderek daha alaycı olmaya başlamıştı.

"Hayır. Kirli robotlar robot dansı bile yapamazlar ama kokarca dansı yapabilirler."

"Kokarca nedir?" Grace sordu.

"Çok ama çok hareketsiz durup sonra da osurmak."

Her iki çocuk da histerik kahkahalar atmaya başladı ve Grace "Bu bir dans değil!" diye haykırdı.

"Bu bir dans. İşte, beni izle."

"Baba, hayır!" Jack'in gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyordum.

"Jack, sessiz düğmen nerede? Yoksa çevrimdışı mı yaptın?" "Benim sessiz düğmem yok."

"Ne? O zaman en kısa zamanda bir tane kurmamız gerekecek.

. . ." Greg'in sesi de Gracie'nin kıkırdamaları gibi kayboldu. Ön kapının açılıp kapandığını duydum, sonra sessizlik oldu.

Bir anda gülümsediğimi fark ettim; ayrıca başım da ağrıımıyordu. En son ne zaman gülümseyerek uyandığımı hatırlayamıyordum. Muhtemelen Greg'in eve son gelişi idi.

Kalkıp çalar saate bakmadan önce kendime birkaç lüks an daha tanıdım - sabah vakti, sessizlikle çevrili yatakta yatarken-.

Ağzım açık kaldı. Sabah

11:57.

Buna inanamıyordum.

On iki saatten fazla uyumuştum.

Greg saat 1:00'de havaalanına gidiyordu.

Yataktan fırlayıp banyoya koştum, ayakkabılarına takıldım ve neredeyse yüzümü haliya çarpıyordum. Kendimi duvara yasladım ve her yerdeki kıyafet dağınıklığını fark ettim. Birkaçı bana aitti - dün gece çıkardıkları - ama çoğu ona aitti.

İki çift kot pantolonu sepetin önünde yerdeydi; çorapları, boxerları, pijamaları ve gömlekleri konfeti gibi her yere saçılmıştı. Dağınıklığa kaşlarımı çattım ama hızlı bir duş almak için şimdilik görmezden gelmeye karar verdim.

Yine de suyun ısınmasını beklerken kendi kendime mırıldandım, "Kıyafetleri sepete koymanın nesi bu kadar zor?"

On dakika sonra duş almış ve giyinmişim ve kendimi Noel sabahındaymış gibi hissediyordum. Hızla oturma odasına doğru yürüdüm ve evde kimse var mı diye seslenmek üzereydim ki konuşma yetimi aniden kaybettim.

Daire tam bir felaketti. Tam bir felaket.

Eğer dağınıklık olimpik bir spor olsaydı, bu dağınıklık bronz madalya kazanırdı, belki de gümüş.

Görünüşe göre Grace ve Jack'in sahip olduğu her oyuncak -yine konfeti tarzında- oturma odasının her yerine saçılmıştı. Minderler kanepeden sökülmüştü. Grace sehpa da resim yapıyor olmalıydı -ki buna asla izin vermezdim- çünkü boya fırçasının su kavanozu devrilmişti. Kirli kahverengi su halının her yerine dökülmüştü.

Kahvaltı tabakları ve fincanlar bir zamanlar koltuk minderlerinin olduğu yerdeydi. Üç kutu çeşitli kablo ve kırık makine -ki son bildiğim kadarıyla alt kattaki depodaydı- Greg'in lehim tabancası ve çocukların alet çantalarıyla birlikte yemek masasının üzerine yayılmıştı.

Bir yığın giysi, daha önceki gün katladığım giysiler, girişte düzensiz bir şekilde yığılmıştı.

Görsel olarak şiddetli dağınıklık saldırısına karşı gözlerimi kapattım. Çocukların odalarına ya da mutfığa bakmaya korkuyordum. Ağlayacak gibi hissediyordum.

Az önce on iki saat uyumuş, tazelenmiş ve yeniden canlanmış olarak uyanmış olabilirdim ama bu kaos iki buçuk günlük çalışmamı fiilen geri almıştı. Salı günü örgü grubum gelecekti. Her şeyi temiz tutmak konusunda çok dikkatli davranmışım.

Pragmatik ben, her şeyin planında bunun önemli bir şey olmadığını biliyordum. Sadece dağınıktı. Arkadaşlarımla umurunda olmazdı. Bulaşıkları toplayabilir, minderleri değiştirebilir ve oyuncakları odanın bir tarafına itebilirdim. Grace ve Jack'e yarın eşyalarını kaldırmaları için baskı yapabilirdim. Sesli kitap dinlerken çamaşırları yeniden katlayabilirdim. Halı lekeli olabilir.

Ne olmuş yani? Olur böyle şeyler. Olur böyle şeyler.

Yine de, yeni temizlediğim dairenin her yerinde bok olması neden gerekliydi? Neden dışarıda bok yapamıyorlardı?

Ön kapı açıldı ve ne yapmam ve kim olmam gerektiğini anlamaya çalışarak kendimi salladım. Pragmatik beni varsaymak en kolayıydı çünkü çoğu zaman yaşadığım yer orasıydı. Hayal kırıklıklarımı ve hüsrانlarımı içime atmakta iyiydim, özellikle de gerçekten önemli olmadıklarında.

Daha sonra yastığıma bağırırdım. Çocuklar okuldayken on üç nokta bir mil koşardım. Spor salonuna gider ve kum torbasının içindekileri döverdim. Karma dövüş sanatları stüdyomdaki diğer siyah kuşaklardan biriyle çalışırdım.

Ancak, pragmatik olarak konuşmak gerekirse, şu an - Greg'in tekrar havaalanına gitmesinden ve önümüzdeki dört ay boyunca ortadan kaybolmasından hemen önce - öfkeli olmak için iyi bir zaman değildi. Beynimdeki öfkeli, ateşli ateş karıncalarını yatıştırmaya çalıştım.

Burnunuzdan nefes alın, ağzınızdan verin. . ve yedi bin kez tekrarla.

Grace koşarak daireye girdi ve yemek masasına doğru ilerledi. Kutulardan birini karıştırdı ve iki bakır bobin çıkardı. Kaynak maskesi takıyordu; yüzüne doğru itilmişti.

Bir kaynak maskesi . . . ?

"Grace?"

Kısa bir süre durdu, daireyi aradı ve beni gördüğünde genişçe sıırttı.

"Anne! Senin için bir şey yapıyoruz. Gel de bak!" Topuklarının üzerinde döndü ve ön kapıdan dışarı fırladı.

Oyuncakların arasından geçtim, kısmen inşa edilmiş Lego binalarının ve kırıntılardan oluşan bir haleyle çevrili atılmış bir kek ambalajının üzerinden geçtim. Engelli parkuru aştıktan sonra çıplak ayaklarımla dairemde çıktım ve Grace'i Profesör Matt Simmons'ın kapısını açarken buldum. Bana el salladı ve ben de onu Matt'in dairesinden balkona kadar takip ettim.

O anda gördüklerim sonsuza dek beynime kazınacaktı.

Herkes kaynak maskesi takıyordu, Greg, Matt ve Jack. Bu iyi bir şeydi, çünkü Jack kaynak yapıyordu.

Doğru, sekiz yaşındaki Jack kaynak yapıyordu.

Kabul, Greg yardım ediyordu.

Ama Jack kaynak yapıyordu.

Bu çok fazlaydı. Aklımı kaçırmıştım.

"Burada kal," diye emrettim. Grace'in maskesini aldım ve balkon kapısına doğru yürüdüm.

Cama vurdum, onların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Matt maskeli yüzünü kapıya çevirdi ve neşeyle el salladı. Ona ters ters baktım. Elini bıraktı. Greg'e doğru ilerledi ve omzuna vurdu, sonra da beni işaret etti. Kaynak tabancası kapandı, Greg omzunun üzerinden baktı. El salladı. Ben ters ters baktım. Elini indirdi.

Göğsünün yükselip alçalarak nefes alışını izledim - kızgın olduğumu bildiğini bu şekilde anladım - ve öne doğru eğilerek Jack'e bir şeyler söyledi. Jack başını salladı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Greg ayağa kalktı, maskesini kaldırdı ve giydiği eldivenleri ellerinden çıkardı. Kapıya yaklaşırken bana gergin ve pişman bir gülümseme verdi.

"Grace," dedim, kızımın konuşurken kocamın bakışlarını tutarak, "kardeşinle balkona çık. Ve hiçbir koşulda kimsenin *kaynak yapmasına* izin verilmeyecek."

"Tamam anne."

İki adım geri attım ve Greg balkon kapısını açar açmaz Grace hızla yanımdan geçti. İçeri girmeden önce onun geçmesini bekledi. Kapı sıkıca kapandığında uzun bir süre birbirimize baktık. Konuşmadım, henüz değil, çünkü içimden onu boğmak geliyordu.

Ellerini kaldırdı ve şöyle dedi: "Sen uyanmadan önce bitirmeyi umuyordum. Beklediğimden daha uzun sürdü."

Hâlâ konuşamıyordum çünkü ağzından çıkacak ilk kelimenin "Özür dilerim" olmasını bekliyordum. *Sekiz yaşındaki oğlumuzun ya da beş yaşındaki kızımızın kaynak yapmasına izin vermemeliydim. Bunun çok tehlikeli olduğunun ve onların sağlığının benim için önemli olduğunun farkındayım. Lütfen beni affedin.*

Söylediği bu olmadığı için yine de onu boğmak istedim.

Ensesini kaşıdı ve ayaklarının üzerinde kaydı, sanki patlayacakmışım gibi dikkatle beni izliyordu. Tereddütle sordu: "Dağınıklıkla mı ilgili?"

"Dağınıklık mı?" Sorum tizdi; bana bir polis sirenini anımsattı.

Bu benim sesim miydi?

"Oturma odasında. Acelemiz vardı ama mutfağı temizledim."

"Mutfağı temizledin mi?" *Bu benim sesim olamaz. Sesim*

Bu.

"Bu sabah kek yaptık. Sana biraz ayırdım. sayaç."

Beynimdeki yerleşik ateş karıncaları karınca büyüklüğünde küçük bir kaynak makinesiyle beynimden çıkmaya çalışıyorlardı.

"Hayır, Greg. Bu dağınıklıkla ilgili değil. Sekiz yaşındaki oğlumuz ve beş yaşındaki kızımızla ilgili, görünüşe göre artık usta birer kaynakçı oldular."

"En azından TIG kaynağı konusunda yetkin olduklarını söyleyemem. Bu daha güvenli.

bazı açılardan, ama genel olarak daha karmaşık."

"Greg-"

"Ayrıca, onlara evde kaynak **y a p m a y ı** öğretmezsek, bunu sokaklarda öğrenirler." Sırıttı. Bana sırtıyordu.

Ateş karıncaları.

Beynimin içinde.

TIG kaynak makinesiyle.

Matt kapıyı açtı; o, Jack ve Grace içeri girdiler. Gözlerim üçlüye kaydı ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"Kar yağmıyor ama dışarısı soğuk. Çocuklara sıcak çikolata yapayım dedim," diye açıkladı Matt, özür dileyen bir gülümsemeyle.

Jack, "Tartışıyor musunuz?" diye

sordu. "Evet," dedim.

"Hayır," dedi Greg.

Birbirimize baktık, Greg'in sırtışı soluk bir yüz buruşturmasına dönüştü.

Grace yanıma geldi ve küçük elini işaret parmağıma doladı. Küçük sesi, "Bu Hitler'in söyleyeceği bir şeye benziyor," demeden hemen önce ona baktım.

Matt'in nefesi kesildi. Greg bir kahkaha attı. Jack hiç şaşırmadan piyanoya doğru yürüdü. Ben de gözlerimi kapadım ve kendime sesimin düzgün ve sakin olması gerektiğini hatırlattım.

"Kızgın mısın anne?"

Başımı salladım. "Evet, Gracie. Kızgıyım."

"Özür dilerim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve göz kapaklarımı kaldırarak kızıma küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim Grace. Sana kızgın değilim ama eve gittiğimizde oyuncaklarını toplamanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi ve elime bir öpücük kondurdu.

"İçecek bir şey isteyen var mı? Sıcak çikolata? Votka belki?" Matt teklif etti.

"Bana votka yok," dedi Jack, piyano sehпасının üzerine kayarak.

"Benimle gel Gracie. Belki ben suyu kaynatırken sen de biraz şekerleme bulabilirsin." Matt, El Kaide peşindeymiş gibi, muhtemelen kaçtığı için rahatlamış bir halde mutfığa doğru gözden kayboldu ve Grace de arkasından atladı.

"Sevgilim," Greg aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi iki elinin arasına aldı ve avucumu öptü. "Dairedeki dağınıklık için özür dilerim. Hemen şimdi geri dönüp temizleyebilirim. Ama çocuklarla sana bir şeyler yapmak istedik ve Profesör'ün TIG kaynak makinesi vardı."

Yumuşadığımı hissettim. "Sen ve Matty şimdi en iyi arkadaş mısınız?"

"Yakın zamanda onun saçını örmeyeceğim." Greg'in gözleri sağa kaydı ve küçük bir düşünme hareketiyle başını öne arkaya eğdi. Komikti. Biraz daha yumuşadım.

Öfkemin yatıştığını gören Greg sesini alçalttı. "Dinle, Jack kaynak yapmak için çok genç değil, hele de ben onun yanında otururken. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam." Greg kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden Jack'in piyanonun başında oturup Çaykovski çaldığı yere bakarak döndü.

Tchaikovsky çalmak. . . !!!

"Bu da ne?"

"Aman Tanrım!" Greg'in elini sıkarak dikkatini tekrar bana çektim. Kafası tamamen karışmış görünüyordu. "Sana söylemeyi unuttum."

"Bana söylemeyi mi unuttun?"

"Jack hakkında. Piyano çalması hakkında."

Greg uzun bir süre beni inceledi, belli ki her şeyi kendi başına bir araya getirmeye çalışıyordu. "Ders alıyor mu?"

"Hayır. Kulaktan çalışıyor."

"Kulaktan mı?"

"Evet. İki gün önce öğrendim."

Jack'in müziğe olan yeteneğini keşfetme hikâyesini hızlıca anlattım. Ben gerçekleri anlatırken Greg inanamayarak bana baktı.

Greg kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, anlamaya çalışıyordu. "Dans stüdyosunda mı çalışıyordu?"

Başımı salladım, kendimi şaşkın ve bunalmış hissediyordum. "Evet."

"Peki, bu konuda ne yaptınız? Yani, ne yapacağız? Bu ciddi bir durum, değil mi?" Greg bakışlarını hâlâ oynamakta olan Jack'e kaydırdı.

Matt, "Doktora gitti," dedi ve konuşmaya bir non sequitur ile girdi.

"Ne?" Greg'in bakışları Matt'le benim aramda gidip geldi. "Jack'i doktora sen mi götürdün?"

"Hayır. Fiona doktora gitti. Baş ağrıları için. Ama MR makinesi bozuktur, o yüzden . . . Sen de bundan bahsediyorsun, değil mi?" Matt elime bir fincan sıcak çikolata tutuşturdu ve ekledi, "Fincanına biraz alkol koydum, Fiona. Ama votka kalmamıştı. Umarım rom seviyorsundur."

"Bana baş ağrılarından ne zaman bahsedecektin?" "Seni endişelendirmek istemedim."

Greg yatak odamızda bir ileri bir geri volta atıyordu, elleri kalçalarında, onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi.

"İstemedin ..." Başını iki yana salladı, gözleri sanki tanımadığı biriymişim, aniden karşısına çıkan bir yabancıymışım gibi yüzümde gezindi. "Bana söylemediğine inanamıyorum."

Grace ve Jack hâlâ yan odadaydılar. Matt baş ağrılarından söz eder etmez Greg çok sessiz ve hareketsiz kaldı. Bana baktı. Ürktüm, çünkü kocamı tanıyordum ve öfkeli olduğunu görüyordum. Son derece soğuk bir sesle Matt'ten çocuklara göz kulak olmasını istedi. Elimden tuttu ve beni dairemize, yatak odamıza götürdü. Belli ki paniklemiş bir halde, birkaç dayanılmaz an boyunca bir ileri bir geri volta attı.

Ve işte buradaydık.

Yatağın üzerinde oturuyordum, yanıma oturmasını umuyordum. Ona doğru uzandım ve o geri çekilerek benden uzaklaştı ve volta atmaya devam etti. Kalbim boğazıma düğümlendi ve midem ayaklarıma kadar indi.

"Lütfen yanıma oturur musun?" Sıkıntıma rağmen ses tonumu sakın ve makul tutmaya çalıştım.

"Hayır!" diye gürledi. Ses tonu ne sakın ne de mantıklıydı ve bu tek kelime beni zıplattı.

"Eminim önemli bir şey değildir."

"Beyninde tümör olduğunu hatırlamıyor musun?"

Hararetli sorusunu duymazdan geldim, onun yerine kayıtsızca açıklamayı tercih ettim. "İyi uyuyamıyorum, Grace kötü rüyalar görüyor - üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil - ve eminim bu yüzden. Gece boyunca tekrar uyumaya başladığında her şey normale dönecek."

Volta atmayı bıraktı. Onun yerine bana bir teröristmişim gibi baktı. "Başa çıkamayacağın bir şey yok mu?"

"Doğru." Bir kez başımı salladım. "Yani bana ihtiyacın yok."

"Doğru. Sana ihtiyacım yok." Sakinleşmesini umarak ona otomatik olarak güvence verdim.

Greg bir kez göz kırptı, çenesi titredi ve gözlerinin arkasında yeniden alevlenen cehennemi kaçırmadım. Hiçbir şey söylemedi ama yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmekten kendimi alamadım. Göğsüme ağır bir sızı yerleşti, suçluluk duygusu ve şüpheyile doluydu. Büyük boy yatağımızın okyanusunda birbirimize baktık, ikimiz de kaşlarımızı çatmıştık.

Belki de ona baş ağrılarımдан bahsetmeliydim ... ama ne amaçla?

Binlerce kilometre uzakta, farklı bir kıtadaydı. Güney Afrika'daki bir petrol platformundan hiçbir şey yapamazdı.

İşinin doğası ve ayrılışı hakkında hiç tartışmamıştık. Jack doğduktan ve Greg'in bir yıl süren masa başı görevi sona erdikten sonra, onun işini ve yokluğunun lojistiğini iki rasyonel yetişkin gibi tartışmıştık. Artılar ve eksiler listesi yapmıştık ve kağıt üzerinde karar verici faktör para olmuştu.

Ama gerçek hayatta -yani liste formatında yazılmış soğuk, mantıklı gerçeklerde değil- Greg işini seviyordu. Sahada sadece kendisinin başarabileceği önemli işleri seviyordu. Dünya için bir fark yaratmıştı. Öğrettiği teknikler hayat kurtardı, sadece insan hayatı değil. O bir öncüydü. Petrol çıkarma yöntemleri küresel çevrede bir fark yaratıyordu. Yerel yönetimlere kendini sevdirmeye ve onları doğru olanı yapmaya ikna etme yeteneği paha biçilmezdi.

Yıllar önce çocuk istediğime karar vermişim ve o zamanlar onları büyük olasılıkla tek başıma büyüteceğimi fark etmişim. Seçimimi yapmış ve sonuçlarını kabullenmişim. Kendi başımaydım.

İfadesindeki donukluktan ya da yatak odasının etrafına bakarkenki çekingen ve ölçülü halinden hoşlanmamışım. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı, işleri düzeltmek için ne söyleyebileceğimi düşündüm. Sonunda içimden gelen özür dileme dürtüsüne boyun eğmeye karar verdim.

"Özür dilerim."

Bakışları benimkilere kaydı ve hiç kıpırdamadan durdu. "Ne için?"

"Baş ağrılarına üzülürsen özür dilerim. Ama önemli olduklarını düşünseydim sana söylerdim."

"Peki ya Grace'in kâbusları? Bana onlardan bahsetmediğin için üzgün müsün?"

Tavanı, başucumdaki lambayı, masayı ve yatağın üzerindeki yastıkları aradım. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için düşüncelerim dudaklarımdan döküldü. "Grace kâbuslar görüyor. Bazen Jack de kâbus görüyor. Çocuklardan biri her kâbus gördüğünde sana söylemem mi gerekiyor? Ya da dirseğini çizdiğinde? Ya da kağıt kesiği olduğunda?"

"Peki ya Jack'in müziğe olan ani yeteneği? Yoksa on sekiz yaşına girip Carnegie Hall'da çalmaya başladığında bana sürpriz mi yapacaktın?"

İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Bu hiç adil değil. Jack'in piyano çaldığını daha iki gün önce öğrendim. Bana tek kelime etmedi. Peki sen ve ben bunu ne zaman tartışma fırsatı bulduk?"

Greg'in mutsuzluk bulutları benim sözlerimle karardı. "İki gün önce oğlumuzun büyük olasılıkla bir müzik dehası olduğunu öğrendin. Bu büyük bir mesele, Fiona. Bu bir kağıt kesiği değil. Aslında müzik okumayı bilmeden, birkaç kez dinledikten sonra karmaşık parçaları çalabiliyor. Ve ben bunu on dakika önce öğrendim. Bu eşitsizlikte yanlış bir şey görmüyor musun?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Sana psişik mesajlar göndermemi mi?"

"Evet, büyülü internet aracılığıyla. Bana bir e-posta gönder, buna ne dersin?"

Kabaran öfke ve acı midemi burktu ve boğazımı yaktı. Ona her şeyi kendi başıma yaptığımı, elimden gelenin en iyisini yaptığımı hatırlatmak istiyordum. Sonra eve geldi ve çamaşırlarını sepete koyma zahmetine bile katlanamadı. Aktif olarak yetiştirmediği çocuklar hakkında gerçek zamanlı güncellemeler yapmaya ya da keyfi fikirler ileri sürmeye hakkı yoktu.

Ama ona hatırlatmadım.

Greg beş dakika içinde ayrılıyordu. Muhtemelen üç ya da dört ay boyunca Chicago'ya dönmeyecekti, bu süre zarfında çocukları Alex ve Drew ile kampa götürecektim. Tek başıma. Jack'i futbol antrenmanına götürecek ve maçları sırasında ona tezahürat yapacaktım. Tek başıma. Grace'in dans resitaline gidecek ve selam verdiğinde onu alkışlayacaktım. Tek başıma. Ödevlerine yardım eder, banyolarını yaptırır, doktor randevularına, oyun buluşmalarına ve doğum günü partilerine götürürdüm.

Bunların hepsini tek başıma yapardım.

Tartışmak anlamsızdı. Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Günün sonunda Grace ve Jack'i büyüten kişi yine bendim ve o yine gitmiş olacaktı.

Bu yüzden öfkemi ve acımı yuttum, ses tonumu eşit ve dikkatli bir şekilde medeni tuttum ve onu şımarttım. "Haklısın. Özür dilerim. Sana e-posta göndermeliydim. Şu andan itibaren önemli bir şey olduğunda mümkün olan en kısa sürede sana e-posta göndereceğim."

Bana baktı, sanki sözlerim bir bulmacaymış gibi beni inceledi. Baktığı süre uzadıkça, duruşu daha da soğuk ve mesafeli bir hal aldı. Sonunda bakışlarını yere dikti ve kaşlarını çatarak halımıza baktı. Yutkunduğunu izledim, görünüşe göre çaba sarf ediyordu, gözleri odaklanmamıştı, sanki kaba dürtülerini evcilleştirmeye çalışıyordu.

"Biliyorsun ..." diye başladı, sesi sertti. Ama sonra başını salladı ve sözcükleri ısırarak ağzını kapattı. Benden uzaklaştı ve gitmek için harekete geçti. Kapı kolunu kavradığında durakladı ve kapıya doğru, "Seni seviyorum, Fe." dedi.

Odadan çıktı.

Bir an sonra ön kapının açılıp kapandığını duydum. O gitmişti.

Ve ben yalnızdım. Tekrar.

ALTINCI BÖLÜM

Sevgili R.

tanıştığımız günden beri sana sırlıslıkla aşık olduğum gerçeğinden tamamen habersiz olduğuna inanıyorum. Başka kimse için bir sır değildi. Şimdi beni sana "ürpertici" bir şekilde bakarken yakaladığında, aslında yaptığım tek şey sessizce senin olduğun her şeyi ve benim için ifade ettiğin her şeyi takdir etmek. Yirmi yıl boyunca saklamak zorunda kaldıktan sonra bir şeye biraz daha açık bir şekilde değer vermek isteyen bir adamı affedin.

-D
Mektu
p
ABD

20 yıldır arkadaşsınız, şu anda nişanlıyız

~17 yıl önce~
Greg

"Senin için yeterince İYİ DEĞİLİM, Fe. Ama ..." Tüm dünyam haline gelen bu kadına gülümsemekten başka bir şey yapamayarak omuz silktim, "başka hiç kimse de değil. O yüzden seni kendime alabilirim. Evlen benimle."

Şaşkınlıkla bana baktı. Gerçi sadece şaşırmış mıydı, yoksa hem şaşırmış hem de dehşete mi düşmüştü bilemiyordum. Elleriyle ağzını kapatmıştı ve kıpırdamayacak kadar sersemlemiş bir halde hareketsiz duruyordu.

Onun meşhur duraklatma düğmesine basmıştım. Belli ki tamamen delirmiştim.

Çok
erken.

Çok
erken.

Hazır değildi, evlilik teklifi için değil.

On sekiz yaşındaki Fiona yaşının ötesinde bir bilgeydi. Ve yine de bilgeliği güzel olduğu kadar trajikti.

Bu yüzden bekledim. Ve
bekledim. Ve bekledim.

Tıpkı onu ilk kez gördükten sonraki onca ay boyunca beklediğim gibi; spor salonunda, kafede, kütüphanede, yurt lobisinde, her yerde onu görmeme rağmen mesafemi koruyarak, kendimi onun sadece dış görünüşüne aşık olduğuma ikna etmeye çalışarak. *Şehvet, ilk görüşte aşk, ruh eşi ya da kozmik olarak birbirleri için yaratılmış* olmak gibi hayali saçmalıklardan daha kolay yönetilebilir bir kavramdı.

Bu yüzden bekledim. Ve
bekledim. Ve bekledim.

Önünde diz çökmüş, adaklarımı aramızda tutuyordum, kalbim küçük mavi bir kutundaydı.

"Fe?" "Fe?" diye sordum, çünkü boğazımın dibinde ürpertici bir belirsizlik yerleşmişti.

İrkildi, gözleri yüzükle benim aramda gidip geldi. Sonra
da "Evet" dedi.

Gerçi bu daha çok,

!!!! ♥♥♥♥ Y E S ♥♥♥♥ !!!!

Çünkü histerik bir zevkle bağırmıştı -aslında bana haykırmıştı-. Kendimi toparlamak, sırtmak, onun tepkisine sevinmek için bir saniyem bile olmamıştı ki beni pelüş halının üzerine fırlattı. Hızlı düşünerek yüzük kutusunu onun coşkusuyla elimden düşmeden önce kapattım.

Kalçalarımın sarılan Fiona yüzümü ve boynumu öpücüklere boğdu. Yumuşak dudaklarının her dokunuşunu bir başka "Evet" ile noktalıyordu, ses tonu ve tonlaması çılgınca değişiyordu.

Güldüm ve sonra üzerimde hareket ederken inledim, kıvrak ve istekli, vücudu yakınlık için haykırıyordu.

"Bekle-bekle, sevgilim." Hareketlerini durdurmaya çalıştım ama şaşırtıcı derecede güçlüydü. Gerçi üzerinde durursam, gücü hiç de şaşırtıcı değildi. Duvarlara tırmanabiliyordu. Ve ters taklaatabiliyordu. Ve belirsiz bir süre boyunca ellerinin üzerinde yürüyebiliyordu.

Büyüyen ereksiyonuma karşı sallandı, aklımdan tedbiri ve ciğerlerimden nefesi uzaklaştırdı. Sorun elbisesindeydi, çünkü eteği neredeyse hiç yoktu. Acele bir birleşmenin önündeki tek engel onun önemsiz külotu ve benim takım pantolonum ve boxer'ımdı.

Ve, bilirsiniz, onun bekareti.

"Seviş benimle Greg," diye fısıldadı kulağıma ateşli bir şekilde, şimdi sağduyuyu uzaklaştırıyordu. Aslında, tüm asil düşünceler ve duygular bavullarını topladı, yüklendi ve akşam için bir tatile çıkmaya karar verdi. Bencil arzular onları dışarı itmişti.

İyi ki kurtulmuştuk.

Onu sırt üstü çevirdiğimde elleri her yerdeydi; saçlarımda, gömleğimin eteklerini çekiştiriyor, yanlarımı kaşıyor, kemerimin tokasına uzanıyordu. Sinirlendiğine dair tek işaret, pantolonumun üzerinden beni avuçlarken parmaklarının hafifçe titremesiydi.

Elini savuşturdum çünkü hevesli avuç içiyle beni okşamaya devam ederse boxer'ımı kirletmeye meyilliydim.

"Fe, gitmeliyiz-" "Evet!

Hadi inelim!"

"-halıdan," diye bitirdim sözümü, onun sabırsız gözlerine ve yerinde sözlerine gülerken doğrulurken. "Halıdan inmek zorundayız."

Bana kararlı bir bakış fırlattı, sonra da sadece jimnastikçilerin yapabildiği o şeyi yaptı; bariz bir güç ve esneklik gösterisiyle yerden fırladı ve bunu yaparken ayakkabılarını tekmeledi.

İkimiz de ayağa kalkar kalkmaz tekrar üzerime geldi ve beni yatağa doğru itti. Ellerini ikimizin arasında tuttum.

"Sevgilim, bu bana cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığını söyleme şeklin mi?"

"Hayal kırıklığı mı? Hayır." Şimdi sadece bacaklarıyla bana tırmanmaya çalışıyordu. "Açlıktan mı? Evet."

"Her ne kadar coşkunuğundan büyük keyif alsam da, yavaşlamamız konusunda ısrar etmek zorundayım." Durmaya niyetli olduğum için değil. Daha ziyade, ilk öpüştüğümüzde olduğu gibi, onu bundan sonra olacılara hazırlamak istiyordum.

"Yavaşlamak yok." Kalçasını sikime sürttü, hem düşünme hem de hareket etme yeteneğimi sakatladı. "Bunu doğru yapıyor muyum bilmiyorum ama gerçekten artık umurumda değil. Seni istiyorum. Seni çok kötü istiyorum. Ve söz verdiğin o kötü şeyleri istiyorum."

Peki, tamam o zaman.

". . . ve ben istiyorum-"

Ağızına bir öpücük kondurarak sözünü kestim, bacaklarının arkası yatağa degecek şekilde çevirip yatağın üzerine ittim. Eteğinin altına uzandım, olağanüstü önemsiz dantel külotunu buldum ve bacaklarından çektim.

İri gözleri hâlâ heyecanla çevrili olsa da endişeli bir hal almıştı.

Başında durup parmak uçlarını çıplak bacaklarının üzerinde gezdirerek, onu hissetmenin, gergin küçük nefes verişlerinin tadını çıkararak sııttım.

"Kendini hazırla. Şimdi seni öpeceğim."

Yere diz çöküp avuç içlerimi uyluklarının iç kısmına bastırıp başparmaklarımla onu kendime doğru açtığımda kaşlarının arasında panikle karışık bir soru belirdi.

"Sen ?" Cümlesini tamamlayamadı. Göğsü şiddetli nefes alıp vermelerle inip kalkıyordu.

İşte gerçek: Kukuları severim.

Ve onunki taç yaprağı pembesi, hassas ve gizliydi ve tamamen *bana* aitti. Ağzımı indirdim ve onu bir kez yaladım, şok ve dehşetin işkence dolu seslerini, kalçalarının içgüdüsel yuvarlanışını ve akılsızca terk edilmiş arzusunu sevdim. Ciddi bir şekilde hareket etmeye başladığımda, kalçaları yataktan fırladı, benden gürleyen bir kahkaha ve ondan boğuk, vahşi bir inilti çıkardı.

O güçlüydü. Ben daha güçlüydüm. Onu yatağa bastırdım, bir elimle onu orada tutarken parmak uçlarımla kalçasının arkasında küçük daireler çizdim.

Sanki bir durum güncellemesine ihtiyacım varmış gibi, sanki bu bir deneymiş ve aşık iki insan arasındaki dünyadaki en doğal şey değilmiş gibi, "Bir şeyler oluyor," diye ciyakladığında ritmimi ancak bulmuştum.

Onun kontrolünü kaybetmesini izlemek, bunu hissetmek, onun zevkinin efendisi, güveninin sahibi ve iştahının geliştiricisi olduğumu bilmek beni yoğun ve baş döndürücü bir güç duygusuyla sarhoş etti.

Tıpkı beni alçalttığı gibi.

Tıpkı başlangıçta neden beklemekte ısrar ettiğimi hatırlamamı sağladığı gibi. Yanına uzandım, titremeye devam ederken onu okşadım ve okşadım, onu kollarımda topladım. Bana karşı tamamen savunmasızdı. Asil düşünceler ve duygular, bir koruyuculuk ve sahip olma kesinliği seliyle geri döndü.

Yüzüğü Sevgililer Günü'nden sonraki hafta almıştım, bir dürtüden çok bir zorunluluktan ve ne zaman birlikte olsak cebimde taşıyordum.

Yüzük kendime verdiğim bir sözdü. Bir gün o benim olacaktı.

Bir gün ben de onun olacaktım.

O zamana kadar sabırlı olmaya karar vermiştim. İşleri ağırdan alacak, birbirimizin zihinlerini keşfedecek, birbirimizin bedenlerini doyurmadan önce sevgi ve karşılıklı saygı tohumlarını besleyecektik.

Bu söz yeterliydi. Sormadan önce yıllarca beklemeyi planlamıştım, onun teninin benim olduğunu iddia etmeden önce.

Bunun yerine, Mayıs ayının bu ilk haftasında, birbirimiz için tek romantik durum kaynağı olmaya karar verdikten sadece üç ay sonra, Fiona'ya evlenme teklif ettim.

O da evet dedi.

Yine, bu bir dürtüden çok bir zorunluluktu, tıpkı akşam arabada ona sataşmak, onu bu lüks otele getirmek ya da ona aşık olduğumu ilan etmek gibi.

Ona aşıktım. Başka seçeneğim yoktu. Ona *ihtiyacım vardı*. O benim için, daha birkaç dakika önce teklif ettiğim ve onun da kabul ettiği kalp kadar hayatiydi. şakalaştık, şakalaştık. Her şey iyi, daha iyi, anlamlı geliyordu. Hiç şüphe yok ki tamamen aşık olmuştum. Hiç şüphe yok ki o bana sahipti.

Korkunun beklemekte olduğunu anlamaya başlamıştım. Ama bu, cesaretin de beklemekte olduğu anlamına geliyordu. Cesur olmakta hiçbir zaman iyi olmadım.

Yine de onun için olacaktım. Bekleyecektik. Keşfedecek ve keşfedecektik, acele etmeyecektik, gecikmiş hazzı sevmeyi öğrenecektik. Çünkü  m r boyu sürecek bir temel inşa ediyorduk.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sevgili kocacığım: Kafamı tıraş etmeme ve her şeyi geride bırakmama bir köpek havlaması daha kaldı. Oğlunuz Target'ta iyi değildi. Ya da eve geldiğimizde. Hayatımın her yerinde çamur ve ruhumun her yerinde salmonella var.

Sevgili Karım: Kalman için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Şu anda zor olduğu için üzgünüm. Eğer gidersen, seni takip edeceğimi bil. Çikolatayla. Ve keklerle. Ve filmlerle. Ve yoga pantolonu.

-Heidi ve Charles
Metin Mesajları
Iowa, ABD 7
yıldır evli

~Günümüz~
Fiona

"Bunun gerçek bir şey olduğunu DÜŞÜNÜYORUM. Tanıdığım hiçbir Hristiyan'ın Noel Çelengi'nin adını Evergreen Wreath olarak değiştirmek için bu kadar heyecanlandığını düşünemiyorum. Sanki, hadi ama! Kimin umurunda? Bizim kızartacak daha büyük balıklarımız var, yani balık kızartmak ve açlara somun dağıtmak." Sandra örgü şişini bir sopa gibi havada sallayarak ne demek istediğini vurguladı.

Elizabeth başıyla onayladı. "Noel'e karşı savaşın aslında Dave adında bir ateistin Rochester, New York'taki ailesinin bodrumundan internette dedikodular yayarak Hristiyanları süper deli gibi göstermeye çalışmasından kaynaklandığına inanıyorum."

"Zavallı Dave. Onun için dua etmelisin." Marie kıkırdadı.

"Edeceğim, Marie. Dave için dua edeceğim." Sandra parmağıyla Marie'yi dürttü. "Sen ateist değil misin?"

Marie omuz silkti. "Aşağı yukarı. Ben agnostığım. Ve bu bulaşıcı değil Sandra. Sana bulaşmaz."

"Dave öyle demedi," diye mırıldandı Elizabeth içinden ve gruptan farklı boyutlarda kahkahalar yükseldi.

Salı gecesi idi ama benim dairemde değildik. Elizabeth Pazartesi günü beni aramış ve buluşmayı onun evine taşımamızı önermişti.

Janie hala iyi değildi. Ben de hemen kabul ettim. Evim hâlâ bir felaketti. Son derece enerjisiz, suratsız ve kederli olduğum için temizlik yapmaya vakit bulamamıştım.

Greg'in gidişinden sonraki ilk yirmi dört saat genellikle en kötüsüydü. Göğsüm zapt edilemez bir mide ekşimesi varmış gibi ağrırdı. Bu sefer her zamankinden daha fazla kalbim kırılmıştı.

Kocamla kavga etmekten nefret ediyordum. Biz birbirimiz hakkında iyi, doğru ve normal hissedene kadar hiçbir şey iyi, doğru ya da normal gelmiyordu.

Cumartesi günü çocuklar uyuduktan sonra bir e-posta yazdım. Hemen almayacaktı ama özür dilemem gerekiyordu. Benim için endişeleniyordu ve ben onun endişelerini kabul etmek yerine ona patronluk taslamıştım.

Ben de tüm düşüncelerimi yazdım, davranışım için özür diledim. Baş ağrılarım konusunda onu bilgilendirmediğim için özür diledim, çocuklarla ilgili çabalarımı iki katına çıkaracağıma ve onu bilgilendireceğime söz verdim. Ayrıca Jack'in yaklaşan futbol sezonunu ve Grace'in prenses elbisesini de itiraf ettim. E-postayı yazmam iki saatimi aldı ve gönder tuşuna bastıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim.

Şimdi Salı gecesi idi ve henüz yanıt vermemişti, bu yüzden hala kendimi oldukça kötü hissediyordum.

Kat öne doğru eğildi. "Odadaki simge Yahudi olarak, havaalanında bir Noel ağacı gördüğümde alınmadığımı söyleyebilir miyim? Tüm süslemeleri seviyorum, sanki tüm ülke bir aylığına Liberace'ye gidiyor."

Marie örgü desenini incelerken, "Odadaki agnostik simge olarak, hiçbir şeyin beni rahatsız etmediğini söyleyebilir miyim?" diye ekledi.

"*Bildiğin* hiçbir şey seni rahatsız etmiyor," diye düzeltti Nico sırtarak.

"Ha ha. Çok zekice." Marie gözlerini devirdi.

Sandra Marie'yi tekrar dürttü. "Ama sen Noel'i kutlamıyor musun?"

"Kesinlikle. Sanırım ben "Bütüncül" olarak adlandırılan biriyim. Ben eşit bir

fırsat tatil kutlayıcısı, özellikle de tatil veya özel gün kokteyl ve hediye içeriyorsa."

"Budist olmayı düşünüyorum." Janie elinde soğuk bir bardak limonata tutuyor, sık sık yudum alıyordu. "Hayata, tüm hayatlara duydukları saygı bana cazip geliyor."

"Seni bir Budist olarak görebiliyorum," dedi Marie öyle bir ses tonuyla ki, sanki dinin derinlerde yatan bir inançtan ziyade, dışarıda denenip giyilen bir kıyafet ya da kostüm olduğuna inanıyormuş gibi.

"Odadaki Güneyli Baptist'in simgesi olarak, bir zamanlar Hristiyanlara özgü olan şeylerin genel olarak yeniden etiketlenmesinden rahatsız olan bazı Hristiyanlar *olduğunu* doğrulayabilirim. Ama bunun nedeninin ilk Hristiyanların pagan dinlerini sulandırmak ve müjdelemek için aynı şeyi paganlara da yapmış olmaları olduğunu düşünüyorum."

"Doğru, yaptılar. Ve işe yaradı." Marie düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak Ashley'i inceledi. "Cadılar Bayramı ve Azizler Günü gibi."

"Doğru." Ashley bir kez başını salladı. "Ve eğer -sevgili agnostik arkadaşına saygısızlık etmek istemem- eğer Holitarianlar her şeyi genelleştirerek Noel'in anlamını sulandırırırlarsa, o zaman aynı şey olur. Noel ve etrafındaki gelenekler anlamını yitirir, bu yüzden çoğu Hristiyanın yapacak daha iyi işleri olduğu için buna dikkat ettiğini düşünmesem de rahatsızlığı anlıyorum. Ancak medyanın, aç kardeşlerimiz, evsizlik ve ihmal edilen çocuklar gibi daha önemli konuları ele alması gerekirken bunu çok büyüttüğünü de doğrulayabilirim."

"Seni özleyeceğim Ashley Winston," dedi Nico tığ işi yaptığı şapkaya.

"Bakış açın her zaman iyi araştırılmış ve çok yönlüdür." Hepimiz bir an durakladık, ellerimizin ritmi durdu, çünkü bu gece Ashley'in Tennessee'ye taşınmadan önce bizimle geçirdiği son akşamıydı. Grubumuzun manzarası değişiyordu. Son iki yıl içinde Janie, Elizabeth ve Sandra evlenmişti, şimdi de Janie hamileydi.

Ashley'nin Tennessee'ye taşınması bir dönemin sonu gibi geliyordu.

"Çünkü ben bir okuyucuyum. Okurların açık fikirleri vardır; olmak zorundadırlar. Aksi takdirde okumazlardı. Ben de seni özleyeceğim Nicoletta." Ashley Nico'ya küçük bir gülümseme verdi. "Haftaya bu zamanlar Tennessee'den Skyping yapıyor olacağım, etrafım dejenere kardeşlerimle çevrili olacak. Tanrı yardımcım olsun."

"Soysuzlardan bahsetmişken, Drew bu gece nerede?" Nico sordu. Bu soru birkaç kıkırdamaya neden oldu çünkü Drew Runous kalabalığımız içinde dejenere olarak etiketlenme olasılığı en düşük olandı. Güçlü ve sessiz bir tipti ve bir dağ adamına benziyordu. Muhtemelen dağ adamı olduğu içindi.

"O ve Alex balıkçılık malzemelerine bakmak için spor malzemeleri mağazasına gittiler. Sanırım yaz için bir gezi planlıyorlar."

"Son konu hakkında konuşmam bitmedi," diye araya girdi Sandra.

"Bırak artık, Sandra." Marie, Kat'in ipliğini çözmesine yardım etmek için örgüsünü bir kenara bırakmıştı. "Hepimiz ne yaptığını biliyoruz. Ashley'in gidişini inkâr ediyorsun, bu yüzden de konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

Sandra, Marie'nin durumla ilgili geçerli analizini görmezden geldi ve örgü şişini Nico'ya doğrulttu. "Sen Katoliksin, değil mi? Katolikler ne diyor?"

Nico bir kaşını kaldırdı ve ışıltılı gözlerle Sandra'ya baktı. "Ben Katoliklerin Loraks'ı değilim. İnananların ağaçları adına konuşamam. Bu yüzden Papa var."

Kat kıkırdadı. "Katoliklerin Loraks'ı, bunu sevdim."

Sandra gözlerini kısarak Nico'ya baktı ama bir sonraki sorusu benim içindi. "Peki ya sen Fiona?"

Elizabeth viski soslu sıcak çikolatasına uzanırken, "Fiona daha çok örnek alan bir insan," dedi.

"Sandra başını sallayarak onayladı ama sonra ekledi: "Fiona örnek alınacak bir insan olurdu, ama sorun şu ki bu konuda çok sessiz."

"Örnek olarak liderlik etmenin amacı da bu değil mi?" Kat, bir yumaktan çok karmakarışık bir iplik yığınınına dönüşen iplik yumağına bakarak kaşlarını çattı.

"Evet, çoğunlukla. Ama eğer hiçbir şey söylemezseniz, diğerleri sizi nasıl örnek alabilir? Tüm iyi işler arka plandaki gürültüde kaybolur. Bence örnek olarak liderlik etmenin iki kısmı var: söylediğini yapmak ve yaptığını söylemek."

"Hayatımı anlatmam mı gerekiyor? Tüm eylemlerime altyazı mı eklemeliyim?" Sırıttım, devam etmekte olan çalışmamdan başımı kaldırmadım.

"Hayır ama arada bir korna çalmaktan zarar gelmez, hatta bu kendi kornan bile olmak zorunda değil. Ama ne bileyim, yardıma ihtiyacın olduğunda ya da başkalarının ihtiyacı olduğunu gördüğünde hiç ses çıkarmamak örnek olmak değildir. Bu kafanızı kuma gömerek yaşamaktır, ya da ... Hayır, bu doğru değil. Duygularınızı bastırarak yaşamaktır. İnsanların inandığınız her şeyi çiğnemesine, duygularınızdan faydalanmasına ya da duygularınızı küçümsemesine izin vermemelisiniz. Siz duygularınıza öncelik vermezseniz, başkası da vermez."

Herkes örgü örmeyi bırakmış, ben de dahil Sandra'ya bakıyorduk. Sandra ne zaman bir fikir ileri sürse durup düşünmeyi uzun zaman önce öğrenmiştim; şimdi de öyle yapıyordum.

Bu yüzden Elizabeth, "Bu hiç hoş değildi," dediğinde şaşırdım.

"Ne?" Sandra gözlerini kocaman açarak Elizabeth'e baktı.

Marie, Sandra'ya kaşlarını çatarak, "Az önce Fiona'yı kafasını kuma gömerek yaşamakla suçladın," diye ekledi.

"Hayır, suçlamadım. Ben sadece onu duygularını bastırarak yaşamakla suçladım," diye karşı çıktı Sandra.

"Bu da hiç hoş değil." Marie Sandra'yı dürttü, kaşları daha da çatıldı.

"Bunu kaba olmak için söylemedi," diye arkadaşımı savundum. "Endişelendiği için söyledi."

"Gördün mü?" Sandra elini bana doğru kaldırdı. "Bak ne kadar mantıklı davranıyor. Bu normal değil. Üstelik benim gibi psikiyatrist olma bahanesine de sahip değil. Psikiyatrist olmayanlar bu kadar uyumlu olmamalı, bu bir sorun."

"Yine de ..." Marie Sandra'ya ters ters bakmaya devam etti.

"Bana o suratı yapma. Senin de Fiona'yı önemseydiğini biliyorum. Onun ne kadar yorgun ve stresli olduğunu fark ettiğini biliyorum. Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu."

Bu ikisi tartışırken tek bir kelime bile edemeyeceğimi biliyordum. Söyleyebilseydim bile ne söyleyeceğimi bilemezdim. Elbette kendi duygularıma öncelik vermem gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımı henüz tam olarak çözememiştim, iki çocukla ve sık sık ortalıkta olmayan bir eşle değil. Doğrusu, son birkaç yıldır her şeyi tek başıma halletmekte ve kendime zaman ayırmakta oldukça iyi olduğumu düşünüyordum.

Örneğin, Salı gecesi örgü gecesi kutsaldı, kendim için, akıl sağlığım için yaptığım bir şeydi ve bunun ne kadar önemli olduğunun farkındaydım. Elimden gelse bir hafta bile kaçırmazdım.

Şu anda, kontrolüm dışındaki son olayların - kesintili uyku en büyük faktör - hassas dengeyi bozduğuna, bunun da baş ağrısına, bunun da yorgunluğa, bunun da iştah kaybına neden olduğuna ikna olmuşum.

Her şeyi rayına oturtmak için önümüzdeki dört hafta boyunca her gün fazladan sekiz saate ihtiyacım var. Evet. Sadece sekiz saat.

"Bu onun kendi işi." Marie başını salladı.

"Bunu agnostik söylüyor." Sandra dilini Marie'ye doğru uzattı. Marie kıkırdadı. "Çok olgunsun, Christian."

Marie ve Sandra alaycı bir şekilde tartışmaya devam ettiler. Sandra'nın gözlemlerine dalma fırsatını değerlendirdim ve telefonumda Greg'den gelen mesajları kontrol ettim. Hâlâ bir şey yoktu.

Cevap vermemesi beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Ve Sandra'nın benimle ilgili gözlemlerine dayanarak, bu duygulara teslim olmaya karar verdim. Sinirlenmişim. Greg'e kızgındım. Kızgındım çünkü

Özür dilemiş ve dürüst davranmışım ama o bana sessizlik muamelesi yapıyordu ve bu onun yapacağı bir şey değildi.

Hiç hoş değildi.

Sadece bu da değil, Greg Cumartesi günü itiraf ettiği gibi bulaşıkları yıkamamıştı. Çocuklarla kek yapmış, sonra da ıslatmak için her şeyi lavaboya yığmıştı. *Bu* bulaşık yıkamak değildi. Bu, bulaşıkları *başkasının* yıkaması için lavaboda bırakmaktı.

Telefonuma kaşlarımı çatarak bakarken çaldı, numarada REZERVE yazıyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; uluslararası aramalar sıklıkla rezerve edilmiş numaralar olarak gelirdi. Yıkanmamış bulaşıklarla ilgili tüm düşünceler uçup gitti.

Arkadaşlarımın beni anlayacağını bildiğim için konuşmaya ara vermedim; onun yerine sandalyemden fırladım ve aramayı kabul ederken pencereye doğru ilerledim.

"Alo? Greg?"

Kısa bir duraklamanın ardından diğer uçtan hafif bir tıslama geldi ve ardından, "Hayır, Fiona. Ben Spenser."

Kaşlarımı çattım, daha dik durdum, pencereden dışarı baktım ve geri çekildim. Haber almayı beklediğim son kişi Spenser Banks'ti. İstifa ettiğimde CIA'deki amirim oydu. Onu bir arkadaş olarak görmüştüm ama dokuz yıl önce görevden ayrıldığımda benimle ilişkisini kesmiş ve telefonlarıma cevap vermemeye başlamıştı.

Yıllar boyunca ortak arkadaşlarımızdan onun iyiliği hakkında ufak tefek şeyler duymuştum. Hiç evlenmemişti, hiç ailesi olmamıştı; buna şaşırmadım. Her yönüyle bir şirket adamıydı.

"Oh, uh . . . Selam, Spenser. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Hat birkaç saniye sessiz kaldı, iç çektiğini duydum. Şimdi endişeliydim. Spenser Banks asla iç çekmezdi. Gezegendeki en az etkileyici insandı. En az etkileyici olmak için yapılan bir olimpiyat sporu olsaydı, altın madalyayı o kazanırdı.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden sadece söyleyeceğim." "Tamam. Söyle."

"Greg Pazar günü Lagos Uluslararası Havaalanı'na vardıktan sonra kaçırıldı. Onun ..." olduğuna inanmak için nedenlerimiz var.

Spenser konuşmaya devam etti ama ben dinlemeye devam etmedim. İlk cümlede takılıp kalmışım ve ikinci ya da üçüncü cümleye geçmeye hazır değildim.

İlk aklıma gelen takvimi kontrol etmek oldu. Bir Nisan Şakası Günü'ne tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştık, belki de gizlice gelmişti.

. . . ama hayır. Hâlâ Mart ayının ortasındaydık.

Ve Spenser Banks hâlâ konuşuyordu.

"Bekle!" Beni görememesine rağmen elimi kaldırdım. "Dur.

Konuşmayı kes."

Bu emri verdiğimde örgü grubundaki kızların konuşmayı kestiğini ve bana baktıklarını fark ettim.

Onlara sırtımı döndüm ve düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalıştım.

"Spenser, bu bir 1 Nisan şakası mı? Bunu sana Greg mi yaptırdı?"

"Fiona, Greg Archer'la şakalaştığımı ya da gönüllü olarak etkileşime girdiğimi ne zaman gördün?" diye cevap verdi suratsızca.

Başımı salladım ve yutkunmaya çalıştım ama boğazım kurumuştı. Greg ve Spenser hiç anlaşılamazlardı. Ellerim titremeye başladı ve dizlerimin bağı çözüldü. Yere çöktüm, yan tarafımı pencerenin altındaki duvara dayadım ve gözlerimi kapattım. Odaklanmam gerekiyordu. Düşünmem gerekiyordu.

Zihnimi sakinleştirmek, panik, endişe ve korkunun kaotik karmaşasını bastırmak tam bir dakika sürdü. Kişiliğimin uzun süredir uykuda olan bir yönü birden ortaya çıktı, beni odaklanmaya, nefes almaya ve sakinleşmeye zorladı. Ben de yaptım.

"Tamam, en baştan başlayalım. Neler oluyor?"

"Greg, Lagos Uluslararası Havaalanı'ndan ayrıldıktan sonra kaçırıldı. Bayelsa kıyılarına götürüldüğünü düşünüyoruz."

Bayelsa. . .

Bayelsa Nijerya'daydı. Güney Afrika'da değil. Kalbim umutla çarptı.

"Hayır. Hayır bekle, o Nijerya'da değil." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Lagos'taki havaalanından ayrılmış olamaz. Onun görevi Güney Afrika'da."

"Fiona, o son iki aydır Nijerya'da. Onun ve diğer altı kişinin Lagos'taki havaalanından mürettebat teknesine kadar izlendiğinden şüpheleniyoruz. Gine Körfezi'ndeki sondaj kulesine giderken kuşatılmışlar."

Odaklanın. Nefes al. Ve sakinleş.

"Hayır, Spenser. Bana-" "O

zaman yalan söyledi, Fiona."

Oda sallanıyordu ve sonra dönmeye başladı. Gözlerimi tekrar kapattım ve kendimi yanımdaki duvara yasladım.

Yalan mı? Bana mı? Varlığımın her molekülü bu iddiayı imkânsız olarak reddediyordu. Greg bana asla yalan söylemezdi, hele bu kadar önemli bir konuda. Hayır.

Spenser boğazını temizledi ve devam etti, "Sana yalan söylemiş. Greg Ocak ayından beri Nijerya'da."

Ocak ayından beri mi?

"Daha yeni eve döndü. Yirmi dört saattir evdeydi. Onu daha yeni gördüm."

Oda daha hızlı dönüyordu. Durması için zorladım.

"Bu yapmak istediğim bir telefon görüşmesi değildi, ama masama geldiğinde bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ne yapıyorsun? Yani, CIA onları geri almak için ne yapıyor?"

Spenser ikinci kez boğazını temizledi ve cevabının ne olacağını hemen anladım.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey yapmıyorlardı.

Karnımı sıktım çünkü gurulduyordu. Durması için zorladım.

Odaklan. Nefes almaya. Ve sakinleşmeye.

"Greg, Nautical Oil için çalışan özel bir müteahhit, Fiona. Bildiğin gibi, Nautical Oil bir İngiliz şirketi. ABD hükümeti için orada değil. Greg, Büyük Petrol'ün son yirmi yılda yarattığı ekolojik hasarı temizlemek için özel bir görev gücünün parçası. Nijerya Devlet Başkanı Buhari, Big Oil pisliğini temizleyene kadar tedarik hatlarına erişimi keserek harekete geçilmesini talep ediyor."

"Greg Nijerya'daki bir görev gücünün parçası," diye tekrarladım, kelimeleri denemek için.

Bir elin omzuma yaklaştığını ve yanımda bir varlık hissettim. Bana bu kadar yakın duranın kim olduğunu anlamak için gözlerimi kısa süreliğine açtım. Quinn'di. Ama ayakta durmuyordu. Yanımda çömelmişti, buz gibi bakışları benimkileri delip geçiyor, sessizce bana yardım edip edemeyeceğini soruyordu.

Spenser devam ederken Quinn'in gözlerindeki soruya cevap vererek evet anlamında başımı salladım. "Son birkaç aydır, yerel polis yabancı uyrukluların -özellikle de petrol işçilerinin- fidye için serbest bırakılması konusunda başarılı pazarlıklar yürütüyor."

"Pazarlık mı? ABD pazarlık yapmaz."

"Fidye pazarlığı konusunda ABD politikasında bir gevşeme olduğunu biliyorsunuz. Müzakere etme ya da müdahale etme yetkimiz yok, bu doğru. Ama aile üyeleri cezalandırılmayacak, artık değil."

"Bir dakika, Spenser. Doğru anladığımdan emin olayım." Dinlediğinden emin olmak için Quinn'le tekrar göz göze geldim. "Greg'in Pazar günü Nijerya'daki Lagos havaalanından ayrıldıktan sonra kaçırıldığına inanıyorsun. O ve diğer altı kişi takip edilmiş ve tekneleri Gine Körfezi'ndeki bir sondaj kulesine giderken alabora edilmiş. ABD hükümeti rehineleri kurtarmak için hiçbir şey yapmıyor. Bunun yerine, serbest bırakılmaları için fidye pazarlığı yapmak üzere yerel polise güvenmemiz önerildi. Doğru mu anladım?"

"Doğru anladınız," diye onayladı Spenser.

Quinn yanımda oturduğu yerden, "*Siktir*" demedi, sadece nefes aldı. Gözlerini kapadı ve dişlerini gıcırdatarak başını salladı.

Gözlerimi halıya dikmiş, olası eylem planlarını hızla tartışıyor ve bir kenara atıyordum. Aynı anda hem düşündüm hem de söyledim: "Oraya gitmeliyim. Onu yakalamalıyım."

"Bu tavsiye edilmez." Spenser'ın sanki duyulmak istemiyormuş gibi sesini alçaltarak koltuğunda kaydığını duydum. "CIA ile yaptığınız işten çıkarma sözleşmesi standarttır ve Dışişleri Bakanlığı izni olmadan yurt dışına çıkmanıza izin verilmez. Nijerya'ya seyahat için size izin verilmeyeceğini garanti edebilirim."

"Bunu nasıl garanti edebilirsin, Spenser?"

"Çünkü bundan bizzat ben emin olacağım," diye cevap verdi, sesi kararlı ve biraz da üzgün geliyordu.

Dişlerimi sıktım ve burnumdan nefes alıp verdim. "Spense
-"

"Ve sonunda size onay verilse bile, bu aylarca. Sözleşmenizin şartlarına uymazsanız tutuklanır ve vatana ihanetten yargılanırsınız."

Sözlerini duydum, ne demek istediğini anladım ama CIA'in, Dışişleri Bakanlığı'nın ya da Spenser Banks'in ne yapıp ne yapamayacağını söylemesinin umurumda olmadığını da biliyordum.

Nijerya'ya gidiyordum.

Kocamı kurtarmaya gidiyordum. Ve kimse beni durduramayacaktı.

"NİJERYA VE GİNE KÖRFEZİ, PETROL İŞÇİLERİNİN KAÇIRILMASINDA BEŞİNCİ SIRADA." Dan önüme sıcak bir fincan kahve koydu ve sağımdaki sandalyeye oturdu.

Elizabeth kahve fincanını benden uzaklaştırdı. "Buna ihtiyacı yok. Yemeğe ihtiyacı var."

"Bu kafeinsiz." Dan fincanı tekrar ulaşabileceğim bir yere itti. "Kimsenin bana sormadığını biliyorum ama onun yerinde olsaydım, kahveden çok daha sert bir şey arardım."

Dördümüz -Dan, Quinn, Elizabeth ve ben- Dan'in evindeydik. Elizabeth benimle kalmakta ısrar etti; dairesinde dizlerimin üzerine düştüğümünden beri kalp atışlarımı ve tansiyonumu izliyordu. Dan ayrıca Quinn ve Janie, Nico ve Elizabeth, Alex ve Sandra ile aynı binada oturuyordu. Quinn'in şirketi binanın ya da en azından bir kısmının sahibi olduğu için bu mantıklıydı.

Elizabeth ve Dan'in ağız dalaşını görmezden gelerek başımı salladım ve adam kaçırma istatistikleriyle ilgili bilgileri gözden geçirdim. Nijerya'nın ilk onda yer aldığını biliyordum ama listede bu kadar üst sıralarda olduklarını bilmiyordum. Dokuz yıl önce Jack'e hamile olduğumu öğrendikten sonra küresel krizleri çocuk krizleriyle takas ettiğim için CIA bilgi formlarını takip etmiyordum.

"Boko Haram'ın geçen yıl marjinalleştiğini sanıyordum." Quinn, Dan'in diğer tarafında oturuyordu. Bir fincan kahve yerine bir bardak viski içmeyi tercih etmişti.

Boko Haram Nijerya'ya sızmış bir terörist gruptu, hükümet petrol parasıyla beslenen yolsuzluklarla çalkalandığı için bunu kolayca yapmıştı.

Yakın zamana kadar öyleydi.

Dan omuz silkti. "Hem evet hem hayır. Buhari onları geri püskürtmede ve çoğunlukla Nijerya'dan çıkarmada etkili oldu, ancak hala bir şeylerin içinde elleri var, en azından Teşkilat'taki bağlantılarımın bana söylediği bu."

Buhari-nam-ı diğer Devlet Başkanı Muhammadu Buhari- Nijerya'da göreve geldiğinde Boko Haram'ı ezme sözü vermişti. Dahası, petrol endüstrisini temizlemeye kararlı olduğu söyleniyordu.

Döngünün dışında olmaktan, odadaki en az bilgili kişi olmaktan nefret ediyordum. Kendime, Quinn ve Dan'in Nijerya'da yaşadığını ve nefes aldığını hatırlatmak zorundaydım.

her gün bu konularla ilgileniyorlardı. Uluslararası kurumsal güvenlik onların işiydi. Ben saha ajanıyken ulusal güvenlik benim her günümdü.

Şimdi ise her günüm çamaşır katlamak, yara bere öpmek ve gecenin bir yarısı mühendislik şemaları üzerinde çalışmak oldu.

"Bunun Boko Haram olduğunu sanmıyorum." Quinn'in ağzı acımasız bir çizgi halinde düzleşti. "Son kaçırma olaylarının hiçbirinin arkasında onlar yok, sayıları giderek azalıyor. Daha çok korsanlar ve korsanlar yabancıları fidye için kaçırıyor."

Greg'in kim olduğu benim için önemli değildi. Sorun kim ya da kimler değildi.

Neden?

İki elimi de masanın üzerine koydum. "Bir plana ihtiyacımız var. Biz nasıl beni Nijerya'ya sokacak mı?"

Dan kahve fincanının içindekileri incelerken Quinn ve Elizabeth birbirlerine baktılar.

Quinn viski bardağını gergin bir alışkanlık olduğunu anladığım bir şekilde çevirdi. "Fiona, bak-"

"Hayır." Başımı salladım. "Gitmem gerekip gerekmediğini tartışarak zaman kaybetmeyeceğiz. Ben gidiyorum. Şimdi, beni ülkeye nasıl sokacaksınız?"

Sessizlik uzadı ve ancak ön kapının çalınmasıyla bozuldu. Dan içini çekti ve ayağa kalkarak koridorda kimin olduğunu görmek için girişe doğru yürüdü. Bir süre sonra Alex'in peşinden gelmesiyle geri döndü.

Alex biz görünür görünmez konuşmaya başladı. "Ne kadar ilerlediniz? Çünkü CIA'in istihbarat raporuna göre bu Boko Haram değil, eğer düşündüğünüz buysa. CIA onların hükümetin yozlaşmış bir fraksiyonu tarafından kaçırıldığını düşünüyor." Alex masaya oturdu, benim karşımdaki yeri aldı ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Hacker Alex, işe koyuluyordu. Gösterişsiz tavrı beni gülümsetti. Bu çocuktan gerçekten hoşlanmıştım.

"Herhangi bir fidye talebinde bulundular mı?" Konuştuğumda sesim soğukkanlıydı ve duygularım bantlanmış, ağzım kapatılmış ve kilitlenmişti.

"Evet." Dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadı. "Ama bu talebi Birleşik Krallık'a yaptılar, ABD'ye değil."

"Onun İngiliz vatandaşı olduğunu mu düşünüyorlar?" Elizabeth beni inceledi. "İngiltere ile çifte vatandaşlığı mı var?"

"Muhtemelen kendisini kaçıranlara İngiltere'den geldiğini söylemiştir ki bu akıllıca bir harekettir. Yakın zamana kadar ABD vatandaşları daha sık öldürülüyordu çünkü ABD

müzakere etmedi. Ama AB ülkeleri pazarlık yapar," diye varsayımda bulundu Quinn.

Ben de ona katılıyordum, Greg muhtemelen zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Aslında pazarlık yapmakla ilgilendiklerini sanmıyorum. Bence fidyeyi alacaklar ama gitmesine izin vereceklerini sanmıyorum." Alex'in bakışları Quinn ve benim aramda gidip geldi. "CIA'deki bağlantın Banks, Greg'in Nautical Oil tarafından görevlendirilen bir özel timin parçası olduğunu söyledi."

Dan kaşlarını çatarak Alex'e baktı. "Bunu nereden biliyorsun? Sandra sana ulaşmadı mı?"

Alex başını salladı. "Binaya giren ya da çıkan tüm cep telefonu görüşmelerini kaydedirim. Aramayı dinledim."

"Peki NSA'daki işi neden reddettin?" Dan'in sinirlerine hâkim olmaya çalıştığı belliydi.

Alex, "Konuyla ilgisi yok," diyerek soruyu geçiştirdi ve önceki düşünce zincirine devam etti. "Sanırım her şey yağa bağlı... kafiye oldu. Kaynama ve yağ."

Sandra ne zaman istemeden bir kafiye yapsa hep dikkatini çekerti. Evlendiklerinden beri bu tuhaflığı öğrenmiş olmalıydı.

"Nasıl yani?" Elizabeth bastırdı.

"Nijerya onlarca yıldır petrol zengini ama bu paranın çok azı Nijerya halkına ulaşıyor. Büyük petrol şirketlerinin tahribatı görmezden gelmesi ve hükümetin yozlaşmış kesimlerinin ceplerini doldururken görmezden gelmesiyle birlikte, ülkenin ekolojik tahribatı önemli boyutlara ulaştı. Greg'i tanıyorum," Alex durakladı, bakışlarımla buluştu ve daireye girdiğinden beri ilk kez bir duygunun verimlilik maskesini delip geçmesine izin verdi.

"Devam et," dedim.

Devam ederken sesi daha yumuşaktı, sanki sadece benimle konuşuyormuş gibiydi. "Greg'i tanıyorsam, lafi dolandırmayacak ya da lafi dolandırmayacaktır. Muhtemelen çok sert bazı reformlar önerecekti -eğer zaten yapmadıysa- ve hem Nautical Oil hem de Nijerya hükümeti içindeki yolsuzluklara ışık tutacaktı. İlk önceliği Nijerya halkı ve çevre olacaktı. Yolsuzluğa bulaşmış yetkililer arasında pek popüler olmadığını tahmin ediyorum."

Alex'in söylediği her şey mantıklıydı. Greg doğru olanı yapma konusunda tutkuluydu. Bu tutkusu sayesinde kalpleri ve zihinleri etkileme konusunda yetenekliydi. Ama bu kalpler ve zihinler yozlaşmışsa, mesajı hoş karşılanmayacaktı.

"Fidyeyi ödesek bile yaşayacağını düşünmüyorsun," dedim ve bunu yaparken gelgitli bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıarak bariz olanı söyledim. Panik yapamazdım, bunu düşünemezdim, hissetmeme izin veremezdim. Henüz değil.

Alex bakışlarımı tutarak başını salladı. "İçeri girip onu almamız gerek. Bence fidye meselesi sadece bir bahane."

Elizabeth derin bir nefes aldı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Nijerya'da tıp fakültesinden bazı arkadaşlarım var, Sınır Tanımayan Doktorlar'ın bir parçası. Yardım edebilirler, Fiona'ya kalacak bir yer verebilirler, bir örtü sağlayabilirler."

"Bir dakika," diye araya girdi Quinn, üçümüze de ters ters bakıyordu ama yorumlarını Alex'e yöneltmişti. "Telefon konuşmasını duyduysanız, Banks'in Fiona'nın Nijerya'ya gitmesiyle ilgili söylediklerini de duymuşsunuzdur. Vatana ihanetten tutuklanabilir."

"Ben pek çok kez tutuklandım." Alex omuz silkti. "Alıştıktan sonra o kadar da kötü değil."

"Peki ya Grace ve Jack?" Dan homurdandı. "Fiona, senden hoşlandığımı biliyorsun ama hayatını nasıl böyle riske atabilirsin? Ya ne sen ne de Greg geri dönebilirseniz? O iki çocuğu ebeveynsiz bırakamazsın."

Dan'ın yorumlarını düşündüm ve duygusuz bir anne gibi görünmeden bakış açımı nasıl açıklayabileceğimi merak ettim. Hiç evlenmemiş ya da çocuk sahibi olmamış birine nasıl açıklayabilirdim ki? Çocuklar için Greg'i almak zorundaydım. Bunu onlara borçluydum. Çünkü Greg ölürse, ben. . . Ben de ölmüş olurum.

Ona attığım bakış çok sert olmalıydı çünkü irkildi ve ellerini aramızda birleştirdi. "Elçiye zeval olmaz."

"Seni vurmayacağım, Dan."

Nefesinin altında ekledi, "Tanrım, bazen korkutucu oluyorsun."

"Ama benim hakkımda anlamadığın şey şu: Bir sokak kavgasında, silahlı ya da bıçaklı bir kavgada, hatta göğüs göğüse çarpışmada bile seni yok ederim. Quinn'i de. Hiç sorun değil."

Açıklamamı sessizlik karşıladı. Dan bana tuhafmışım gibi baktı, sonra homurdandı ve teselli için Quinn'e baktı. Çevresel görüşümde Quinn'in başını hafifçe sallayarak sözlerimi onayladığını gördüm.

Quinn'in Janie'ye evlenme teklif ettiğinde hepimizin geçmişini araştırdığını biliyordum. Doğası gereği şüpheciydi. Ama şimdi geçmiş kontrollerinin ne kadar kapsamlı olması gerektiğini anlıyordum.

Dan ayık kahverengi gözlerini bana çevirdi, sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Yutkundu. Yüksek sesle.

"Çocuklu polis memurları her gün sokağa çıkıyor. Askerlerden - çocuklarıyla birlikte- ülkeleri için fedakârlık yapmaları isteniyor. Kocamı kurtarmak için hayatımı riske attığım için kendimi suçlu hissetmeyeceğim ya da yargılanmayacağım, çünkü bunu hafife alarak ya da çocuklarımı umursamayarak yapmıyorum. Çok iyi eğitim aldım. Bir saha ajanı olarak seçkin bir kurtarma ekibinin parçasıydım. Bunu yapabilirim."

Ben öne doğru eğildim ve Dan de aynalama hareketiyle ona doğru eğildi. Alex sırtıttı ve gülümsemesini gizlemek için başını göğsüne eğdi.

"Quinn haklı. Nijerya'ya gittiğimde benim için en büyük risk ABD hükümeti tarafından yakalanmak. Bu yüzden bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olmalıyız. Ama Jack ve Grace hakkındaki sözlerine değinmememe izin ver. Eğer Greg ölürse, ben de ölürüm. Öleceğimi biliyorum. On dört yıldır evliyiz. O benim ruhum."

Gerçekten öyleydi. O benim ilk gerçek evim, ilk koşulsuz her şeyimdi. Ve hâlâ öyleydi.

Belki de ona olan ihtiyacım sağlıksızdı, beni zayıf kılıyordu ama umurumda değildi. Onun için zayıftım. Her zaman da öyle olacaktım.

On dört yılımı bir *biz* olarak geçirmiştım. Bir *biz* olarak. Ve bu noktada bir *ben* olmak söz konusu bile olamazdı.

"Bunu kavrayabilir misin bilmiyorum ve alınma ama," diye devam ettim, "Greg'i sevdiğim ve ona ihtiyaç duyduğum gibi birini sevdin mi ve ona ihtiyaç duydun mu bilmiyorum."

Dan'in ağzı sıkıştı ve gözleri benimkilerin arasında gezindi, ifadesinin ardında bir anlayış titreşimi vardı.

"Yani ya yeteneklerimin ve becerilerimin üzerine oturup, başka birinin kendimin diğer yarısını kurtarmasını, Jack ve Grace'in babasını kurtarmasını bekleyeceğim." Dikkatimi masanın yüzeyinde düz bir şekilde duran ellerime vererek eğildim. "Ya da o hatırı sayılır yeteneklerimi kullanabilir ve bunu kendim yapabilirim."

"Planın nedir? Seni Nijerya'ya götürdükten sonra mı?" Quinn -sonunda beni vazgeçirmeye çalışmanın boşuna olduğunu anladı- viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Tutulduğu tesise bağlı olarak ya tek başıma gideceğim ya da bana eşlik etmesi için bir gönüllü isteyeceğim. Onu ve diğer rehineleri kurtarıyoruz."

"Ben gönüllüyüm." Dan, Alex daha konuşmadan elini kaldırdı ve hacker'ı işaret etti. "Greg'i bulman ve yaptığın tüm hackleme ... garip voodoo şeylerini ... yapman gerekiyor."

"Katılıyorum." Quinn bardağını bir kez daha çevirdi. "Ve mümkün olan en kısa sürede müzakereleri başlatmalıyız, fidye için direnirlerse kazanılacak çok para olduğunu düşünmelerini sağlamalıyız. Parayı Birleşik Krallık üzerinden aktaracağız, hileyi ortaya çıkarmaya çalışacağız. Sonra da bir yaşam kanıtı isteyebiliriz."

Önemli bir fidye vaadi Greg'i, onu çıkarmam için yeterince uzun süre hayatta tutabilir.

"Marie ve Kat'ten yardım istemelisin." Alex'in parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor, gözleri ekrana sabitlenmişti.

Dan kaskatı kesildi, yüz hatlarının üzerinden kara bir tedirginlik bulutu geçti. "Neyle?"

"Kat fidyeyi karşılayabilir."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Quinn benim adıma Lagos'a uçup fidye pazarlığı yapmalı. Banka hesabı kontrol edilecektir."

"Onun banka hesabı Kat'inkine kıyasla çerez parası. Eğer oraya giderse-"

Dan'ın Kat'ın Nijerya'ya uçma fikri karşısında tedirgin olduğunu gördüm ve konuyu değiştirmeye karar verdim. "Marie nasıl yardımcı olabilir?"

"Hükümet üzerinde baskı kurabilir, bir ifşa yazısı yazabilir, AP kimlik bilgilerini her yerde gösterebilir."

"Marie mi?" Elizabeth yüzünü buruşturdu. "Cosmo için yazdığını sanıyordum. AP kimliği mi var?"

"Evet..." Marie'den yardım istemeyi hiç düşünmemiştim ama bu fikir kesinlikle doğruydı. "Serbest çalışıyor ama aynı zamanda Chicago Sun'da sözleşmeli personel olarak çalışıyor ve onlar da AP üyesi. Greg'in kaçırılmasıyla ilgili insani bir haber yapabilir."

"İnsanların ilgisini çeken bir haber mi? Bu düpedüz haber," diye homurdandı Alex, başını sallayarak. "Pulitzer kazanabilir."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sevgili kocacığım,

Ben seni düşünüyordum ve seni ne kadar çok sevdiğimi bilmen için sana küçük bir mektup yazmaya karar verdim. Flört ederken ve evliliğimizin ilk zamanlarında birbirimize sık sık aşk notları yazardık. Biliyorum ki hayat Özellikle iki küçük nimetimizin programları bizi sürekli hareket halinde ve yıpranmış tuttuğu için çok yoğun oluyor, ancak arada bir kısa bir not olsa bile nasıl hissettiğimi size bildirmek için zaman ayırma konusunda daha iyi olmaya çalışmak istiyorum...

-Allison

Letter (iş yerinde öğle yemeği molası sırasında yazılmıştır)

*Teksas,
ABD 18 yıldır evli*

~Günümüz~

Fiona

BEKLEDİM. VE bekledim.

Ve bekledim.

Cuma günü yerel saatle sabah 2:00'den hemen sonra kafesimden çıkarıldım. Kafesten çıktığım için mutluydum.

Kafes için minnettardım ama on iki saat sonra kafesten de nefret ediyordum.

"İyi misin? Suya ihtiyacın var mı?" diye sordu meçhul bir dişi, kutunun içine uzanan nazik eller eşliğinde.

"Hayır," diye fısıldadım, parmaklarını kavradım ve saklandığım yerden çıkmama yardım etmesine izin verdim, keçe kaplı lastik tabanlarım zemine temas ederken ses çıkarmıyordu. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Elizabeth senin çok iş yapacağını söylemişti." diye cevap verirken sesindeki gülümsemeyi duydum. Sonra daha ciddi bir tonla ekledi: "Bir saat içinde ayrılıyoruz. Kocanız için üzgünüm."

"Teşekkürler," diye başımı salladım, her ne kadar küçük hareketi görememiş olsa da. İçinde bulunduğumuz oda zifiri karanlıktı ve

dezenfektan ve çamaşır suyu havaya nşfuz ediyordu.

Elizabeth'in arkadaşı olan bu kadına, beni Enugu'nun bir saat gşneyinde bırakana kadar tıbbi bir nakil aracında altı saat boyunca gşvende ve saklı tutması için gşvenmek zorundaydım. Enugu'da klinik ziyaretleri yapmak üzere ekibiyle birlikte yola devam edecekti. Ben de Greg'in tutulduğu kampa kadar çoğunlukla ormandan geçerek  mil gşneye yşrşyecektim.

Resmi hikaye: Ashley ve Drew'e gşneye giderken eşlik etmeye karar vermiştim. Ashley'in Tennessee'ye yerleşmesine yardım ediyordum.

Profesşr Matt Simmons daireye gşz kulak olmayı kabul etti. Elizabeth ve Nico, Grace ve Jack'i aldılar. Geri dşneceğime sşz verdim.

Tennessee'den iki hafta içinde. Jack onların çatı katında kalma fikrini sevmişti, özellikle de Nico her zaman en yeni ve en iyi aletlere sahip olduğu için. Ayrıca, Elizabeth iki yıl önce Grace'e bir Build-A-Bear seti hediye ettiğinden beri Grace'in en sevdiği kişiydi.

Çocuklara veda etmek zor olmuştu. Öyle olacağını biliyordum. Gşzyaşlarına hazırdım -onların ve benim- ama onlar iyiydi. Gşlşmseyen yşzlerle el sallayarak vedalaştılar. Sonrasında arabada ağladım.

İş yerini aradım ve ailemle ilgili acil bir durum olduğunu sşyledim. Sşzleşmeli amirime bir sşreliğine izne ayrılacağımı ve Nisan ortasına kadar yeni bir iş kabul edemeyeceğimi sşyledim.

Gayri resmi olarak Ashley ve Drew ile Tennessee'ye gittim. Oradan Ashley'nin annesinin pasaportunu kullandım -aynı boy, aynı kilo, aynı gşz rengi, sadece on yaş bşyşk- ve Porto Riko'ya uçtum. Neyse ki ABD pasaportları sosyal gşvenlik lşm veri tabanı ile çapraz referanslanmıyor. Bu nedenle Ashley'nin annesinin pasaportu hala geçerliydi.

Porto Riko'da Quinn'in bağlantılarından birini kullanarak beni Paris'e giden bir FedEx uçağına bindirdik. Paris'te, Quinn'in Londra merkezli kurumsal mşşterilerinden biri olan Grinsham Bankacılık ve Kredi Sistemleri'nin bir çalışanı olarak Nijerya'nın Lagos kentine giden bir Red Star posta taşıyıcısı uçağına atladım.

Nijerya ülkesine bir insan olarak girmedim. Sınır Tanımayan Doktorlar'ın Kuzey Lagos'taki triyaj merkezine teslim edilen tahta bir sandık, bir koli olarak girdim.

"Ben Dr. Evans." Kadının elimi tutuşu bir tokalaşmaya dşnşştş.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bana Fe de."

Beni sandığımın teslim edildiği odadan çıkarırken parmaklarımız tekrar birbirine dolandı. Buranın bir depo ya da bir i oda olduğunu dşşşnmşştşm.

teslimat iskelesi. Kapı şeklindeki ışık şeridine yaklaştığımızda durakladı.

"Bu önlükleri giy. Başörtüsü de ekledim." Bana bir paket uzattı, ben de kabul ettim. Ama tereddüt ettim.

Alet kemerimin içinde, Tennessee, Green Valley'deki Smoky Dağları Ulusal Parkı'nın federal av bekçisi Dr. Drew Runous'un izniyle birkaç şişe Ketamin vardı. Ayrıca bir uydu telefonu, Ketamin yüklü bir dart tabancası ve yüz adet Ketamin dartı, bir SIG DAK-Greg'in tercih ettiği silah, bir SIG X-Five-benim tercih ettiğim silah, bir sustalı bıçak ve bir de hayatta kalma kiti vardı. Amaç kan dökmeden içeri girip çıkmaktı. Haberlere çıkacak, ülkedeki varlığıma dikkat çekecek ya da misilleme yapılmasına neden olacak bir şey olmayacaktı.

Ceset sayısına ihtiyacım yoktu. Sadece Greg'e ihtiyacım vardı.

Ancak bu, zırhıma bağladığım alet kemeri ve koşum takımlarının uygun kıyafetlerin altında hantal ve şüpheli görüneceği anlamına geliyordu.

"Bunlar kaç numara?"

"Küçük. Elizabeth bana senin bedenini verdi." "Bana büyük beden lazım. Bir de laboratuvar önlüğü."

Dr. Evans bir an tereddüt etti, neden daha büyük bir bedene ihtiyacım olduğunu sormak ister gibi duraksadı, ama sonra elimi bıraktı, bohçayı geri aldı ve uzaklaştı. Körü körüne daha büyük önlükleri ararken ve laboratuvar önlüğü isterken onu dinledim. Oda hastane gibi koksa da, geniş bir nefes alıp ciğerlerimde tuttum ve kasanın sınırları dışındaki hava için şükrettim.

Red Star posta gemisiyle nakledilirken Alex'ten Greg ve diğer rehinelere yerini tespit ettiğine dair bir haber almıştım. Görünüşe göre, onu kaçıranlar nerede olduklarını saklamaya ya da izlerini kaybettirmeye çalışmamışlardı, bu da Greg'in yozlaşmış bir hükümet grubu tarafından kaçırıldığı teorisini güçlendiriyordu.

Bu arada Quinn -Marie ve Dan eşliğinde- iki gün önce ticari bir uçakla gelmişti ve Victoria Adası'nda, Lagos'taki lüks tatil köylerinden birinde kalıyorlardı.

Şu ana kadar karşılaştığımız en büyük sorun özel vatandaşlar ve ateşli silahlarla ilgiliydi. Nijerya'da özel vatandaşlar ateşli silah taşıyamıyordu. Bu da özel ya da başka türlü tüm güvenliğin yerel hükümetle anlaşmalı olması gerektiği anlamına geliyordu. Quinn, kaldığı lüks otelin sahibi olan yerel bir tanıdığının ve eski bir arkadaşının tavsiyesine güvenerek, merkezi askeri kanallar aracılığıyla bir muhafız ekibi kiralamayı tercih etti. Arkadaşı

Muhafızları kendi seçmişti ama Quinn'in hâlâ kendi iyiliği ve güvenliği konusunda kimseye güvenemediğini söyleyebilirdim.

Son duyduğuma göre Quinn, Dan ve Marie yerel polisle çoktan görüşmüş ve fide pazarlığı için süreci başlatmışlardı.

Dr. Evans bana yeni bir bohça uzattı, ben de kabul ettim ve hemen bol kıyafetlerimi giymeye koyuldum.

"Bu odadan çıktığımızda hastanenin içinden geçeceğiz, sonra da bir çift kapıdan çıkacağız. Mobil klinik ünitesi olan triyaj minibüslerinden birine bineceğiz ve iki meslektaşım yaklaşık otuz dakika içinde bize katılacak. Onlar yerel halktan, eğitilmiş tıbbi asistanlar. Onlara misafir doktor olduğunuzu söyleyeceğim ama size Oyibo diye hitap ederlerse şaşırmayın."

"Oyibo mu?"

"Beyaz insan. Oysa bana Akátá derler, Afrikalı Amerikalı anlamına gelir."

Laboratuvar önlüğümü giydim. "Bir şey daha

var." "Neymiş o?"

"Yolda tuvalet var mı?"

Kıkırdadı. Adımlarının kapının dış çizgisine doğru uzaklaştığını duydum.

"Evet. Sorun değil."

Tuvalete gitmem gerekiyordu. Ama bundan da öte, henüz yaşam kanıtı elde edilip edilmediğine dair bir haber almamıştım. Uydu telefonumu yeniden bağlamak ve bir güncelleme olup olmadığını kontrol etmek için sabırsızlanıyordum.

BEKLEDİM. Ve bekledim.

Ve

bekledim.

Ve beklerken, izledim.

Kamp çok iyi korunmuyordu. Hem de hiç. Muhafızların hareketlerinde ne bir mantık ne de bir neden gözlemledim. Açıkçası, baskına uğrama gibi bir beklentileri yoktu. Ve bu beni kızdırdı.

Alex'in gönderdiği ilk tepegöz şemaları yapının büyüklüğünü yanlış gösteriyordu. Bir depo olduğunu sanmıştım. Ama değilmiş. Eski bir rafineriydi, muhtemelen yasa dışıydı ve tavanları on iki fitten daha yüksek olamazdı. Teneke çatı paslanmış, çökmüş ve birçok yerinde delikler açılmıştı.

Alex gün batımından hemen önce ikinci bir veri paketi gönderdi ve muhtemelen elli metre ötedeki yapının birkaç kaba mimari çizimini ekledi. Ek özellikler için minnettardım, çünkü rafinerinin bir alt katı, kayalık toprağa oyulmuş bir bodrum katı vardı. Tek bir merdiven, onar onar altı koldan oluşan uzun bir koridora iniyordu.

İşte oradaydı. Bodrumda, o hücrelerden birindeydi.

Gece yarısına kadar Quinn'den hâlâ bir haber alamamıştım ama beklemekten yorulmuştum. İliklerime kadar Greg'in ölmediğini de biliyordum. Sadece biliyordum. Hayattaydı ve ona ulaşabilirdim.

Böylece, otuz dakika boyunca iki gardiyanın bir şişe likörü paylaşmasını, bitirmesini ve bir diğerini açmasını izledikten sonra -tüm bunlar olurken piknik masasında kâğıt oynuyordum- yaklaştım.

Çoktan sarhoş olmuşlardı. Meydan okuma yoktu. Yine de silahlarını aldım, şarjörlerini boşalttım ve yarı otomatiklerini paslanmış bir Buick LeSabre'nin altına kaydırdım. Yarım şişe Ogogoro likörünü de aldım. Eğer biri gelirse, yoldaşlarından ikisinin Raffia palmiye ağaçlarının damıtılmış suyunu fazla kaçırdıkları için sızdıklarını görecektirdi.

Kendimi yavaş gitmeye zorladım, her pozisyon arasında otuza kadar saydım, dinledim, bekledim, izledim. Yan giriş ile alt kata inen merdiven boşluğu arasında üç muhafızı daha etkisiz hale getirmem gerekti. Adamlardan biri üç yüz kilo ağırlığında olmalıydı ve biri boynuna, diğeri bacağına olmak üzere iki Ketamin dartı gerektiriyordu. Onu hareket ettirme imkânım yoktu, bu yüzden duvara yasladım ve yarı sarhoş Ogogoro likör şişesini avucuna yerleştirdim.

Eğitimime, tüm zihinsel hazırlıklarına ve duygularımı bastırmama rağmen, geçen hafta beni yakalıyordu. Göğsümde sıcak, sabırsız bir ağırlık gibi endişe çiçek açıyordu. Greg'i görmem gerekiyordu. Ona dokunmalı, onu görmeli ve bana bu kâbusu yaşattığı için ona bağırımalıydım.

Kalbim adrenaline dört nala koşuyordu ve dilimde metalik bir tat vardı. Kaçırıldığını öğrendiğimden beri çoğunlukla adrenaline çalıştığıma emindim çünkü baş ağrılarım geçmişti ya da en azından ben fark etmemiştim. Ama bodrumun kapısını açarken ellerim sabitti.

Koridor temizdi, on iki metre arayla yerleştirilmiş yüz vatlık ampullerle aydınlatılmıştı.

Birkaçı yanmıştı.

Hareket etmek, harekete geçmek için kaşınıyordum. Derim çok sıkıydı, kemiklerimin üzerine gerilmişti. Yine de bekledim.

Hücrelerden birinden çıkan bir adam belirdi. Elinde bir Heckler & Koch MP5 vardı. Kayışı göğsünde, silahı sırtındaydı ve hücrenin kapısını kilitliyordu.

O anahtarlara ihtiyacım vardı.

Onun dikkati dağılmışken ve elleri meşgulken, vücudumun uyuşuk bir şekilde hız kontrolünde çalışmasına izin verdim, gerekli hareketleri yaptım. Merdiven boşluğunun kapısından içeri süzıldüm ve hafif adımlarla ona doğru koştum. Bir gölgeydim. Çok geç olana kadar geldiğimi görmedi. Korkudan anahtarları düşürdü ve ben de silahı eline alamadan onu yere düşürdüm.

Küçüktü, kaldırması ve hareket ettirmesi kolaydı ve kapıyı kilitlemeyi bitirmemişti. Anahtarı çevirdim, çömeldim ve içeri baktım. Doğrudan bir ışık kaynağı algılamadım, sadece hücrenin tavanındaki dairesel bir havalandırmanın sağladığı grimsi ışık çizgileri vardı.

Bekledim.

Ve beklerken, dinlemek için zorlanırken, kaslarım ve tendonlarım gerginlik ve sinirli eylemsizlikle yanarak kıvrıldı. Beklemekten ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Beklemek tamamen berbattı.

Sonra hücrenin içinde biri hareket etti. Ve öksürdü.

Ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Kendimi durduramadan onun adı dudaklarımdan döküldü, acil bir umut dolu fısıltı. "Greg?"

Sorduğum soruyu üç saniyelik bir durgunluk karşıladı ve ardından umut dolu bir fısıltı geldi. "Fe?"

Hücreye koşmak, kollarımı ona dolamak ve -yine

-Ona çığlık at. Bu kısım ç o k önemliydi, yakında ona iyice bağıracaktı.

Eğer buradan canlı çıkabilirsek, onu öldürecektim. Ama yapamadım.

Henüz yapamazdım.

"Yalnız mısın? Burada başka kimse var mı?" Fısıltım kendi kulaklarım tarafından zar zor duyuluyordu.

Cevap vermedi. Bekledim. Kalbim kulaklarımın arasında yüksek sesle atıyordu. Paniğimin tadını alabiliyordum.

Ona tekrar seslenmek üzereydim ki, "Öldüm mü?" dedi. "Ne? Greg?"

"Nasıl burada olabilirsin?"

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. Kafası karışmıştı, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Doğrusu, konuşabilecek kadar akli başında olduğu için minnettardım. Gardiyanın cesedini sürükleyerek hücreye geri götürdüm, anahtarları cebime koydum ve kapıyı olabildiğince sessizce kapattım.

Greg'i hemen gördüm, köşede bağlanmış bir yığın, kafasında bir torbayla yan yatıyordu. Midem bulandı, gözlerim acıdı ve aniden keşke gelirken Ketamin gibi zararsız bir şey kullanmasaydım diye hayıflandım.

Şiddetli duygularımı bastırdım ve yanına diz çökerek ellerimi vücudunda gezdirdim. "Greg, benim. Her şeyi sonra açıklayacağım. Yaralandın mı?"

Konuştüğunda bariz bir tereddüt içindeydi, sanki hislerine güvenmiyordu, sanki ortadan kaybolmamı bekliyordu. "Hayır. Şey, fazla değil. Belki birkaç kaburgam zedelenmiştir. Ellerim kelepçeli, bacaklarım da öyle."

Başımı salladım. Bunun doğru olduğunu ve kelepçelerin standart olduğunu görünce hızla arkasındaki kilidi açtım.

Ellerim onun üzerinde, kelepçelerini çözer çözmez, benim gerçek olduğuma ve hayal ürünü olmadığımı dair daha fazla güven kazanmış gibiydi. "Bu sabah beni diğerlerinden ayırdılar." Fısıltısı çakıllı gibiydi, sanki sesini kullanmaya alışık değilmiş gibiydi. "Hiç suyun var mı?"

"Evet." Bileklerini kesmeyi bitirdim ve bacaklarına yöneldim. "En son ne zaman su içtin?"

"Bugün erken saatlerde. Her yirmi dört saatte bir bardak veriyorlar." Başındaki torbayı çekti ve dik oturma pozisyonuna geçti. Beni kollarının arasına almak ister gibi bana doğru uzanmaya başladı ama kemerindeki küçük su matarasını eline tutuşturduğumda durdu.

"Seni beslediler mi?"

"Teşekkür ederim," dedi ve açgözlü parmaklarıyla matarayı açtı.

Onun kökleşmiş nezaketine hem gülmek hem de ağlamak istedim. Şu anda bile aç ve susuz olmasına rağmen teşekkür etmişti.

"Hayır," diye gecikmeli olarak cevap verdi küçük yudumlar arasında, yavaşça içiyordu. "Hausa dilini pek bilmem ama sanırım ABD vatandaşı olduğumdan şüphelenmeye başladılar."

"Tamam. Tamam." Başımı salladım, topuklarımın üzerinde arkama yaslandım ve onu seyre daldım. Boğazımı sıkan rahatlama ve korku karışımını yutkunarak geçiştirdim. Alex haklıydı. Onu beslememişler ya da fazla su vermemişlerdi. Onu serbest bırakmaya niyetleri yoktu, fidye için değil, asla.

"Hadi seni buradan çıkaralım. Diğerlerinin nerede tutulduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi hemen, sonra durakladı ve "Neden?" diye sordu.

"Çünkü onları almak zorundayız."

Greg aniden ayağa kalktı, arkasındaki duvara yaslandı ve uzun formunu açtı. "Hayır. Hayır, gerekmiyor."

"Evet. Her şeyi ayarladım. Doğu girişinden girdim ve çıkışa kadar her yer temiz. Rehinelerin geri kalanını alıp-"

Greg'in uzun parmakları omzuma dolandı, kavrayışı gereğinden çok daha sıkıydı. "Hayır, Fiona. Onları terk ediyoruz. Buradan gitmeliyiz."

"Onları bırakamayız." "İyi olacaklar."

"İyi mi? İyi mi? Delirdin mi sen?"

"Sadece AB vatandaşları kaldı, birlikte kaldığımızda kontrol ettim. Ülkeleri pazarlık yapacak ve fidyeyi ödeyecek. Onları bırakıyoruz."

"Ama hepsinin başaracağından emin olamazsınız. Sana söylüyorum, biz-"

"Hayır."

"Greg-"

"Bu konuda tartışmayacağız. Gitmemiz gerek."

"Greg, burası aşılmaz bir kale değil, kötü korunan yasadışı bir rafineri. Kurtarabiliriz-"

"Sen benim karımsın!" Sert bir fısıltıyla sözümü kesti. "Eğer seni yakalarlarsa ve *biraz* kurcalarlarsa eski CIA ajanı olduğunu öğrenirler."

Stratejimi yeniden düşünmeye, onun beklenmedik suskunluğunu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken sadece dış hatlarına bakabildim.

Ama ben doğru kelimeleri bulamadan devam etti: "Seni yabancılar için feda etmeyeceğim. Seni Dalai Lama, Papa ya da Steven Hawking için feda etmem. O yaşlı aydınlanmış serseriler kendi başlarının çaresine bakabilir, diğerleri de öyle. Biz gidiyoruz. Şimdi." Elime uzandı, görünüşe göre gücü tamamen yerine gelmişti.

"Fedakârlık yapmazsın-"

Greg beni çevirdi, duvara yasladı ve elini ağzımın üzerine koydu, sesi - hâlâ fısıltı halinde olsa da- derinleşti. "Fiona, evet ya da hayır diye başını sallama. Diğer rehineleri kurtarma konusunda fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?"

Gözlerini göremiyordum, sadece iri gövdesinin ve tıraşsız çenesinin gölgeli silueti üzerimde geziniyordu.

Başımı hayır anlamında salladım, çünkü fikrimi değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Kendimden emindim - emin olmaktan da öte - açık bir atışımız vardı. Mantiğini dinlemesine ihtiyacım vardı.

Eli dudaklarımdan kaydı ve bir sonraki konuşmasında sesi kızgın ve gergindi. "Tamam. Doğu tarafının temiz olduğunu söyledin. Ama sekiz kişiyi nasıl taşıyacağız?"

"Ormanın içinden geçen bir patika var, kuzeye, ana yola doğru düz bir yol. Sadece altı mil."

Birkaç santim geriye yaslandı. "Benim için bir silahın var mı?"

SIG DAK'ı kemerimin arkasından çıkardım ve iki şarjörle birlikte kabzasıyla birlikte ona uzattım.

Greg teklifimi kaptı ve benden uzaklaşarak odanın ortasındaki küçük ışık kılıfına doğru yürüdü. Hazneyi kontrol etti ve fazladan şarjörleri arka cebine yerleştirdi. "Peki ya sen? Ne kullanıyorsun?"

"Bir SIG X-Five'im var ve-"

"Silah sesi duymadım."

"Hayır, ben kullanmadım. Drew bana prototip dart tabancalarından birini ödünç verdi. Şimdiye kadar onu kullandım."

"Dart tabancası mı?"

"Evet, ayıları ve diğer büyük av hayvanlarını zapt etmek için. Canlı hayvan sınıfı Ketamin ile donattım."

"Nereden buldun onu?"

"Yine Drew. Knoxville'den uçtum. Herkes Tennessee'de Ashley'i ziyaret ettiğini sanıyor."

Bir kez başını salladı ve bana doğru döndü. "Yani gardiyanlara ilaç mı veriyordun?"

Omuz silktim, ayaklarımdan üzerinde kaydım, huzursuz hissediyordum. Bunların hepsi bekleyebilirdi. Harekete geçmemiz gerekiyordu. "Onları bayılıp sonra uyuşturuyorum, evet. Hızlı etki eder, saatlerce baygın kalırlar. Ama ihtiyacımız olan-"

"Bir bakayım." Greg DAK'ını pantolonunun arkasına soktu ve elini aramıza uzattı.

"Greg." Bunu neden yapıyordu ki? "Ver onu bana."

Ufak tefek aleti kalçamdaki kılıftan çıkarıp uzatırken sabırsızlığımı belli etmemeye çalışarak homurdandım. "Neden oyalanıyorsun?"

"Nasıl çalışıyor?" Elinde çevirdi, ışığa doğru eğerek bana profilini gösterdi.

"Üç dart için bir haznesi var." Dartların yerleştirildiği silindiri işaret ettim.

"Sadece üç tane mi?"

"Evet. Dediğim gibi, bu bir prototip. Yedi tane kullandım ve bel kılıfımda doksan üç mermi daha var."

"Güvenli mi? Uyanacaklar mı?" "Evet, güvenli."

"Emin misin?"

"Evet, Greg. Eminim. Şimdi gitmemiz gerekiyor." Prototipe uzandım ama onu elimden çekip aldı.

"Dartı nasıl ateşliyorsun?"

"Yakın olmalısın ve hızlı çalışmasını istiyorsan ana arterlerden birine isabet etmeli. Aksi takdirde bir dakika kadar sürebilir. Dediğim gibi, onları bayıltıp ilacı verdikten sonra bize ek zaman kazandırıyorum, böylece *hepimiz* kaçabiliyoruz. Kırmızı düğme dartı serbest bırakıyor."

Greg titredi. "Ne kadar yakın?" diye fısıldamadan hemen önce bunu hissettim ve gördüm.

"Çok yakın. Bir adım ya da daha yakın. Kişinin cildine bastırabilirseniz en iyi sonucu verir. Ama bana vermelisin, ben çok daha hızlıyım ve-"

Hareket ettiğini görmedim, muhtemelen bunu beklemediğim için. Ama bacağıma, doğrudan femoral arterime girerken iğnenin küçük sızısını hissettim.

Şaşkınlıkla ağzımı açtım ama nefesim kaçmadan önce onu bastırarak gücü kendimde buldum. Greg'in sert yüz hatları görüş alanımı doldurdu. Sanki biri ışıkları yakmış gibi onu aniden net bir şekilde görebiliyordum. Bana pişmanlık duymayan bir kararlılıkla baktı. Acımasız görünüyordu. Onu tanımakta güçlük çekiyordum.

"Greg? Ne yaptın sen-"

"Özür dilerim hayatım," dedi. Sesi üzgün gelmiyordu.

Yine de kolları beni sardı ve sonsuz bir nezaketle beni göğsüne çekti. Elinin boynumdan aşağıya doğru sevgiyle indiğini hissettim.

uyuşmadan önce omurgamdan aşağıya indi. Kanımın pompalanma sesi kulaklarımı doldurdu ve söyleyebileceği herhangi bir özrü ya da sözü bastırdı.

Ona kadar saydığım da oda eğildi.

Zaman yavaşladı.

Gözlerimi kırptım.

Ve her şey kaybolup gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Eşim,

*neden her fırsatta senin herhangi bir yerine dokunduğumu biliyor musun?
Mutfakta yan yana yürürken, televizyon izlerken, yatakta ayaklarımızı
birbirine dolaştırırken? Senin gerçek olduğundan ve gerçekten benim
olduğundan emin olmalıyım.*

*-Aaron
Kısa mesaj
Indiana, ABD 18
yıldır evli*

*~17 yıl önce~
*Greg**

"

Kimse esprilerimi komik

bulmuyor." "Greg . . ."

"Bu doğru. G noktasıyla ilgili bir fıkra anlattım ve profesörüm bana boş boş baktı. Bir Çarşamba günü öğlen vakti cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu. Uzaktan bir köpek havlıyordu. Kim için daha çok endişelenmeliyim bilmiyorum, o mu yoksa karısı mı? Belli ki karısının sihirli düğmesinin nerede olduğunu bilmiyor."

"Greg . . ."

"Bir petrol sondajcısı olarak, insan onun doğru yerde olduğunu düşünebilir." Kaşlarımı ona doğru salladım ve sırttım. "Ne yaptığımı gördün mü? Tam isabet?"

Başını salladı, dudaklarında mutlu ve isteksiz bir gülümseme belirdi. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Peki ben ne yapıyorum?"

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Yüz hatlarını inceledim, şu anda onu, cesaretini ve gücünü ezberledim.

Lisans eğitimimin son yılı için Teksas'a taşındığımdan beri üçüncü kez onu ziyarete gidiyordum. Ama sinemaya gitmek ya da birbirimizin kıyafetlerini yırtmak yerine arabayla Chicago'ya gitmiştik. Özellikle de Robert H. Lurie Kapsamlı Kanser Merkezi'ne gitmiş ve günü birlikte bekleyerek geçirmiştik.

Bekledik. Ve bekledik.
Bekledik.

Bugün onun yıllık onkoloji kontrolüydü. Kan alındı ve MRI çekildi. Bir sürü insan ona aynı soruları tekrar tekrar sordu. Dürtüldü, dürtüldü, itildi ve çekildi. Her seferinde onlara kibarca ve sonsuz bir sabırla cevap verdi. Benim asla olamayacağım bir şekilde cesurdu. Benim sinirli ve öfkeli olacağım yerde o zarafetliydi.

Tüm bunlar olurken onun elini tutmaktan başka bir şey yapamadım. Deli gibi öfkelenme arzumu bastırdım, korkumu ve hayal kırıklığımı alaycı sözlerin ve korkunç şakaların altına gömdüm.

Şimdiye kadar
çok iyiydi. "İşe
yarıyor mu?"

"Evet." Parlak gözleri muayene masasındaki yerinden bana doğru parıldıyordu. Oldukça küçük ve rahatsız bir sandalyede otururken endişeli görünmemeye çalışarak tamamen çok uzaktaydım.

Aradaki mesafeye daha fazla tahammül edemeyerek ceketimi sandalyenin üzerinde bıraktım ve bacaklarının arasında durmak için hareket ettim. "Güzel."

"Ama yapmak zorunda değilsin." Başını yana eğdi, koyu renk kirpikleri pembe yanaklarını süpürüyordu. "Sinir krizi geçirmeyeceğim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim, sevgilim." Belini sıktım ve nefesimin altında ekledim, "Ama olabilirim."

Sırtışı azaldı, yumuşak ve sempatik bir hal aldı ve kollarını boynuma doladı. "Kendimi iyi hissediyorum."

"İyi. Bu çok iyi. Çok da iyi görünüyorsun."

Fiona'nın gülümsemesi geri geldi ve tırnaklarını enseme geçirerek güldü. "Bu iş bittiğinde ne yapmak istiyorsun?"

"Her zamanki şeyler. Sardalya sandviçi yemek, sana birden fazla orgazm yaşatmak, parkta yürümek, evlenmek, belki Michigan'daki yeni barda bir şeyler içmek."

"Sardalya sandviçi mi? Yine mi?"

Çılgınca sırttım. "Onları sevdiğini biliyorsun."

Yüzünü buruşturarak öğürdü. "Tostun üzerinde lapa gibi, pul pul tuz yemek gibi."

"Peki. Sen beyin çorbanı ye ve yanılıp nefret et. Ben de sardalya sandviçlerimi yerim, keyifli ve beğenilen biri olurum."

"Ayrıca," diye ekledi düşünceli bir şekilde, "Chicago'yu ziyaret ettiğinizde evlenmeyi alışkanlık haline getirdiğinizi bilmiyordum."

"Evlenmedim, henüz değil. Ama seni benimle birlikte Austin'e taşınmaya zorlayacak her türlü yeni alışkanlığı benimsemeye açığım."

Gülümseyerek sırtıttı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, şu anda evlenmekten yanayım. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Doğruyu söyledi. Nişanlandığımızdan beri kaçmamızı istiyordu. Ama ben beklemek istedim. Uzun bir nişanlılık istiyordum. Acele etmememizi istedim.

"Austin'e taşınman için evlenmemize gerek yok."

"Austin'e taşınmamam," diye kederli bir şekilde cevap verdi. "Ama sen de bunu zaten biliyordun."

Geçen yazın başında, tam biz nişanlanmışken ve Fiona Austin'e taşınmayı düşünürken, mühendislik fakültesi aracılığıyla çok önemli ve etkileyici bir staj için görevlendirilmişti. Savunma Bakanlığı ile süper, çok gizli bir ortaklık.

Sana ne olduğunu anlatırdım ama o zaman seni sayamayacağım kadar çok kez öldürmem gerekir, demişti ve bu cümleyi çok komik bulmuştu. Belli ki onun mizah anlayışı da benimki kadar çarpık ve tuhaftı ama minyon ve seksi bir pakete sarılmıştı.

Bir bakış attım; benimki tamamen sahteydi. "Kariyerinden, tüm arkadaşlıklarından ve ders dışı aktivitelerinden vazgeçmeni ve beni -ve her gece yalınayak pişireceğin tavuklu turtayı- evreninin merkezi yapmanı isteyerek çok şey istediğimi sanmıyorum."

"Sadece seni özlüyorum." Kelimeleri düşündüm ve hep bir ağızdan söyledim. Ayrılığımızdan onun ya da başarısının sorumlu olduğunu ima etmek istemediğim için hemen ekledim: "Keşke Austin'e transfer olmasaydım."

"Sadece bir yıl." Omuz silkti ve kayıtsızca ekledi, "Ayrıca, telefonda seks olayını seviyorum."

Göğsümden otomatik bir hırıltı yükseldi. "Keşke seni görebilseydim. Birilerinin görüntülü telefon icat etmesi gerekiyor."

"Sana her zaman resim gönderebilirim-"

"Evet! Öyle yap." Heyecanla başımı salladım ve onu tekrar güldürdüm. "Bunu her gün yap. Dahice. Şimdiye kadarki en iyi fikir. Sen bir dahisin."

Daha sert güldü ama şaka yapmıyordum. Onun yokluğunun keskin yalnızlığı sırasında elle tutulur bir şey istiyordum.

Yine aynı anda konuşuyor ve düşünüyordum, göğsümde alevlenen korkuyla pençeleşiyordum. "Eğer sana bir şey olursa . . ." Düşüncemi ya da sözcükleri tamamlayamadan sözümü yarıda kestim.

Fiona'nın neşesi azaldı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı, kelimelerin ardındaki çaresizliği açıkça fark etmişti.

Daha dik oturdu, dudaklarını benimkilere bastırarak hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra bana öylesine açık bir sevgi ve şefkatle baktı ki kendimi bir anda değersiz ve bencil hissettim.

"Kimse sonsuza kadar yaşamaz, Greg." Elleri boynumdan kalbime doğru uzandı. "Eğer bana bir şey olsaydı, üzülürdün. Hatta tamamen kalbin kırılır, günlerce ağlar, sardalya sandviçten başka bir şey yiyemezdin." Fiona omzumu hafifçe itti ve bana parlak, alaycı bir gülümseme verdikten sonra ekledi, "Ama sonunda iyi olurdu."

"Olmazdım. İyileşemem." Başımı salladım, ona tapıyordum, onu seviyordum ve söylediklerimin doğru olduğunu söylediğim anda anlamıştım.

"Yaparsın." Artık alay etmiyordu ve bu ifade bir emir gibi gelmişti.

Çarpıcı bakışlarını tutarak Fiona'ya acı bir gülümseme verdim. "Anlamıyorsun. Ama sen nasıl . . ." Başımı öne arkaya eğdim, düşündüm, en iyi nasıl itiraf edeceğimi, açıklayacağımı belirlemeye çalıştım, ancak damarlarımdaki korku atışını görmezden geldim. Sonunda sadece söylemeye karar verdim. "Herkesi kaybettim, Fe. Ruhsuz babamı intiharda kaybettim. Annemi bağımlılıktan. Teyzemi çete şiddetinden, en iyi arkadaşımı ise Afrika'daki unutulmuş bir savaştan kaybettim."

Uzun bir süre bakışlarını tuttum. Şaşkınlıkla karışık endişe gözlerini geniş ve dikkatli yapmıştı.

"Seni sevmek, sana ihtiyaç duymak tamamen benim isteğim dışında gerçekleşti. Seni de kaybedemem."

Yüzündeki şaşkın ifade, kusursuz kalbinin bir yankısı, empatisinin yoğunluğunun bir kanıtı olarak çok şey anlatıyordu. "Greg, sen . . ." Duraksayarak başladı, sonra durdu. Sonunda, sanki bir karar vermiş gibi, aceleyle, "Bana Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiğin zamanı, o yara izinin nasıl oluştuğunu anlatmanı isterdim," dedi. Soğuk parmakları kulağımın hemen altında, boynumun ezilmiş etine bastırdı. Yakıldığım yere. Hâlâ acıyordu.

"Keşke acılarını benimle paylaşsan, yüklerini taşımama izin versen. Çünkü ben istiyorum."

Hiçbir şey söylemedim, ses tellerim savaşılan arzularım yüzünden felç olmuştu. Doğrusu, ona ayrıntılarla yük olmak istemiyordum. Acı ve ıstırapın derinliğini bilmesine rağmen şiddet ve savaştan etkilenmemiş olması hoşuma gitmişti. Benim Fiona'm saf değildi ama paradoksal bir şekilde *hem* iyimser *hem de* gerçekçiydi.

İyiliğe inanmak istememi sağladı çünkü o iyiydi.

Dünyada gerçek ve parlak bir güzelliğin var olduğunu hatırlatıyordu.

Ve onu mahvetmeye, zarif zihnini vahşetin çaresizliğine maruz bırakmaya hazır değildim.

Henüz

değil.

Hiçbir

zaman.

ONUNCU BÖLÜM

Karısı: Dizüstü mü yoksa masaüstü mü istiyorsun?

Koca: Boşanmak istiyorum.

Karısı: ...

Koca: Lanet olası otomatik düzeltme! Masaüstü istiyorum! MASAÜSTÜ!!

Koca: Alo?

Kocacığım: Eve şarap, bir düzine gül, şu Dove çikolatalarından getiriyorum ve lütfen sana ayak masajı yapmama izin ver. Lütfen.

Kocacığım: Seni seviyorum.

-Henry ve Gail

Metin

Mesajları

Kuzey Carolina, ABD

9 yıldır evli (ve hala evli)

~Günümüz~

Fiona

İLK İKİ

düşünceler-as I kırıldı aracılığıyla ve yüzey için
somut bilinç - dişlerimi fırçalamam gerekiyor mu ve

çocuklarım nerede?

"Grace? Jack?" Gözlerimi açmak için mücadele ederek mırıldandım.
Kollarım ağır, işe yaramazdı.

"Şışt, yavaşça, sevgilim." Sol tarafımdan gelen bir ses beni susturdu.
Greg'inkine çok benziyordu. Bir el ensemdeydi, onu ve omzumu ovuyordu.
"Nasıl hissediyorsun?"

"Jack ve Grace nerede?" Kelimelerim
bulanıklaşmıştı. "Evdeler. Onlar güvende. Biz de
güvendeyiz."

Güvende . . .

Yutkunmak için mücadele ettim ama yapamadığımı fark ettim. Dünya
dönüp sallandı, beni sağımdaki bir duvara ya da bariyere savurdu ve
zıplamaya devam etti. Kendimi desteklemeye çalıştım ama uzuvlarım tam
olarak tepki vermiyordu. "İç şunu. Sadece su. Kendini yeterince iyi
hissettiğinde, yemeğim var."

Göğsüme bir şey bastırıldı. El yordamıyla buldum.

"Kamerun'un bir saat dışındayız. İyi misin? Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kamerun. . .

Tek gözümü açtım ve elimdeki nesneyi tanıdım. Bu bir su matarasıydı.

"Sanırım iyiyim." Tamamen uyanık olmadığım için otomatik olarak başımı salladım. Gözlerimi kısarak tanımadığım gösterge paneline baktım. Bir arabanın içindeydik. Bir Jeep. Hareket ediyordu. Gösterge panelinin ötesindeki manzara da aynı derecede yabancıydı. Asfaltsız bir yolda, bir ormandaydık.

Belki de rüya görüyordum.

"Lütfen, bir şeyler iç."

Gözlerimi sola çevirdiğimde Greg'in dikkatini çakıllı yolla benim aramda bölüştürdüğünü gördüm. Bir eliyle arabayı yönlendiriyordu. Diğer kolu bana doğru uzanıyordu. Saçlarımdaydı, başparmağı boynumu okşuyordu. "Çok hızlı içme. Sadece yudum yudum iç," diye uyardı. omzuma yaslandı ve beni yumuşak bir şekilde sıktı.

Tekrar başımı salladım ve bana suyu uzatan kişinin Greg olduğunu teyit ettikten sonra söyleneni yaptım. Hayatta kalma eğitimim -içgüdü haline gelene kadar bana öğretilen eğitim- bana önce yakın tehditlere karşı etrafımı değerlendirmemi söyledi. Mekanik bir şekilde gerçeklerin listesini yaptım.

Arka koltuğu kontrol ettim, sonra aynaları kontrol ettim. Önümüzde ya da arkamızda hiçbir araba görünmüyordu. Yalnızdık.

Arabanın içini taradım ve üç silah tespit ettim: koltuğunun arkasında bir Heckler & Koch MP5, sürücü tarafındaki kapı cebinde bir SIG DAK ve aramızdaki bardak tutucusunda kapalı olarak duran süngü tarzı bıçağı olan bir stiletto.

Etrafımdakiler kataloglanıp iyi huylu olarak sınıflandırıldıktan sonra fiziksel durumumu gözden geçirdim.

Boğazım kurumuştı. Mataradan bir yudum aldım. Ekstremitelerim azalan bir uyuşuklukla karıncalanıyordu. Halsizdim. Sudan bir yudum daha aldım, mataranın kapağını kapattım ve ayaklarımı, bacaklarımı ve kalçalarımı yoklamak için öne doğru uzandım.

"Neyin var? Bir şey mi arıyorsun?"

"Hayır. Yaraları kontrol ediyorum." Parmaklarımı esnetip kalçalarımı ve karnımı incelemeye devam ettim.

"Yaralı değilsin. Uyuyordun. Uyuyordun."

Uyuyordum.

Bu kelimeyi düşündüm. Doğru gelmedi.

"Hayır." Önce sırtımı, sonra kollarımı kontrol ettim. "Uyuşturulmuştum," dedim ve aynı anda düşündüm.

Greg hiçbir şey söylemedi. Saçlarımı yanağımdan uzaklaştırdı, uzun parmakları boynumda kaldı.

Şu an için acil bir tehlikede olmadığımızdan ve herhangi bir açık yara ya da kırık kemiğim olmadığından emin olduğum için, içinde bulunduğumuz durumun nasıl, ne zaman ve nerede olduğunu bir araya getirmeye çalıştım.

"Fiona?"

Son hatırladığım Ashley'nin partisiydi, Janie yerde yatıyordu. Greg eve gelmişti. Uyuyakalmışım. Grace seslendi. Uyuyakalmışım. Oturma odası. . . oturma odası. *Dağınık oturma odası.*

"Fe? İyi misin? Konuş benimle." Greg'in sesi aciliyetle kesilmişti.

Gitmişti. Kavgı ettik ve o Chicago'yu terk etti. Ve sonra . . .

"Bir dakika." Tam olarak uyanık değildim ama neredeyse uyanıktım ve beynim farkındalığın yüksek uçurumunda, şimdiki zamana doğru hızla ilerlemenin uçurumundaydı. "Neredeyiz demiştin?"

Rahatlamış bir nefese benzeyen bir ses çıkardı. "Kamerun'un bir saat kuzeyinde, Gashaka Gumti Ulusal Parkı'ndayız. Biz-"

"Oh kahretsin!" Koltuğumdan fırladım, ani hareketime anında pişman oldum, zira acı ve yıldızlar görüşümü doldurdu. Her şey aklıma geldi, son birkaç günü şiddetli ve ani bir şekilde hatırladım. Gözlerimi kapattım ve alnımı ovuşturdum.

"Ne oldu? Yaralandın mı? Görebiliyor musun?"

"Neden Kamerun'dayız? Kamerun'da olmamalıyız!" Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Sakin ol. Gözlerini kapat ve arkana yaslan. Henüz oraya gelmedik. Tahminimce başka-"

"Hayır, hayır, hayır! Beni dinle!" Titreşen gümüş parçalar dağılana kadar gözlerimi kapalı tuttum ve sonra Greg'in profiline baktım. "Enugu'da bizi bekleyen bir uçak var, Red Star'dan bir posta taşıyıcı puddle jumper. Bizi Quinn'in ulaşım için ayarladığı Lagos'a götürecektir. Her şey ayarlandı ama Enugu'ya geri dönmemiz gerekiyor."

Greg boğazını temizledi, ifadesi sertleşti. "Artık çok geç." "Geç değil. Uçak gün batımında kalkıyor. Zamanımız var."

"Fe, on dört saattir dışarıdasın. Enugu'dan sekiz saat uzaktayız. Artık çok geç."

Baş dönmesi hissi koltuğa yaslanmamı ve kapıya dayanmamı gerektirdi. "Kahretsin."

Başını salladı, görünüşe göre durumla ilgili tek kelimelik değerlendirmeme katılıyordu. İki gözümü de açtım ve başımdaki ağrıyı görmezden gelerek kocamın acımasız profiline baktım. Duş almıştı ve görünüşe göre temiz kıyafetler giymişti; üzerinde "*Seattle Seahawks 2015 Super Bowl Şampiyonu*" yazan lacivert bir tişört ve donanmaya ait mavi ve gri kargo pantolon. Bir haftalık sakalı hâlâ duruyordu, bu da tıraş olmaya vakit ayırmadığı anlamına geliyordu.

Panik yapmak istedim ama yapmadım. İyi bir asker gibi, bir yudum daha su içtim ve boğazımda yükselen safrayı geri çekilmeye zorladım. O arabayı sürerken ben pencereden dışarı bakıp düşüncelerimi topluyordum. Düşüncelerimi toparlamam normalden çok daha uzun sürdü çünkü aynı zamanda her şey hakkında nasıl hissedeceğimi de düşünüyordum.

Bana yalan söylemişti.

İki ay boyunca bana yalan söylemişti.

Sonra da bana ilaç vermişti.

Nasıl başa çıkacağımı, hatta ortaya çıkan duygularımı nasıl düzene sokacağımı bilmiyordum.

Belki de enerjimi hiçbir şey hissetmek için harcamamalıydım. Henüz değil.

Yalnız kalana kadar olmaz. Güvende olana kadar değil. . "Fe?"

"Kamerun'a varmak üzere miyiz?" "Evet... en azından öyle olmalı."

"Ne demek bu? *Olmalıyız.*"

"Kamerun Nijerya'nın güneyinde ve yeterince uzun süredir yoldayız, yakında orada olmalıyız demek."

"Dur bir dakika..." Ona ters ters baktıktan sonra cipi bir kez daha aradım, ellerim belime gelip alet kemerimi aradı. "Kemerim nerede?"

"Tüm teçhizatını çıkardım. Arkanda yerde duruyor."

"GPS mi kullanıyorsun?" Koltuğumda döndüm, yerde alet kemerimi aradım.

Ke

mer. "Hayır."

"Peki ya telefon? Kemerimde bir uydu telefonu vardı." "Telefon çalışmıyor."

"Teçhizat çantamı aldın mı? Yolda bırakmıştım. Telefon için solar şarj aleti var."

"Çantanı nasıl almış olabilirim? Çantan olduğunu bilmiyordum." Bunu sıkılmış dişlerinin arasından söyledi.

"Bana ilaç vermeseydin bilirdin."

"Beni dinlemiş olsaydın sana ilaç vermezdim."

Şimdi ben de dişlerimi sıkıyordum. Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

"Harita mı?" Gözlerimi açtım ve torpido gözünde bir harita aradım.

Harit

a. "Hayır. Harita yok."

Yüzüme bir tokat gibi inen idrakle kocama baktım, Kendi kendime koyduğum kontrol ve hissetme yasağım kırılmaya başladı. "Yol tarifiniz var mı?"

Elleri direksiyonun soyulan vinil kaplamasının üzerinde açılıp kapanıyordu. Alaycı bir karşılık vermek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdim. "Hayır, Fe. Senin kastettiğin şekilde değil."

Arabanın içi ürkütücü bir sessizliğe büründü. Nefes aldığımı bile sanmıyorum.

Yutkundum, soruyu sormadan önce cevabı biliyordum, "Pusulula mı? Pusulan var mı?" Sesim ikinci pusulada çatladı.

Cevap vermedi, onun yerine dudaklarını birbirine bastırdı. Cevap vermemesi onun cevabıydı. Durum resmen saçma bir hal almıştı ve ben aklımı kaçıırıyordum.

Sonunda, panik halindeki histerimi daha fazla bastıramayarak, sessizliğin içinde "FASULYE!" diye bağırdım.

Başladı. Belli ki onu şaşırtmıştım ve bana yan gözle baktı. "Fasulye mi?"

"Sihirli fasulyeler. Lütfen bana bir ineği, haritayı ve pusulayı sihirli fasulyelerle takas ettiğini söyle. Fasulye sapına tırmanıp bulutlardan yerimizi belirleyeceğiz." Sözlerimi bitirdiğimde boş midemi tutarak gülüyordum.

"Oh, bu sana komik mi geliyor?"

"Evet. Çok komik." Gülmeye devam ettim ve biraz daha sulu olsaydım gözlerimden akan yaşları siliyor olacaktım. "Bu çok komik."

"Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum."

"Doğru," diye başımı salladım, tek kelime alaycılıkla damlıyordu. Matarayı yeniden açtım ve bir yudum daha aldım. "Doğru, doğru, doğru. Tıpkı çocukları Disney World'e götürdüğümüz ve kendimizi o bataklıkta bulduğumuz zamanki gibi."

"Kaybolmamıştım. Sadece bulunduğum yerlerin isimleriyle ilgili toplumsal kavramlardan kurtulmuştum. Bu bir kestirme yoldu."

"Neden yol tarifi istemedin? Yol tarifi almak seni öldürür müydü?"

"Yol tarifine ihtiyacım yoktu."

"O zaman değil Greg. Şimdi sor. Şimdi yol sor."

Öfkesinin üzerindeki baraj yıkıldı. "Kime soracaktım ki? Dev orman salyangozlarına mı? Onlardan su tahtası yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır, hayır. CIA işkence şakalarına izin yok. O hücrede değil de burada, benimle oturmağın tek nedeni benim eğitimimken olmaz."

"Yol tarifine ihtiyacım yok. Dediğim gibi, tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum." "Bu doğru. Unutmuşum. Sen ve Guugu'nun yerli konuşmacıları

Yimithirr'in her ikisi de doğuştan gelen şaşmaz bir yön duygusuyla doğmuştur." "Gugu-ne?"

"Janie'nin gerçeklerinden biri." Elimi havada salladım. "Sol ve sağ, yukarı ve aşağı, arka gibi şeyler için kelime olmayan bir dil. Yani çocuklar yön işaretleri açısından kuzey, güney ve güneydoğu ile büyüyorlar. Çok küçük yaşlardan itibaren her zaman yeryüzüne göre konumlarının farkında olmak zorundalar, bu yüzden son derece güçlü bir yön duygusuyla büyüyorlar."

"Oh . . ." Başını salladı, belli ki sözlerimi düşünüyordu. "Bunu Grace ve Jack için de yapmalısınız."

"Ne?" Tek kelimelik sorum keskin, sabırsız ve kuşkulu bir şekilde geldi.

"Onlara her şeyi kuzey, doğu ve benzeri terimlerle tarif ettirmeliyiz. Doğuştan yanılmaz bir yön duygusuna sahip olmanın ne kadar değerli bir beceri olduğunu bir düşünün."

Ciddiydi.

Şaka yapmıyordu. Ciddiydi ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Beynimdeki ateş karıncaları geri dönmüştü. Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Çocukları tek başıma büyütme zaten yeterince zor değildi. Şimdi de benden onların kelime dağarcığından edatları çıkarmamı mı istiyordu?

Öfkelendim. Yüksek sesle. Sadece yüksek sesle değil, iğrenç bir şekilde.

"Bu da neydi? Bu çıkardığın ses de ne? Havan mı sönüyor? Sızıntı mı var?"

"Düşünüyordum da, Jack ve Grace'e bunu yapmamıza gerek yok, çünkü onlar muhtemelen senin doğuştan gelen yanılmaz yön duygunu miras almışlardır. Yani, Nijerya'nın ortasındayız-"

"Nijerya'nın güneyindeyiz. Ortasında değil."

Onu duymazdan geldim ve konuşmaya devam ettim. "... ve sen tam olarak nerede olduğumuzu biliyorsun."

"İğneleme. Çok hoş. Gerçekten hoş."

"Bunu söyleyen İğneleme Ülkesi'nin Yüce Hükümdarı."

"Ben İğneleme Ülkesi'nin Yüce Hükümdarı değilim, Fe. Ben Cynicismshire Kontuyum," diye kesin bir dille karşı çıktı.

Göğsümden kısa bir kahkaha fırladı, ardından daha fazla kahkaha geldi - çok daha fazla kahkaha. Karnımı tuttum. Bu sefer gerçektir, panikten kaynaklanmıyordu. Ve katartıktı. Greg aradaki farkı anlamış olmalıydı çünkü bir gülümseme patlattı.

Onun isteksiz ama gerçek olan çarpık sırtışı görmek, son birkaç günü atlatmak için duygularımın etrafına ördüğüm duvarı parçaladı. Ham duygular - geçmiş pişmanlık, korku, keder, umut- içimde kabardı, gözlerim yakında gelgit dalgasına dönüşecek gözyaşlarıyla yandı.

"Seni seviyorum Greg," dedim, çoktan ağlamaya başlamıştım. "Seni çok seviyorum. Yapamazsın-"

"Şşşt, şşşt, sevgilim. Bunu da atlatacağız." Tekrar bana uzandı, elimi kavradı ve sıktı.

Dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm, ona tutunarak hıçkırıklar arasında konuşmaya çalıştım. "Eve gittiğimizde seni öldüreceğim. Bilmiyorsun, bilmiyorsun..."

Tekrar sırtıttı, bu sefer daha geniş bir şekilde ve kıkırdadı. "Sanırım bir fikrim var."

"Bana yalan söyledin." Ona ters ters baktım, suçlamanın tüm korkumu ve öfkemi taşımasına izin verdim. Elini tüm gücümle tutarak ona karşı ağladım. Tutuşumun acı verici olduğuna eminim ama bırakamıyordum.

Sırtışı kayboldu, gözleri yuvarlak ve ayıktı ve başını salladı. "Söyledim. Sana yalan söyledim. Ama iyi nedenlerim olduğunu bilmelisin."

Nasıl hissedeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden kendimle savaştım. Bir yanım çılgılık atmak, bağırıp çağırmak, atıp tutmak istiyordu. Başka bir parçam ise

Bir topun içine kıvrılıp sonsuza kadar ağlamak. Bir başka yanımda ise yoga pantolonu ve dondurmalı sandviç istiyordu.

Birkaç dakika sonra ağlamam durmayınca Greg cipi kenara çekti ve ormanın içine doğru birkaç metre sürdü. Sakinleştirici sesler çıkararak elini tuttuğum yerden çekti ve emniyet kemerimi çözdü. Beni kaldırdı ve kucağına çekti. Kalçalarına sarıldım ve o da beni kollarıyla sardı.

Boynuna gömüldüm ve ona sarıldım, onu içime çektim, daha yakın olmak istedim. Sakallı çenesini, şakağını, bulanık yanağını ve dudaklarını çılgınca öptüm. Onu öpmeme izin verdi ama kendini tuttuğunu anlayabiliyordum. Greg ellerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek nazik vaatlerde bulundu.

*Sen güvendesin. Ben de güvendedeyim. Sana sahibim. Seni seviyorum.
Her şey yolunda.*

Biz iyiyiz.

Kafamda iki düşünce tekrarlanıyordu, birbiriyle bağlantılı, biri diğerine neden oluyordu: *Bana yalan söyledin. Neredeyse ölüyordun.*

Bunu düşünmeden edemiyordum, gözlerimin önünden berbat görüntüler geçiyordu, en kötü senaryolar. Ya çok geç kalmış olsaydım? Ya bilinci yerinde olmasaydı? Ya ...

On dakika kadar ağladıktan sonra, karmakarışık duygu ve düşünce karmaşasını toparlayamadan -çünkü görünüşe göre kocam bana her zaman temizlemem gereken destansı karmaşalar bırakıyordu- bitkin bir halde göğsüne yığıldım.

Nefesim aralıklarla kesiliyor, uzun süre ağlayan bir çocuk gibi hıçkırıklara boğuluyordum ve zihnim bomboştu. Ama susamıştım.

Hiç yoktan, "Az önce o kadar su içtim ve şimdi gözlerimden akıyor" diye düşündüm ve söyledim.

Bu yorum onu ciddi bir şekilde güldürdü - gerilmiş gibi görünse de -Ve beni tekrar sıktı. "Daha fazla suyumuz var ve içmelisin. Ayrıca yemek yemelisin."

"Yemeğiniz mi var?" Sesim cızırtılı ve genizden geliyordu ve beynim sis içindeydi. "Peki bu cipi nereden aldın? Ve ne zaman duş aldın?"

"Sana her şeyi anlatacağım." Yanağımı öptü, parmaklarımı dudaklarına götürdü ve elimin arkasına bir öpücük kondurdu. Gözlerinde endişe izleri vardı ve arabada oturuyor olmamızdan hoşlanmadığını biliyordum, yoldan geçebilecek herkes için kolay bir hedeftik. "Güvenli eve vardığımızda ve

iyice dinlenmiş olursun. Ama şu anda yemek yemelisin ve hareket etmeliyiz."

"Güvenli ev mi? Nijerya'da güvenli bir eviniz mi var?"

"Kamerun ve Nijerya sınırına yakın ama evet. Tabii ki güvenli bir evim var."

Kafam tamamen karışmış bir şekilde dolma burnumu kırıttırdım. "Neden güvenli bir evin var?"

"Sevgilim, liseye Compton'da gittim. Deniz Kuvvetleri'nde üç yıl geçirdim. Karım bir CIA saha ajanıydı. Biz güvenli evleri olan paranoyak tipleriz. Bunu kabullen."

"Peki. Varlığını kabul ediyorum. Ama güvenli eve gidemeyiz. Quinn, Dan ve Marie Lagos'ta. Fidyeye pazarlığı yapıyorlar. Senin -sadece senin ve diğer rehinelerin- kaçtığı ortaya çıktığında onlara ne olacağını düşünüyorsun?"

Greg kaşlarını çatarak yola baktı ve duyamadığım bir şeyler homurdandı.

"Ve bana yine Dalai Lama, Papa, Hawking nutukları atma, çünkü Quinn ve arkadaşları senin sayende buradalar. Seni çıkarmamda bana yardım ettiler. Onları bırakamayız. Onlara mümkün olduğunca çabuk bir mesaj iletmeliyiz."

"Sana Dalai Lama, Papa ve Hawking konuşmamı uygun gördüğüm kadar çok *yapacağım*." Greg kaşlarını çatarak bana baktı, ses tonu sertti. Ancak bakışları yüzümde gezinirken yüz hatları yumuşadı. "Ama katılıyorum. Onlara bir mesaj vermemiz gerekiyor. Ve bunu güvenli evden yapabileceğiz, neredeyse oradayız."

GREG gerçekten de tam olarak nerede olduğumuzu biliyordu, beni çok şaşırtmıştı.

Güvenli evi ormanın ortasındaydı. En azından bana öyle gelmişti. Jeep'i yoldan çıkarıp ormana girmemiz ve oraya ulaşmak için yaklaşık çeyrek mil yürümemiz gerekiyordu.

Dış cephesi briketten yapılmış gibi görünüyordu ve içerisi de çok daha iyi değildi. Sekize sekiz ölçülerinde tek bir oda, bir karyola, kare bir kilim ve hepsi bu kadardı. Halıyı kaldırıp yerdeki bir kapıyı ortaya çıkardığında alanı değerlendirmeyi bitirmiştım.

"Nijerya İç Savaşı sırasında bu tür sığınaklara pek sık rastlanmazdı. Ama burada bir tane ve hâlâ sağlam olduğunu keşfetmek gerçek bir keşif oldu."

Greg ahşap kapıyı açınca şifreli bir kasaya benzeyen bir şey ortaya çıktı. Şifreyi girdi, metal çarkı çevirdi ve kapağı kaldırdı.

"Bu kapağın kaynağını üç hafta önce bitirdim." Taşıdığım erzak çantasını (yozlaşmış ana hat nöbetçisinden çaldığı erzaklar) almadan önce bir an için yaptığı işe hayranlıkla baktı ve merdivenden sığınağa inmeme işaret etti.

"Onu nasıl buldun?" Kendimi yere bırakırken sordum. "Şans, aslında. Lagos'ta çoktan bir yer bulmuştum.

Dikkat çekmemek için çoğunlukla Oyunbo mahallesindeydim. Ocak ayının ikinci hafta sonu boş vaktim olur olmaz bunu yaptım. Ertesi hafta sonu izin günümü yürüyüş yaparak geçirdim. Kayboldum."

"Ne? Sen mi? Kayıp mı oldun?" Ağlama şenliğimden sonra kendimi daha uyanık hissederek hafifçe alay ettim. Merdivenin sonuna ulaştım ve Greg'in inişini tamamlayabilmesi için kenara çekildim.

"Biliyorum. Bunu ben de anlamakta zorlanıyorum. Merdivenin sol tarafına bak, orada ışıklar için bir düğme var."

"Işıklar mı var?" Sordum ve düğmeye dokunup çevirdim. Kompakt floresan ampuller en az yirmi metreye yirmi metre olan alanı aydınlatıyordu. Yeni inşa edilmiş raflar konserve ürünler, bozulmayan gıdalar, bilgisayar ekipmanları ve çeşitli malzemelerle doluydu. Büyük bir küvet tüm köşeyi kaplıyordu ve yanında bir tuvalet ve lavabo vardı. Diğer köşede tek kişilik bir karyola ve duvara yaslanmış tek sandalyeli bir masa bulunuyordu.

"Mavi küvet zaten buradaydı. Ama diğer armatürleri değiştirmem ve her şeyi temizlemem gerekti. Elektrik, Şubat ortasında kurduğum yedek akülü bir güneş jeneratöründen geliyor. Araba aküsü gibi şarj edilebiliyorlar. Güneş pilleri bir mil ötede uygun bir açıklıkta, bu yüzden hatları ve jeneratörü gömmek zorunda kaldım."

Greg konuşurken etrafımda dolaştı, rafların yanındaki şalter kutusuna benzeyen şeye doğru ilerledi ve iki düğmeyi çevirdi.

"Az önce su ısıtıcısını ve uydu bağlantısını açtım. Yarım saat içinde sıcak suyumuz, on dakika içinde de internetimiz olacak."

"Su nereden geliyor?" "Yukarıdaki kulübenin arkasında bir kuyu var."

Ağzım açık bir şaşkınlıkla ona baktım. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Başını salladı, etrafına bakındı. "Şey, ben inşa etmedim. Ama tamir ettim. Diğer evi üç hafta önce, burası biter bitmez bıraktım."

Gösterişli değildi. Hem de hiç. Yeni boya ve Lysol gibi kokuyordu. Büyük, pudra mavisi porselen küvet dışında, minyatür bir askeri kışlaya benziyordu. Verimli ve düzenliydi. Her şeyin bir amacı vardı ve gereksiz olarak etiketlenebilecek hiçbir şey algılamadım.

Ama sonra dikkatim yatağın yanındaki duvara yapıştırılmış bir grup fotoğrafa takıldı. Sanki çekiliyormuş gibi ona doğru yürüdüm ve çerçeveyi göz hizama getirecek şekilde eğildim.

Ne olduğunu anlamadan gülümsüyordum. Grace ve Jack'in yüzleri görüş alanımı dolduruyordu. Fotoğraf Cadılar Bayramı'nda çekilmişti ve o sırada Rusya'da görevde olduğu için Greg'e e-posta ile göndermiştim.

İstenmeyen ve yasak düşünceler zihnimin yüzeyine çıktı: *Gerçekten Rusya'da görevde miydi? Başka ne konuda yalan söylüyordu?*

Ona açıklama şansı verene kadar her şeyin onun son aldatmacasıyla lekelenmesini istemediğim için bu düşünceleri uzaklaştırdım. Ona şüpheyle yaklaşmak istedim. Ona güvenmek istedim. Gerekçelerinin haklı olmasını istedim.

Yine de, adil olma arzuma rağmen, ağzımda acı bir tatla kalakaldım.

Önümdeki görüntüye yeniden odaklandım. Grace'in ön dişleri yoktu. Prenses Leia kostümü giymiş olmasına rağmen, oyduğu balkabağına çok benziyordu. *Jedi'in Dönüşü* filmindeki Luke Skywalker gibi giyinmiş Jack ona tavşan kulakları takıyordu; yaramaz sırtışı babasınınkinin bir yankısıydı - Greg'inkinin, Darth Vader'inkinin değil.

Bakışlarım diğer resme kaydı ve sırtışı dalgalandı, ama sadece şaşırdığım için. Fotoğrafta ben vardım, onun karakalem çizimlerinden biri, göğsümden yukarısı siyah bir elbise içindeydi. Omzumun üzerinden bakıyor ve uzaktaki bir şeye gülümsüyordum.

Doğrudum ve Greg'e döndüm. "Bunu ne zaman çizdin?"

Cevap gülümsemesi küçük ve gizliydi, gözleri hatırlamaktan buğulanmıştı. "Noel'de telefonumla çektim. Jack kapıda durmuş bize tak-tak şakaları yapıyordu. Yatağın kenarında oturmuş, omzunun üzerinden bakıyor ve gülüyordun. Üzerine çizdim.

Ocak ayındaki uçakta. Ne zaman o resmi görsem - fotoğrafı ya da çizimi - gülüşünü duyabiliyorum."

Bir süre onu inceledim. "Bana göstermeliydin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seninle ilgili özel anılarımı seviyorum."

"Özel anılar mı?" Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Yani daha fazlası mı var?"

Greg yanıma geldi, bakışları yüz hatlarımın üzerinde yavaş ve sevecen bir şekilde ilerliyordu. "Seni nasıl gördüğümü, senin hakkında ne düşündüğümü bilseydin egon kontrol edilemez hale gelirdi."

Yorgun olmama ve ona hâlâ çok kızgın olmama rağmen güldüm. Ağlamaktan ve Ketamin'den kaynaklanan bir baş ağrım vardı ve düşüncelerim karmakarışık. Nijerya'daki görevini neden bir sır olarak sakladığını konuşmamız gerekiyordu. Ayrıca benim kararlarımı dinlemek ve onlara güvenmek yerine beni uyuşturmasını da konuşmamız gerekiyordu.

Ama şimdilik, yorgun olduğum ve banyoya ihtiyacım olduğu için -ve az önce komik ve hoş bir şey söylediği için- sevgiyle, "Saçmalıyorsun," diye karşılık verdim.

Ve onun da beklediğim gibi cevap vermesine bayıldım. "*Dikkat çekici* olduğu söyleniyor, sevgilim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sevgili kocacığım,

Bazen evdeyken beni cep telefonundan arıyorsun, böylece eski korku filmlerindeki gibi 'Evin içinden arıyorum' diye fısıldayabiliyorsun. Bu aslında seni neden sevdiğimi ve neden hala evli olduğumuzu özetliyor.

-Lucy

Email

Virginia, ABD

17 yıldır evli

~Günümüz~

Fiona

İnternet açılır açılmaz Greg, Alex'e temel bilgileri içeren bir mesaj gönderdi: Güvendeydik; birlikteydik; diğer rehineleri serbest bırakmamıştık.

Geride bıraktığımız tutsaklardan vazgeçmeye hazır değildim. Ancak, Greg'in Dalai Lama, Papa ve Steven Hawking'le ilgili sertlik seviyesine dayanarak, zamanımı beklemeye karar verdim.

Alex hemen cevap verdi: *10-4 iyi dostum. Ölmediğine sevindim.*

Saat 06:00'da tekrar kontrol et.

"O senin miniğin gibi." Alex'in mesajına özlemle gülümsedim. "Daha az incelikli olması dışında."

"Ve daha büyük beyinli," diye

ekledi Greg. "Ve daha garip."

"Ve daha az sokak kredisi." Greg sonra alt dudağını ısırdı ve sanki bu beni etkileyecekmiş gibi elleriyle garip bir sembol yaptı.

Olmadı. Saçma görünüyordu. Ama muhtemelen amaç da buydu. "O da ne?"

"İnekleri heceliyor. Baş ve işaret parmağımın nasıl 'N' yaptığını görüyor musun?"

Gösterisi karşısında uygun miktarda şaşkınlık ve huşu göstermediğimde, "Çılgın yeteneklerimin takdir edilmediğini görebiliyorum. Ben gidip yemek yiyeceğim." Bunu sanki biz

Chicago'daydık ve Al's'tan İtalyan bifteği sandviçi almak için dışarı çıkıyordu.

Ayrılmadan önce Greg bana havluların ve ekstra kıyafetlerin nerede tutulduğunu gösterdi. Zıbınımı ve iç çamaşırlarımı elde yıkamam gerekecekti - ki bu sorun değildi- ve bu arada onun alternatif gerçeklik spor tişörtlerinden birini giyecektim.

Sıcak banyo cennet gibiydi. Vücudum ağırlı ve terliydi, yüzüm gergin ve şişti. Acele etmeden zihnimin dinlenmesine ve gezinmesine izin verdim.

Ne yazık ki, zihnim dolaştığında, düşüncelerim her zaman onun Nijerya yerine Güney Afrika'da görev yaptığı yalanına dönüyordu. Ve ayrıca dinlemek yerine beni uyuşturmasına. Ve ayrıca, garip bir şekilde, geçen hafta yapmadığı bulaşıklar. Ve yatak odamızda yerde bıraktığı kıyafetler. Ve oturma odasındaki dağınıklık, ki döndüğümüzde çoğu hala orada olacaktı. Ve imzalamadığı emeklilik belgeleri.

Chicago'ya döndüğümüzde oturma odasındaki dağınıklığı ona temizletmeye karar verdim. Beni Ketamine ile uyuşturduktan sonra en azından bunu yapabiliirdi.

Greg omzunda kanvas bir çanta taşıyarak ve kirli botlarını merdivenin yanında çıkararak geri döndüğünde bunları düşünüyordum. Onları düzgünce duvarın yanına koydu. Çizmelerine kaşlarımı çatarak baktım ve Nijerya'daki sığınağında ayakkabılarını kaldırabiliyorken Chicago'da bunu neden yapamadığını merak ettim.

"Akşam yemeğim var. Umarım dev salyangozları seviyorsundur. Ve sardalya sandviçi." Bana kazanan bir sırtış attı ama yüz ifademi görünce sırtışı hemen düştü.

Sorun salyangozlar değildi.

Dev orman salyangozlarıyla başa

çıkabilirdim. Sorun oydu.

Asabi ruh halimin sebebi oydu.

Greg ve onun düzenli sığınağı, Chicago'daki destansı dağınıklığı ve beni dinlememesi ya da kararlarımın güvenmemesi.

Öfkemi yatıştırmaya çalışmadım. Bunun yerine, kendimi ona verdim. Belki de öfkelenmek için en iyi zaman değildi ama hiçbir zaman da olmadı. Her zaman uygunsuz duygularımı bastırmayı seçiyordum ve artık bunu yapmak istemiyordum.

"Sorun nedir?" Kocaman gözlerle bana baktı.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En başından başlasak nasıl olur?"

"Geçen cumartesi kek yapmıştın," diye ağzımdan kaçırdım.

Yani, belki başlangıç ya da şikayetlerimin en önemlisi değildi.

Ama bu bir başlangıç.

Bakışları bir tuzak arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

"Evet?"

"Bulaşıkları yıkamadın."

Kaşları hemen çatıldı. "Evet, yaptım."

"Hayır, yapmadın. Kirli kek kalıbını tezgahın üzerinde bıraktın. Ve lavaboda ıslanması için birkaç tabak bıraktın. Ve sonra, tezgahlar silinmemiş."

"Aman Tanrım. Haklısın." Az önce bıçaklanmış gibi kalbini sıktı. "Bunu sana nasıl telafi edebilirim? Uygun tazminat ne olacak? Ne yapacağız? Hayatına nasıl devam edebilirsin?"

Genelde beni güldüren alaycı dramatizmini görmezden geldim ve yoluma devam ettim. "Ve tezgâhı silmek - üzerine Comet serpip bir gece bekletmek değil. Bu sadece daha fazla dağınıklık yaratır. Bu bulaşık yıkamak değil."

"Bu senin üniversitedeki tez konun olmalıydı." "Ve sonra bulaşık makinesi-"

"İşte başlıyoruz." Gözlerini devirdi ve benden uzaklaşarak karyolaya geçti ve çoraplarını çıkardı. Bulaşık makinesinin nasıl doldurulacağından daha önce bahsetmiştim, bu yüzden tepkisi beni şaşırtmadı.

"Herkes tabakların alta, bardakların üste konulacağını bilir." "Herkes mi? Gerçekten mi? Dünyadaki herkes bunu biliyor mu?"

"Sen hariç herkes."

"Tabaklarla ilgili sağlıklı bir kızgınlık besliyorsun." Greg çoraplarını rafların yanındaki kovaya fırlattı ve gömleğini çıkarıp onu da kovaya attı.

"Sihirli bir bulaşık perisi yok," diye homurdandım. Ama kızgınlığımın aslında bulaşıklarla ilgili olmadığını biliyordum.

Aslında öyleydi. Ve değildi.

Zamanıma saygı gösterilmemesiyle ilgiliydi.

Tam bu sonuca varmak üzereydim ki Greg'in küvete yaklaştığını fark ettim. Ve üstsüzdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Pantolonunun düğmelerini çözdü ve fermuarını açtı.

Belki mantıklı gelmiyordu ama Greg'in beni çıplak görmesini istemiyordum. Ona hâlâ öfkeliyken olmazdı. O da bana kızgınken olmazdı. On sekiz yıldır birlikte olmamıza, on dört yıldır evli olmamıza ve birlikte iki çocuk yapmamıza rağmen, tartışırken çıplak tenin savunmasızlığından hoşlanmıyordum.

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır." Çıplaklığımı saklayarak küvette öne doğru oturdum. "Henüz her şeyi konuşmadık. Sana kızgınım ve senin de bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum."

Omuz silkti. "O zaman öfkeli bir cinsel ilişkiye gireceğiz." "Cinsel ilişkiye girmeyeceğiz."

"O zaman sana kızgın oral seks yapacağım."

Lanet olsun ona, ama bu beni güldürdü.

Greg'in kaşları alnında bir kez zıpladı ve sırtarak pantolonunu yere düşürdü.

"Senin öfkeli oral seksini istemiyorum, çok teşekkür ederim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, yüz ifademi sert tutmaya çalıştım .
. ve başarısız oldum.

"Tabii ki istiyorsun. Öfkeli oral seks en iyi oral seks türüdür. Ve biz birbirimize çok nadir kızarız. Bu fırsattan yararlanmalıyız." Başparmakları boxer'ını aşağıya çekmek amacıyla içine girdi.

"Boxerını çıkarma."

Greg boxerını çıkarmadı ama başparmaklarının tehdidini de geri çekmedi. "Biliyor musun, çıplakken dövüşmenin iyi bir fikir olduğunu duymuştum. Sanırım bunu Albert Einstein'ın kuzeni Dr. Olga Einstein tarafından yazılmış çok önemli bir tıp kitabında okumuştum."

"Sen pis bir yalancısın. Bunu bir tıp kitabında okumadın ve bana görevinin Nijerya'da olduğunu söylemedin. Bana yalan söylediğin için seni affetmeye hazır değilim."

"Senden af dilemedim, Fe." Yüz ifadesi ve sesi sertleşti, alaycılıktan eser kalmadı.

"Fark ettim." Benim ses tonum da aynı derecede sertti. "İşte bu yüzden sana vermedim."

Greg kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu, dişlerini sıktı, gözleri alev alev parlıyordu. "Tamam. İyi o zaman."

Etrafına bakındı; sandalyeyi bulup küvetin kenarına çekti. Üzerine oturdu, öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve bana ters ters baktı.

"Sana Nijerya'daki görevden bahsedemezdim. Nerede olduğumu ya da amacımı kimseye, sana bile açıklayamayacağım şartıyla kabul ettim."

Ona baktım ve devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, noktaları birleştirdim. "Yani bana yalan söyledin."

"Evet. Söyledim."

"Ve bunda yanlış bir şey görmüyor musun?"

"Elbette bunda bir yanlışlık görüyorum. Sana yalan söylemek istediğimi mi sanıyorsun? Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yani sen, ne? Öğrenmeyeceğimi mi umdun?"

"Tek kelimeyle mi? Evet."

Avucumu suyun yüzeyine vurdum. "Hayır! Bu yanlış cevap. Bana yalan söylememeliydin, özellikle de bu kadar önemli bir konuda."

"Fe, nasıl olur da-" Hırlayarak sözünü kesti. "Sen de bana aynı şeyi yaptın."

Kıpırdamadan durdum, bir sonraki sözlerine karşı kendimi hazırladım. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Baş ağrılarından mı?"

Sessiz bir oh çektim çünkü baş ağrılarından bahsediyordu.

Bir zamanlar, evliliğimizin ilk zamanlarında, kocama çok büyük bir konuda yalan söylemiştim. Beni affetmişti. Ama bundan da öte, unutacağına da söz vermişti. Şu anda, bu tartışma, geçmişteki hatamla ilgili bu silahı kullanması için mükemmel bir zaman olabilirdi.

Ama yapmadı. Ve ben onu bunun için sevdim.

Dizlerimi göğsüme çektim ve şimdiki tartışmamıza yeniden odaklandım. "Nijerya petrol işçilerinin kaçırılmasında dünyada beşinci sırada yer alıyor. Bu görevi kabul etmek tehlikeliydi ve bunu önce benimle konuşmalıydın. Baş ağrıları tamamen farklı."

"Öyle mi?" Kaşları beklentiyle yukarı doğru kalktı. "Aynı şey. Ben onları tehlikeli olarak görsem de sen baş ağrılarının önemli olduğunu düşünmüyorsun."

"Bu görevi tehlikeli olarak görmedin mi? Nedense bundan şüpheliyim."

"Paranın üç katıydı, Fe."

Tam bir yayılım ateşi daha açacak, onun durum değerlendirmesine meydan okuyacaktım ki son sözünün anlamı kristalleşti.

Ona bakakaldım, yüzündeki acımasız ifadeye bakakalmıştım. "Parayı üçe katlamak mı?"

"Evet. Üç katı. Bu görev bana önümüzdeki birkaç yıl boyunca daha uzun süreler, belki de her seferinde iki ay evde kalma olanağı sağlayacaktı."

Gözlerimi kırıştırdım. Ağzımın açık kaldığını fark ettim ve kapattım. Tabii ki daha uzun süreler evde kalmasını istiyordum. Çocuklar çok mutlu olacaktı. Ama zihnimin arkasında küçük bir ses, çaresizce öfkeli bir ses fısıldadı: *İki ay yeterince uzun değil. Ona evde ihtiyacım var.*

Göğsünün geniş bir nefesle genişlemesini izledim ve nefesini bıraktığında öfkesinin büyük bir kısmı dağıldı ve onu oldukça yorgun bir halde bıraktı.

"En son geçen hafta eve geldiğimde Grace bana ne sordu biliyor musun?"

Başımı salladım, onu inceledim, ıssız sesi göğsümün daralmasına neden oldu.

"Bana yan komşumuz Profesör Matt'in yeni babası olup olmadığını sordu."

İrkildim, ağzımın kenarlarının ürkek bir kaş çatma şeklinde kıvrıldığını hissettim. "Ve Jack benden önce cevap verdi. Ona sırf bu yüzden Matt'i beni gördüklerinden daha çok gördüler ama bu onu babaları yapmadı." Greg durakladı, tereddütle sözlerini bitirmeden önce bir süre bakışlarımı tuttu. "Matt'i üvey babaları yaptığını söyledi."

Elimde olmadan güldüm çünkü Jack'in vardığı sonuç çok masumane bir şekilde mantıklı ve gülünçtü; sonra parmaklarımla ağzımı kapattım. "Oh hayır."

"Oh hayır doğru." Bana teselli edici, hüzünlü bir gülümseme verdi ve ensesini kaşıdı.

"Bu görevi evde daha fazla kalabilmek için mi kabul ettin?"

Soruma tam olarak yanıt vermedi, bunun yerine itiraf etti, "Senden, Jack ve Gracie'den uzak olmaktan nefret ediyorum. Her şeyi kendi başına yapmanı izlemekten ve beni sürekli uzaklaştırmaktan nefret ediyorum - çünkü *yük* olmak istemiyorsun." Sanki İngilizce sözlükteki en iğrenç kelimeymiş gibi yük dedi. "Biz senin ailen değiliz, Fe. Sahip olduğum her şey senin. Sen bir yük değilsin."

"Biliyorum, biliyorum." Öne uzandım ve elini tuttum, ona dokunmak istiyordum. "Ama çok *çalışıyorsun* Greg. Bunu fark etmediğimi düşünmeni asla istemem. İşini hâlâ severek yaptığını ve gerçek, somut bir fark yarattığını biliyorum ama bunun bir iş olduğunu da biliyorum. Ailenin geçimini sağlıyorsun, böylece güzel bir mahallede, güzel bir apartman dairesinde, en sevdiğim şehirde yaşayabiliyoruz. Ve seni, bizim için yaptıklarını takdir ediyorum."

Elimi bir elinin içinde tuttu ve parmak ucuyla avucumdaki çizgileri takip etti. "Biliyorum... ama bu sözleri senden duymak güzel."

Ona hafif bir gülümseme verdim. "Onları daha sık söylemeliyim."

"Söylemelisin. Bir gök yazarı tutup bana bir şarkı yazmalısın."

Hafifçe güldüm. "Greg Archer'a Övgü, Cynicismshire Kontu."

"Teknik olarak ben Cynicismshire'ın on yedinci kontuyum. Dördüncü Kont bir yamyamdı; bunu sana hiç söylemiş miydim? Hizmetçilerini yerd, ya da efsaneye göre öyle."

Ona ve aptallığına başımı salladım ve onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Onu gerçekten ama gerçekten özlemiştim. Greg'in bu halini, bu kadar önemli kararlar almak için çok gençken evlendiğim bu adamı. Beni ters takla atmaya zorlayan, bana kadın düşmanı bir münzevi diyen ve mercimek çorbası sevdiğim için benimle dalga geçen adamı.

Görevleri arasında evdeyken bile onu özölüyordum. Hiç nefes alamadık. Neredeyse hiç çift olamadık, çünkü aile olmakla çok meşguldük. Bencilce, bir seferde iki aydan fazlasını istedim.

Ama yine de iki ayın büyük bir gelişme olacağını kendime hatırlattım.

Greg'in ses tonu çok daha az alaycı ve çok daha pişmanlık doluydu: "Ben de sana aynısını söylemeliyim, değil mi? Benim için, çocuklarımız için yaptığın her şeye duyduğum minnettarlığı ifade etmekte pek iyi değilim."

Kalbimin çevresinde ateş gibi bir sıcaklık filizlendi ve yanaklarımı kapladı; genişçe gülümsediğimi hissettim. "Teşekkür ederim. Sanırım Sanırım benim de bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı."

"Onları daha sık söylemeliyim. Ya da en azından sana bir yığın elmas göndermeliyim."

"Bir tebrik kartıyla yetinirdim."

"Asla razı olmamalısın, Fe. Asla razı olmamalısın. Ve eğer senin için bir mutsuzluk kaynağıysam bunu bana söylemelisin."

Boğazımda bir yumru oluştu çünkü kocam samimi olduğu zaman tamamen ve epik bir şekilde sevimli oluyordu. Sözlerini çok uzun süre ya da çok fazla düşünmeden, endişelerini gidermek için içgüdülerime teslim oldum. "Sen bir mutsuzluk kaynağı değilsin."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Kaşlarını çattı ve uzun bir süre yüz hatlarımı inceledikten sonra ekledi: "Nijerya konusunda sana yalan söylediğim için özür dilerim. Bu çaresiz bir adamın, karısı ve ailesi için çaresiz bir adamın yapacağı bir hareketti. Ve bulaşıkçılığımın yönetmelik standartlarına uygun olmadığı için de özür dilerim. Evdeyken daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Bir mutfağı temizlemenin doğru yolu hakkında bir YouTube videosu izleyeceğim, belki şu seksi hizmetçi kostümlerinden birini bile alırım."

Ona küçük bir sırıtış attım. "Bulaşıkları yıkarken o seksi hizmetçi kostümlerinden birini mi giyeceksin?"

"Hayır. Bulaşıkları yıkamamı istediğin zaman o kostümü giyeceksin."

"Yani her zaman giyecek miyim?"

"Ah, iyi bir noktaya değindin. File çorapları karşılayabilmek için ikinci bir iş bulmam gerekecek. Boş ver onu. Bulaşıkların yıkanması gerektiğinde farklı bir iletişim yöntemi bulmamız gerekecek. Belki beni flaşla gösterirsin?"

"Mutfağa bakmaya ve kirliyse temizlemeye ne dersin? Hepsini."

Greg'in gözleri bana dikildi ama ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Bilmiyorum... bu Hitler'in söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

"Ve tezgahları da sil." diye eklerken gülmemeye çalıştım.

"Peki." Dikkati ağzıma kaydı. "Daha iyisini yapmaya çalışacağım ve tezgahları silmeyi unutmamak için elimden geleni yapacağım. Yine de bulaşık makinesini uygun gördüğüm şekilde yerleştirme hakkımı saklı tutuyorum."

"Verimsiz olsa bile," diye homurdandım.

Sırıttı, gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Verimsiz, yanlış, korkunç ve insanlığa karşı işlenmiş bir suç olsa da."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Onun gülümsemesine ben de küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim, bulaşıklarla ilgili yakınmalarımı dinlediği ve daha çok çalışacağına söz verdiği için rahatlamıştım. Bu doğru yönde atılmış bir adımdı. Bu beni umutlandırmıştı.

Greg'in yüz ifadesi bakışlarımı tutarken ciddileşti ve zorlandığını, duymak isteyeceğimden emin olmadığı bir şey söylemek istediğini söyleyebildim.

"Her neyse, söyle," diye cesaretlendirdim. "Söyleyebilirsin de, çünkü yarın sabaha kadar buradayız ve diğer odada hiç çocuk yok."

dikkatimizi çekmek için yarışıyor."

Bir kez başını salladı ve şöyle dedi: "Gerçek şu ki, bulaşık yıkama becerilerim ne kadar zayıf olursa olsun, paylaşılması gereken kararların sorumluluğunu üstlenmenden, bana danışmandan nefret ediyorum çünkü umursamadığımı ya da bir fikre hakkım olmadığını düşünüyorsun."

Sözlerinin göğsümde ve boynumda yankılandığını hissettim, çünkü haklıydı.

Haklı olduğunu bilsem de ilk içgüdüm davranışlarımı açıklamak oldu, çünkü bilinçli olarak onu incitmeye çalışmamıştım. "Ne yapmam gerekiyordu Greg? Çocuk isteyen bendim. Nasıl sorabilirim _."

"Hayır. Bu konuyu açan sensin. İstemeseydim senden çocuk yapar mıydım sanıyorsun? Elbette senden çocuk istedim. Onlar *bizim çocuklarımız*, Fe. Ve beni dondurmaktan vazgeçmene ihtiyacım var."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, dikkatim elimi tuttuğu yere kaydı. İçgüdülerim özür dilemek, mantıklı olmak ve bu işin peşini bırakmak yönündeydi.

Ama durum benim onu dondurmamdan daha karmaşıktı. Eve hiç gelmeyerek kendini dışarıda bırakmıştı. Kısmen sorumluydum ama bu noktaya sadece benim seçimlerim yüzünden gelmemiştik. Kararlar verilmiş, eylemler -ya da eylemsizlikler- ikimiz tarafından da yapılmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve elimi onunkinden çektim. "Su soğuk."

"Düşündüğün şey bu değil." Ses tonu hayal kırıklığıyla doluydu.

"Yorulduğum Greg. Bu son hafta çılgıncaydı. Yorgunum ve ... Konuştuklarımızı düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Biraz zamana ihtiyacım var. her şeyi düşün."

Çenesi titriyordu ve yüz ifadesinin ardında biriken fırtınayı görebiliyordum. Tepki vermenin eşiğindeydi.

O konuşmadan ben başımı salladım. "Hayır, bunu yapmaya iznin yok."

"Neyi yapmaya?"

"Zorlayıcı dürtülerine boyun eğ. Bu sefer taleplerine teslim olmayacağım. Teslim olmayacağım. Beklemelisin, çünkü düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ve senin hiçbir baskın düşünme sürecimi hızlandırmayacak."

"Ben baskıcı değilim." Tekrar kollarını kavuşturdu.

"Evet, öylesin. Sabırsızsin; her şeyi *hemen şimdi* istiyorsun. Tüm cevapları hemen istiyorsun ve önüne çıkan herkesi biçiyorsun. Her şeyi aceleye getiriyorsun ve bu şimdiye kadar işine yaradı çünkü zeki ve kurnazsin. Ama ben öyle değilim. Düşünmeye ve değerlendirmeye ihtiyacım var. Ve eğer seni dondurmamı istemiyorsan, bana biraz zaman vermelisin."

Kaşlarını çattı ve üstünkörü bir baş sallama hareketi yaptı. "Peki. Bir saatin var." Güldüm, hem sinirlenmiş hem de eğlenmiştim. "İhtiyacım olan tüm zamanı alacağım."

"Bir saat on dakika. Bu benim son teklifim." Kaşları sahte bir şekilde çatılmıştı; çatık kaşlı taklidi yapıyordu.

Tekrar güldüm, daha az sinirlenmiş ve daha çok eğlenmiştim. "Bana havlumu ver, su gerçekten soğuk."

Havluyu aldı ama bana vermedi. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Neymiş o?" "Ayağa kalk."

Omuz silktim, sonra istediği gibi ayağa kalktım, isteğinin doğasını hemen kavrayamadım. Geç anladığım için ketamin sonrası sersemliği suçladım.

Zorlukla yutkunurken kocamı boş gözlerle izledim, bakışları vücudumda gezinirken göz kapakları ağırlaşıyordu. Birdenbire kendimden utandım ve çok daha az üşüdüm.

Merak ettim; böyle bir özlemin öznesi olmaya alışan kadınlar var mı?

Genel bir kural olarak, kadınlar ne kadar uzun süre evli kalırlarsa, özellikle cinsellik ve arzu konusunda diğer kadınlara karşı o kadar yargılayıcı olduklarını gördüm. Ancak henüz seks konusunda uzman olan tek eşli biriyle ya da aşk konusunda uzman olan çok eşli biriyle tanışmadım.

Her evlilik, içindeki iki birey kadar karmaşık, yaşayan bir şeydir.

Birlikte geçirdiğimiz on sekiz yıldan ve iki çocuktan sonra, kocamın o anda beni arzulama şekliyle ilgili hiçbir şey sıradan ya da sakın gelmiyordu. Arzusu ne kadar heyecan verici olsa da, bunun farkına varmak beni üzdü.

Birbirimizden sıkılmamıza asla izin verilmemişti. Zaman bir metaydı ve birlikte zaman geçirmek en büyük lüks haline gelmişti. Belki de

Birbirimizle sonsuz saatler geçirseydik, sonunda onun arkadaşlığından sıkılırdım. Belki . . . ama bundan şüpheliydim.

Elini uzattı. "Buraya gel." "Greg, çok yorgunum."

"Buraya gel," diye emretti ama sesinde bir çaresizlik notası vardı.

Titredim ve parmaklarımı avucunun içine yerleştirdim, tüylerim diken diken oldu. Küvetten dışarı adımımı attığımda beni öne doğru çekti. Bacaklarının arasında durdum. Elleri kalçalarımın gitti, parmakları ıslak tenime batıyordu. Benimkiler onun omuzlarında duruyordu. İki ayağım da yere basıyordu ama yine de dengesiz hissediyordum.

Başını eğerek karnımdaki bir damla suyu yaladı, sıcak dili soğuk tenime kadife gibi işledi.

"Beni suçlayabilir misin?" diye sordu, sıcak nefesi göğsümün ıslak ucunda geziniyordu, hislerin birleşimi içimi sarıyordu.

"Seni ne için suçlayabilirim?" Kendimi oldukça bitkin hissederek sordum.

Cevap vermedi. Bunun yerine kaburgalarımı ve göğüslerimi sıcak, ıslak öpücüklerle kapladı, ayak parmaklarımın kıvrılmasına, boynumun kızarmasına ve alt karnımın zonklayan bir ağrıyla gerilmesine ve bükülmesine neden oldu. Elleri çıplak bedenimi okşadı, nemli, kaygan ve hassas.

Çok yorgundum. Ve o çok iyi hissettiriyordu. Bencil olmak ve kendimi ona teslim etmek istedim. Ama ne onun ne de kendimin kafasını karıştırmak istemedim.

"Hiçbir şey çözülmedi," diye fısıldadım, onu kendime doğru bastırırken bile, daha fazlasını istiyordum, yutulmak istiyordum.

"Seni parmaklarımla boşaltmaya kararlıyım." Parmakları merkezime doğru hareket etti ve beni nefessiz bıraktı.

"Adil davranmıyorsun."

"Ben de seni ağzımla boşaltmaya kararlıyım." Dilini karnımda aşağıya doğru döndürdü ve içime bir sıcaklık şoku gönderdi.

"Kocacığım, bu iyi bir fikir değil. Beni dinlemiyorsun."

Elleri popoma doğru kaydı ve başını eğerek, "Yapacağım sevgilim. İç çekişlerin ya da çılgınlıkların olsun, tüm tatlı seslerini dinlemeye kararlıyım.

. . her biri."

Tekrar ürperdim, titreyen bir teslimiyet, bir boyun eğiş.

Greg'in karanlık ve vaatlerle dolu sesi de dokunuşu kadar etkiliydi. Yakında müstehcen saçmalıklar söyleyeceğini biliyordum.

Temel içgüdülerini ve arzularını ortaya çıkaran talepkâr, titiz ifadeler. Sahip olma. Sahiplik. Şehvet düşkünlüğü. Bunu memnuniyetle karşıladım.

Onun kışkırtıcı ve gayretli kabalığını memnuniyetle karşıladım.

Greg'in tutuşu huzursuzlaştı ve beni ısırarak nefesimin kesilmesine ve tıslamasına neden oldu. Yukarı doğru kalktı, ayağa kalktı ve ben de başparmaklarımı boxer'ına geçirdim, çılgınca yere ittim, parmaklarımın uçları ve tırnaklarımın ısırıkları kalçalarının kaba tüylerinde gezindi.

Beni yakaladı, vücudumu okşadı ve okşadı. Tek başına ve açgözlülükle beni duvara doğru itti, elleri kalçalarımın dolaşüyor, beni kaldırmaya hazırlanıyordu.

Ama ben kontrolü kaybetmek istemiyordum. Duvara karşı hızlı bir çiftleşme istemedim. Bu yüzden onu sandalyeye doğru manevra yaptım, aşağı ittim ve kucağına tırmandım, teni şimdi benimki kadar ıslak ve kaygandı.

"Bunu özledim," diye homurdandı dudaklarıma karşı.

"Neyi?" Aceleyle ona uzandım, bana girerken bir nefes çekerek ona rehberlik ettim.

İki eliyle kışımı avuçladı ve sıktı. "Seni beceriyorum."

Kelimelerinin gırtlaktan gelen kabalığı, açık sözlü ve erotik vahşiliği, kalçalarımın keskin his dalgaları gönderdi ve karnımın karanlık merkezinde lezzetli bir şekilde büküldü.

"Yaptığımız şey bu mu?" İleri geri sallandım, onu yavaşça içime aldım, vahşi, hüsrana uğramış şehveti bir afrodizyaktı. "Sikişmek mi?"

"Evet. Tanrım, evet. İki çılgın hayvan gibi," diye inledi, ben hızımı artırdıkça başı geriye düştü.

"Sert mi olsun istiyorsun?" Çıplak göğsünü kaşıyarak ve alt dudağını ısırarak sordum.

Kalçaları tepki olarak sarsıldı ve tırnaklarımın acısıyla homurdandı. "Hayır."

Bileklerimi kavradı ve güçlü ellerinden biriyle arkamdan bağladı. Bu pozisyon göğsümü öne doğru itti ve o da bundan faydalanarak hassas etimi ısırıp ağzına aldı.

"Beni nasıl istiyorsun?" Ritmimi korumak için mücadele ederek nefes nefese kaldım. Kendimi aşırı ısınmış hissediyordum.

"Seni nasıl istediğimi . ." diye inledi çıplak tenime karşı, kalçalarını kaldırırken benimkileri yönlendirmeye çalışıyordu. İtişlerindeki ustalık eksikliğini acımasız bir kontrolle telafi ediyor, başparmağı merkezimi okşamak için hareket ediyordu.

Onun hırıltılı nefesi, benim iç çekişlerim, bedenlerimizin buluşma ve geri çekilme sesleri, baştan çıkarıcı ve ateşli bir seks senfonisine dönüştü. Çiftleşmenin sıcak sürtünmesi hızla bir krize dönüştü. Bileklerimi serbest bıraktı ve ben hemen parmaklarımı saçlarının arasına soktum, onu daha yakın istiyordum, onu istiyordum.

Kalçalarımı sabitlediğinde ve "Bana ait olduğunu söyle" dediğinde doruk noktamın kaosunun kenarındaydım.

"Sana aitim," diye tekrarladım akılsızca, huzursuzca yer değiştirdim, serbest bırakılmanın, sahiplenilmenin ateşli, ağırlı ihtiyacıyla büyülenmişim. "Ben her zaman sana aittim."

Başparmağını oynattı ve ileri doğru atılarak beni kendisine sabitledi ve göğsümün yan tarafını ısırdı. "Seni çılgınca, delice, tamamen seviyorum, Fiona Archer," diye homurdandı, sonra kesik bir nefesle inledi. "Seni her zaman seviyorum." Çaresizce söylediği sözler, sakalının hassas tenime değen kaba dokusuyla birleşince beni düşüncelerin ötesine, bencilce bir utanmazlığa sürükledi. Bedenim eğildi, her hücrem, her atomum mıknatıslandı ve çılgınca bir şevkle kışkırttı ve ben kontrolümü kaybettim.

Evet.

Oh

Tanrım.

Lütfen.

Şimdi.

Sikeyim.

Evet.

Evet.

Lütfen.

Greg.

Yavaş yavaş, derece derece, vücudumun sertliği serbest kaldı ve hala hareket etti. Ona bindikçe durgunlaştım, sallandım, artık almıyordum. Şefkatle çenesini öptüm ve kulağını dilledim, boynuna karşı sıcak bir şekilde nefes aldım ve ona doğru eğildim.

"Seni seviyorum Greg Archer." Göğsümüz birbirine değdi ve keskin bir nefes aldı, tutuşu şimdi cezalandırıcı ve muhtaçtı.

"Fe . . ."

"Sen bana aitsin," diye fısıldadım, omzunu ısırdım ve hızlanan itişlerine karşılık verdim.

Gözleri kapandı, çenesi sıkıştı ve boşalırken vücudu sert ve gergindi. Onu izledim, tutkunun unutulmuşluğuna teslim oluşunun tadını çıkarıyordum.

Ve onun bana teslimiyeti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sevgili eşim,

Umarım seni özlediğimi ve sana olan sevgimin benden en son haber aldığın anda bitmediğini biliyorsundur. Özellikle de bu son zaman günlerden haftalara ve bazen aylara dönüştüğünde.

-Frank

Letter

*Irak'ta görev
yapıyor Evli 5
yıl*

~14 yıl önce~

Greg

Bir RT VAR OLUR ÇÜNKÜ tüm kelimelerin yetersiz kaldığı durumlar vardır.

"Anlamsız trajedi" kelimeleri bir durumu tanımlayabilir, ancak ham duygu, his, kaos, karanlık, öfke ve acının gerçekliğini hiçbir zaman doğru veya dokunaklı bir şekilde tanımlayamaz.

İlk uçak 11 Eylül 2001'de Dünya Ticaret Merkezi'ne çarptığında iki saattir ayaktaydım. Sabah koşusundan dönerken, şehir merkezindeki stüdyo dairemde televizyonu açmıştım.

Yalnız yaşıyordum ama her yerde Fiona'yı hatırlatan şeyler vardı. Banyomda diş fırçasını, şehirdeyken paylaştığımız yatağın yanında losyonunu bırakmıştı. Bazen kokusunu alır ve onu daha da şiddetli, daha da umutsuzca özlerdim.

Ayrılığımızın sadece bir yıl sürmesi gerekiyordu. Ancak parlak kariyer ve akademik fırsatlar beni Teksas'ta, onu da Iowa'da tuttu. Her zaman akademik yılın sonunda bir araya gelme sözüyle bunu yürüttük. Birlikte geçirebildiğimiz en uzun süre geçen yaz tam iki ay oldu. İlahi bir şeydi. Ama sonra Houston'da çevre dostu petrol çıkarma alanında öncü olan Dr. Louisa Franklin'in ekibinden bir burs teklifi aldım.

Fiona kabul etmem için ısrar etti. Yapılacak en akıllıca şey buydu. Bu fırsat kaçırılmayacak kadar değerliydi. Uzun vadeli bir işle başa çıkabileceğimizi zaten kanıtlamıştık.

sürelî ayrılık. Son üç buçuk yıldır birlikte olduğumuzdan daha fazla ayrı kalmıştık.

Sabah haberlerinin gürültüsünden uzaklaşıp mutfağa geçtim. Çoğunlukla onsuz yaşadığım için, yalnızlığımı hafifletecek arka plan gürültüsünü seviyordum. Ancak *Dünya Ticaret Merkezi* ve *patlama* kelimeleri, bir sonraki gün için sıradan işlerden oluşan yapılacaklar listemle meşguliyetimi etkili bir şekilde kesti.

Kahve kısa sürede unutuldu. Haberleri on dakika boyunca hem büyük bir hayranlık hem de dehşet içinde izledim. Sonra ikinci uçağın gerçek zamanlı olarak vurulduğunu gördüm.

Televizyon ekranına baktım, hiçbir şey duymadım, hiçbir şey görmedim, duyu ve hislerimin ötesinde şok olmuştum. Az önce olanları idrak edemiyordum.

O anda bunun farkında değildim ama geriye dönüp baktığımda yaşadığım şok, bir Birleşik Devletler vatandaşı olarak ne kadar şanslı olduğumun bir göstergesiydi. Deniz Piyadeleri'nden terhis olduğumdan beri kendimi nispeten güvende hissediyordum. ABD vatandaşları, çoğunlukla, birinci dünya sorunlarından oluşan bu sıkıcı balonun içinde yaşıyorlardı. Dünyanın geri kalanından ayrı yaşıyorduk, *patlama* ve *terörist saldırı* kelimelerinin sabah kahvesi yapmak kadar yaygın olduğu bir dünya.

Ancak düşüncelerimin ürkütücü derecede hissiz yüzeyini kırdığımda ilk somut kanaatim şuydu: *Fiona ve ben evleniyoruz. Bugün. Ya da yarın.*

Ve evleneceğiz. Son üç yıl boyunca her birlikte olduğumuzda kaçmamızı önermişti. Israrcı değildi. Genelde önerisini şaka gibi gösterirdi ama ben ciddi olduğunu biliyordum. Bekleyen bendim. Ama artık değil.

Duş almadım. Eşyalarımı toplamadım. Kamyonetimin anahtarlarını ve pasaportumu aldım ve gittim.

Düğünümüzün Ocak ayında, tamamen annesi tarafından planlanan büyük ve abartılı bir olay olması önemli değildi. Üç yıldır nişanlıydık ve şu anda üç yılın çok uzun olduğunu hissediyordum. Boşa geçen çok fazla zaman. Çok fazla bekleme. Ve beklemek.

Ve beklemek.

Çok fazla ihtiyat, cesaret ve gözü peklik ve lanet günü yakalamak için yeterli değil.

Houston'dan Iowa'ya yolculuğum on altı saat sürdü ve yol boyunca haberleri dinledim, beynim

lastik gibi ve morarmış hissettim.

Öğlen saatlerinde bir ankesörlü telefonda durdum ve telesekreterine bir mesaj bıraktım.

"Fe, sevgilim, ben nişanlın. Şu anda arabayla geliyorum. Ekim ayına kadar başka bir ziyaret planımız olmadığını biliyorum ama bugün ya da yarın evlenmemizin en iyisi olacağına karar verdim. Mahkeme katibini arayıp şartları kontrol edebilir misin? Pasaportum yanımda."

Telefonu kapattım, sonra hemen yeniden aradım. "Ayrıca, seni seviyorum."

Tekrar kapattım. Gözlerimi ayırmadan Teksas çölünün tozlu genişliğine baktım, bunun yerine uzakta bir aşağı bir yukarı hareket eden petrol pompalarına (pistonlu pompaların görünen kısımları) odaklandım.

Petrol.

Petrol, henüz sormadığım bir sorunun hem sorusu hem de cevabı gibiydi.

Neden ve nasıl: Dünya Ticaret Merkezi'ne neden saldırmışlardı? Ve ihtiyaç duydukları kaynakları nasıl elde etmişlerdi? Giderek artan bir amaç duygusu, bu tür anlamsız trajedilerin bir daha yaşanmaması için ne gerekiyorsa yapma kararlılığı, düşüncelerimin her parçasına sızdı.

Her zaman dünya için doğru olanı yapmak, dünyayı geldiğimden daha iyi bir durumda bırakmak istemişim. Ancak şimdi yeni bir kararlılık duygusuna kapılmışım; her eylemimi daha iyi bir amaç için yapmak istiyordum. Petrol yozlaştırıcı bir etkiye sahipti ama öyle olması gerekmiyordu. Bir baskı aracı olmak yerine bir özgürleştirici olabilirdi. Ama insanlara öğretilmesi gerekiyordu. Bir savunucuya ihtiyaçları vardı.

Fiona'nın yurduunun otoparkına girdiğimde saat gece yarısını geçiyordu. Lobinin dışındaki telefonu kullanarak ahizeyi kaldırdım ve oda numarasını çevirdim. Bağlanmadan önce, katındaki kızlardan biri beni geçen haftaki ziyaretimden tanıdı ve binaya girmeme izin verdi.

"Teşekkür ederim," dedim ve onunla birlikte asansöre binerek dördüncü kata çıktım. "Sorun değil," dedi, sesi şaşkın geliyordu. Uzun bir süre onu inceledim.

bir an. Ağlıyordu. Ağlamak ve etrafta şaşkın şaşkın dolaşmak bana günün dehşetine uygun bir tepki gibi geldi.

Uygun, ama tamamen yararsız.

Asansörden çıkarken kaşlarını çatarak ona baktım ve hızlı adımlarla Fiona'nın yurt odasına gittim.

Yurt danışmanı (RA) olarak bir odayı ya da süiti paylaşması gerekmiyordu. Ancak RA'nın odası katın ortasında yer alıyordu. Çok az mahremiyeti vardı. Onun Houston'a gitmesini tercih ederdim, orada tamamen yalnız kalabilirdik, üniversiteli kızlar tarafından sohbet ve bilgece tavsiyeleri için sık sık aranmazdı. Sürekli rahatsız ediliyordu. Onun zamanını, dikkatini ve odaklanmasını kendim için istiyordum.

Kapısına hızlıca vurdum, sonra kolu denedim. Kapı kilitli değildi. Kaşlarını çattım, güvenlik eksikliğine sinirlenmiştim ama sonra içeri bakar bakmaz neden açık bıraktığını anladım.

Kızlar. Ağlıyorlardı. Her yerde.

Dehşetle, üzgün figürlere baktım. Kanepede kümelenmişlerdi, koridorda toplanmışlardı, yerde debeleniyorlardı. Fiona ise bir gruptan diğerine geçerek çay dolduruyordu. Uzun bir süre onu izledim, teselli ve cesaretlendirici bilge sözlerini dinledim.

"Yapılacak en iyi şey bu duyguları yapıcı bir şeye kanalize etmektir," diyordu kolunu sarışın genç bir kadının omzunda gezdirirken. "Üzgün olun. Kızgın olun. Ama sessiz kalmayın. Yardım etmenin yollarını bulun, bir fark yaratmak için fırsatlar arayın. Aksi takdirde tüm bu duygular sadece çaresizlikle sonuçlanacaktır."

"Bu çok anlamsız bir trajedi," dedi birisi acı dolu bir sesle.

Fiona düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, benim davetsiz misafirliğimi henüz fark etmemişti. "Birileri için anlamlıydı. Titiz ve soğuk bir verimlilikle planlandı ve uygulandı. Duygularımızın tepkimizi belirlemesine izin vermek anlaşılabilir ama akıllıca değil. Terörist hücreler sorununu çözmenin yollarını aramalıyız, onlara ateşleri için daha fazla nefret yakıtı vermemeliyiz."

Karmakarışık bir yanlış anlama fırtınası içinde tutkulu bir mantığın sesiydi. İyimser bir gerçekçi.

Yüce Tanrım, bu kadını sevdim.

"Fe," diye seslendim, onun iri gözlerini benimkilere çevirerek başlamasını izledim. Gözlerini kırıştırdı, bir an için şaşırmıştı.

Sonra birkaç saniyeliğine gülümsedi. Ve sonra yüzü buruştu.

"Oh, Greg ..." Kelimeler kararsızdı ve çenesi sallanıyordu. Her zaman parlak olan gözleri kaygı, endişe ve korkuyla donuklaşmıştı.

Midem bulandı ve birkaç dakika öncesine kadar göremediğim şeyi gördüm. Fiona bu genç kızlar için cesur davranıyor, bir güç kaynağı olduğunu kanıtlıyordu. Muhtemelen tüm gün boyunca tavsiyelerde bulunuyor, ağlayabilecekleri güçlü bir omuz sunuyordu.

Yoluma çıkan bacakların üzerinden geçerek ona doğru ilerledim ve kollarımı açtım. "Buraya gel."

Tek bir damla gözyaşının bile düşmesine izin vermeden başını salladı ve bana doğru ilerlerken çaydanlığı yakındaki bir masanın üzerine koydu. Onu kollarımın arasına aldım, titrediğini hissettiğimde küfrettim.

"Burada ne işin var?" Sesi hem gergin hem de rahatlamıştı.

"Seninle evlenmeye geldim," diye duyurdum, gereğinden fazla yüksek sesle. Ortam şaşkın bir sessizliğe büründü ve ardından alçak bir heyecan uğultusu yükseldi. Bu fırsattan yararlanarak onu odadan çıkarıp koridora yönlendirdim.

Oraya vardığımda fısıldadım, "Dünyanın sonu geliyor olabilir. Bu nedenle seni kurtarmak ve vücuduna tapmak için buradayım."

Yüzünü göğsüme gömmeden hemen önce bir kahkaha attığını hissettim. Sırtımı koridorun duvarına dayadım ve onu bir kez daha kendime çektim.

"Bugün sana ihtiyacım vardı." Burnunu çekti. Elleri gömleğimi avuç avuç kavramıştı ve sesi boğuk çıkıyordu.

"Benim de sana ihtiyacım vardı." Başımı geriye doğru eğdim ve gözlerini benimkilere dikene kadar bekledim. "Evlen benimle. Bu gece. Ya da en geç yarın erkenden. Balayımızı burada, Iowa'da yaparız. Eyaletteki en romantik sığınağı bulacağım."

"Evet!" Bana gülümsedi, ıslıl ıslıl parlıyordu. "Evet, evet, evet! Kulağa harika geliyor."

"Sardalya sandviçleri ve beyin çorbasıyla yemek yiyeceğiz."

Yine güldü, ama aynı zamanda bir hıçkırığı andırıyordu. "Evet, tamam. Nihayet."

"Güzel." Burnunu öptüm, sonra benimkini burnuna sürttüm. "Ama önce bu asalaklardan kurtulmalıyız. Yangın alarmını çalıştırmamı ister misin?"

"Hayır." İçini çekti ve kaşlarını çattı, sanki birden odasındaki otuzdan fazla genç kızı hatırlamış gibiydi. "Hayır. Bunun yerine bana yardım etmeni istiyorum. Onlara yardım etmeme yardım et."

Fiona'nın inanç, sevgi ve umutla dolu enfes gözleri -hepsi benim için-bencil içgüdülerimi büyüledi ve bastırdı. Kabul ettim, çünkü

Bana ihtiyaı vardı. Böylece kalıp yardım ettik, sabahın ilk ışıklarına kadar duygu ve düşüncelerden bahsettik. Yapma ve etme yoluyla kolayca başarılamayan şeyleri felsefeyle başarmak.

Ve ertesi gün, aceleyle giydirilmiş otuz kadar nedime ve sağdıç eşliğinde belediye binasında evlendik.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S: Bu gece hanımımınla güzel bir bira içmek için sabırsızlanıyorum.

R: Y Demek istediğin, güzel bayanınla bira içmeyi dört gözle bekliyorsun, tam tersi değil.

S: Yani, güzel ve sevimli kadınımınla vasat bir bira içmek için sabırsızlanıyorum çünkü aslında diğer her şey seninle kıyaslandığında vasat kalıyor.

*-Somerled ve Rosie
E-posta Değişimi
Brisbane,
Avustralya 18 aylık
flört*

**~Günümüz~
*Fiona***

Karyolaya sığırdık ama zar zor.

Uyandığımda vücudunun üzerine yayılmıştım, başım kalbinin üzerindeydi, parmakları hala nemli olan saçlarımda oynuyor ve belimi kavırıyordu.

"Uyumaya devam et." Sesi tetikteydi, sanki henüz dinlenmemiş gibiydi. "Sadece bir tane."

Loş oda netleşene kadar gözlerimi kısıtım. Biri hariç tüm ışıkları kapatmıştı. "Senin de uyumaya ihtiyacın var. Vardiyayı ben alayım."

"Seni uyurken izleme zevkinden beni mahrum mu bırakacaksın?" Onu sıktım ve çok tatlı olduğunu söylemek üzereydim.

Ama sonra, "Seninle bu yüzden evlendiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi. "Beni uyurken izleyebilmek için mi?"

"Aslında. Evli olmak, bu tür şeyleri söyleyebildiğim ya da yapabildiğim ve sapık gibi görünmediğim tek zaman."

"Hâlâ sapık gibi konuşuyorsun."

Göğsü gürültülü bir kahkahayla sarsıldı ve parmakları boynumda dans etti. "Güzel. Yeteneğimi kaybetmediğime sevindim."

Diğer tarafına geçtim ve dizimi bükerek ellerimi göğsünün üzerinde birleştirdim ve ona baktım. "Madem sen ayaktasın, ben de ayaktayım-"

Sırttı, tek kaşını kaldırdı ve imalı bir şekilde, "Gooooo devam et."

Sırttım ve cevap vermek için ağzımı açtım ama sözümü kesti Yine.

"Lütfen bana afgan örmek istediğini söyle. Yeni keskin Hiya sirküler setimi denemek için can atıyorum."

Keskin Hiya yuvarlakları diyecek kadar örgü terminolojisini öğrenmiş olmasına şaşırmıştım; yine de bu şaşırtıcı bilgiyi görmezden geldim ve devam ettim. "Hayır. Bana ilaç verdikten sonra neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Yüzünü buruşturdu ve karın kaslarının gerildiğini hissettim, sanki kelimeleri içgüdüsel bir seviyede hissetmiş gibiydi. "Böyle söylemek zorunda mısın? Kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Bana ilaç verdin Greg."

"Biliyorum. Ama bunu farklı bir şekilde çerçeveleyemez miyiz? Seni dürttüğümü söylesek nasıl olur?"

"Bu kulağa seks yapmışız gibi geliyor."

"Seks yaptık." Sesindeki kendini beğenmiş gülümsemeyi duydum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Hem uyuşturucu hem de seks için dürtme kelimesini kullanmayacağım. Bunun neden iyi bir fikir olmadığını anlayabilirsin. Dürtme isteğimi yanlış anlayıp kahveme Ketamin katmanı istemiyorum."

"Peki. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, her zaman seksi kastettiğinizi düşünmüşümdür." "Asıl soruya dönecek olursak, seninle seviştikten sonra ne oldu?"

Bana ilaç mı verdiniz?"

"Önce yakalandığımızda ne olduğunu bilmen gerekiyor." "Tamam, oradan başla."

Greg'in göğsü geniş bir nefesle yükselip alçaldı ve eli sırtımdan aşağıya doğru süzülerek sahiplenici bir şekilde arka tarafıma yerleşti.

O anıyı hatırladıkça gözleri odaklanamaz hale geldi. "Tekneye doluştular, bindiler ve hemen ellerimizi ve ayaklarımızı kelepçelediler, bacaklarımızı birbirine ve kollarımızı yanlara bağladılar. Nereye gittiğimizi bilmemizden çok kaçmamız konusunda endişeliydiler. Beni bir yere dayamışlardı.

bir koltuk buldum ve bizi taşırlarken pencereden dışarı bakabildim. Zihinsel olarak güzergâhın haritasını çıkardım."

"Başınıza bir torba geçirdiğinizi sanıyordum?"

"ABD vatandaşı olduğumdan şüphelenene kadar onu takmadılar. Ne olursa olsun, izledikleri rotayı gördüm ve nerede olduğumuzu az çok biliyordum."

"Yani binadan çıkarken hangi yöne gideceğinizi biliyordunuz?"

"Evet, sizin rehberliğiniz sayesinde. Tavsiye ettiğiniz gibi doğu kapısından çıktım ama patikadan gitmedim. Güneye doğru yürüdüm."

Greg şüphelerimin doğru olduğunu, tutuldukları yapının yasadışı bir petrol rafinerisi olduğunu anlatmaya devam etti. Sifonlama borusunu bulup takip etmesi gerektiğini anlamıştı. Bu onu ana petrol hattına götürecekti (ve götürdü de).

"Şirketin ana ürün hattını güvende tutması gerekiyor, özellikle de gömülü olmadığı için, ancak sifonlama yan dalları olağandışı değil. Fırsatçılar - fırsatçılar derken hırsızları kastediyorum- ana hatta girip petrolü alıyorlar. Rafine edip satıyorlar. Nautical Oil, çok fazla olmadığı sürece, kar hanelerine zarar vermediği sürece başka bir şekilde bakacaktır. Ancak sorun şu ki, bu sifonlama muslukları iyi yapılmamış, her yere petrol döküyorlar. Ve bu yasadışı rafineriler daha da kötü, yerel ekosistemleri mahvediyor, su kaynaklarını kirletiyor. Tam bir karmaşa."

Greg, petrol şirketinin hat boyunca nasıl karakollar kurduğunu, hattı korumak için nöbetçilerin yerleştirilmesi gereken küçük evleri anlattı. Ancak son iki aydır şirketin bu pozisyonlarda eğitimli personel bulunduramadığını keşfetmişti. Nöbetçiler ya başka yöne bakmaları için rüşvet alıyor ya da gidene kadar yerel haydutlar tarafından terörize ediliyorlardı.

Nöbet yerlerinden birini bulana kadar beni üç mil taşımıştı. Sonra eve girdi.

"Terk edilmemişti. İçerideki nöbetçi -benim yaşlarımda bir adam- uyuyordu."

"Ne yaptın sen?" Kötü haberlere hazırlanırken karnım sıkıştı. Geride ceset bırakmaktansa muhafızları etkisiz hale getirmek için çok dikkatli davranmışım.

Yıllar önce bir denizciyle -ya da eski bir denizciyle- evlenmenin sorununun, onun her şeye verdiği cevabın genellikle acımasızca odaklanmak ve tek fikirli, kapsamlı bir imha olduğunu keşfetmişim.

Bu bir örümcek mi? Vur onu.

Telefonunuz çalışmıyor mu? Bir balyozla parçalayın.
Annen seni delirtiyor mu? Üzerine bir ev yıkın, küçük köpeğini de.
Ne yaparsanız yapın, belirlenen rotaya bağlı kalın. Asla tereddüt etmeyin.
Asla bocalamayın.

"Onu senin küçük dart tabancanla bayılttım, bağladım, ağzını tıkadım ve yatağının altına tıktım. Sonra kıyafetlerini, yiyecek stoklarını ve arabasını çaldım. Ama önce çok ihtiyacım olan bir duş aldım."

Yüzümü buruşturdum. "Umarım biri onu bulur."

"Bulacaklar. Sifon hattı onun görev yerinin hemen yanındaydı. Beni kaçıran aynı açgözlü piçlerle çalışıyor olmalı."

Artık birinin onu bulup bulmaması daha az umurumdaydı.

"Bir saat kadar etrafta takıldım ve ben ..." Durakladı, önce bana sonra da başka bir yere baktı.

"Ne yaptın? Sen ne yaptın?"

Greg boğazını temizledi. "Çoğunlukla uyanmanı umdum. Ama sonunda bekleyemeyeceğimize karar verdim; harekete geçmeliydik. Alabildiğimi aldım ve sadece arka yolları kullanarak yola çıktım."

Muhafızlar neden rotayı görmesine izin versin ki? Bu ayrıntı rahatsız ediciydi; kendisini esir alanların onu geri getirme planları olmadığının bir kanıtı gibiydi

-Ya da diğerlerinden herhangi birinin.

Omzumdaki bir noktayı inceliyor, başparmağını ileri geri sürüyordu; öne eğildi ve onu öptü. "Burada yeni bir çilin var."

Kocamı inceledim, gözlerim ona dikilmişti. Rahatlamış, hatta uykulu görünüyordu. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı.

"Diğer rehinerler hakkında konuşmalıyız."

Gözlerini kapattı ve altımda kaskatı kesildi. "Bana öyle bakma."

"Ne bakışı? Gözlerin kapalı, beni göremiyorsun."

"Bakışı *hissediyorum*. Bu Fiona'nın acımasız hayal kırıklığının ölüm bakışı." "Zalim bir hayal kırıklığı bakışım mı var?"

"Evet. Dayak yemek gibi bir şey, ama iyi bir şey değil."

"Onlar hakkında konuşmalıyız. Güvende değiller."

Daha önceki yumuşaklığı kayboldu. "İyi olacaklar."

"Ya olmazlarsa?"

"Olacaklar. Adam kaçırma burada bir iş. Korsanlar Avrupa Birliği'nin fidyeye konusundaki gevşek yasalarından faydalaniyor." Kapısını açtı

gözlerini kırptırdı ve omuz silkti. "Her zaman pazarlık yaparlar; korsanlara ödeme yapılır, rehineler serbest bırakılır. Bu gruplar AB vatandaşlarını kaçıarak güvenilir bir şekilde para kazanabildikleri ve vatandaşlar zarar görmeden serbest bırakıldıkları sürece bunu yapmaya devam edecekler. Bu bir kısır döngü."

"Alex fidyenin bir bahane olduğunu düşünüyor gibiydi. Fidyeyi ödesek bile seni serbest bırakma planları yokmuş."

Greg uzun bir süre bu yeni bilgiyi düşündü, kafası karışmış görünüyordu. "Bunu o mu söyledi?"

"Evet. Söyledi."

Alex'in yozlaşmış hükümet fraksiyonu hakkındaki teorisini ve bu bilgiyi CIA'den nasıl "aldığını" anlatmaya devam ettim.

Greg kıpırdamadan durdu, yüz hatlarından bir duygu seli geçiyordu. Pişmanlığı gibi hoşnutsuzluk seviyesinin de yükseldiğini görebiliyordum.

"Saçmalık." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sonra alnını ovuşturdu, belli ki hem konuşuyor hem de düşünüyordu, "Yine de fark etmezdi. Onları terk etmek zorundaydık."

"Ama neden?" Kendimi yukarı ittim, ona yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Herkesi dışarı çıkarabilirdim."

"Her şeyden önce, ikisi yaralıydı." Bakışları vücudumda gezindi ve kollarımı göğsümden sıyırdı. "Biri yakalandığımızda bacağını kırdı, diğeri de iki gün önce kaçmaya çalışırken baldırından vuruldu. Kurşun içinden geçti ama yürüyemedi. Onları yanımıza almaya çalışsaydık bile, bu ikisini geride bırakmak zorunda kalacaktık. Ama hepsi hareketli olsaydı bile başaramazdık. Bu adamlar, kurnaz adamlar değiller. Bir sondaj kulesinde çalışmaya alışkınlar, bir hapishaneye gizlice girmeye değil."

Bu bilgiyi özüksedim ve Greg'in yaralanmadığına, yardım almadan yürüyebildiğine şükretmek için bencilce bir dua gönderdim.

"Bunun sıradan bir adam kaçırma olayı olduğunu mu düşündün?"

İç çekişi yoğun bir şekilde kendini suçlamayla tatlandırılmıştı. "Bilmem gerekirdi. Güzergâhı görmemize izin verdiler. Her şeyden çok kaçmamızla ilgileniyorlardı. Bilmem gerekirdi."

Düşündüğünü umduğum şeyi söylemeden önce sessizleşip boşluğa bakmasını bekledim. "Geri dönüp onları yakalamalıyız."

"Birinin yapması gerekiyor, katılıyorum..." Greg duraksadı, bakışları odaklanmamıştı. Ağzı ciddi bir çizgiyle kıvrıldı ve şöyle devam etti: "Katılıyorum ve umarım o kişi

Çok geç değil."

ALEX 06:00'da görüntülü sohbet için talimatları içeren bir mesaj gönderdi. On dakika sonra onun ve Sandra'nın gülümseyen yüzlerine bakıyorduk.

"Seni görmek çok güzel! Endişeden bütün tırnaklarımı yedim. Gördün mü?" Sandra Alex'in kucağında oturuyordu ve bize tırnaklarını gösterdi. "Genelde endişelenen biri değilimdir ama sen beni endişelendirdin."

"Grace ve Jack nasıl?" Greg'in omzuna yaslanmışım, oturamayacak kadar düğümlenmişim.

"Gayet iyiler. Alex ve ben onları dün Doğa Tarihi Müzesi'ne götürdük, sonra da pizza yedik. Jack de en az Alex kadar pizza yedi. Onu bir yarışmaya falan sokmalısın."

"Quinn, Dan ve Marie'den ne haber? Henüz ülke dışına çıkmadılar mı?" Greg elimi çekiştirerek beni etrafında döndürdü ve kucağına çekti. Sırtıma rahatlatıcı daireler çizdi.

Alex'in gülümsemesi kayboldu. "Henüz değil."

Sandra iki büklüm oldu ve kocasına baktı. "Bu benim çıkmam için bir işaret mi?"

Yüzünde hiçbir duygu yoktu ve omuz silkti. "Nasıl istersen."

Kadın bir süre ona baktıktan sonra ayağa kalktı. "Sanırım arka planda durup kulak misafiri olacağım ve çıldırmamaya çalışacağım."

"Yüzünü görmek güzel Sandra." Arkadaşımı ve evin normalliğini bir kez daha görmek için öne doğru eğildim.

Belinden eğildi ve bana bir öpücük kondurdu. "Sen de benim güzel arkadaşım. Lütfen yakında eve gel."

Başımı salladım ama konuşamadım. Ev özlemimin yoğunluğuna hazırlıklı değildim.

Sandra arka planda kaybolur kaybolmaz Greg sordu: "Quinn'le neler oluyor? Neden hâlâ gitmediler?"

"Geciktiler. Giriş vizeleriyle ilgili saçma bir bahane. Göçmen bürosu, iş vizesi için evrak doldurmaları gerekirken turist vizesi için başvurdıklarını iddia ediyor."

Alarm ve suçluluk duygusu boğazımı sıktı. "Neredeler? Gözaltına alındılar mı?"

"Hayır. Hâlâ tatil köyündeler. Sanırım Marie'nin orada olması Dan ve Quinn'i gözüne alınmaktan kurtardı. Chicago Sun gazetesi Marie'nin güncellemelerine yer verdi ve ilk makalesi Associated Press tarafından alındı."

Greg'le birbirimize baktık ve o da benim düşündüğüm soruyu sordu. "Ne makalesi? Ne yazmış?"

"Kaçırılma olayıyla ilgili uluslararası bir haber yazdı ve olayın arkasında Nautical Oil'in olduğunu ima etti. Hisseleri düştü - kelime oyununu mazur görün

-Dün ve son yirmi dört saat içinde CNN, Fox News ve diğer kanallardaki uzmanlar bu konuyu ele aldılar. Greg'in eski bir denizci olması çok hoşlarına gitti."

"Ve çok da yakışıklı!" Sandra görünmeyen bir yerden bağırdı.

"Ve sevimli çocukların var. İnsanlar sevimli çocukları olan diğer insanları önemser," diye ekledi Alex dikkati dağılmış bir şekilde.

"Jack ve Grace'in bununla ne ilgisi var?" Düşünmeden öne doğru eğildim ve Greg'in ekrana bakmasını engelledim.

"Ah evet, pardon. Marie, Greg'in Grace ve Jack'le çekilmiş bir fotoğrafını kullanmış, *Chicago Eski Denizcisi Deniz Petrol Korsanları Tarafından Kaçırıldı* - Cuma günü yayınlanan makalenin adı buydu." Alex dizüstü bilgisayarının yanındaki gazeteden bir şeyler okudu, sonra Greg ve benim görebilmemiz için gazeteyi kaldırdı. "Ama kullandığı resim bir süre önce çekilmiş ve onların isimlerini kullanmamış, sadece Greg'in ismini kullanmış. Jack ve Grace'in kolayca tanınacağını sanmıyorum."

Haklıydı. Fotoğraf dört yıl önce çekilmişti ve çocuklar oldukça farklı görünüyorlardı. Yine de Greg'in adı her yere yazılmıştı. Grace ve Jack'in kaçırılma olayını benden başka birinden öğreneceklerini düşünmekten nefret ediyordum.

"Bence *Nautical Oil Pirates*'ın kulağa hoş gelen bir ismi var. Pittsburgh hokey takımına sponsor olmalılar," dedi Greg dalgın bir şekilde, gazeteyi görebilmek için beni ekrandan uzaklaştırarak.

"Medya bu hikâyeye odaklandığı sürece Quinn, Dan ve Marie nispeten güvündeler." Alex gazeteyi yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Eğer başlarına bir şey gelirse, ABD'nin bir şekilde devreye girmesi gerekecek. Bu petrol korsanları daha az inceleme istiyor, CIA'in etrafta dolaşmasını değil."

Alex'in *dürtme* kelimesini kullanması üzerine Greg de ben de sertleştik. Ne tür bir dürtmeden bahsettiğini merak ettim.

"Alex, başka bir sorun daha var. Diğer tutsakları kurtarmadık, Fiona'ya fırsat vermedim."

Greg'in kolu beni belimden sıktı *ve ben bunu haklı olduğunu ve üzgün olduğumu* belirten sembolik bir sıkma olarak algıladım. *Özrün için teşekkür ederim, şimdi bu işi birlikte çözelim dercesine* arkama yaslandım ve ona doğru eğildim. "Evet, seni suçladığımı söyleyemem. Eğer Sandra beni Nijerya'daki yasadışı bir petrol rafinerisinden kurtarmak için ortaya çıksaydı, muhtemelen ağzını tıkar ve güç."

"Ağzını tıkamak önemli olabilir." Sandra'nın sesi yine görünmeyen bir yerden telefona taşındı. "Çünkü benden bir kulak dolgunluğu alırsın."

Greg'in gülümsemesini saçlarımda hissettim.

Alex sırtıttı ve devam etti, "Son mesajında diğer rehineleri kontrol ettim. Görünüşe göre taşınmışlar ve senin tutulduğun bina terk edilmiş ya da en azından rafineri çalışanları dışında herhangi bir yaşam belirtisi bulamıyorum. Hâlâ nereye götürüldüklerini bulmaya çalışıyorum. Ancak, onları bulmuş olsak bile, başka bir kurtarma girişiminin boşa çıkma ihtimalini göz önünde bulundurmalısınız. Bu sefer onları kaçıramayacaksınız çünkü onları kaçırانlar bunu bekliyor olacak."

"Ya elimizde bir k o z olsaydı?" diye sormadan önce Greg'in koltuğunda kaydığını hissettim.

"Ne tür bir koz?"

"Çok para ve ... başka bir şey."

Alex'in kaşları merakla yukarı doğru kıvrıldı ve ben de dönüp kocama baktım.

"Çok para mı?" diye sordum. "Neden bahsediyorsun?"

Alex'in sesine keyif almaya benzeyen ama tam da öyle olmayan bir pırıltı karıştı. "Kimin ne kadar parası olduğunu tanımla?"

"Tam olarak kimin parası olduğundan emin değilim." Greg dikkatini Alex ve benim aramda paylaştırdı. "Yasadışı rafinerilerden gelen para olduğunu tahmin ediyorum ve genellikle bu para yozlaşmış hükümet gruplarına ve/veya aşırılık yanlısı gruplara gidiyor. Ama daha fazla olmasa da en az bir milyon."

"Yani paralarını alıp fidye olarak onlara geri mi vermek istiyorsunuz? Rehineler karşılığında mı?" Noktaları birleştirdim ve Alex'e döndüm.

Greg başını salladı. "Geçen ay ana hat karakollarında keşif yaparken, terk edilmiş birkaç nöbetçi evinde büyük miktarlarda nakit para buldum, hepsi de ABD banknotlarıydı. Tabii ki dokunmadım ama toplamda en az bir milyon olduğunu tahmin ediyorum."

"Taşıyabilir misin?" Alex sordu. "Değerler ne kadar büyük?"

"Taşıyabiliriz. Yüzlerce yığın halindeler. Ama ben farklı bir Arab

a." Alex kaşlarını çattı ama kabul etti. "Bir şeyler bulmaya çalışacağım. Pekâlâ,

Greg, *başka ne* var?" "Ne?"

"Daha önce 'çok para ve başka bir şey' gibi kozların olduğunu söylemiştin."

Greg'in göğsünün sırtımda genişlediğini ve kollarının etrafımda sıkılaştığını hissettim. "Ah evet. Bu konuda ..."

Greg sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye sonra devam etmeyince tekrar yüzünü ona döndüm. Sanki bir sırrı varmış ve bunu paylaşmaktan korkuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıldığını gördüm.

"Ne yaptın sen?"

"Yapmış olabilirim," diye düşünerek başını iki yana salladı ve sonunda itiraf etti, "Rafineriyi patlatmış olabilirim."

Rafineriyi patlatmak için düzenek kurmuş olabileceği ifadesinin etkisinden kurtulmam tam bir dakika sürdü. Sonunda sesimi bulduğumda, "Baştan başla." dedim.

"Eklenmiş hatlarına aseton ekledim." "Yani?"

"Yani... rafinerinin patlaması kuvvetle muhtemel." "Greg!"

"Biliyorum, biliyorum." Teslim olur gibi iki elini de kaldırdı. "Greg!"

"Üzgün değilim. Bunlar on yıllardır Nijerya halkından çalan, tarım arazilerini, hassas ekosistemleri mahveden ve masum sivilleri terörize eden serserilerdir. İnsanların elinde kullanılabilir su kalmadı. Su yoksa balık da yok, tarım arazisi de yok demektir. Balık ve tarım arazisi yoksa yiyecek de yok demektir." Ellerini indirdi ve kollarını bana doladı. "Evet, küçük bir rafineriydi - rafinerilere göre - ama yasadışı bir operasyon için etkileyici derecede büyüktü. Ve yapımına büyük yatırım yaptıkları çok açıktı. Kapsamlı otomasyon, en son teknoloji."

"Ben etkileyici bir teknoloji görmedim. Burası harap görünüyordu, sanki yıkılıyordu," diye karşı çıktım.

"Binaya giriş şeklinden anlamazdınız. Bizi içeri aldıklarında yeni kontrol odalarından geçtik."

Ona ters ters baktım. Alex'in boğazını temizlediğini duydum. Saniyeler geçti.

Greg de ters ters baktı ama sonunda çıkmazı o bozdu. "Öfkeliydim ve canlarını yaktığımdan emin olmak istedim."

"Ama asetonu nereden buldun?"

"Cipi çaldığım ana hattın yanındaki nöbetçi kulübesinden. Garajda variller dolusu vardı. Aseton, petrol sızıntılarından sonra toprağı temizlemek için kullanılır, özellikle de hekzan-aseton çözücü karışımı. Tahminimce, eklenmiş hattın çevresel kanıtlarını aceleyle ortadan kaldırmak için bu kadar büyük bir miktara sahipti."

"Peki tam olarak ne yaptınız?"

"Varilleri yuvarladım ve hattın içine boşalttım. O sırada rafineriye ulaşmanın yetmiş iki saat süreceğini tahmin ediyordum, uyandıklarında ve benim kaybolduğumu fark ettiklerinde rehineleri hareket ettireceklerine bahse girmiştim. Sen uyurken akışkan mekaniğini hesapladım ve rakam yetmiş sekiz saate yaklaştı."

Alex'in boğuk kahkahası kulaklarımda yankılandı ve bilgisayar ekranına baktığımda onu yana doğru eğilmiş, eliyle ağzını kapatmış, omuzları titrerken buldum.

Tabii ki Alex bunu komik bulacaktı. Tabii ki.

Elbette. Elbette.

Kollarımı kavuşturdum ve kocamı sorgulamaya devam ettim. "Aseton uçucu ve yanıcıdır ama tutuşacağından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Ham petrolü rafine ederken bir damıtma kulesi kullanırsınız. Ham petrol kuleye giderken bir ısıtma fırınından veya bir kazandan geçer ve sıcaklıklar bin Fahrenheit dereceyi aşar. Aseton dokuz yüz derecenin hemen altında kendiliğinden tutuşur."

Ona hayretle baktım. "Yani aseton kazandan geçer geçmez. . . ?"

Gözleri havai fişekleri yeni keşfetmiş küçük bir çocuk gibi heyecanla parladı. "Kaboom."

"Kaboom mu?" Ben de tekrarladım.

Greg elleriyle mantar bulutu hareketi yaptı, sırtışı genişledi. "Büyük kaboom."

"*Büyük patlama* mı? Teknik terim bu mu?" Greg ve ben dikkatimizi tekrar ekrana verdiğimizde Sandra'nın yüzünün pencereyi doldurduğunu gördük. "Bak,

İşte bu yüzden Alex'le oynamana izin vermiyorum Greg. O bir şeyleri mecazi anlamda havaya uçurmayı seviyor, sen ise gerçek anlamda havaya uçurmayı seviyorsun," diye azarladı.

Alex onu nazikçe yolundan iterken hâlâ gülümsüyordu, "Ben de gerçek anlamda bir şeyleri havaya uçurmayı severim."

"Bütün erkekler sever." Sesi sinirli geliyordu.

Konuya geri dönmemiz gerekiyordu. "Ne kadar zamanımız kaldı? Aseton rafineriye ulaşmadan önce?"

"Aşağı yukarı otuz altı saat."

"Otuz altı saat içinde bu insanlara nasıl mesaj ileteceğiz?"

"Bunu bana bırakın," dedi Alex, artık kameraya bakmıyordu. Penceremizi küçültmüş olmalıydı çünkü yazdığını, okuduğunu ve tıkladığını görebiliyordum. "İletişimde kalabilmemiz gerekiyor. Telefon hâlâ sende mi?"

"Evet, ama solar şarj cihazı kayboldu," diye hatırlattım.

"Başka bir araba ayarlayacağım ve sürücü koltuğunun altına uyumlu bir şarj cihazı yerleştireceğim. Bana bir saat ver ve tekrar temasa geçelim. Ama rafineriyle ilgili mesajı göndermek için daha fazla zamana ihtiyacım olacak, bir bomba yerleştirdiğinizi söyleyeceğim, ama belirsiz bırakacağım ve CIA aracılığıyla yönlendireceğim. Umarım bu onların dikkatini nöbetçi evlerinden uzaklaştırır, böylece siz de para zulalarını ele geçirebilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor. Yeni arabayı alıp nöbetçi evlerine gideceğiz ve dikkatleri dağılmışken parayı toplayacağız." Greg'in iri eli belimde yavaş, okşayıcı, dalgın bir daire çiziyordu.

Alex başıyla onayladı. "Sonra parayı rehineler için kullanacağız, Quinn ve arkadaşlarını Nijerya'dan çıkaracağız ve ikinizi AB ya da Karayipler'e giden bir Red Star uçağına nasıl bindireceğimizi bulacağız."

"Ben Karayipler diyorum" derken Greg'in hem üstünkörü başını salladığını hem de popomu çimdiklediğini hissettim.

"Daha fazla zamana ihtiyacın var mı?"

Silahlarımızı kontrol etmeye ve kalan mermileri saymaya ara verip kocamın bakışlarıyla karşılaştım. Alex'in bir sonraki aramasını beklerken eşyalarımızı topluyorduk. Greg tuhaf spor tişörtlerinden birini giymiş bir halde karşımda duruyordu.

elleri kalçalarında. Bakışlarım tişörtün üzerindeki *2014 New York Rangers Stanley Cup Şampiyonu* yazısına takıldı.

"Ne için daha fazla zaman?"

"Daha fazla zamana mı ihtiyacın var? Konuştuğumuz şey hakkında düşünmek için mi?" "Ne şeyi? Ve eminim ki Los Angeles Kings Stanley Kupası 2014'te. Bu tuhaf tişörtler de neyin nesi?"

Greg göğsüne baktı, eli otomatik olarak harflere geldi. "Ah, bilmiyor musun? Afrika, ABD'den arta kalan tüm kıyafetlerin gittiği yerdir. Spor takımları şampiyonluğa oynadığında, talebi karşılamak için iki takım tişört de hemen hazır olacak şekilde basılır. Bir takım kaybettiğinde, var olmayan galibiyetlerinin reklamını yapan tişörtler Afrika'ya gönderilir."

Bu rastgele bilgi kırıntısını bilmiyordum. "Huh ..."

"Bulabildiğim tüm alternatif gerçeklik tişörtlerini bulmayı kendime görev edindim. Bu bana Rangers'ın Kings'i yendiği ve Red Socks'ın Dünya Serisi'ni hiç kazanamadığı farklı bir boyutta yaşıyormuşum gibi hissettiriyor."

"Gezegende 2004 yılında Red Socks için tezahürat yapmayan tek kişi sensin."

"Bu doğru değil. Buna katılmayan yaklaşık bir milyon St. Louis Cardinals taraftarı var. Ama asıl soruma dönersek, beni dondurman konusunda hemfikir miyiz? Artık bensiz karar vermek yok mu? Evet mi?"

Elleri kalçalarında, beklentiyle bana bakarken uzun bir süre kocamı düşündüm. Tüm meseleleri düşünmeyi henüz bitirmemiştim.

"O kadar basit değil."

"Evet, öyle. Sadece bunu yapmayı bırak."

"Yapamam. Emirlerinizle kargaşaya neden olurken olmaz."

"Ben kargaşaya neden olmuyorum. Gittiğim her yerde sadece mutluluk gökkuşaklarına ve ayakkabı kutularına neden oluyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve son sözünün saçmalığını fark etmesini bekledim. Bana boş boş bakmaya devam edince, "Jack'in futbol oynamasını istemiyorsun," dedim.

"Grace de futbol oynarsa, o da futbol oynayabilir. Tartışma bitmiştir."

Elimi havada sallamaya başladım, sonra silahı tuttuğumu hatırladım. Tartışma sırasında silah sallamanın kibar bir konuşmayı teşvik etmenin en iyi yolu olmadığına karar vererek elimi indirdim.

"Gördün mü? İşte demek istediğim bu. Jack neden sadece futbol oynayamıyor? Hiçbir anlam ifade etmeyen ve gerçek hayatta uygulanamayacak kararlar veriyorsun."

"Çok mantıklılar."

Bu ifadeyi görmezden geldim, çünkü ... çünkü. Çünkü açıkça yanılttı ve görmezden gelinmeyi hak ediyordu.

"Bunu yaşamak zorunda değilsin Greg. Haftalarca, şanslıysak bir aylığına eve geliyorsun. Her gün orada değilsin, Jack'in odasında antrenman yapmasını, apartmanın her yerinde top sektirmesini, her gittiğimiz parka onu da götürmesini izlemiyorsun. Televizyonda futbol izliyor, YouTube'da maçları tekrar izliyor. Oynamak istiyor ve siz haksızlık ediyorsunuz."

"Dediğim gibi, oynayabilir. Eğer Grace de oynarsa." "Neden?"

"Çünkü toplumun küçük kızlara dayattığı sınırların ötesine geçmeye ihtiyacı var. Kültürümüz kadınlara pembe giymeleri gerektiğini, öz değerlerini dış görünüşlerine dayandırmalarını ve kurtarılmaya ihtiyaçları olduğunu söylüyor ve bu saçmalık. Buna karşı çıkmalıyız-"

"Ataerkil baskının modern mekanizması, evet. Evet, biliyorum. Ama o daha beş yaşında Greg. Ve Jack de sekiz. Beş ve sekiz yaşında olmalarına izin veremez miyiz? Onlara normal bir çocukluk yaşatamaz mıyız? Neden her şey bir açıklama olmak zorunda?"

"İtiraz ettiğin şey futbol mu?" Greg'in bakışları dikkatle ve şüpheyile büyüdü. "Yoksa başka bir şey mi?"

"Futbola itirazım yok, eğer oynamak isteseydi ben de destek olurdum. Ama istemiyor ve ben de onu zorlamak ya da bunun bir yan ürünü olarak Jack'i cezalandırmak istemiyorum."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim bu değildi. Bunu kendinle ilgili yapmadığına emin misin?"

Ona kaşlarını çatarak baktım ve açıklamasını bekledim. Açıklamadı. Beni incelemeye devam etti.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Çocukluğun normal değildi."

"Ne olmuş yani?" Omuz silktim, bu konuşmanın gidişatından anlaşılmaz bir şekilde rahatsız olduğumu hissettim. "Seninki de öyle."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ve bu aynı şey değil. Ben lüks bir yatılı okulda büyüdüm, bu da nüfusun bir alt kümesi için normal. Ama sen günde altı ila sekiz saat jimnastik yaparak büyüdün. Bu dünyada belki iki yüz kişi için normaldir. Tüm hesaplara göre, jimnastikteki üstün yeteneğiniz nadir görülen bir hastalık olarak adlandırılabilir. Grace Grace ve Jack 'e normal bir çocukluk yaşatma isteğinizin sizinle ilgili olmadığından emin misiniz?"

Kaçırdıklarınızı telafî etmek için mi? Kaybettiklerini mi? Onların yararına olandan ziyade?"

I düzleştirildi benim Geri, Kaldırma benim Çene,tesviye onu ile kıskırtıcı bir bakış. Ölçülü bir soğukkanlılıkla, "Hayır, değilim." diye cevap verdim.

O görünüyordu için olmak müzakere benim kelimeler-ve ben-olarak Bir mayın tarlasında gezinmeye çalışıyormuş gibi.

"Şimdi, sevgilim-"

"Bana sevgilim deme."

"Neden demeyeyim?"

Sesimi monoton tuttum. "Çünkü bu manipülatif. Bunu sadece istediğini elde etmeye çalıştığında yapıyorsun. Ve ben senin tarafından manipüle edilmekten bıktım."

Kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu ama sesi hırçınlaşarak meydan okudu: "Sinirine mi dokundum?"

"Evet, tabii ki sinirlendirdin ama bunu yapmaya çalışıyordun. Beni çocuklarımızı onların iyiliğini düşünmeden yetiştirmekle suçladın. Kinci ve kaba davranıyorsun ve ben bu tür bir muameleyi hak etmiyorum."

"Fe-"

"Ben senin karınım. Seni seviyorum. Çocuklarımızı seviyorum. Elimden geleni yapıyorum. Mükemmel değilim. Bu kimin haklı kimin haksız olduğuna dair bir tartışma değil. Katılıyorum, birlikte bir uzlaşmaya varmamız gerekiyor. Ama sen zorbalık yapıyorsun ve buna bir son vermelisin."

Greg ağzını kapattı ve çenesindeki kaslar titredi. Birbirimizi izledik, sığınak boyunca birbirimize ihtiyatlı bakışlar fırlattık. Sessizlik uzadıkça, içimdeki özür dileme dürtüsüyle daha fazla mücadele etmek zorunda kaldım.

Ama sonra dizüstü bilgisayar çaldı ve suskunluğumuzu böldü. Greg bana son bir kez sertçe baktı - mevcut konuyla işimizin henüz bitmediğini gösteren bir bakış- ve masaya doğru ilerledi. Hâlâ elimde olduğunu fark etmediğim silahı yere bıraktım ve Alex'in çağrısını kabul ederken onun yanına geçtim.

"Tamam, işte elimizdekiler." Alex video bağlanır bağlanmaz konuşmaya başladı. "Beş saat içinde dört çeker bir kamyon sizi bekliyor olacak. Enugu'nun dış mahallelerine gitmeniz gerekiyor. Konuştuğumuz gibi sürücü koltuğunun altında uyumlu bir şarj cihazı olacaktır. Şarj cihazını emniyete aldıktan sonra

para, yarından sonraki gün gece yarısına kadar havaalanına git. Kamyonun ve havaalanının adresini şimdi sana mesaj atıyorum."

"Rehineler serbest bırakılmadan önce ülkeden ayrılıyor muyuz?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmaya başladım ama Greg elime uzandı. Bana bakmadan parmaklarımızı birleştirdi, sonra parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve dalgın bir şekilde tenime yumuşak öpücükler kondurdu.

O anda aklıma geldi: Evlilik, duygusal çoklu görevde en üst düzey bir spordur. Asla *sadece* Greg'e kızgın değilim. Hem kızgınım hem de delicesine aşığım; hem kızgınım hem de onun iyiliği için endişeleniyorum; beni aynı anda hem sinirlendiriyor hem de sevindiriyor. Tartışıyorduk ama yine de bir takımdık.

"Evet. Para güvence altına alındıktan sonra kalman için bir neden yok. Müzakereler senin ülkede olmana gerek kalmadan gerçekleşebilir. Rehineleri elçiliklerine bıraktıklarında, onlara paranın nerede olduğunu söyleyeceğiz," diye açıkladı Alex. "Ama bubi tuzağı kurmak için sana ihtiyacım olacak."

Greg önce bana, sonra Alex'e baktı. "Para mı? Paraya bubi tuzağı kurmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Ne olur ne olmaz diye." Greg başıyla onayladı. "Tamam. Kulağa eğlenceli geliyor."

Gözlerimi devirdim ama gülümsedim. Milyonlarca doları patlayıcılarla bubi tuzağına düşürmenin Greg'in eğlence anlayışı olması bir yanımın hoşuna gitmişti. Belki bir gün çocuklarımıza milyon dolarlara nasıl bubi tuzağı kurulacağını öğretirdi, çünkü bunu evde öğrenmezlerse sokaklarda öğrenirlerdi.

"Ayrıca, posta taşıyıcı uçağı sizi Mısır'a götürecektir. Oradan bavullarınız açılacak ve bir FedEx uçağıyla Cayman Adaları'na gideceksiniz." Alex sağ tarafındaki ekrandan bir şeyler okudu.

"Mısır mı?" Kaşlarımı çattım.

Alex web kamerasına baktı. "Evet. Mısır'ın nesi var?" "Hiçbir şey..."

"Ne?" Greg itti.

"Şey, son protestoları, ortam tehlikeli görünüyor. Polis hem erkeklere hem de kadınlara tecavüz etmiyor muydu?"

Greg düşünceli görünerek bir kaşını kaldırdı ve başını salladı. "Sanırım öyle. Ama dürüst olmak gerekirse, tecavüzün bu kadar cinsiyetçi olmaktan çıkmasının zamanı gelmişti."

"Greg!"

"Ne?"

"Tecavüzün komik bir yanı yok."

"Katılıyorum. Cinsiyetçi tecavüzün de komik bir yanı yok."

İfadesinin ironik doğasını takdir etsem de, çizgiyi bir yere çekmek zorundaydım. Çifte standardı vurgulamakta etkili olsalar bile tecavüzle ilgili şaka yapmak yasaktı. "Çok kötüsün, yapamam, kendinden utanmalısın."

"*Şaşkınlık* ifade ediyor. Ve öyleyim."

"Haklı Fiona," diye araya girdi Alex, sandalyesinde arkasına yaslanırken parmaklarını dikleştirerek. "Erkeklerin de tecavüze uğramasının zamanı gelmişti. Neden tüm tecavüz yükünü kadınlar taşıyın ki?"

Kocamın ve Alex'in ciddi yüz ifadeleri arasında soran gözlerle baktım ve "Peki ya hiç kimse tecavüze uğramasa? Buna ne dersiniz? Şuna ne dersiniz: Artık tecavüz yok, nokta."

"Önerge kabul edildi, artık tecavüz yok," diye duyurdu Greg. "İrlandalı bebekleri yemek de yok."

Jonathan Swift'in meşhur hicvi *A Modest Proposal*'a yaptığı göndermeyi kaçırmamak için gözlerimi ona diktim. Gözlerini kısarak yüz ifademi yansıttı ve dudaklarında ince bir gülümseme belirdi.

Baş belası.

Alex başını salladı ve sanki bir yargıçmış gibi yumruğunu masasına bir kez vurdu. "Mükemmel, hepimiz hemfikiriz, tecavüz yok. Mısır'la aramız iyi mi?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Sevgili kocacığım,
I "Evet, seninle evleneceğim" dediğimde seni şu an sevdiğim gibi sevdiğimi
sanmıyorum. O zamanlar aşkın ne olduğunu, ne olması gerektiğini bildiğimi
sanıyordum. Ama her gün bana bunun çok daha fazlası olduğunu
gösteriyorsun.*

*-Helena
Letter
Ontario, Kanada
10 yıldır evli*

**~Günümüz~
*Fiona***

"

ÖLÜYORUM, GREG. Cip yola çıktı."

"Şşşt." İşaret parmağını dudaklarıma bastırdı ve sert bir fısıltıyla, "Seni duyacak," dedi.

Onun aptallığını (çoğunlukla) görmezden geldim, ama ona hafifçe gülümsedim. "Onu diriltmenin bir yolu yok. Jeep'in yeni bir radyatöre ihtiyacı var ve belli ki elimizde parça yok. Tek yapabileceğimiz soğumasını beklemek, su eklemeye devam etmek ve bir saat içinde çalışıp çalışmayacağına bakmak."

Bagajda bulduğum bir bezle ellerimdeki yağı temizledim ve alnımdaki teri silmek için bileğimi kullandım. Alex'in ayarladığı yeni araçtan on mil kadar uzaktaydık ve hâlâ Nijerya'nın en kalabalık şehrinin dış mahallelerindeydik. Bütün gün araba kullanmıştık - çoğunlukla sessizlik içinde - ve güneş batıyordu; Enugu ufukta, turuncu, mor ve ateşli kırmızı çizgiler gökyüzünü boyuyordu.

İkimiz de Grace'in futbol oynamak istememesi, benim çocukluğumdaki normallik eksikliğini telafi etme iddiam ya da Greg'in zorbalık eğilimleri konusunu yeniden açmamıştık. Çoğunlukla kendi düşüncelerimize dalmıştık. Eğer onun düşünceleri de benimkiler gibiyse -ki öyle olduğundan şüpheleniyordum- önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca manevra yapmaya, Chicago'ya sağ salim dönmeye ve bu süreçte rehineleri kurtarmaya odaklanmıştı.

"Zamanı geldiğinde," dedi Greg kaputu okşayarak ve kederli bir şekilde içini çekti, "arabaya veda etmem için bana biraz zaman verir misin?"

"Şimdi biraz mahremiyete ihtiyacın var mı? Sürücü tarafındaki kapıdan içeri girin, ben de üzerini bir muşambayla örtüp ikinize bir dakika vereyim?"

"Hayır. Şimdi olmaz," diye cevap verdi ciddiyetle. "Onu bir uçuşuma süreceğim, bakmadığı bir anda vuracağım, sonra da bir göle iteceğim."

Hafif gülümsemem tam bir gülümsemeye dönüştü. Greg beni gülümsetebildiği için kendinden memnunmuş gibi biraz daha dikleşti, gözleri ağzımda geziniyordu. "İyi plan. Ama burada kalıp beklemek istiyor muyuz?"

Gözlerimi arkasındaki yola baktı. "Yoksa eşyalarımızı alıp kaçalım mı?" "Gerçek anlamda bir kaçış mı? Son on iki mili koşmayı mı kastediyorsun?"

"On iki mi? Ben on mile yakın olduğunu sanıyordum." Hangi hareket tarzının en iyisi olacağı konusunda kararsızdım.

Greg boynunu kaşıdı ve ufku inceledi. "Bütün yolu koşarsak yürüyerek iki buçuk saat kadar sürer ama cipi çalıştırabilirsek hem zamandan hem de enerjiden tasarruf ederiz."

"Ama cipi çalıştıramazsak, bir saatimizi boşa harcamış oluruz." "Doğru."

Greg başını iki yana salladı, gözleri omzuma. "Ama bence riske girmeliyiz. Yol kenarında birlikte koşan iki Oyibo günün hangi saati olursa olsun dikkat çekecektir. Ne olursa olsun akşama kadar beklemeliyiz."

Mantığı gayet mantıklıydı.

"İyi ama cipin yanında kalamayız. En azından onu yolun dışına itmeli ve diğer tarafa geçip bir saatliğine otların arasında saklanmalıyız."

Greg çoktan hareket etmiş, acil durum frenini bırakmış ve beni sürücü tarafına doğru yönlendirmişti. "Anlaştık. Sen direksiyona geç, ben iteceğim."

Cipi uzun otların arasına sokmak için manevra yapmayı bitirdikten sonra eşyalarımızı aldık ve gizlenmeye dikkat ederek karşı tarafa doğru koşmaya başladık.

"Yoldan çeyrek mil uzakta kaldığımız sürece yılanlara karşı güvende oluruz." Greg yere çömelip sırt çantasını çıkarmadan önce ayaklarını yere vurdu.

"Bildiğim iyi oldu," dedim. Ama aklımdan geçen daha çok şeydi: *Yılan filetosu şu anda kulağa gerçekten çok hoş geliyor.*

Midem guruldadı. Yüksek sesle.

Yanına oturduğumda Greg tek kaşını kaldırdı. "Aç mısın?"

"Aslında ... evet." Bunun farkına varmak şaşırtıcıydı. Son iki buçuk aydır, Noel'in hemen sonrasında beri hiç aç olmamıştım. Ve başım da ağrımıyordu.

"Çantamda İlk Saldırı erzağı var."

Yüzümü buruşturdum, çünkü canım yılan ya da ona benzer bir şey çekiyordu. *Belki de karides. Karides ve tereyağı. Nefis.*

Ama sonunda, "Tabii. Ver bakalım." dedim.

Greg bana dikdörtgen şeklindeki erzağı uzattı. Mühürlü plastiği açtım ve yanında bağdaş kurup otururken dalgın dalgın içindekileri kemirdim. Enugu'ya giderken geçmeyi tercih ettiğimiz yol çoğunlukla asfaltsızdı, muhtemelen bu yüzden radyatörde bir delik açmıştık. Ama bu aynı zamanda çok daha az seyahat edildiği anlamına da geliyordu. Uzaktan gelen herhangi bir ses ya da yalnız bir arabanın belirtisi arasında birkaç dakika geçiyordu.

Gün batımı böceklerinin sonatı, yükselen yıldızlarla bezenmiş kararan gökyüzü ve uzun sapları hışırdatan rüzgâr tek yol arkadaşlarımızdı.

Etrafım huzur ve sakinlikle çevriliyken, kendimi derin düşünceler içinde buldum ve konuyu düşünmek için çok fazla zaman harcamadan, aniden bunları dile getirdim. "İnsanlar neden evlenir, Greg?"

Greg'in dikkati tayın paketinden kalkıp bana yöneldi, hem beni hem de sorumu inceledi, yakışıklı yüzünde şaşkın bir ilgi vardı.

Açıklık getirmeye çalıştım. "Bir keresinde yüklerin paylaşılabilmesi için ortaklık yapmanın mantıklı olduğunu söylemiştin. Ama benim sorduğum bu değil, çünkü insanların evlenme nedeninin paylaşılan yükler olduğunu düşünmüyorum. Paylaşılan yükler bir yan üründür, sebep değil."

Greg, Triscuit'e benzeyen bir kare yiyecekten bir şeyler atıştırdı. "Daha açık olmanız gerekecek. Neden evlenelim derken neden resmiyete dökelim mi demek istiyorsun? Yoksa neden evlenelim derken neden tek eşli olalım ve hayatımızın geri kalanını tek bir kişiyle geçirmeye söz verelim mi demek istiyorsun?"

"İkincisi. Kendi içimdeki arzuyu bile anlamıyorum." Ellerimin üzerine yaslandım ve kucağımdaki erzakları bırakarak gökyüzünü inceledim. "Biliyorum, büyürken benden beklenen buydu. Kültürel olarak, çoğunlukla kızlara hayat haritalarının eş bulmak, evlenmek ve çocuk sahibi olmaktan ibaret olduğu söylenir."

"Erkekler de öyle, biliyorsun. En azından bizim neslimiz. Büyümenin bir parçasının evlenmek olduğu anlaşıldı."

"Kesinlikle. Aynen öyle." Dikkatimi tekrar kocama çevirdim. "Bu *neden* büyümenin bir parçası? Neden bunu bu kadar çok istiyoruz? Neden ebeveynler çocukları için bunu istiyor?"

"Toplumsal baskılar, bir cinsiyetin ya da diğerinin baskı altında tutulması, düzeni korumaya yönelik ataerkil bir yapı, vb. gibi tüm birinci dünya uzmanlarına özgü iddialı cevapları bir kenara bırakırsanız ve partner olma arzusunun gerçek bir şey olduğunu varsayarsanız, bence ..." Sözünü yarıda kesti, gözlerini ayırmadan uzaktaki bir şeye bakıyordu.

Düşüncelerini toparlaması için ona zaman tanıyarak devam etmesini bekledim ve kendimi anın ve onun profilinin tadını çıkarırken buldum. Hâlâ tıraş olmamıştı ve biraz vahşi görünüyordu, saçları gözlerine dökülüyordu. Gün boyunca, tıpkı ilk evlendiğimizde yaptığı gibi saçlarını tekrar tekrar alına doğru itmişti ve bu basit hareket bana nostaljik bir his yaşıtmıştı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi ve ipeksi saç tellerini parmaklarımın etrafında döndürmeyi arzuluyordum. Ama yapmadım. Henüz yapmamıştım. Aramızdaki şeyler doğru değildi. Evet, sevişmiştik, birbirimizin bedenlerini kullanmıştık. Ama midemde hâlâ bir hoşnutsuzluk yumağı taşıırken onun saçlarıyla oynamak samimiyezsiz hissettiriyordu.

"Bence," diye devam etti sonunda, sesi yumuşak ve düşünceli, "temelde iki tür insan vardır: seilmeye ihtiyaç duyanlar ve sevmeye ihtiyaç duyanlar. Şimdi, bu arzuların birbirini dışladığını söylemiyorum, tam tersi. Çoğu insanın bu ikisinin bir karışımı olduğuna, bir arzunun diğerine ağır bastığına inanıyorum."

"Bazı insanlar beslenmeye ihtiyaç duyar, bazıları ise beslenmek için can atar."

"Kesinlikle. Ve evlilik, ayrıcalık, tek eşlilik -doğru yapıldığında- her iki ihtiyacı da başka hiçbir şeyin yaklaşamayacağı şekilde besler."

Dikkatimi tekrar gökyüzüne çevirdim ve kocamın bilgeliğinde doğruluk payı bularak sözlerine daldım. İnsanlığın her bir bireyinin özel kar tanesi ihtiyaçlarını hesaba katmadan, karmaşık bir meselenin aşırı basitleştirilmesi olabiliirdi, ama bende yankı uyandırdı.

Çocuklarımız ve endişe evrenimizle ilgili olmayan her türlü konuşma ve tartışma lüks sayılırdı. Greg'le en son ne zaman çocuklar, ev, para, arkadaşlarımız ya da evliliğimiz dışında bir şey konuştuğumuzu hatırlayamıyordum.

Tam ona hangimizin besleyici olduğunu ve hangimizin beslenmeye ihtiyacı olduğunu soracaktım ki, "Benimle neden evlendin Fiona?" diye sorarak beni şaşırttı.

Cevabım üzerinde çok fazla düşünmedim. "Çünkü seni sevdim. Ve sen ortaya çıktığın ve dünyanın sonu geldiği için gecikmeden evlenmemizi istediğin için."

Gözlerimi yüzünde gezdirdim ve onun bu anıya ya da belki de gençlik dürtülerine gülümsediğini gördüm. "Çılgına dönmüştüm, kabul ediyorum. Karım olarak sensiz bir gün daha geçirmek istemiyordum."

"O zaman öyle demiştin." Hafifçe güldüm, ne kadar gayretli, ne kadar tutkulu olduğunu hatırladım. Çok gençtik.

Çok gençtik.

"Benimle bu yüzden mi evlendin?" Bir kez başımı salladım.

Greg boğazını temizledikten sonra sordu: "Ama hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğin için değil?"

Bu soru ve sesi bana hem savunmasız hem de suçlayıcı geldi. Kaşlarımı çatarak, ağzının sert ve mutsuz duruşuna bakarak öne doğru eğildim ve elimi kalçasına koydum.

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Tanrım hayır. Dürüstlük proletarya içindir. Bana yalan söyle, tabii ki." O anı mizahla geçiştirmeye çalışıyordu ama ses tonuna ve yüz hatlarına umutsuzluk sinmişti.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istedim," dedim, önce cevabımın tamamının bu olacağını düşündüm, ama sonra -önceden düşünmeden- konuşmaya devam ettim. "Gerçekte olan bu değildi, değil mi? 'Hayatımın geri kalanı'nın gerçekten hayatımın geri kalanı anlamına gelmediğini nereden bilebilirdim? Evlilik bizim için bazen demek. Bazen, hayatımızın geri kalanı boyunca, seninle birlikte olacağım."

Mavi-siyah gökyüzünün ve parıldayan yıldızların örtüsü altında mümkün olduğunca birbirimizi izledik. Bakışlarımız değiştikçe kendimi daha da sefil hissediyordum.

Çünkü artık *bazen* yeterli olmadığına dair kuşku bir gerçeğe dönüşmüştü.

Bazen yeterli değildi.

Birkaç yıldır yeterli olmuyordu.

Greg sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Aynı şehirde olmamamız birbirimizle olmadığımız anlamına gelmez," dedi.

"Aslında biraz öyle. Coğrafyanın bir insanla *birlikte* olmakla çok ilgisi var."

"Ama her şey değil."

"Ama çok şeydir. Geriye dönüp baktığımda, yalnız olduğum çok şey görüyorum. Sensiz çok şey görüyorum. Dört değil, üç kişilik akşam yemekleri görüyorum."

Yüzünü buruşturdu, erzakından kalanları topladı. "Beni suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, seni özlediğimi belirtmeye çalışıyorum. Orada olmak, ruhen orada olmaktan yüzde yüz daha anlamlıdır. Grace'in ilk sözcüklerinde ve Jack'in anaokulundaki ilk gününde ruhen oradaydın. Ama geriye dönüp baktıklarında, sizin yokluğunuzu, somut varlığınızı hatırlayacaklar. Onları düşünüyor olabilirsin ama fotoğraflarda yoksun."

"Ne yapmamı istiyorsun, Fe? İşimi bırakmamı mı?"

Elimi bacağından çektim ve robot gibi tekrarlardım: "Senin mutlu olman beni mutlu ediyor. İşin seni mutlu ediyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Evet, işini seviyorsun. Dünyada yarattığın farkı seviyorsun. Sondajı daha güvenli ve daha verimli hale getirmeyi ve bunun çevre üzerindeki etkisini seviyorsun. Anlamlı bir şey yapmayı seviyorsun. Ve bu işte iyisin."

"O zaman ne olacak? Çözüm nedir?"

"Neyse o," yerine "*Yeterli olmak zorunda*," dedim.

"Şu 'Neyse o' cümlesinden nefret ettiğimi biliyorsun. Her yerdeki tembel, sahte iyilikseverlerin sloganı."

"Evet. Nefret ettiğini biliyorum. Ama söyleyecek başka ne var ki?" "Bu benim için kabul edilebilir değil."

"Ne? Kabul edilemez olan ne? Aynı anda iki yerde birden olamazsın."

"Hayır. 'Bu benim için kabul edilebilir değil' diyebilirsiniz. Sen Mutsuzluğun ağırlığı altında görünmez oluyorsun ve yine de sanki bunu değiştirecek gücün yokmuş gibi 'Neyse o' diyorsun."

Yüzümü ondan uzaklaştırarak karanlığa, aysız gecenin örtülü gölgesine şükrettim. Sözlerini düşündüm: *Mutsuzluğun ağırlığı altında görünmez oluyorsun*.

Olan şey bu muydu? Görünmez mi oluyordum?

İçimde devam eden mücadeleyi özellikle paylaşmak istemiyordum. Öfkeli ses geri dönmüş, bana iki ayın yeterli olmadığını tekrar hatırlatıyordu. İki ay daha iyi olabilirdi ama daha iyi olması yeterli olması anlamına gelmiyordu. Ve yeterli olan da kesinlikle istediğim ya da ihtiyacım olan şey değildi.

Greg, "Sen lanet olası bir ninja süper kadınsın ve ben de senin hayranlarından sadece biriyim," diye homurdanarak dikkatimi tekrar ona çekti.

"Pardon?"

"Dedim ki-" diye başladı ama sonra durdu, doğruldu ve yola doğru döndü.

Görüş alanını takip ettim ve içimden küfrettim.

Yolun karşı tarafında iki araba durmuştu; hem arabaların içinde hem de dışında bağırان adamlar vardı. Farlarını açık bırakmışlar, gizlenmiş otların arasında parlatıyorlardı.

Cip fark edilmişti.

"Nasıl gördüler? Burası zifiri karanlık." Sinirlendiği her halinden belliydi.

"Kaçmamız gerekecek," dedim gereksiz yere, her şeyden çok onu harekete geçirmek için.

"Tamam. Tamam. Tamam. Hadi gidelim." Başını salladı ve hâlâ hayatta ve iyi olduğuma dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi elime uzandı.

Ona sıkıca tutundum, tutuşunun gücü için minnettar oldum, fiziksel bağa en az onun kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Yorucu olmasının dışında, sonraki beş saat olaysız geçti.

Söz verdiğimiz aracı bulduk. Şarj aleti sürücü koltuğunun altındaydı. Enugu'nun dış mahallelerinden sorunsuz bir şekilde ayrılabilirdik, ana şehri bypass rotasını kullanarak atlattık ve telefon şarj olur olmaz Alex'e mesaj attık.

Güneye doğru iki saatlik bir yolculuktan sonra Greg, güpegündüz görsem kaçıracağım çakıllı bir sapağa girdi.

"Nöbetçi evlerine giden yol bu mu?"

Bir kez başını salladı. "Evet. Boru hattı boyunca uzanan bu yolun dışında dört tane var, geri çekilmişler ve manzara tarafından gizlenmişler."

"Onları boru hattını takip ederek mi buldun?"

"Ocak ayında göreve başladığımda, evleri inceleme niyetimi Nautical Oil'e bildirmediğim, bu yüzden kimse etrafı kurcaladığımı bilmiyor."

"Gerçekten mi? Etrafı mı kurcalıyordun?" Ona sahte bir şüpheli bakış attım.

"Gerçekten kurcalıyordum." Bana bir sırıtış fırlattı. "Seksi dürtme değil."

Kıkırdadım. "Yani sen, ne? Evlerde etrafa saçılmış paraları mı buldun?"

"Pek sayılmaz. Ürün boru hattının uzunluğunu gezmek, güvenliği nasıl artırabileceğimizi ve/veya hırsızlığı nasıl caydırabileceğimizi belirlemek istedim. Nöbetçi evlerinin çoğu dolu ama nöbetçiler işlerini yapmıyor. Şu anda gittiğimiz ev boştu. Geri dönmeye önce geceyi orada geçirmeye karar verdim ve parayı boş garajda bir köşeye yığılmış halde buldum."

"Ne kadar tuhaf."

"Evet, belki de değildir. Eğer para yasadışı petrol rafinasyonundan geliyorsa

-ki öyle olduğunu varsayıyorum- o zaman bulduğum para muhtemelen aklanmıştır. Bu karmaşadan sorumlu hükümetin yozlaşmış üyelerinin, parayı yatırmadan veya rüşvet için kullanmadan önce bir yerde saklamaları gerekiyor. Bu nöbetçi evleri yolun dışında ve hırsızlar nöbetçilerin çoğunu kontrol ettiğine göre, parayı saklamak için daha iyi bir yer var mı?" Motoru durdurmadan önce bizi asfaltsız yoldan çıkarıp kısa bir yol boyunca çalılıkların arasına götürdü.

"Sence hâlâ orada mıdır?" "Bunu öğrenmenin tek yolu var."

Etrafımıza kaşlarını çatarak baktım, ne evden ne de boru hattından bir iz görebildim. "Burada mıyız?"

"Hayır. Ana ürün hattından yarım mil, nöbetçi evinden de bir mil uzaktayız. Ama park etmek istediğim en yakın yer burası. Dolu olup olmadığına karar verdikten sonra sizin için geri koşabilirim."

Yüz ifademle sözlerimle uyum içinde olduğundan eminim, "Neden bahsediyorsun? Benim için geri mi koşacaksın? Burada kalmayacağım."

Greg homurdanarak iç geçirdi. "Tamam. Ama yaklaşmadan önce evi incelememe izin ver."

"Sanki konuşuyorsun ama ağzından çıkan her şey saçmalık. Eğer birimizin evi kapsamı gerekiyorsa bu ben olmalıyım."

Dişlerini sıktı ve karanlıkta bile ağzının etrafındaki mutsuz çizgileri görebiliyordum. "Fe, mesele kimin daha yetenekli olduğu değil, mesele sana zarar gelirse aklımı nasıl kaçıracağım. Bu yüzden, akıl sağlığım adına, lütfen bana bu iyiliği yapar mısın?"

"Yaralanırsan akıl sağlığımı kaybedeceğimi düşünmüyor musun? Seni fedailer tarafından korunan yasadışı bir petrol rafinerisinden kurtarmak için kendini bir nakliye sandığına çivileyen kim sanıyorsun? Aklı başında bir insan mı?"

Gözlerini kapattı ve başı geriye, koltuk başlığına doğru düştü. "Lütfen, sevgilim-" Sesli bir şekilde nefes verdi. "Lütfen."

Aynı fikirde değildim. Aynı fikirde değildim. Bunun yerine kapımı açıp teçhizat kemerimi ve kılıfımı aldım. Greg de kamyonetten çıktı ve bana kaçamak bakışlar atarak silahını kuşandı. Kilitlenip silahlarımızı kuşandıktan sonra yolu o açtı ve sessizce koşmaya başladık.

Aslında ben sessizlik içinde koşuyordum, ayaklarım ve hareketlerim ses çıkarmıyordu. Greg eskiden denizci olan iri bir adam gibi koşuyordu.

Crunch.

Crash.

Smash.

Şak.

Çat.

Amatör.

Ayrıca hala orada olduğumdan emin olmak için sık sık omzunun üzerinden bakıyordu.

On beş dakikadan biraz fazla bir süre sonra karanlık bir evin önünde duruyorduk. Eğildiğim yerden Greg'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, pencereleri tarıyordu. Veranda aydınlıktı ama başka bir ışık kaynağı görünmüyordu.

Kocam kulağıma fısıldayarak, "Dışarıyı bir kolağan etsen, sokakta ya da garajın yakınında park etmiş araba var mı diye baksan nasıl olur?" dedi.

Ne yaptığını biliyordum. Eve önce kendisi girebilmek için beni yolundan çekmeye çalışıyordu. Beni çıldırtıyordu.

Ona ters ters baktım. "Eğer burada kalacağına söz verirsen, evin etrafını tarayacağım."

"Tamam. Söz veriyorum." Bir kez başını salladı, hızlı bir öpücük için beni öne doğru çekti ve sonra beni uzaklaştırdı. "Komando modundayken çok seksi oluyorsun. Bence eve döndüğümüzde bu görünümü yeniden canlandırmalıyız, belki de taytı deriyle değiştirmeliyiz."

"Bu tayt değil, Kevlar karışımı."

Sesi gür bir fısıltıya dönüştü. "Şu anda çok tahrik oldum."

Duruma rağmen bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. "Yatak odası kostümelerini sonra konuşabilir miyiz?"

"Olur. Sadece ortaya atıyorum." Eli kalçamın üstündeydi ve parmaklarını kalçamdan dizime kadar takip etti. "Tamam, sen git süpürme işini yap. Ben burada kalacağım."

Tereddüt ettim. Çok çabuk kabul etmişti. Ve seksi zamanlardan bahsederek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Nihayetinde, oyalanmak için bir nedenim olmadığından, sıvıştım ve evin etrafında bir tur attım.

Sokakta ve garaj yolunda park etmiş araba bulamadım. Ancak garaj kapısı indirilmişti. Evde de herhangi bir hareket tespit etmedim ve dış cephede herhangi bir kamera yoktu. Yirmi dakika sonra Greg'i bıraktığım yere döndüğümde onu gitmiş buldum.

Tabii ya. Tabii ki gitmişti. Muhtemelen çoktan eve girmişti. Çenemi sıktım ve gözlerimi devirdim. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu. Peşinden gidemezdim, çünkü beni bir düşman sanabilirdi. Beklemekten başka çarem yoktu.

Ben de bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim.

Ve beklerken kendimi kızgınlık içinde kaynarken hissettim, onu boğazını sıkıp beni küçümsemeyi bırakmasını talep etmeyi hayal ettim. Ayrıca çoraplarını çamaşır kutusuna koymasını da talep edecektim. *Neden onları her yerde bırakmak zorundaydı? Neden?*

Sonunda ön kapıdan çıktı ve koşarak benim bulunduğum yere geldi. Topuklarımın üzerine oturup yaklaşmasını izledim, verdiği sözleri tutmama ve dairemizi kirli çamaşırlarla donatma eğilimi yüzünden ona bağırma isteğimi bastırdım.

Neden tutulmayan sözleri kirli çamaşırlarla bir tutuyordum ki?

"Söz vermiştin," diye suçladım sert bir fısıltıyla, yanıma çömelir çömelmez.

"Yalan söyledim," dedi dalgınca, ben onu daha fazla azarlayamadan aceleyle ekledi, "evde kimse yok ama-"

Hareket etmemi beklemiyordu, bu nedenle onu yere çivilediğimde direnci çok azdı, pozisyonu kolayca kaçabileceği şekildeydi. Gözünü korkutmak istemiyordum; beni dinlemesini istiyordum.

"Sevgilim?" diye sordu, iri gözleri benimkiler arasında geziniyordu.

Hırladım, "Bana yalan söylemeyi bırak. Katkılarımı küçümsemeyi bırak. Bana fikirlerim saçmaymış gibi davranmayı bırakın."

"Fe-"

"Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun."

Bakışları ağzıma düştü ve gülümsememeye çalışır gibi seğirdi, adımı söylerken sesi yalvarır gibiydi. "Fe-"

"Gülmen sadece seni ellerini kavuşturarak arkadan çıplak boğmaya zorlamama neden olur. Eğer bu olursa, şah damarına baskı uygulayım."

"Özür dilerim, özür dilerim. Gülmeyeceğim, söz veriyorum." Gözleri hülyalı bir hal aldı. "Sadece-"

"Sadece ne?"

"Sadece, belalı biri gibi davrandığında endişe verici derecede güzel oluyorsun. Ve üzerimdeyken konsantre olmak çok zor."

İç uyuğumda artan bir baskı hissettim ve gözlerimi devirerek ofladım. "Beni ciddiye alman için ne yapmam gerekiyor?"

"Seni ciddiye alıyorum. Söz veriyorum."

"Tıpkı ben dönene kadar eve girmeyeceğine söz verdiğin gibi mi?" "Hayır, o sözde ciddi değildim ama bunda ciddiyim."

Dilimi ısırıldım ve gözlerimi kapatıp başımı salladım. Ve güldüm çünkü sinirlenmişim. "Çok kızgıyım."

"Kızma." "Bana patronluk taslama."

"Yemin ederim yapmıyorum." Parmaklarının saçlarıma dolandığını hissettim. Gözlerimi açtığımda onun samimi ve ciddi olduğunu gördüm. "Ben değilim. Burada kalmana ihtiyacım vardı."

-Daha yetenekli olduğum için değil, evi, nereye bakacağımı bildiğim için ve bu durumda mantıklı olduğu için."

Gözlerimi ona diktim. "O zaman neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü korkunç derecede yorgunum. Ve bizi bu karmaşaya sokmaktan sorumlu olduğumu biliyorum. Benim yüzümden ve benim seçimlerim yüzünden incinmiş olman düşüncesi kaldırabileceğim bir şey değil."

Ona kaşlarını çatarak baktım ve yüzünün yakışıklı hatlarını inceledim; bu hatlar ciddiyetle kazanmıştı. Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"İçinde ne buldun?" "Beni affediyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum. Belki de . . . Bilmiyorum."

"Sevgilim-"

"İçeride ne buldun?"

Ağır bir iç geçirdi. "Bir sorunumuz var." "Ne tür bir sorun?"

"Buldum-"

"Parayı buldun mu?"

"Evet. Sorun da bu. "Sorun nedir?"

"Eğer sözümü kesmeyi bırakırsanız, size sorunun ne olduğunu söyleyeceğim.

öyl
e." I kopmuş benim ağız kapat ve parladı at Onu,
beklemek için bir

Açıklama.

"Teşekkür ederim, benim sevgili güzel, zeki karım. Şimdi, sorun para. Buldum, içeride ama tahmin ettiğimden daha fazla. Diğer nöbetçi evlerine gitmek zorunda kalacağımızı sanmıyorum, en azından bu gece." Greg kendini oturur pozisyona itti; ben kucğından kalkmadım.

"Bu bir sorun gibi görünmüyor."

"Diğer nöbetçi evlerine gitmemize gerek kalmayacak çünkü bir ya da iki milyon dolar yerine," cebinden uydu telefonunu çıkardı ve bana ekranı gösterdi, "iki palet dolusu para buldum."

"İki palet ..." Görüntüyü taradım ve gerçekten de iki palet para bulmuştu. İki, kocaman para paleti. Görünüşe göre bir forklift tarafından garaja yan yana yerleştirilmişlerdi.

"Aman Tanrım," diye nefes verdim, afallamıştım.

"Yüz dolarlık banknotlar. Eğer matematiğim doğruysa, hacme göre tahmin edersek, bu yüz milyon dolar eder, aşağı yukarı bir milyon."

Dikkatimi telefondaki görüntü ile kocamın sakın yüz hatları arasında paylaştırdım. "Greg, ne yapacağız?"

"Her zaman bir midilli istemişimdir," dedi yorgun bir sesle ve başını ellerinin arasına alıp sessizce güldü.

Bu hoş bir kahkaha değildi. Acı, öfkeli bir gülüştü ve çok üzgün olduğunu görebiliyordum. Yüzüne uzandım ve onu dudaklarından öptüm.

"Özür dilerim, sevgilim. Bittim ben. Ve bu yozlaşmış, horozlanmış kızamık siğıllerinin petrol çalmasını önlemek için kullanılması gereken bir evde iki ton yasadışı petrol parası bulmak, boktan bir saçmalığın sıcak şekerleme dondurması üzerinde dumanı tüten bir at gübresi yığınıdır. O kadar saldırgan ki, çok komik."

Ona teselli edici bir gülümseme ve hızlı bir öpücük daha verdim. Ben de bitkin düşmüştüm ama zamana karşı yarışıyorduk. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde havaalanına ulaşmamız gerekiyordu. Shakespeare'vari hakaretlere ya da durumun kederli gülünçlüğü içinde debelenmeye vaktimiz yoktu.

Sesimi nazik ve sabırlı tuttum. "Greg, bunu düşünmeme yardım et. Neden korumasız bıraksınlar ki?"

"Bilmiyorum." Başını salladı, boş gözlerle ileriye bakıyordu. "Teslim yeri değilse tabii. Biri şu anda onu almak için yola çıkmadıysa, bilmiyorum."

"Peki o zaman, ne yapacağız? Bir kısmını mı alacağız?"

"Hayır. Ben büyük bir çanta ya da kutu bekliyordum. Eğer bu grubun elinde iki tonu bir garajda, korunmasız bir evde, herhangi birinin gelip bulabileceği bir yerde bırakacak kadar para varsa, o zaman kesinlikle rehineleri bir ya da iki milyon için fidye olarak vermezler. Ya hepsini alırsın ya da hiç almayız."

"Yani . . . U-Haul?" Yarı şaka, kendimi onun kucağından kaldırarak sordum.

Hangi aracı kullanırsak kullanalım, büyük olmalıydı.

Başını iki yana salladı. "Araç kiralama riskini göze alamayız. Ayrıca zamanımız da yok. Bize yakın, büyük, kimsenin şüphelenmeyeceği ya da sorgulamayacağı bir şey lazım."

Omuzumun üzerindeki bir noktaya gözlerini dikmiş bakarken ben de ona baktım. Buraya kadar gelmişken, bu kadar yaklaşmışken iki metrik ton para yüzünden başarısız olacağımızı düşünmekten nefret ediyordum. *Bir* sandığın içinde sadece *bir dakika beklemek* için on iki saat geçirmiştım.

Elini tuttum ve onu sıktım. Ağzım muzaffer bir gülümsemeye dönüşürken o bana boş boş baktı. "Greg, sanırım parayı taşımamız için bir yol buldum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Karısı: Amazon hesabının şifresi nedir? **Kocası:** Sana mesajla gönderemem, güvenli değil **Karısı:** Bana şifreyi gönder yoksa seni keserim **Kocası:** Teröristlerle pazarlık yapmam
Karısı: Bana şifreyi gönder, sana çıplak resimlerini göndereyim
İşte şifre.

-Penny ve Bay Penny
Metin
Mesajları
Florida, ABD 14
yıldır evli

~Günümüz~
Fiona

DR. EVANS kocama kaşlarını çatmıştı.

"Mobil klinik aracım ile ne yapmak istiyorsun?"

"Yüz milyon dolarlık yozlaşmış petrol parasını taşımak."

Gözleri Greg ve benim aramda gidip geliyor, kaşları alnında asılı kalıyordu. Uzun bir süre sonra başını salladı. Ama o daha konuşmadan Greg sözünü kesti.

"Şöyle düşünün: mobil kliniği hayat kurtarmak için kullanıyorsunuz, değil mi?" Kadın cevap vermedi, sadece aptalmış gibi ona baktı.

"Dışarıdan onaylamamanı evet olarak kabul edeceğim," diye devam etti, kelimeleri biraz geveleyerek. Kaçırılma ve ardından gelen dinlenme eksikliği onu yakalamıştı. "Yapmak istediğimiz şey bu. Altı kişinin hayatını kurtarmak için mobil kliniğinizi kullanmak istiyoruz."

"Nijerya hükümetinin canı ve yozlaşmış bir fraksiyonuna ait yüz milyon doları taşıyarak mı?"

"Doğru," diye hemen kabul etti, sonra dalgınlıkla düzeltti, "ama aslında onlara ait değil, değil mi? Nijerya halkına ait."

Onu uyandırdığımızdan beri ilk kez yüz ifadesi yumuşadı. Dr. Evans'ın bakışları Greg'in üzerinde bir kez daha dolaştı, sanki onu yeniden görüyormuş gibiydi.

İsteksizliği için onu suçlamadım. Alex Enugu'daki Sınır Tanımayan Doktorlar'ın adresini verdikten sonra, onu sabahın ikisinde uyandırmakla kalmamıştık. Hastaneye zorla girmiş, yattığı yeri bulmuş, çığlık atmasını engellemek için elimizle ağzını kapatmış, kol ve bacaklarını bağlamış ve yatağının üzerine çıkararak varlığımızı duyurmuştuk. Yöntemlerimiz özensizdi ama iyi niyetliydi.

Şimdi küçük personel mutfağında oturuyorduk ve o tepemizde geziniyordu.

Doğrusu, son derece yorgunduk.

Grace üç aylık ve Jack iki buçuk yaşında olduğundan beri bu kadar yorgun olmamıştım; çocuklarla evde tek başımaydım ve mastit (meme enfeksiyonu) teşhisi yeni konmuştu. CIA SERE eğitimi (Hayatta Kalma, Kaçma, Direnme ve Kaçma) aslında beni anneliğin yorgunluğuna hazırlamakta oldukça yardımcı olmuştu.

"Parayla ne yapacaksın?"

Greg bana baktı ve ben de kendimi onun tepkisine hazırladım. "Sana söyleyemeyiz."

Yüzü tekrar sertleşti ve sırtını dikleştirdi. "Ciddi olamazsınız."

"Bunu onlara geri vermeyeceğiz, söz veriyorum," diye araya girdi Greg, elini yüzüne silerek. "Hâlâ ellerinde olan rehineler için bunu bir koz olarak kullanmamız gerekiyor ama geri vermeyeceğiz."

Bildiğim kadarıyla Greg'in ifadesi açıkça yanılttı. Benim durumdan anladığım tam tersiydi. Aslında parayı rehineler için kullanacak ve rehineler serbest bırakıldıktan sonra geri verecektik. Ancak Greg'in Dr. Evans'a verdiği söz kulağa o kadar inandırıcı geliyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"O zaman bununla ne yapacaksın?"

"Fotoğraf çektiirmek için para tahtına çevirmek dışında, bubi tuzağı kuracağız. Sonra rehineler serbest bırakılınca ABD elçiliğini uyaracağız ve doksan dokuz milyon dolarla onların ilgilenmesini sağlayacağız."

"Yüz milyon olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Evet, öyle. Ama ABD'ye haber verildiğinde yüz eksi bir milyon olacak, çünkü Sınır Tanımayan Doktorlar Nijerya hükümetinin rüşvetçi pisliklerinden önemli bir bağış alacak."

Dr. Evans şüpheci ve gururlu bir tavırla çenesini kaldırdı. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

"Evet. İşe yarıyor mu? Cinsel iyilik teklif ederdim ama karım burada oturuyor ve ben de kucak dansı yapamayacak kadar yorgunum. Bana bir Gatorade verirsen Roger Rabbit'i idare edebilirim."

Gözleri kısıldı ve tepkimi ölçmek istercesine kısa bir an için bana kayd.

Omuz silktim. "Parayı alırdım, onun cinsel iyilikleri *meh*."

Greg'in ağzı şok içinde açık kaldı ve Tanrı'ya şükür, Dr. Evans güldü.

"İşte bu, Fe. Bir ay boyunca kucak dansı yok." Kollarını kırıgın görünmeye çalışarak göğsüne bastırdı. Ama sonra onları masaya taşıdı ve başını öne eğip kollarını kavuşturarak mırıldandı: "Çok yorgunum. Çok, çok yorgunum."

İyi kalpli doktor ona sempatik bir gülümseme verdi, belli ki kökleşmiş iyileştirme içgüdüleri devreye giriyordu ve iç çekti. "Evet. Pekâlâ. Mobil üniteyi al."

Adam başını kaldırdı ama o daha konuşmadan kadın parmağını kaldırdı. "Ama önce biraz uyumalısın."

"Zamanımız yok."

"Zaman yaratın. En az üç saat uyuyacaksınız. Sonra ikiniz de yemek yiyeceksiniz, duş alacaksınız ve temiz önlüklerinizi giyeceksiniz. Ancak o zaman gezici kliniğime gideceksiniz." Nefesinin altından ekledi, "Milyon dolarlarımı almaya giderken uyuyakalmanı ve arabayı bir ağaca çarpmanı istemiyorum."

^{Yirmi} dakikadan ^{kısa} bir süre sonra Greg ve ben özel bir hastane odasındaydık. Dr. Evans ayrıldıktan sonra Greg yatağı duvara dayadı ve yan korkuluğu kaldırdı.

"Karıcığım. Bırak da uyuyalım," diyerek yatağın üzerine çöktü ve kollarını bana açtı.

İtiraz etmedim. Yanına uzandım ve sırtım onun önüne gelecek şekilde geriye doğru kaydım. Beni güçlü bir kucaklamanın içine çekti, şakağımı öptü ve bacağına bacağımın arasına soktu. Son derece yorgun olmama rağmen, zihnimin bilinçsizliğe teslim olmayı gerçekten düşünecek kadar sakinleşmesi için bir süre bakmam ve göz kırpmam gerekti.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve Greg'in kolları gevşeyip ağırlaştı ve nefes alış veriş i düzleşti. Önümdeki düz beyaz duvara gülümsedim, çünkü ister Chicago'daki evimde ister Nijerya'da kaçıyor olayım, kocamın uykusundan gelen yumuşak sesleri dinlemek ve onun ağırlığını, sıcaklığını ve gücünü sırtımda hissetmek bir lükstü. Ben de rahatlamıştım ve neredeyse uyumak üzereydim ki Greg keskin bir nefes aldı ve vücudu kasıldı.

Kâbuslar.

Greg onlara karşı hassastı. Özellikle de stresin yüksek olduğu zamanlarda. "İyi misin?" Omzumun üzerinden baktım.

Bana baktı, gözleri cam gibiydi ve kafası karışmıştı. Belli ki hâlâ uyku ataletinin ağına takılmıştı.

Yüz yüze gelecek şekilde tamamen döndüm ve elimi yanağına koydum. "Hey. İyi misin?"

"Evet." Greg yutkundu, yakışıklı yüz hatları şiddetli bir kaş çatmayla gölgelenmişti.

Onu daha fazla sorgulamak üzereydim ama beni öne doğru çekerek sözümü kesti. Greg beni kendine doğru çekti ve daraltıcı bir sarılmayla bağladı.

"Buradan çıkmalıyız," diye fısıldadı. Boynumdaki sıcak nefesi umutsuz ses tonuyla birleşince gerildim.

"Biliyorum. Çıkacağız. Uyuyacağız, parayı taşıyacağız, havaalanına gideceğiz ve gece yarısı yola çıkacağız."

Başını salladı, beni tekrar sıktı. Birkaç dakika sonra beni bırakmaya niyeti olmadığını anladım. Kollarımı aramıza soktum ve vücudunun sıcaklığına sarıldım. Sonunda, onun koruyucu kucağında kıvrılıp uyuyakalmışım.

O kadar derin uyudum ki hiç rüya görmedim - en azından hatırlayabildiğim kadarıyla.

Sonra Greg'in "Kızma" dediğini duydum.

Çoğunlukla uyuduğum için kaşlarımı çattım. Parmaklarını şakaklarımdaki saçlarımda hissettim. Uykulu gözlerimi kırıştıtararak açtım ve onu üzerime eğilmiş buldum. Şimdi kafam karışmıştı çünkü onun yatakta yanımda olduğunu sanıyordum.

Pencereden süzülen güneş ışığına bakarak, iki dakika gibi gelse de birkaç saattir uyuduğumu fark ettim.

Tıraş olmuştu. Daha zayıf ve yorgun görünüyordu. Ayrıca suçlu görünüyordu. Ona uzandım.

Bunu düzeltmeme izin verin. Ona uzanmaya çalıştım ama yapamadım. Uzanamamamın nedeninin, bileklerimin yatağın metal parmaklıklarına bağlanmış olması olduğunu hemen anladım. Dizlerimi bükmeye çalıştım ve ayak bileklerimin de bağlı olduğunu fark ettim.

Artık tamamen uyanıktım ve kocama dik dik bakıyordum.

Ve lanet olası ateş karıncaları beynime geri dönmüş, her yere yakıcı formik asit döküyorlardı.

"Tanrım, bazen çok korkutucu oluyorsun." Isıracağımdan korkmuş gibi aniden arkasına yaslandı. Bu çok zekiceydi çünkü benim de aklımdan böyle bir düşünce geçmişti.

"Ne yaptın sen?" Ses tonum yanıltıcı bir şekilde sakindi.

"Gelemezsin." Ellerine bakarak kaşlarını çatı ve boğazını temizledi. "Çok fazla dikkat dağıtıyorsun."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"İlk defa şaka yapmıyorum. Zar zor uyuyabiliyordum. Sürekli senin yakalandığın kâbuslarıyla uyandım." Sesi nazik ve samimiydi ve bana perili bir ifadeyle bakıyordu. "Esir düşen kadınlara karşı nazik değiller."

Rüyalar konusunda ona inanmışım.

Ama beni geride bırakabileceğini düşündüğü için hâlâ kızgındım. Ben bir CIA saha ajanıydım. Bu da ne demek oluyor?

"Senin için dikkat dağıtıcı olmam nasıl benim suçum oluyor? Belki de beni yatağa bağlamak yerine kendi sorunlarını çözmelisin."

"Sevgilim, sen her zaman dikkat dağıtıcı olacaksın. Ne kadar Kumbaya söylesem ya da içimdeki tanrıçayla temasa geçmek için saçmalasam da bu değişmeyecek." Şimdi sesi daha düz, daha az nazikti ve koyu renk gözleri şiddetle parlıyordu.

"İnanılmaz," dedim tavana doğru, nerede olduğumuzu ve onu yüksek sesle azarlamayı göze alamayacağımı kendime hatırlatarak ona bağırma isteğimi bastırdım.

Ayağa kalktı ve dönerek yerden silah çantasını aldı. "Sana SIG X-Five'ı bıraktım ve" dedi, kapının yanındaki masanın üzerine bir deste yüz dolarlık banknot bıraktı, "ihtiyacın olursa burada biraz nakit var."

"Nereden buldun bunu?"

"Dün gece evden çaldım. Acil bir durumda işe yarayabileceğini düşündüm ve on bin doları kaçırmayacaklardı. Dinle, paranın geri kalanını taşıyacağım ve eğer yarın sabaha kadar dönmezsem, Lagos'taki ABD konsolosluğuna git. Dr. Evans'a otostop çek. Sadece, güvenli olana kadar bekle."

Bileklerimdeki bağı test ettim. Gazlı bez kullanmış ve sıkı bağlamamıştı. Bağlardan otuz dakika, en fazla otuz beş dakika içinde kurtulabilirdim.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Bana bilmiş bir bakış attı. "Yapma bunu. Beni takip etme."

"Beni küçümsüyorsun. Tekrar söylüyorum. Zorbalık yapıyorsun ve benim katkıma saygı göstermiyorsun. Yine."

"Hayır. Bu, karıma bir şey olacağı düşüncesiyle yaşadığım felç edici panik."

"Demek istediğimi kanıtladığın için teşekkür ederim. İkimiz için, ailemiz için tek taraflı kararlar alma hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun ve sonra da neden senin mantıksız emirlerine uyduğumu merak ediyorsun. Eğer seni dondurmamı istemiyorsan, o zaman benim fikrimin önemli olduğunu kabul etmelisin!"

"Tabii ki senin fikrin önemli." Ellerini kaldırdı ve apaçık ortada olan bir şeye işaret etmek zorunda kalmaktan bıkmış gibi kalçalarına indirdi. "Sadece bu konuda değil" diye eklemekten önce neredeyse karikatürize edilmiş bir duraklama ve düşünme süreci yaşadı.

Soğukkanlılığımı kaybederek homurdandım, çünkü beni hâlâ mizahla oyalamaya çalışıyordu. "Yemin ederim Greg Archer, eğer bensiz gidersen seni

..." Durdum, neyle tehdit edeceğimi, neyi teslim edeceğimi merak ediyordum - çünkü blöf yapmayı reddediyordum.

Durdu ve bana baktı, sanki anın ciddiyetini sezmiş gibi sözümü bitirmemi bekledi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, alay etmek yerine ültimatoma hazırlanıyordu. "Çünkü acı çekmeni ya da ölmeni izlemektense benden nefret etmeni tercih ederim."

"Senden nefret etmeyeceğim. Senden asla nefret etmeyeceğim." Asla etmem. "Ama bu beni derinden yaralar. Ve seni affetmemin ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Greg tereddüt etti ve kendisiyle savaştığını görebiliyordum, bu da bir ilerlemeydi. Ama doğru kararı vermesini istemiyordum çünkü o

tehdidimden korktum. Bana saygı duyduğu, beni ortağı olarak gördüğü ve katkımın değerini bildiği için doğru kararı vermesini istiyordum.

Farklı bir yaklaşım denedim.

"CIA saha ajanı olduğumu öğrendiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Gözleri benimkilere kaydı ve yüzünü buruşturdu. İlk başta cevap vermedi ama bakışlarının ardındaki yoğunluk parıltısı bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

En sonunda şöyle dedi: "Bu konuyu asla açmayacağıma söz verdim. Ve açmadım da."

Sert ve iğneleyici cevabına rağmen zorladım. "Ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyor musun?"

Onunla ilgili her şey katılaştı.

Cevap vermedi, ben de hatırlattım. "İhanete uğramış hissettin. Bana güvenmiştin ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Ama her şey söylenip bittiğinde, beni anladın. İşi bırakmamı talep etmedin. Aksine, hayatımı asla riske atmayacağıma, kendimi bilerek yeteneklerimin ötesinde bir pozisyona sokmayacağıma söz vermemi istedin. Tüm kararlarımda seni ve duygularını göz önünde bulundurmamı istedin. Seni yanımda taşımamı."

"Hatırlıyorum." Sesi çok daha az huysuz geliyordu.

"İstediğin gibi yaptım. Ve durumlar kızıştığında, sınırlarıma yaklaştığında, bıraktım. Kendim için, güvenliğim için bırakmadım. İkimiz için de bıraktım. Çünkü evlendiğimizde sana benim üzerimde bu gücü verdim, sana hayatım ve kararlarım hakkında fikir sahibi olma hakkını verdim. Seni dondurduğum için özür dilerim. Özür dilerim."

Sallanıyordu. Bunu anlayabiliyordum çünkü kara gözleri öfkeyle parlıyordu, ağzı kenetlenmişti ve arkamdaki duvara bakıyordu. Kararsızlık omuzlarında ağır bir pelerin gibi duruyordu.

"Sana o zaman da söyledim, şimdi de söylüyorum: Senin fikrin önemli," diye yumuşak bir sesle devam ettim. "Ama bu birbirimizi dışlama döngüsünü durdurmalıyız. Grace'e futbol oynamasını nasıl emredemezsen, ben de sana beni çözmeni emredemem."

"Futbol oynamalı."

"O zaman onu mantıkla, sevgiyle, samimiyetle ikna et. Tehdit ve dayatmalarla değil. Ve bu süreçte Jack'i cezalandırarak da değil."

Kalın kalın yutkunarak bakışları benimkileri deldi geçti. Bakışlarımız bir çıkmaza girmişti. Kendisiyle savaş halinde olduğu açıkça görülüyordu. Onun arzusu

Doğru olduğunu bildiği şeylerle doğrudan çelişerek beni güvende tutuyordu. Sanki yüksek sesle konuşuyormuş gibi düşüncelerini net bir şekilde okuyabiliyordum.

Ve sonunda konuştuğunda, sesi duygu yüklüydü. "Lütfen benden bunu yapmamı isteme. Lütfen seni tehlikeye atmamı isteme. Kendi kolumu kırmayı tercih ederim."

Kalbim sıkışmıştı, çünkü bu ihtimalin onu gerçekten parçaladığını, işkence ettiğini görebiliyordum. "Bana güvenmek zorundasın."

"Sana güveniyorum, güveniyorum." Bana doğru döndü, gözlerini tuttu; gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Ama sen benim çocuklarımla annesin. Sen benim karımsın. Sen benim en iyi yarımısın, en iyi bütünüksün."

"Ne yaptığımı biliyorum. Bu işte iyiyim."

"Sen her şeyde iyisin, sevgilim. Sen olağanüstüsün. Sen olağanüstü hayatını riske atarken ben iki yıl boyunca bekledim. Ne zaman bir görevden eve gelsen, bırakman için yalvarmak istedim. Seni baloncuklu naylonlara sarmadım ve fildişi bir kuleye kilitlemedim ama istedim."

Bunların hepsi benim için yeni şeylerdi. İnanılmaz bir şaşkınlıkla ona baktım ve sonunda mırıldandım: "Neden hiçbir şey söylemedin? Neden bana söylemedin? Neden istifa etmemi istemedin?"

"Çünkü işini sevdiğini biliyordum ve bunu senden almak istemedim. Ancak," elindeki çantanın yere düşmesine izin verdi ve yatağın yanında diz çöktü, "oraya geri dönemem, gerçekliğim bu. Sadece seni düşünmek bile . . ." Başını salladı, kararlılığı artıyordu. "Sana çok ihtiyacım var."

Ve kaybettiğimi anladım. Beni terk edecekti.

Boğazını temizledi, gözleri sanki ezberliyormuş gibi titiz bir dikkatle yüzümde gezindi. "Çocuklarımız olağanüstü ve bu sizin sayenizde oldu. Birimiz eve dönmek zorunda - Grace ve Jack için - birimiz buradan ayrılmak zorunda-"

"Greg-"

"Ve bunu bir manipölasyon olarak söylemiyorum. Gerçek bu. Sen olağanüstü bir annesin. İkimiz için de ebeveyn rolünü oynuyorsun. -"

Buz damarlarıma girdi ve beynim *bunu yapma diye* bağıırıyordu!
Lütfen, lütfen, lütfen!

"Greg, bunu yapma."

"Seni çözemem. Üzgün ve kızgın olabilirsin ve Tanrı'nın izniyle ikimiz de Chicago'ya dönebilirsek seni anlayacağım." Parmaklarını

saçlarımı şakaklarıma döktü ve alnımdan öptü. "Ama en azından güvende olacaksın."

ON ALTINCI BÖLÜM

Sevgili R,

'a beni sevdiğini söyle. Bunu yeterince duyabileceğimi sanmıyorum. Biliyorum, ama bunu duymaktan hiç rahatsız olmadım.

-Ted

Letter

*Irak'ta görev
yapıyor Evli 7
yıl*

~10 yıl önce~

Greg

Genelde Fiona'nın arkadaşlarını severdim. Yine de, onun arkadaşlarının olması kavramına ısınmam biraz zaman aldı. Dört yıllık evlilikten sonra, ama o bunu açıkça söylemeden, Fiona için okumanın ve koşmanın benim için olduğu kadar önemli olduğunu fark ettim.

Bu nedenle, işim bizi nereye götürürse götürsün, Fiona kendini bir toplulukla çevreledi. Ben de bunu teşvik ettim.

Alaska'da görevliyken, yerel miskkoks üretici kooperatifiyle tanıştı, örgü çemberlerine sızdı ve qiviut-elyaf hasadının egzotik yöntemlerini öğrendi. İzlanda'da bir görevi kabul ettiğimde, Fair Isle örgüsünün sırlarını çözerek ve beni sadece yerlilerin bildiği çok gizli jeotermal alanlara ve kaplıcalara götürerek kültüre kolayca asimile oldu.

Yerel halkın en sıkı tutulan sırlarını gözlemlene ve keşfetme, kendini herhangi bir kültürün parçası olarak asimile etme ve seçtiği herkesin güvenini ve dostluğunu kazanma yeteneği bir kırmızı bayrak olmalıydı. Bunun yerine ona hayranlık duydum.

Belki de yaşadığım rahatlama gözümü kör etmişti. Sonunda birlikteydik (çoğu zaman). Nişanlılığımız sırasında üç yıl süren uzun mesafeli bir ilişkiden ve acele belediye evliliğimizden sonra iki yıllık bir ayrılıktan sonra, son yirmi dört ay hayatımın en mutlu dönemiydi.

Bu yüzden belki de karımın bir casus olduğunu hemen fark etmediğim için kendimi affetmeliydim.

Dışışleri Bakanlığı için çalıştığını biliyordum. Danışman bir mühendis olduğunu *sanıyordum*. Iowa'daki lisans ve lisansüstü eğitimi boyunca Savunma Bakanlığı'nda yaptığı uzun süreli stajdan sonra olayların doğal bir ilerleyişi olmuştu. İşi kısa, rastgele iş gezileri ve mühendislik şemalarını incelemekten ibaret görünüyordu.

Yasal görünüyordu.

Sevmediğim tek arkadaşı "Dışışleri Bakanlığı "ndaki iş ortaklarından biri olan Spenser Banks'ti. Anlatılanlara göre, çekilmez bir dangalaktı.

Kuşkusuz, Spenser Banks'ten hoşlanmamamın nedeni ve derinliği karıma duyduğu şehvetti. Onu becermek istediğini gizlemiyordu. Ve bu beni çok kızdırdı.

Açıkçası diğer erkeklerin Fiona'ya hayranlık duymasına karşı değilim. Hiçbir zaman kıskanç biri olmadım ve Fe'ye güvendim. Ama onun mide bulandırıcı karasevdasına birden fazla kez şahit olmak zorunda kalmak, acı dolu özlem dolu bakışlarına maruz kalmak, Deniz Piyadeleri tarzında kafasını boynundan çıkarmak istememe neden oldu.

Çekilmez dangalak, dünyanın neresinde olursak olalım ziyaret etmek için akla gelebilecek her türlü nedeni buluyordu. Alaska'nın taşrasına ya da İzlanda'nın hiçbir yerine yaptığı uygun iş seyahatleri sırasında her zaman ortaya çıkıyor ve bize uğruyordu.

Ama Fiona'ya karşı ikircikli davransaydı bile, yine de adamdan nefret ederdim. "Benim hükümetim yanlış yapamaz" Kool-Aid'ini içmişti. Onunla yapılan her türlü tartışma dayanılmaz ve tahammül edilemezdi.

"Hava çok güzel." diyebilirdim.

O da bana "Amerika Birleşik Devletleri olmasaydı bu güzel havaya asla sahip olamazdınız" diye cevap verirdi.

Bu mantıkla tartışılmaz.

Neyse ki üç aydır Spenser Banks'e maruz kalmamıştım.

Olayın ortaya çıktığı sabah kahve yaptım ve oturup gazeteye göz attım. İronik bir şekilde, Scooter Libby/Valerie Plame fiyaskosuyla ilgili bir makale - Valerie Plame, diğer adıyla Valerie Wilson'ın Dışışleri Bakanlığı tarafından CIA ajanı olarak ifşa edildiği - o sabah *The New York Times*'in ön sayfasını kaplıyordu.

Makaleye göz gezdirdim, kaşlarımı çattım ve bulduklarımdan rahatsız oldum. Tiksimiyle sanat ve kültür bölümüne döndüm. Gerçekliğe çare bulmak için biraz sanat ve kültür gibisi yoktur.

Kısa bir süre sonra Fe mutfığa daldı, bir gece önce kırk sekiz saatlik hızlı iş seyahatinden dönmüştü. Kafamı kaldırmadım ama gülümsedim. Ayak seslerini hiç duymadım, sessiz hareket ediyordu. Ama odaya girdiğini biliyordum çünkü ne kadar açıklanamaz olsa da onu hissediyordum.

"Günaydın, sevgilim."

"Günaydın, yakışıklı." Sesi sertti, sanki çok bağırması ya da üşütmüş gibiydi.

Omzumun üzerinden baktım, üzerinde beyaz bir atlet ve külottan başka bir şey yoktu. Mutlu bir şekilde iç geçirdim, kahvaltıdan önce onu mideye indirmek için planlar yapmaya başlamıştım ki, gözlerim sırtının alt tarafında, kahve fincanına uzandığı için görülebilen büyük mor bir ize takıldı.

"Nedir o?" Sırtını işaret ettim.

Bana baktı, kısa saçları seksi bir dağınıklık içindeydi, yanağındaki yastık kırışıklıkları hâlâ duruyordu ve sonra dönüp tenini aradı.

İzi buldu ve sertleşti. Düzeldi. Durdu. İleriye baktı, görünüşe göre artık tamamen uyanıktı.

"Fe?" Sessiz kaldığında sordum.

Gözleri benimkilere kaydı ve dişlerinin kenetlendiğini gördüm. Kalın kalın yutkundu.

Ensemdeki tüyler tedirginlikle diken diken olsa da ona hafifçe gülümsedim. "Dövme mi yaptırdın?"

Bunun bir dövme olmadığını biliyordum. Bu bir çürüktü. Zihnim bunun nedenine dair tüm olasılıkları gözden geçirdi. Nereye gidersek gidelim ve ne zaman mümkün olursa olsun, bir karma dövüş sanatları stüdyosunda antrenman yapardı. Üniversiteyi bitirdiğinden beri Brezilya Jiu-Jitsu ve Kendo'da siyah kuşak sahibiydi. Çürüklerinin en olası sebebinin ders sırasında geçirdiği bir kaza olduğuna karar verdim.

Ama bu konuda neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordum.

Rahatsızlığını hafifletmeye çalıştım. "Antrenman sırasında mı yaralandın?"

Başını salladı, gözleri hâlâ bendeydi. "Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?"

"Tam olarak değil."

Garip cevabı karşısında bir kaşımı kaldırdım. "O zaman bu çürük tam olarak nasıl oldu?"

Tekrar yutkundu ve ağır bir iç tartışmaya girdiğini fark ettim.

Tam ona ne olursa olsun kızmayacağımı ya da üzülmeceğimi söyleyecektim ki ağzından kaçırıldı: "Dün Musul'da üst düzey bir hedefi çıkarırken oldu."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, sözlerini çözmeye çalışırken güneşli mutfak şaşkın ve gergin bir sessizliğe büründü.

İfadesine bir anlam veremeyince, "Pardon?" diye sordum.

"Greg, sana söylemem gereken bir şey var." Fe az önce aldığı bardağı tezgâhın üzerine bıraktı ve koşarak yanıma gelip benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. "Ben CIA'denim. Ben bir CIA ajanıyım. Seçkin bir kurtarma ekibinin parçasıyım. Ve bunu sana söylememem gerekiyor ama kendime asla açıkça yalan söylemeyeceğime dair söz verdim. Eğer sorarsan -yolculuklar ya da başka bir şey hakkında- sana doğruyu söyleyeceğime dair kendime söz verdim. O yüzden," tekrar yutkundu, bitkin bir halde sandalyesinde arkasına yaslandı, "şimdi sana söylüyorum. Sana gerçeği söylüyorum."

Ona sessizce bakmaya devam ettim. İnançsızlık ve kabullenme ruhumda savaşıırken saniyeler dakikalara dönüştü.

Sonunda beni ikna eden, yüz ifadesindeki kararlılık ve keder oldu.

"Sen CIA'densin," diye tekrarlardım, kelimeleri denemek için olduğu kadar onaylamak için de. "Sen bir casussun."

"Bu doğru. Ben bir ajanım, bir saha ajanıyım."

"Ve aynı zamanda seçkin bir ekibin parçasısın?"

"Evet. Bir kurtarma ekibi. Hassas bölgelere gönderiliyoruz ve-"

"Savaşın parçaladığı Irak gibi mi?"

İç çekti, başını salladı ve aniden gözlerinin kırmızıya döndüğünü fark ettim.

Ağlamak üzereydi.

O anda aklımdan garip düşünceler geçmeye başladı.

Gurur.

Öfke.

Korku.

Endişe.

Daha fazla

gurur.

Yine
korku.
Panik.

Sandalyemin ayakları ahşap zemine sürtünerek masadan kalktım ve kahve makinesine doğru yürüdüm. Savaşın şiddetini yakından tanıyordum. Geçmişimin en karanlık kısımlarını gizlemeye çalışmışım çünkü onun gerçekliği ve vahşeti bilmesini istemiyordum. Onun ezilmiş, yanmış, vurulmuş görüntüleri ön beynimde korkunç bir dehşet slayt gösterisi gibi oynuyordu.

Tehlikeli. Yaptığı şey tehlikeli. Onu kaybedemem.

"Bir şey söyle," diye arkamdan konuştu. Sesindeki çaresizliği fark etmemiştim.

"Sanırım özür dilemeliyim," dedim, kelimeler sanki başka biri konuşuyormuş gibi uzak geliyordu.

"Ne için?"

"Açıkçası, daha önce kariyerinle daha fazla ilgilenseydim, daha sivri sorular sorsaydım, o zaman bana gerçeği yıllar önce söyleyebilirdin. Bunun için özür dilerim."

Acı dolu bir iç geçirdi. "Greg, hayır. Hayır, bu senin hatan değil. Bu o-"

"Evlenmeden önce sana neden sadece üç yıl görev yaptığımı söylemiştim. Denizciler." Sözlerimi yine uzaktan duyar gibi oldum.

"Evet. Çünkü yaralıydın. Çünkü. ." duraksadı ve devam ettiğinde sesi alçaktı, fısıltıya yakındı. "Yanıklar yüzünden."

Yanıklar. Kolumda, göğsümde ve boynumda. Enfeksiyonlar, deri nakilleri, yara izleri, kas fonksiyonlarının kaybı. O bölge zaman zaman hâlâ acıyordu, çoğunlukla da anı ve kâbus karışımı rüyalardan uyandığımda.

Yeterince pratikle, neredeyse sürekli olan ağrı bile görmezden gelinebilir.

"Sana en iyi arkadaşımın Afrika'daki unutulmuş bir savaş sırasında öldüğünü söylemiştim. Üniversite masraflarını karşılayanın ve dünyada bir fark yaratmanın bir yolu olarak Deniz Kuvvetleri'ne birlikte katıldık."

"Evet." Elini sırtıma koydu.

"Ama sana henüz söylemediğim şey, benim yakıldığım günle onun öldüğü günün aynı gün olduğuydu."

Kolları hızla belime dolandı, önünü sırtıma bastırdı.

"Herkesi kaybettim," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime.

"Greg, ben ölmeyeceğim."

Bunu bilemezsin. Kesin olarak bilemezsiniz.

Yüzünü ona dönmeden, "Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Teknik olarak sana hiç söylememeliydim. 11 Eylül'den bu yana tüm ajanların durumlarını eşleriyle bile paylaşımlarına izin verilmiyor."

Aniden omurgama bir çubuk saplandığını hissettim.

Dönerek, karımı yeni bir mercekten görerek onu incelerken beni bırakması için onu zorladım.

Bir yalancı.

Ve bir kahraman.

"Ne kadar zamandır? ?" Soruyu bitiremedim, çünkü yüzündeki şaşkın ifade bana her şeyi anlatıyordu ve o gerçeği itiraf etmeden önce cevabı biliyordum.

"Üniversite ikinci sınıftan beri."

"İkinci sınıftan beri mi?" Bütün hava bir anda ciğerlerimi terk etti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Beni aradılar. Çok özel yetenekleri olan birine ihtiyaçları vardı, jimnastikçi geçmişim ve Savunma Bakanlığı'nda yaptığım araştırma benim ideal bir aday olduğum anlamına geliyordu. Ama o zaman size söyleyemezdim, çünkü evli değildik."

Hakkını *yemeyelim*, yüksek sesle söylemediği şey şuydu: *Evlenmemiştik çünkü beklemek istiyordun.*

Şimdi nişanlıyken sürekli yaptığı kaçma teklifleri tamamen anlam kazanmıştı.

Avuçlarını aramızda yüzüstü tutarak yalvardı. "Evlendikten hemen sonra sana söylemek için izin başvurusunda bulundum. Ve reddedildi. 11 Eylül her şeyi değiştirdi. Sana söyleyemeyeceğim anlamına geliyordu ama aynı zamanda bana eskisinden daha fazla ihtiyaç duyulduğu anlamına da geliyordu. Ülkemin bana ihtiyacı vardı ve ben de çok az insanın yapabildiği şekilde yardım edebildim. İstifa etmek istemedim; yardım etmek istedim. Ama," alt dudağını ısırdı ve gözlerinde yaşlar parladı, "sana söylememekten nefret ediyordum."

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu, utanç ve suçluluk duygusuyla nasıl işkence çekmiş olabileceğini hissettim. İhmal ederek yalan söylediği için kendinden nasıl nefret ettiğini.

"Çok özür dilerim." Gözyaşları döküldü ve boğazı sanki yutkunmaya çalışıyormuş gibi çalıştı. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyle."

Uzanıp onu yatıştırmak istedim ama bunu yapmadan önce şunu bilmem gerekiyordu: "Başka bir şey var mı? Bana başka bir konuda yalan mı söylüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Her şey, tüm sırlarım ajan statümle ilgili."

"*Casusluk* statünü kastediyorsun."

Gözleri yere düştü ve pişmanlık mideme bir yumruk gibi indi.

Onu kaybedemem.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde -hem ona hem de kendime- bizi ayıran iki basamağı kapattım ve onu kollarımın arasına alarak "Lanet olsun" dedim.

Kolları sanki kucaklamamın bir numara olmasından korkuyormuşçasına çekingen bir şekilde bana sarıldı. Onun isteksizliğinden nefret ediyordum, onun zoraki ve cesur ikiyüzlülüğü yüzünden aramızdaki güvenin sarsılmış olmasından nefret ediyordum.

Kızgındım.

Korkuyordu

m.

Bunu geride bırakmak için zamana ihtiyacım vardı.

Ama en çok onun güvende olduğundan ve birbirimize olan bağlılığımızda önemli bir değişiklik olmadığından emin olmak için çaresiz hissediyordum. Onun asıl niyetlerinin kurduğumuz ilişkiyi bozmasını istemiyordum. Benim için hiçbir şey onun güvenliğinden ve ona olan sevgimden daha önemli değildi. Hiçbir şeyin, hatta ülkemizin bile birlikte geleceğimizi mahvetmesine izin veremezdim.

"Henüz yapmadım, çünkü zamana ihtiyacım var, ama eninde sonunda -muhtemelen bugün- seni affedeceğim, Fe."

Gerginlik kaslarını terk etti ve beni neredeyse kaybedecekmiş gibi bana tutunarak ciddi ciddi ağlamaya başladı.

Daha bitirmemiştim.

"Her şeyi bilmek istiyorum. Ancak, bana her şeyi anlatmanı istemiyorum. Bana sadece gerekli olanları söyle, seni ya da kariyerini tehlikeye atacak hiçbir şey söyleme."

"Ah Greg," diye hıçkırarak bana daha sıkı sarıldı.

"Ayrıca," diye kestim sözünü, düşüncemi tamamlamak istiyordum, "bana asla çılgınca riskler almayacağına dair söz vermeni istiyorum. Asla yapabileceğinden fazlasını yapmaya çalışmayacaksın. Bizi dikkate alacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Güvenliğiniz öncelikli olmalı. Yapamayacağını bildiğim için görevlerini benimle tartışmana gerek yok. Dolayısıyla bu konuda sana güvenmek zorundayım."

"Tamam, tamam," diye çok çabuk kabul etti; daha sonra anladığından emin olmam gerekecekti. Gereksiz (ya da gerekli) riskleri almadan önce bizi düşünmesini istiyordum.

"Ve son olarak. Seni affettiğimde, kararının tüm sorunları ve sonuçları üzerinde çalıştığımızda, sana söz veriyorum, bu konuyu bir daha asla açmayacağım. Söz veriyorum, bunu bir kenara saklamayacağım ve her tartıştığımızda etrafta sallamayacağım ya da sana karşı gizli bir silah olarak kullanmayacağım."

Başını geriye doğru eğdi, kaşlarının arasında sessiz bir soru gibi bir kırışıklık oluştu.

Değerli yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve açıklamadan önce ağzına yumuşak, saygılı bir öpücük kondurdum: "Anne ve babamın cephanelikleri için birbirlerinin hatalarını içeren dosyalar toplamalarını izledim, duygusal silahların nükleer yayılımı. Sen ve ben... her zaman affetmeli ve unutmalıyız. Ama en önemlisi, birbirimizin affediciliğini asla hafife almamalıyız."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

*Sevgili müstakbel eşim,
Bazen seni özliyorum. Henüz tanışmadığımız için garip gelebilir ama gerçek
bu. Seni özliyorum. Elini tutmayı özliyorum, seni öpmeyi özliyorum,
burnunun ucundaki o küçük, sevimli, nazik öpücükleri. Ya da şakağına.
Gözlerinin içine bakmayı ve kendimi sana ait hissetmeyi özledim. Film
izlemek için bir battaniyenin altına sarılmayı özledim. Sadece kendi işlerimi
yapmayı, yakınımda olduğunu ve istediğim zaman gelip sana sarılabileceğimi
bilmeyi özliyorum. Gerçekten bir sevgilim olduğu için şanslı olduğumu
biliyorum.
harika bir aile, ama anne kucaklamaları aynı değil...*

-Ana
Letter
Polony
a

~Günümüz~
Fiona

On beş dakikadan daha kısa bir sürede KENDİMİ ÖZGÜRLEŞTİRDİM.

Ona yetişmeye kararlıyım, hızla kılıfımı taktım, üstüme önlüğümü
giydim ve kamyoneti aramaya koyuldum. Ama fark etmedi. Greg'i ya da
mobil klinik ünitesini bulamadım. Kamyon da gitmişti.

Otuz dakika sonra kendimi çaresiz hissederek hastanede Dr. Evans'ı
aradım. Onu yükleme alanındaki odada buldum.

"Merhaba." Ona gergin bir gülümseme verdim. "Biraz vaktin var mı?"

"Henüz gitmedin mi?" Gözleri üzerimde gezinirken kocaman olmuştu.

"Hayır. Greg bensiz gitti."

"Neden böyle bir şey yapsın ki? Sen eski bir CIA süper ajanı değil
misin?" "Onun gibi bir şey. Dinle, Ducati'yi ödünç alabileceğimi
umuyordum.

Dün gece arka tarafta park halinde gördüm."

Kaşları altında zıpladı ve kafasını karıştırdığımı görebiliyordum. "Yani,
sanırım öyle. Evet, tabii. Elbette. Bisikleti kullan. Ama neden sensiz gitti? Ve
neden mobil kliniği almadı?"

Son sorusu beni şaşırttı. "Mobil kliniği almadı mı?"

"Hayır. Onu arkadaki hangara taşıdı ve üzerini vinil muşambayla örttü."

Bu yeni bilgiyi düşünürken bakışlarım onun ötesine geçti. "Neden seyyar kliniği götürmedi ki? "

"Bilmiyorum. Ona anahtarları verdim, o yüzden aldığını düşündüm. Ama birkaç dakika önce gördüm. Dediğim gibi, üzeri vinil muşamba ile örtülmüştü. Anahtarlar kontaklıydı."

"Yani onu taşıdı, üzerini örttü ve bıraktı mı?"

"Bu doğru."

"Kamyonu almış olmalı."

"Öyle görünüyor."

Greg parayı taşımak için başka bir yol bulmuş olmalıydı. Tek olası açıklama buydu. İçim rahatlamıştı -çünkü mobil kliniği kullanmak pek çok riski de beraberinde getiriyordu- ama aynı zamanda sinirlenmişim de, çünkü iki palet dolusu parayı taşımak basit bir iş değildi ve o bunu kendi başına yapmayı tercih etmişti.

Salak herif.

"Dediğim gibi, bisikleti al. Kask sapında. Şehirde dolaşmak için iyi, ama ben olsam kırsal kesimde çok uzağa götürmezdim." Dalgınca başımı salladım, onunla aynı fikirdeydim. Bisikleti iki saat kuzeye, Greg'in izini sürmeye götürmek bir şeydi, ama ona ulaşmak için kullanamazdım.

Havaalanında.

Günün sonunda üç olası sonuçtan biri vardı:

Ya onu nöbetçi kulübesinde bulacak ve parayı taşımasına yardım edecektim.

Ya da buraya dönüp onu beklemem gerekecekti; sonra birlikte havaalanına gidecektik.

Ya da geri dönmeyecekti. ABD konsolosluğuna gitmek zorunda kalır ve vatana ihanetten tutuklanma riskini göze alırdım.

İç çekerdim.

Kocalar eşlerini dinleseler hayat çok daha kolay olurdu.

On yılı aşkın bir süredir motosiklete binmemiştim; ama tahmin ettiğim gibi, tıpkı bisiklete binmek gibiydi (kelime oyunu yapmak istemedim).

Yüz kırk milden daha az bir menzil ile, ek benzin getirmediğim sürece dönüş yolculuğu yapamayacaktım. Her ihtimale karşı ihtiyacımın iki katı kadar fazladan yakıt taşımak için seleye bir torba taktım ve gerekli galonları mobil klinikten hortumla çekerek ödünç aldım. Benzin ve motosiklet yağı kokuyordum ve bunun sonucunda baş ağrım geri gelmişti.

Şehirden çıkarken bir dönerci dükkânının önünden geçtim. Karışık ızgara etlerin ve baharatların kokusu ağzımı sulandırdı ve midem tekrar guruldadı, bana önceki geceki İlk Saldırı tayınlarından beri yemek yemediğimi hatırlattı.

Chicago'ya döner dönmez dev bir tabak karides ve döner yiyecektim.

Sonra da kocamı bağlayacaktım, çünkü ikimiz de sağ salim geri dönecektik; bunun böyle olacağına kararlıyım. Evde güvende olduğumuzda, altı ay boyunca tüm çamaşırları yıkaması için ısrar edecektim. Ve Grace'in Barbie bebek ayakkabı koleksiyonunu düzenleyecektim.

Belki o zaman benim katkılarımın ve zamanımın daha farkında olurdu.

Güneye doğru yola çıktım, en büyük engelin Greg'in bir gece önce kullandığı sapağı bulmak olacağını biliyordum. Bir önceki akşamdan yarım saat daha fazla yol aldığımı fark ettiğimde şüphelerim doğrulandı. Önünden geçtiğim her tabela yabancı görünüyordu. Nefesimin altında küfrederek geri döndüm, hız sınırının altında sürdüm ve gözlerimi sapaktan ayırmadım.

Kırk beş dakika sonra Greg'in gittiği yolu bulamayacağımı biliyordum. Pes ederek on dakika daha güneye gittim, kenara çektim ve Ducati'yi sık çitlerin arasından geri geri sürdüm. Eğer onu bulamazsam, geçene kadar beklemek zorunda kalacaktım.

Bekledim. Ve

bekledim. Ve

bekledim.

Ve hava sıcaktı.

Kevlar-LYCRA zırhım esneklik ve kullanışlılık açısından mantıklıydı ama diyelim ki keten kadar nefes alabilir değildi.

Solo-limboda geçirilen her dakika sonsuzluk gibi geliyordu. Bir saat geçti. Sonra bir tane daha. Bunu yüklemenin birkaç saatini alacağını düşündüm.

Hangi aracı kullanıyorsa o araca tek başına çok para koyuyordu. Benzin deposunu doldurdum ve hâlâ beş galon yakıtım kaldığını fark ettim.

Ama dördüncü saat geçip de ondan hiçbir iz bulamayınca, midem ayaklarıma d o l a n d ı .

Onu bulamayacaktım.

Gitmişti, ulaşamayacağım bir yerdeydi ve iletişim kuracak hiçbir aracım yoktu - ne onunla, ne Alex'le, ne Quinn'le, ne Marie'yle, ne de Dan'le.

Tek başımaydım.

Ve asıl can alıcı nokta, tek başıma olmaktan nefret ediyordum.

Her zaman tek başıma olmaktan nefret etmiştim ve artık tek başıma olmak istemiyordum.

Lanet yüklerimi paylaşmak

istiyordum! Evliydim, değil mi?

Evlilik yemini etmiştik (ya da ona benzer bir şey), değil

mi? Öyleyse neden her şeyi tek başıma yapıyordum?

Dişlerimi gıcırdatıp kaşlarımı çatarak saatime baktım ve zamanı not ettim. Hastaneye dönmem yaklaşık iki saatimi alacaktı. Greg gün batımına kadar orada olmazsa, eve dönüş uçağını kaçıracaktık ve birkaç saat batıdaki Lagos'taki ABD konsoloslukuna arabayla gitmenin bir yolunu bulmam gerekecekti.

Ama bunu düşünmeyi, hatta Nijerya'yı Greg olmadan geçme ihtimalini aklımdan bile geçirmeyi reddettim.

Akşam olmadan dönecekti.

Nijerya'dan birlikte ayrılacaktık.

Ve Chicago'ya döndüğümüzde beni bir daha asla terk etmeyecekti.

Nefesimin altında küfrederek motoru çalıştırdım ve çalılığın etrafını görebilmek için öne doğru sürdüm. Ağzım açık kaldı.

Bizim kamyonete benzeyen şey -Alex'in ayarladığı ve Greg'in bu sabah kaçtığı araç- kuzeyden yaklaşıyordu. Gözlerimi kısarak kabine baktım ve geçerken direksiyonda kimin olduğunu anlamaya çalıştım.

Kamyonu Greg'in kullandığını fark ettiğimde bir telaşla omurgamı düzelttim ama o yalnız değildi. İkinci bir adam -beyaz, tıknaz yapılı, başı başka tarafa dönük- onunla birlikte kabindeydi. Greg, yolcunun yüz hatlarını seçemeyeceğim kadar hızlı sürüyordu.

Greg'in yanındaki adam bir müttefik ya da bir düşman olabilirdi. Bunu bilmeme imkân yoktu, en azından şimdilik.

Seeneklerimi hızlıca değerlendirdim, yola çıkmadan önce ona kadar saydım ve kamyonu zararsız bir mesafeden takip ettim. Aracın kasası boştu. Parayı taşımak için kullanmıyordu ama şimdi bunun için endişelenmeyecektim. Greg'i kamyondan nasıl ıkaracağıma odaklanmam gerekiyordu.

Greg'e arkasında olduğumu ve yardıma hazır olduğumu haber vermek öncelikli değildi. Daha nceki davranışlarına -önceki gece beni kandırmasına, kâbuslarına, beni bağlayıp bırakmasına- dayanarak, varlığımın sadece onun dikkatini dağıtmaya yarayacağını biliyordum. Bu nedenle, kalbim deli gibi çarparken ve boğazım endişeli bir sinirlilikle gergin ve gıcıklıyken, uzaktan gizlice takip ettim.

Enugu'ya dönmek için ana yolları kullanıyordu. şehirde trafik bir sorundu. Yine de doğrudan hastaneye dönmek yerine yan yoldan gitmesi beni şaşırttı. Endişeyle benzin göstergemi kontrol ettim. Yakıt ikmali yapmam gerekene kadar sadece elli milim kalmıştı.

Altmış iki dakika sonra, Greg Lagos'a giden ana otoyolun sapağına girdikten hemen sonra Ducati'nin benzini bitti. Depoyu doldurmak için acele ettim ve kafamda hızlıca hesap yaptım. Eğer Greg Enugu'ya dönmek yerine Lagos'a gidiyorsa, önümde beş buçuk saatlik bir sürüş daha vardı.

Ve benzinim en az dört galon eksikti.

ALTI SAAT SONRA vücudum ağrıyordu.

Eklemlerimde, kemiklerimde, kaslarımda otuz altı yaşımın her birini hissediyordum ve düşüncelerim iki hedefe odaklanmıştı: Greg'i kurtarmak ve Greg'i öldürmek.

Yakıt sorunumun kolayca zlebileceği ortaya ıktı. Nijerya'daki birçok büyük otoyolda batıya ve doğuya giden trafik şeritleri arasında, çoğunlukla ticari motosikletiler tarafından kullanılan toprak yollar vardır. Ayrıca, ülkedeki trafik ve yol bakımı da gerçek bir sorun.

Hem toprak motosiklet yolları hem de kalitesiz sivil altyapı benim avantajıma çalıştı.

Benin City'de tam da azalan benzin stokumu terletmeye başladığım sırada bir trafik sıkışıklığıyla karşılaştık. Greg ve arkadaşı

yolda kalmış. Ben kalmamıştım. Kurtarma girişiminde bulunmayı düşündüm ama vazgeçtim. Daha fazla yakıt olmadan kimseyi kurtaramazdım.

Onların gecikmeli durumlarını kullanarak trafiğin içinden geçtim ve bir benzin istasyonu aramak için otoyoldan çıktım. Kaskımı ve eldivenlerimi çıkarmadan, siyah önlüğümü ve kılıfımı örten bol önlük için şükrederek, Greg'in hastanede benim için bıraktığı çalıntı yüz dolarlık banknotlardan birini benzin parası olarak kullandım.

Görevliye silahımı gösterdikten sonra para üstünü almasını söyledim. Benimle uğraşmaması için teşviki ikiye *katladım*.

Depoyu ve mesane torbalarını doldurduktan sonra hızla otoyola geri döndüm ve Greg'in kamyonetini sadece iki mil ileride, yeni açılmaya başlayan trafiğin ortasında gördüm. Greg ve arkadaşının beni Lagos'a götürmesi durumunda yeterli yakıtı güvence altına aldığım için endişem önemli ölçüde azaldı.

Şimdi, saatler sonra, oraya gidiyorduk. Victoria Adası'na gitmek üzere Lekki-Epe Otoyolu'ndan çıktığımızda, sıcak tenimi rahatsız edici bir his sardı ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Nijerya'ya giderken Enugu ve Lagos şehirlerini ayrıntılı olarak incelemiştim, dolayısıyla ABD konsolosluğunun Victoria Adası'nın batı ucunda olduğunu biliyordum.

Ama anlayamadığım şey Greg'in neden oraya gittiği idi, özellikle de yol arkadaşı bir düşman ise.

Bu fark ediş -araba arkadaşının bizim tarafımızda olması, Greg'in güvendiği biri olması- beni hem daha iyi hem de daha kötü hissettirdi. Açıkçası daha iyiydi çünkü güvendeydi. Ama daha da kötüydü çünkü beni Enugu'da bırakmıştı. Başka birinden yardım kabul etmişti. Beni dışlamış, bensiz planlar yapmıştı. Güneş batıyordu. Ayrılmamız için Enugu'ya asla zamanında dönemeyecekti.

Şimdi tüm bunlardan dolayı incinmemin zamanı değildi ama incinmiştim. Duygularım ne kadar uygunsuz ve belki de mantıksız olsa da, incinmişlik ve öfke göğsüme granit bir kaya gibi yerleşmiş, nefes almamı ve odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Ancak beyzbolda olduğu gibi casuslukta da ağlamak yoktur. Bu yüzden odaklanmaya devam ettim.

Lekki-Epe Otoyolu Ozumba Mbadiwe Caddesi'ne dönüştü ve önümde gösterişli binalar yükseldi, Radisson Blu Anchorage Oteli'nin tabelası uzaktan görünüyordu. Deniz kenarı temiz beyaz bir vahaydı.

Parıldayan mavi bir lagünün üzerinde binalar ve bakımlı yollar... Bu manzara midemi bulandırdı.

Greg, Ozumba Mbadiwe Caddesi'nden bir ara sokağa çıkarken onu takip ettim, hâlâ mesafemi koruyordum ama belki de eskisi kadar özenli değildim. Hem kamyonet hem de eski Ducati, çevredeki ayrıcalık ve zenginlik fonunda son derece dikkat çekici bir şekilde göze çarpıyordu.

Greg arabayı konsolosluğun yanındaki yola çekti ve ben rahatladım. Artık ikimiz de burada olduğumuza göre, binaya birlikte girebilirdik. Bu noktada tutuklanmam bile umurumda değildi. Öyle olsun.

Hatta içeri girerken bağırabilirdim: *Beni vatana ihanetten tutuklayın! Ve lütfen bana bir banyo ve klimalı bir hapisane hücresi gösterin.*

Çok yorulmuştum. O güvendeydi. Tek parça halindeydim. Son yirmi dört saattir -hatta son dört gündür- üzerinde çalıştığım adrenalin neredeyse tükenmek üzereydi.

Bu nedenle, konsolosluğun yakınına park etmek yerine üç blok öteye park ettiğinde şaşkınlığımı hayal edin. Kontağı kapattım ve kamyonundan inip önünde gerinerek duran kocama baktım. Sonra yolun aşağısına doğru bir ileri bir geri baktı. Konsolosluğun aksi istikametine doğru yürüdü, yolun ters tarafına geçti, sonra bir elektrik direğine yaslandı.

Onu izlerken kaşlarımı çattım.

Sanki Lagos sokaklarından ayrılmak için hiç acelesi yokmuş gibiydi - ki bu çılgıncaydı çünkü ne kadar oyalanırsa, binayı gözetliyor olabilecek herkese onu sokaklardan alma fırsatını o kadar çok veriyordu.

Onu kaçıranlardan herhangi biri, ortaya çıkmasını ve oyalanacak kadar aptal olmasını umarak etrafta dolanıyorsa, hayal kırıklığına uğramayacaklardı. Onu kaçırmak kolay olurdu. . .

Aylak aylak dolaştıkça, kaçırılmak istediğinden daha da emin oldum.

. . . o orospu çocuğu.

Ağzım kurudu ve kalbim tekrar boğazıma düğümlendi. Onu motosikletimin arkasına zorla bindirme ya da bunu denerken ölme kararlılığı damarlarımdan yeni ve ezici bir şiddetle akıyordu. Keşke Ketamin dart tabancasını bana bıraksaydı, çünkü onu iyice dürtecektim.

Titreyen parmaklarımla motosikleti çalıştırmak için hareket ettim, onu ldresiye dövmeye niyetliydim ki iki gl el beni arkamdan yakaladı ve motosikletten aşağı çekti.

Belli ki, Nijerya'nın Lagos kentindeki ABD konsolosluğunun önünde lanet olası alternatif gerçeklik *St. Louis Cardinals 2004 Dünya Serisi şampiyonu* tişörtüyle dolaşan salak kocama odaklandığım için etrafıma yeterince dikkat etmemiştim!

O OROSPU ÇOCUĞU!

Ne olursa olsun, kaslı bir kolunu belime dolamış ve büyük bir avucunu kaskımın n tarafına koymuş olan adam çılgınca öfkemin hedefi olmak üzereydi. Oldukça kolay bir şekilde bacağımı onunkine doladım ve ileri doğru bir tekme atarak ona çelme taktım ve ikimizi de yere düşürdüm. Sonuç olarak, beni tutuşu gevşedi ve ben de bu firsatı kafamı geriye doğru savurarak kaskın sert yüzeyini tatmin edici bir ıtırtıyla burnuna getirdim.

Adamın elleri yüzüne doğru uçarken mutsuz ve keskin bir küfür kulaklarımı doldurdu. Zaten kırılmamışsa burnunu kırmak ya da boğazına sıkı bir yumruk atmak niyetiyle döndüm ama saldırganın Güvenlikçi Dan'den başkası olmadığını anlayınca duraksadım.

"Ne oluyor be?" Kaşlarımı çatarak ve onu daha iyi görebilmek için kaskımın n camını yukarı iterek nefes verdim. Burnundan kan fişkırıyordu ve gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Sanırım burnumu patlattın," diye inledi, biraz da gülerek. "rdeği sikeyim, acıyor!"

Yanında diz çöküp başka yaralar olup olmadığını kontrol ederken gözlerim vücudunda gezindi; iki yaya biz orada yokmuşuz gibi etrafımızdan dolaşıyordu. "Dan? Aklından ne geçiyordu? Ve ne haltlar dönüyor?"

"zerine ıllanıp Greg'i kurtarmaya çalışmanı engellemem gerektiğini düşünüyordum." Burnunu yoklarken sesi gergin ve genizden geliyordu. "Ben de seni bir an önce sokaklardan uzaklaştırmam gerektiğini düşünüyordum ama senin lanet olası bir ninja olduğunu unutmuşum."

fkemin asıl kaynağını hatırlayarak omzumun üzerinden döndüm ve kocamı aradım. Tam zamanında döndüğümde siyah bir Mercedes SUV'un onun durduğu kaldırımından hızla uzaklaştığını gördüm.

Artık orada değildi.

Nefes n e f e s e kaldım. Artık boş olan köşeyi umutsuzca ararken
gözlerimde hayal kırıklığı gözyaşları birikti.

Ama faydası olmadı.

Bunu iliklerime kadar

hissettim. Onu

kaçırmışlardı. Yine

kaçırılmıştı.

Beni geride bırakmıştı. *Tekrar.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Sevgili eşim,
seni kaybetme düşüncesi dayanılmaz; lütfen bana inan. Her zaman
Her şey ne kadar karanlık görünürse görünsün, kalbimde senin için her zaman
küçük bir güneş ışığı olduğunu unutma. Seni bugün, yarın ve sonsuza dek
seviyorum.*

*-J
Mektu
p Kaliforniya, ABD
Evli 29,5 yıl*

**~Günümüz~
*Fiona***

"
Bana anlat, Quinn. Bana neler olduğunu anlat."

Quinn gözetleme aracındaki ani varlığıma şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Kendi adıma, zihnim tek bir hedefe odaklandığı için herhangi bir şeye şaşırmam ya da şok olmam mümkün değildi: Greg'i bulmak.

Dan beni petrol tankerine götürdüğünde ve normalde galonlarca petrolü barındıran ve taşıyan devasa silindirin içine tırmanmamı işaret ettiğinde, bunu hiç sorgulamadan yaptım.

Ayaklarım halıya bastığında ve bakışlarım Quinn'in dik sırtına indiğinde, uzak duvara monte edilmiş bir dizi ekranın önünde dururken, casusluk cihazlarının en sonuncusu gibi görünen şeylerle çevriliyken, zar zor göz kırptım.

Zemin, tavan ve duvarlar halı kaplıydı - koyu mavi ve granit grisi - muhtemelen sesi emmek ve içerinin altmış Fahrenheit derecelik sabit bir sıcaklıkta kalmasını sağlamak için ekstra dolgu eklenmişti. Sunucu rafları kalça hizasında duran uzun bir tezgahın altında duruyordu, dolayısıyla sıcaklık da soğuktu. Bilgi işlem sunucuları serin tutulduklarında en yüksek işlevselliğe sahip olurlar, alanın sıcaklığı beni bu aracın önemli bir bilgi işlem gücüne, mobil bir veri işleme merkezine sahip olduğu gerçeğine karşı uyardı.

"Ne kadarını biliyorsun?" Quinn omzunun üzerinden bakarak sordu. Sonra gözlerini Dan'ın yüzünde gezdirerek bir kez daha baktı. "Sana ne oldu?"

"Fiona Archer, eğer gerçek adı buysa."

Quinn çenesini kaldırdı ve bir kez başını salladı. "Seni kızdırdı mı?"

"Tam olarak değil," diye gönüllü oldu Dan, ikimizin yanından geçip aracın önüne doğru yürürken. "Onu arkadan yakalamak gibi bir hata yaptım. Ben olduğumu bilmiyordu, o yüzden kendini savundu."

"Özür dilerim Dan. Asla yapmazdım-" Başımı salladım, parmaklarım alınma geldi. Başımda şiddetli bir ağrı vardı.

"Sen iyi misin?"

Quinn'in bakışlarının ağırlığını hissettim, soğukkanlı, değerlendirici incelemesi bana bir gözetleme dronunu hatırlattı.

Sorusunu duymazdan geldim çünkü iyi değildim. "Marie nerede?"

"O burada."

"Burada mı?" Bu beklenmedik bir haberdı. "*Burada* mı demek istiyorsun? Tankerde mi?"

"Evet. Bu şeyi güvenliğimizi sağlayan meslektaşımın ödünç aldık. Bana şoförü ve ön taraftaki silahlı eskortu ödünç verdi, iyi adamlar, doğru olanı yapmaya hevesliler. Marie'yi otelde bırakıp riske girmek istemedim."

"O bizim en önemli kozumuz, gizli silahımız," diye ekledi Dan, kırık burnunun arkasından konuşurken.

"Marie arkada, uyuyor. Yirmi dört saattir ayakta ve yarınki gazetenin teslim tarihine karşı çalışıyordu." Quinn başparmağını omzunun üzerinden atarak, bir tür ek odaya açılıyor olması gereken dar bir kapıyı gösterdi.

"Bu şey karavan, gözetleme minibüsü ve sığınak gibi bir şey." Dan eğildiği yerden doğruldu ve burnuna bir torba buz getirdi. "Ve bu ülke için mükemmel. Son üç günde buradaki yollarda Amerika'daki hayatım boyunca gördüğümde daha fazla petrol tankeri gördüm."

Doymak bilmez paniğime daha fazla engel olamayarak ağzımdan kaçırdım: "Greg'i kim kaçırdı? Ve neden? Peki o nerede? Ve-"

"Tamam, sana her şeyi anlatacağım." Quinn ellerini kaldırdı ve muhtemelen yaklaşan histerimi hissederek üç hızlı adımda yanıma geldi. Onun

Ben sallanırken elleriyle üst kollarımı sardı ve beni oturmam için yönlendirdi. "Sana biraz su getireyim."

"Konuşmaya başla. Lütfen." İsteğim titrek geliyordu ama elimde değildi. "Lütfen. Neler olduğunu bilmem gerek."

"Peki." Benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu; ikisi de döner sandalyeydi ve yere sabitlenmişlerdi. "Greg bu sabah sen uyurken rehinelerin durumunu kontrol etmek için Alex'i aradı."

"Alex onların yerini tespit edemedi. Lagos'ta bir yerde olduklarını biliyor ama nerede olduklarını tam olarak tespit edemiyor." Dan arkasındaki tezgâha yerleşti.

"CIA'deki arkadaşın Banks mi?"

Sertleştım. "Spenser Banks, evet. Ne olmuş ona?"

"Burada, Lagos'taki ABD konsolosluğunda. Marie'nin yazdığı makaleleri duydun mu?"

"Alex dün bizi bilgilendirdi, yoksa bir gün önce miydi? ?" Günler birbirine karışıyordu.

"Etkili oldular, doğru insanlara harekete geçmeleri için baskı yapıyorlar. Marie diğer rehinelerin aileleriyle de görüşüyor, çocuklarının görüntülerini Büyük Petrol tarafından harap edilmiş köylerin fotoğraflarının yanına koyuyor."

Dan hafifçe kıkırdarak, "Nautical Oil basını sevmez," diye ekledi. "Petrol paradır ve para her şeyi değiştirir."

"Bunun üzerine Buhari'nin yeni hükümeti İngiltere ve ABD'den devreye girerek rehine sorununa yardımcı olmalarını istedi. Nijerya'nın Nautical Oil ile ilişkileri, hükümetin yolsuzlukları ve petrol şirketlerinin ekolojiye verdiği zararlar nedeniyle yıllardır gergindi. Buhari bunu değiştirmeye, imajlarını temizlemeye, Nijerya'yı temizlemeye ve yeni bir ortaklık kurmaya çalışıyor."

"Tüm bunlar Alex'le son konuştuğumuzdan beri mi oldu?" İnanamayarak sordum. "Nautical Oil'in hisseleri Marie'nin ilk açıklamasından bu yana her gün düştü.

makale." Dan buzu çıkardı ve burnunun köprüsüne hafifçe dokundu. "Gürültülü, öfkeli hissedarlar ve kötü basın onların konuştuğu bir dil."

Tüm bunlar etkileyiciydi ama yine de asıl soruma yanıt vermiyordu.

"Peki, Greg nerede?"

Quinn uzun bir süre beni inceledikten sonra içini çekerek, "Alex, Greg'i Banks'le görüştürdü," dedi.

"Spenser ve Greg konuştular mı?" Zaten sınırlarımı zorlamıyor olsaydım, bu bilgi beni şaşkına çevirirdi. Greg, Spenser'dan hoşlanmıyordu,

ve bu his karşılıklıydı.

"Bu doğru." Quinn başını salladı, bakışları bir kez daha araştırıyordu. "Greg para ve asetondan bahsetti, nasıl birkaç milyon yerine yüz milyon dolar ya da daha fazlasıyla uğraştığımızı anlattı."

"Para -daha doğrusu paranın *miktarı*- her şeyi değiştirdi," diye ekledi Dan kuru bir sesle. "CIA, Nautical Oil ve Buhari'yi himaye etmek için gösteriş yapmak yerine artık tamamen yatırım yapıyor."

Teşkilatın gerekçesini tahmin ettim. "Bu tür bir para genellikle terörist hücrelerle ilişkilendirilir, küçük yasadışı petrol rafinerileriyle değil."

"Kesinlikle." Dan bir kez başını salladı, arkasından bir su şişesi kaptı, öne doğru eğildi ve bana uzattı. "CIA paranın izini kaybetmek istemiyor."

Quinn, "Greg ve Banks gözden geçirilmiş bir plan yaptılar, çünkü Greg zaten sahadaydı, istihbarata sahipti ve zaman çok önemliydi," diye açıkladı.

"Plan nedir?" Tankerin hareket ettiğini, dolayısıyla bir yere götürüldüğümüzü fark ettim. Sol tarafımdaki tezgâhı kavradım ve ağırlığımı ona verdim. "Peki Ajans sizi neden iple bağladı? Sahada kendi adamları yok mu?"

Quinn devam etti: "CIA bu işe dahil olmamızdan memnun değil ama Greg'in kendi rolünü kabul etmek için öne sürdüğü şartlardan biri de buydu. Anladığım kadarıyla, Greg'le Alex'le birlikte tasarladığınız planın temelinde bir değişiklik yok: Patlayan rafineri tehdidini dikkat dağıtmak için kullanmak, yasadışı yollardan elde edilen gizemli para yığını güvenli bir yere taşımak, çalınan parayı kullanarak rehineler için fidye ödemek."

Dan araya girdi, "Ancak, ne Alex ne de CIA rehineleri bulamadığı ve yerlerini belirleyip onları kurtarmanın en yüksek öncelik olduğuna karar verildiği için Greg rehin alınmayı kabul etti."

"Bu hiç mantıklı değil!" Hırlayarak ayağa kalktım.

"Hayır. Mantıklı." Dan'ın sesi yumuşadı. "Takip ediliyor ve dinleniyor. Quinn şu anda kulaklığı takmış durumda, istersen sen de dinleyebilirsin. Duyduğu her şeyi duyabiliyoruz; tam olarak nerede olduğunu biliyoruz."

"Ve sadece biz değiliz. CIA ve bir Özel Kuvvetler birimi tarafından takip ediliyor," diye ekledi Quinn.

"Ama bu onun güvenliğini garanti etmiyor. Onu diğerlerini bulmak için bir işaret olarak kullanıyorsunuz ama *onu kolayca öldürebilirler*. Kelimeleri söylemeye dilim varmadı.

Quinn öne doğru uzanıp elimi tuttu ve beni tekrar oturmaya teşvik etti. "Fiona, ona zarar vereceklerine inanmıyoruz. Her şeyden önce onun Buhari, ABD ve Nautical Oil tarafından müzakereleri yürütmek üzere gönderildiğini biliyorlar."

"Onlar kim ki? Kiminle uğraşıyoruz?" Boşuna çabalıyordum ama düşmanı tanırsam neler yapabileceklerini daha iyi anlayabilirdim.

"Alex bu grubun başında Buhari iktidara geldiğinde görevden alınan Nijerya'nın eski petrol bakanı Abayomi Contee'nin olduğuna inanıyor. Contee, Boko Haram ile birlikte çalışıyordu ve ... pek çok vahşetten sorumluydu diyelim."

Dan'in dediği gibi, "*Ördeğin canı cehenneme*. Psikopatlar ve teröristlerle uğraşıyorduk. Harika.

Neredeyse burnunu kıracak olmama rağmen Dan'in iri gözleri şefkatle çerçevelenmişti. "Yüz milyonu unutma, Fiona. Greg ve ben parayı aldıktan sonra Banks, Contee'nin adamlarına bir mesaj gönderdi. Contee paranın bizde olduğunu biliyor."

"Alex de paranın Boko Haram'a bir ödeme olduğuna inanıyor, yasadışı rafinerilerin kârından paylarına düşeni," diye ekledi Quinn eşit bir şekilde. "Abayomi Contee'nin o paraya ihtiyacı var, yoksa Boko Haram ailesinin, halkının peşine düşecek. Contee o parayı ele geçirene kadar Greg'e ya da rehinelere hiçbir şey yapmayacaktır."

"Para nerede?" Gözlerimi Dan'e diktim. "Sen ve Greg parayı nasıl bu kadar çabuk taşıdınız?"

"Bu sabah bir helikoptere bindim, sonra Enugu'dan arabayla geldim ve Greg'le nöbetçi kulübesinde buluştum."

"Nöbetçi evini mi kastediyorsun? Dün gece parayı bulduğumuz yer mi?"

"Evet, doğru. Bulması çok zor oldu. İzleri takip etmek zorunda kaldım. boru hattı." Dan burnunu tekrar buzla kapattı. "Kuru borulardan birine taşıdık."

"Parayı kuru borulara koydunuz. . ." İşte bu yüzden Greg'in mobil kliniğe ihtiyacı yoktu. Greg ve Dan'in izlerini kaybettirmekte başarılı olduklarını varsayarsak, parayı saklamak da taşımak kadar etkiliydi.

"Greg ona bir şey olursa patlayacak şekilde ayarladı. Alex'in bu sabah bana getirttiği bir vericiye her saat başı belirli cümleleri söylemesi gerekiyor."

"Ondan işkenceyle bilgi alabilirler," diye düşündüm ama bu sözleri söylerken bile yanlış olduklarını biliyordum.

"Evet. Bu pek olası değil." Quinn'in sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyordu. Greg eski bir deniz piyadesiydi. İşkenceye sadece denizcilerin dayanabileceği şekilde dayanmak üzere eğitilmişti; tek bir düşünceyle, acımasız bir odaklanmayla.

Quinn'in iki parmağını kulağına bastırarak kulaklığını ayarladığını gördüm; ben de beklentiyle sordum: "Greg bir şey mi söyledi? Ne duyuyorsun?"

Başını salladı. "Greg henüz pek bir şey söylemedi, sadece arabalarının yakıt verimliliğiyle ilgili bir şaka yaptı. Onu görmezden geldiler. Hâlâ her nereye gidiyorlarsa oraya doğru gidiyorlar."

"Ona zarar verdiler mi?" Duraksayarak sordum, bilmek istiyordum ama cevaptan korkuyordum. Dinlemek istedim ama dinlemedim. Ama dinledim.

"Şimdiye kadar duyduklarına göre hayır. Ama gözlerini bağlamışlar." Quinn'in esprisiz gülümsemesi daha çok yüz buruşturmaya benziyordu.

"Güzel. Bu iyi bir şey." Gözlerini bağlamak iyiydi; yaşamayacağını bildiğin birinin gözlerini bağlamak için bir neden yoktu. Dikkatim yeniden Dan'e odaklandı. "Neden Greg'le birlikte Lagos'a dönmek için helikoptere binmediniz? Arabayla gitmek yerine?"

Dan'in sesi artık daha az acı çekiyor gibiydi. "Contee'nin adamlarına parayı nereye sakladığımıza dair herhangi bir ipucu vermek istemedik. Eğer Enugu'dan uçarsak, o zaman paranın bu civarda olduğunu bilirdi. Şu anki durumda paranın Lagos'ta mı yoksa Tom Brady'nin sönük toplarında mı olduğu konusunda hiçbir fikri yok."

"Peki şimdi plan ne? Bundan sonra ne olacak?"

Quinn doğruldu ve iki parmağıyla kulaklığa tekrar bastı. "Umarım Contee adamlarını takip ettiğimizi bilmiyordur. Hedeflerine ulaşana kadar Greg'i izleriz, rehinelerin görüldüğünü teyit ederiz, sonra Özel Kuvvetler içeri girer ve hem Greg'i hem de rehineleri çıkarır. Daha sonra Buhari'nin polisi geliyor, Contee ve adamları tutuklanıyor."

Başımı salladım, bu bilgiyi özümstedim ve kendimi kurtarma ekibine nasıl dahil edebileceğimi çözmeye çalıştım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Greg ve Dan arasında bir bakış attım. Bakıştılar ama ikisi de uzun bir süre konuşmadı.

Sonunda Quinn, "Bilmen gereken bir şey daha var. Banks Nijerya'da olduğunuzun farkında, başından beri biliyordu. Greg'i kendisini yem olarak kullanmaya itmek için senin buradaki varlığını kullandı."

Ağzımı sözcükler oluşturmaya zorlarken çenem bir açılıp bir kapanıyordu. "Ne yaptı?"

"Banks, Greg işbirliği yapmaz, CIA'in parayı ele geçirmesine ve rehineleri kurtarmasına yardım etmezse, Chicago'ya döndüğünde seni vatana ihanetten tutuklatmakla tehdit etti." Dan bana mizahsız bir gülümseme verdi.

"Fiona, bence rehineleri serbest bırakmayı kabul ederdi. Ama bilmelisin ki," Quinn devam etmeden önce tüm dikkatimi ona vermemi bekledi, "Greg anlaşmanın bir parçası olarak senin için af pazarlığı yaptı."

QUINN VE Dan, ben bir sandviç yiyip bir litre su içene kadar başımda beklediler. Yaklaşık yarım saat boyunca kablolu yayını dinledim. Hiçbir şey olmuyordu. Hiçbir şey söylenmiyordu. Ama Greg'in arada bir nefes aldığını duyabiliyordum. Ya da iç çektiğini. Ya da kıyafetlerinin hışırtısını. Her ses kalbimin acıyla çarpmasına neden oluyor ve ardından "*Ya bu onun son nefes alışını duyuyumsa?*" gibi tamamen yararsız düşünceler geliyordu.

Dan ve Quinn bir köşede sessiz bir toplantı yaparken ben Greg'in oksijen alımının seslerini takıntı haline getirmiştım.

Sonunda Dan yanıma geldi ve şöyle dedi: "Berbat kokuyorsun. Git bir duş al, biraz kestir. Bu saatler sürebilir."

Dan'in yaklaşımını, açık sözlülüğünü, sempati duymamasını ve şımartmamasını takdir ettim. Eğer beni şımartsaydı, bana patronluk taslasaydı ya da her şeyin yoluna gireceğine dair söz verseydi, sanırım böbreklerini yumruklayabilirdim.

Bu nedenle, çoğunlukla hiçbir şey olmadığı için kabul ettim. Kendimi delirtiyordum ve vücudumun dinlenmeye ve sıcak bir duşa ihtiyacı vardı. Beni arka odaya yönlendirdi. Küçük bir yerdi, iki metreye bir metreden fazla değildi. Marie uyuyakalmıştı; üst üste konmuş bir karyolanın alt ranzasındaydı. Banyoya doğru ilerledim ama Quinn ve Dan'den Greg ve onu kaçıranlar rehine alanına vardıklarında beni alacaklarına dair söz aldım. Uyuşuk bir şekilde duş aldım ve hem kendimi hem de zıbınımı yıkayabildiğim kadar yıkadım. Sonra Marie'nin çantasını karıştırıp temiz kıyafetler aradım, onun için sorun olmayacağını biliyordum. Bir çift siyah yoga pantolonu ve atlette karar kıldım. Benden uzun boyluydu ama genelde aynı bedendeydik. Şimdi kıyafetler biraz boldu.

En üstteki karyolaya uzanıp dinlenmeyi, kocamın kaderini onu tanımayan bir Özel Kuvvetler ekibine teslim etmeyi denedim. Beni, çocuklarımızı ve Greg'e ne kadar ihtiyacımız olduğunu bilmeyen insanlara. Denedim. İşe yaramadı. Beynimi kapatamadım.

"Düşündüğünü duyabiliyorum," dedi Marie'nin uykulu sesi beni kaotik düşüncelerimden çekip çıkardı. "Sandra'nın horlaması kadar gürültülü."

Karanlık, halı kaplı tavana hüzünle gülümsedim. "Senin kıyafetlerini giyiyorum."

"Bu cümleyi kız arkadaşlarımdan duymaktan rahatsız olmadığım ama bir erkek arkadaşından duymaktan heyecanlanmayacağım şeyler arasına koyuyorum."

"Bekle. Üniversitede bir travesti ile çıktığını ve bunun seksi olduğunu düşündüğünü sanıyordum?"

"Evet. Ama bir adamın en sevdiğim yoga pantolonumu ve seksi iç çamaşırlarımı esnetmesini istemiyorum. Tanga giymesi umurumda değil, ama benimki olmasa iyi olur."

Sırıttım. Yine de ağzımın kıvrımı üzgün hissettiriyordu. Benimle ilgili her şey üzgün, kimsesiz ve çaresiz hissettiriyordu. En çok da çaresizlikten nefret ediyordum.

"Ne yapacağım ben Marie? Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan nasıl durabilirim?"

Nefes verdiğini duydum ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Avuçlarımdan tabanını göz çukurlarıma bastırdım ve ovuşturdum.

"Bazen," diye başladı, durdu, tekrar nefes verdi. "Bazen hiçbir şey yapmamak yapmamız gereken şeydir bence. Bu mantıklı mı? Her ilişkide bazen liderliği oynarız, bazen de takip ederiz."

"Beni terk etti," dedim karanlığa ve bu bir itiraf gibi geldi. Daha çok kendi kendime konuşarak ekledim: "Beni hep terk ediyor."

"Seni neden terk ediyor?"

"Beni kendi iyiliğim için, beni korumak için terk ettiğini söylerdi. Ama benim onun korumasına ihtiyacım yok."

Bir an sessiz kaldı, sonra sordu: "Neye ihtiyacın var? Ondan mı?"

Bir kahkaha attım. "Yani onu öldürebilmem için yaşamasından başka bir şey mi?"

"Evet. Bunun dışında. Onu sevdiğini biliyorum ama ondan ne istiyorsun?"

Söylemek istediğim çok şey vardı. *Bana verdiğinden çok daha fazlasını.*

Onun yerine "Neden soruyorsun?" dedim.

"Çünkü bu sabah bir şey söyledi-" "Bekle, Greg'le de mi konuştun?"

"Hayır. Alex ve CIA'den Spenser Banks'le yaptığı görüşmeyi dinledim. Onun olayı ne ki?"

Eski idarecimden hoşlanmamasını görmezden geldim. "Greg ne dedi?"

"Alex, Greg'e senin neden taşınmaya yardım etmeni istemediğini sorduğunda

Greg, 'Benim ona, onun bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacım var,' dedi."

Gözlerimi kapattım, göğsüme ağır bir yük çökmüştü, gözlerim yanıyordu. "Nasıl bu kadar bilgisiz olabilir?"

"Ona söyledin mi?"

"Neyi?" Boğazım kurudu ve midem düğümlendi. "Ona ihtiyacın olduğunu mu?"

"Evet, her zaman" demeye başladım. Ama sonra kendimi durdurdum. Çünkü kocama en son ne zaman "*sana ihtiyacım var*" dediğimi hatırlamıyordum.

Onun bunu en son bu sabah Enugu'daki hastanede söylediğini hatırladım. Ondan önce de Chicago'dayken en az iki kez söylemişti. Aslında bunu hep söylüyordu. Bunun farkına varmak beni mutsuz hissettirdi.

Sonunda Marie'nin sorusunu yanıtladım. "Yeterince değil. Ona yeterince söylemedim."

İtirafımdan sonra bir süre sessiz kaldık. Greg'i bir daha gördüğümde ağzımdan çıkacak ilk kelimenin "*Sana ihtiyacım var*" olacağına dair kendime söz verdim.

Marie, "Sanırım David beni çok bağımsız olduğum için terk etti," dedi. Eski erkek arkadaşından bahsediyordu. Hafızası yanıltmıyorsa, yedi ya da daha fazla yıldır birlikteydiler. Geçen bahar vücut geliştiriciler ve onların küçük penisleri hakkında bir makale yazdıktan sonra onu terk etmişti.

"Sanırım bazı erkeklerin buna ihtiyacı var. Bir kadının onlara ihtiyaç duymasına, tüm kararlarda onlara güvenmesine, onay ve övgülerine muhtaç olmalarına ihtiyaç duyarlar."

"Belki de bazı erkekler beslenmek yerine beslemeyi tercih ediyordur." Önerdiğim düşünce Greg'in daha önceki bilgeliğinin bir yankısıydı.

"Kesinlikle. David bir besleyiciydi. Benim sürekli beslenmeye ihtiyacım yoktu." "Sen de bir bakıcı olduğun için mi?"

"Belki . . ."

"Senin neye ihtiyacın var, Marie?"

"Bilmiyorum. Ne istediğimi biliyorum ama neye ihtiyacım olduğu konusunda hiçbir fikrim yok." Yüksek sesle iç çekti ve altındaki karyola gıcırdadı. Marie ağzından kaçırmadan önce bir süre sessiz kaldık, "Senin için endişelendim, Fiona."

Karanlığa doğru gülümsedim. "Ben de senin için endişelendim. Buraya geldiğin ve yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Ne kadar yardım ettiğimi bilmiyorum." Kendini küçümseyerek güldü ve sonra gerindi. "Şimdi sarılabilir miyiz? Sanırım sarılmaya ihtiyacım var."

"Elbette" diye cevap verdiğimde üst ranzadan inmeye başlamıştım bile.

Marie ayağa kalktı ve neredeyse burunlarımız çarpışacak şekilde birbirimize uzandık. Çok geçmeden arkadaşımın kucağının yumuşak sıcaklığıyla sarmalanmıştım. Her zaman yüksek kaliteli sarılmalar yapardı; tüm vücuduyla sıkıca sarılırdı. Ona doğru eğildim ve beni seven biri tarafından kucaklanmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hemen anladım.

Beynimde bir karar oluştu ve anında onaylandı. İhtiyaçlarımı ve isteklerimi sıralamayı bırakacaktım. Artık kar fırtınası koşullarıyla karşılaştığımda Janie'yi araba çağırmak için aramak için pastayı kullanmayacaktım. Sarılmaya ihtiyacım varsa, çevremdekilere "Sarılmaya *ihtiyacım var!*" diye duyuracaktım. Ve sonra bir sarılmayı kabul ederdim. Ya da belki birkaç sarılmayı.

Ve bu konuda kendimi suçlu hissetmezdim.

Marie'yle tam ayrıldığımız sırada, ama ben ona sarıldığı için teşekkür edemeden, gözetim alanına açılan dar kapıdan kısa ve öz bir ses geldi.

Dan kafasını odaya sokarak aceleyle, "Fiona, geldiler, Greg konuşuyor," dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

*Sevgili eşim,
Üzgünüm en kötüsü benim. Seni seviyorum.*

*<3 -Kocanız
Mektu
p Alabama, ABD
Evli 3,5 yıl*

**~Günümüz~
*Fiona***

"ŞANZIMANA NE OLDU?" Dan ve Quinn'e baktım. "Neden hiçbir şey duyamıyorum?"

Quinn frekans ayarlarıyla oynayarak, "Daha yeni aldık," diye küfretti.

"Sadece parazit alıyoruz." Y a n ı m d a oturan Marie telsizi çekti. kulaklıkları kulaklarından çıkardı.

Dan anonsunu yapar yapmaz Marie ve ben dinlendiğimiz odadan fırlayıp kulaklıklara sarıldık ama sadece cızırtı ve tıslama sesleriyle karşılaştık.

"Bu Banks. Yayını karıştırıyor." Quinn öfkeden köpürüyor, yoğun bir hayal kırıklığıyla alnını ovuşturuyordu.

"Ne? Neden?"

"En başta bizim bu işe karışmamızı istemedi." Dan bunu daha çok Marie'ye söylemişti. "Bu kadar uzun süre dinlememize izin vermesine şaşırdım."

"Alex bunu düzeltemez mi? Onu geri getiremez miyiz?" Marie sordu.

"Şimdi Alex'e mesaj atıyorum." Dan çoktan telefonunu çıkarmıştı.

Tam o sırada yayın üzerinden bir dizi silah sesi duyduk, ardından kısa bir duraklama, sonra daha hızlı silah sesleri, birkaç yarı otomatik silahın hızlıca ateşlenmesi. Her silah sesi boynumdan omurgamın dibine doğru sarsıcı bir panik dalgası gönderiyor, günün ağrı ve sızılarını huzursuz bir adrenalın dalgasıyla kovalıyordu.

Gözetim alanının daracık alanında bir ileri bir geri volta atıyor, dışarı koşup çatışmanın içine atlama isteğimi zorlukla bastırıyordum. İhtiyacım olan

Düşünmek, değerlendirmek için. Aktif bir savaş bölgesine aceleyle girmek en iyi ihtimalle aptallık, en kötü ihtimalle delilik olurdu.

"Hey, Alex. Bizim duyduklarımızı sen de duyuyor musun? Çünkü elimizde hiçbir şey yok." Dan bana doğru döndü ve gözlerini ayırmadan ileriye bakarak diğer uçtaki arkadaşımızı dinledi.

Quinn ayağa kalktı ve yanıma geçti, ikimiz de Dan'ın konuşmasını izleyip dinlerken omzumda durdu. "Geri alamaz mısın?"

Quinn boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı, sonra "Bunu daha önce söylemek istememiştim ama Banks'e güvenmiyorum" dedi.

Dikkatim yanımdaki iri adama yöneldi. "Neden?"

Quinn'in buz mavisi gözleri benimkilere kaydı. "Kocanı sevmiyor."

"Sevmiyor. Ama yapılacak bir iş varken ondan hoşlanıp hoşlanmaması önemli değil."

"Öyle olmalı..." Quinn'in ses tonu ve ifadesi değerlendirci bir hal aldı. "Greg'den neden hoşlanmıyor?"

"Ben askerdeyken bir ya da iki kez karşılaştılar ve hiç anlaşılamadılar." Omuz silktilim. "Greg yıpratıcı olabiliyor, Banks ise lafını esirgemiyor. Greg her zaman onu kızdırmaya çalışırdı."

"Sorun bu değil. Bence Banks kıskanıyor."

"Greg'i mi kıskanıyor? Hayır, bildiğim kadarıyla Spenser hiç evlenmedi, çocuğu da yok. O kariyer sahibi bir asker, aile babası değil. CIA onun ilk aşkı."

"Ya da," Quinn'in delici bakışları yüzümde gezindi, "CIA onun ikinci aşkı."

Şaşkınlık içinde, onun durum değerlendirmesine bakakaldım. Ama ben bu açıklama üzerinde düşünmek için bir dakika bile ayıramadan Quinn arkasını döndü ve telefonunu çıkardı, başparmağını ekranda kaydırarak bir aramayı kabul etti.

"Alo?"

Kiminle konuştuğuna dair bir işaret bulabilmek için yüz ifadesini taradım. Endişemin yoğunluğunu gören Quinn çenesini kaldırdı ve dile getirmediğim soruma cevap verdi.

"Oluwa ve Zaki ön tarafta, şoförler. Özel Kuvvetler'den adamlar binaya girdi."

"Bize gösterebilirler mi?"

Quinn bir kez başını salladı ve bir sonraki sorusunu telefonuna yöneltti. "Videoyu açabilir misin?"

Marie, Quinn ve ben kısa süre içinde Quinn'in ekranının etrafında toplanmış, kararan gökyüzüne karşı siyahlar giymiş askerlerin bulanık görüntüsünü gergin bir bekleyişle izliyorduk. Gün geceye dönüşürken Özel Kuvvetler ajanları görünmez olacaktı. Ancak silah sesleriyle birlikte gelen parlak ışık çakmaları yaklaşık konumlarını ele veriyordu.

Dakikalar saatler gibi geliyordu.

Sonunda hem seslerde hem de görünür faaliyetlerde bir duraklama oldu. Nefesimi tuttum.

Dan'in arkamda bir yerlerde olduğunu, hâlâ Alex'le telefonda konuştuğunu ve Marie'nin elinin benim elimde olduğunu, parmaklarımızın birbirine dolandığını fark ettim.

Birkaç karanlık gölgenin yaralı rehinelere benzeyen kişileri binanın dışına taşıdığı görüldüğünde ihtiyatlı bir rahatlamayla nefesimi verdim. Greg'in yerini tespit etmeye çalıştım ama faydası olmadı. Alacakaranlık çökmüştü. Çok karanlıktı. Figürler çok bulanıktı.

"Fiona."

Quinn'in telefonundan döndüm ve Dan'le yüzleştım. "Ne?"

"Alex Banks'i arıyor, dolandırıcılıkla ilgili." Dan çenesini kaldırıp daha önce attığım kulaklıklara doğru uzattı.

Titreyen parmaklarımla kulaklığımı kulağıma götürdüm ve mikrofon kısmını ayarladım. "Spenser, ben Fiona. Neler oluyor?"

"Neden geldin? Sana Nijerya'ya gelmemeni söylemiştim." Sesi garip bir şekilde kızgın geliyordu.

Onun rastgele ve agresif duygu gösterilerine ayıracak vaktim yoktu, hele de kocama neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken. "Greg nerede, Spenser? Onu dışarı çıkardın mı?"

"Rehinelerin geri kalanı elimizde."

"Peki Greg?"

Hat birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Geçen her dakika kalp atışlarımın iki katına çıkmasına neden oldu. "Spenser? Greg'e ne oldu?"

"Hâlâ içeride." Tam bunu söylediği sırada tek bir el silah sesi duyuldu. Spenser aceleyle ekledi, "Ona ulaşamadık."

Midem ve boğazım yer değiştirdi ve görüşümü kırmızı bir renk kapladı; düşünmeden konuştum, "Seni lanet olası orospu çocuğu."

"Fiona, o kendini tutuyor. Hâlâ kurtulabilir." "Ekibini geri gönder."

"Bunu yapamam, tek bir kişi için olmaz. Dost ateşiyle düşman ateşini ayırt edemezler. Anlıyorsunuzdur."

"Spenser. . ."

Quinn omzuma dokundu ve bana video görüntüsünü gösterdi. Spenser ve Özel Kuvvetler araçları geri çekiliyordu, Contee'nin iki Humvee'si de peşlerindeydi. O gidiyordu.

Eski yardımcımın sesi çeliğe dönüştü. "Böyle bir şey olmayacak. O kendi başına. Anlıyorsun."

"Hayır. Anlamıyorum. Ama şunu anlıyorsun: Seni bir daha görürsem bağırsaklarını kışından çıkaracağım. Sonra da taşaklarını kesip kedine yedireceğim. Beni duyuyor musun? *Bunu* anlıyor musun, seni sık kafalı ahmak?"

"Fi-"

İletişim düğmesini kapattım, sonra kulaklığımı tezgâha çarptım, parmaklarımı esneterek iletişim terminalinden uzaklaştım ve daha önce gördüğüm küçük silah dolabına doğru yürüdüm.

Dan'ın yaklaştığını görmekten ziyade hissettim. "Ne yapacaksın? ne yapacaksın?"

"Gidip onu yakalayacağım." Bir SIG MK25 seçtim ve hazne. "Bunun için ekstra şarjörler nerede?" "Fiona-"

"Beni durdurmaya çalışma."

"Yapmayacaktım." Dan 45'liğe uzandı ve SIG'im için fazladan iki şarjör verdi. "Bırak da giyineyim."

MARIE VE QUINN dönüştürülmüş tankerde kaldılar ve ellerinden gelen taktik desteği sağladılar.

Kasıtlı olsun ya da olmasın, Spenser'ın binayı terk etmesi korumaların çoğunu uzaklaştırmıştı. Binanın içinde gözlere ihtiyacımız vardı, ama elimizden gelen en iyi şey Alex'in izniyle bir ısı izi beslemesi ve binanın şemalarının hızlı bir incelemesiydi. Aceleyle anlayabildiğimiz kadarıyla Greg en üst kattaydı ve köşeye sıkışmıştı. Saldırganlar muhtemelen cephanesinin bitmesini bekliyorlardı. Ona hâlâ canlı ihtiyaçları vardı.

İki dakika sonra, acele bir eylem planı belirledikten sonra Dan ve ben harekete geçtik. Spenser'ın ekibinin bulunduğu tarafın tersinden yaklaştık.

Sola. Çiti kolayca aştım ve Dan'e elimi uzattım. Ağırdı ve kollarım yorulmuştu ama önemli değildi. Az miktarda kaldıracı ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, daha fazlasına değil.

Dan'i seviyordum. Onun incinmesini istemiyordum. Bu yüzden, sadece ve sadece koruma sağlarsa bana katılabileceğine karar verdim. O da isteksizce kabul etti. Mesele şu ki, Dan iri yarı, güçlü ve yumruk yumruğa bir dövüşte harika olurdu. Ama ben küçük, hafif ve gizli bir saldırıda harikaydım.

Deponun en alt katına girdik, paletlerden oluşan labirentte hızla ilerleyerek ortadaki açıkta duran merdivene ulaştık. Ben basamakları sessizce çıkarken Dan geride kalıp ben tepeye ulaşana kadar siper aldı. Sonra o basamakları tırmanırken, ayakkabıları metal çitalara çekiç gibi inerken ben de ona siper oldum.

Onu takip etmesi için işaret ettim. Ayaklarım muşamba zeminde sessizdi ama bunun bir önemi yoktu. Silah sesleri havayı delip geçiyordu. Ses için minnettardım. Eğer hâlâ ateş ediliyorsa Greg hâlâ hayattaydı.

Greg'in tutulduğu odaya giderken hiçbir düşmanla karşılaşmadık, bu yüzden odaya ulaşmamız uzun sürmedi. Sallanan kapılardan birinin cam penceresinden baktım ve daha önce saydığım ısı izlerini doğruladım. Greg yedi savaşçıyla mermi değiş tokuşu yapıyordu ve hepsi de kötü nişan alıyordu.

Ya da fark ettim ki, onu canlı istiyorlardı.

Tabii ki istiyorlardı. Paranın nerede gömülü olduğunu biliyordu.

Ama Banks de biliyordu. Ve şimdi Banks rehinelerin geri kalanına sahipti ve parayı sorunsuz bir şekilde geri alabilirdi, büyük bir kahraman gibi görünerek ... muhtemelen bir terfi alacaktı.

Bir noktada onu kesinlikle taşak torbasından çıkaracaktım.

Greg üç muhafızdan oluşan bir kümeye iki el ateş etti. Koridorun bir köşesine doğru sıçrarken Dan'e devam etmesi için işaret verdim.

Dan sallanan kapıyı omzuyla iterek on santim açtı, nişan aldı ve ateş etti. Birkaç savaşçının hemen yere düştüğünü ve birinin küfür olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde bağırdığını duydum. Dan kapının tam zamanında kapanmasına izin verdi. Kapıyı kapatır kapatmaz diğer taraftan bir kurşun yağmuru kapıyı dövmeye başladı.

Yerimden sıçradım ve yukarıdaki havalandırmaya giden duvara tırmanmaya başladım. Ağır ayak sesleri, çılgınca bağırıışlar, metalin metale çarpma sesi bölmelerin arkasından yankılanıyordu.

Sonra Greg'in sesi duyuldu: "Etrafını sardılar ve yoldaşların kaçmaya başladı. Teslim olun."

Yarı otomatik bir silahın kulak tırmalayan rata-tat-tat'ı istemsiz bir irkilmeye neden oldu, ama makineli tüfek sesini havalandırma ızgarasını kaldırmak, kendimi yukarı çekmek ve havalandırma sistemine girmek için bir kılıf olarak kullandım.

Dar kutunun içinden kıvrıla kıvrıla geçerken altımda cepthane, bağırışlar ve hareket eden mobilyalar -muhtemelen barikat olarak- devam ediyordu. Geri dönemeyecektim ve bu sorun değildi. Greg ve ben havalandırmadan çıkmayacaktık.

Görünüşe göre Greg'in bilmediği ama Dan ve benim bina şemalarından görebildiğimiz şey, sıkışıp kaldığı yerden sadece on adım ötede aptal bir garson -çekme manuel asansörü- olduğuydu. Bu asansör birinci kata, Dan ve benim binaya girdiğimiz yere yakın bir yere çıkıyordu.

Dan ateş etmeye devam edecekti. Bu arada ben de tavandan aşağı inecektim. Dan göz yaşartıcı gazı nezarethaneye fırlattığı sırada Greg ve ben oluktan kaçacaktık. Greg ve ben Dan merdivenlerden inerken ona siper olacaktık. Hep birlikte ayrılacaktık.

Çok kolay.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadım, havalandırmanın çıtaları arasından Greg'in başının üst kısmını görebiliyordum; geri kalanı üst üste yığılmış karton kutulardan oluşan bir paletin arkasına saklanmıştı. Birkaç metre daha gidersem bir sonraki havalandırma deliğinden aşağı inebilecektim.

"Fiona, arkamdan yaklaşan ayak sesleri duyuyorum." Dan'in sesi gergindi ve devam eden silah sesleriyle kesiliyordu. "Göz yaşartıcı gazı hemen atmam gerekiyor. Ya şimdi ya hiç."

"Tamam. At o zaman." Ağrıyan kollarımla kendimi öne doğru çektim, sonra silahımın kabzasıyla havalandırmayı yumruklayarak açtım. "Şimdi içeri giriyorum."

Atlayışımı nişan almak için çok az zamanım vardı, baş aşağı düştüm, takla attım ve ayaklarımın üzerine paletin üstüne düştüm - daha doğrusu çoğunlukla ayaklarımın üzerine. Bir adım geriye tökezledim ve inişte başarısız oldum.

Greg'in yüzü ve silahı, arkamdan ilk çınlayan, yuvarlanan göz yaşartıcı gaz kutularının sesiyle birlikte yukarı fırladı.

Gözlerimiz buluştu.

Gözlerinde şok ifadesi vardı. Paletten sıçradım.

Bu sefer iniş yaptım. Ona doğru döndüm.

Kocaman gözleri ve açık ağzıyla bana bakıyordu.

Onu öpmek istedim.

Ve onu boğmak. Ve kollarımı ona dolamak. Ve gitmesine asla izin vermemek.

. . . ama aynı zamanda onu boğmak da.

Bunun yerine, sertçe fısıldadım, "Sana ihtiyacım var."

Sözlerime anlam vermeye çalışıyormuş gibi şaşkın şaşkın bana bakmaya devam etti. "Ne?"

"Beni takip et!"

Eli bileğime uzandı ve beni kendine doğru çekti. "Lanet olsun," diye kulağıma doğru homurdandı, ikimizi de yere çömeltti. "Seni öldüreceğim, Fe. Aklından ne geçiyordu?"

Avucunun içinde döndüm, boştaki elimle gömleğinin önünü kavradım ve ağzını bir santim yakınımına getirdim. Gözleri bana ateş püskürüyordu, çenesi çalışıyordu ve hem paniklediğini hem de öfkelenildiğini gördüm.

"Çıkış yolunu biliyorum," diye sesimi duyurmak için bağırdım, çünkü saldırganlarımız da bağırmaya başlamıştı ve göz yaşartıcı gaz odayı dolduruyordu. "Bana güvenmek zorundasın Greg."

Tepkisini ölçmek için beklemeden bileğimi bükerek elini elimde tuttum ve onu kanala doğru çektim.

Bu sefer beni durdurmadı.

Ben nereye yönlendirirsem onu takip etti.

Gerçi kurşunlardan ve göz yaşartıcı gazdan sadece üç metre uzaktaydı ama yine de beni takip etti.

Yani, ilerleme.

Manuel asansörün olması gereken yere vardık ama bir ucunda duvara yaslanmış birkaç büyük boş paletle karşılaştık.

"Şunları taşımama yardım et." "Nereye?"

"Herhangi bir yere. Sadece duvardan uzağa."

Greg şiddetli bir itmeyle onları ileri itti ve oluğun kapağını ortaya çıkardı. Dikey tünele bir göz attım, inişin altmış ya da daha fazla metre olduğunu tahmin ettim, altta beton zemin vardı. Greg'in iri gövdesi için yeterince geniş olduğunu daha önce teyit etmiştik.

"Kendini yanlardan desteklemen ve sürünerek aşağı inmen gerekecek. En altta beton zemin var, dikkatli ol."

"Önce sen gitmelisin-" demeye başladı ama sonra daha iyi düşünüp başını salladı. Öne çıktı, yarı otomatik silahını oluğa bıraktı ve kendini içeriye doğru kaldırdı. Kendini desteklemek için ellerini ve ayaklarını kullandı ve yavaşça alt kata doğru kayd. Başlı açıklığı geçtikten sonra ben de arkasından içeri girdim; göz yaşartıcı gazın keskin kokusu hafifti ama giderek güçleniyordu.

İnişimi yavaşlatmak için lastik tabanlarımı ve ellerimin avuç içlerini kullanarak duvarlardan aşağı kaydım. Yine de kollarım titriyor ve bacaklarım yanıyordu. Tutunma yeteneğimi kaybediyordum. Günün ve haftanın ağırlığı beni aşağı çekiyordu. Paraşütün iç kısmına tırmanmak için yeterli gücüm kalmamıştı ve yakında tutunamayacaktım.

"Bırak, seni yakalayacağım." Greg'in aşağıdan seslendiğini duydum.

Tam kollarım çözülürken aşağıya baktım ve nefesimi içime çektim. Beni yakalaması için ona güvenmeliydim çünkü düşüyordum ve kendimi durduramıyordum.

O da tuttu.

Beni bir "Oomph!" ile yakaladı ama kolları güçlü ve emindi ve çabucak toparlandı.

Tutuşundan kurtuldum, ayaklarım yere çarptığında bacaklarım kurşun gibi hissediyordu. "Bu taraftan. Dan aşağı iniyor olmalı."

"Ben buradayım." Kulaklığımdan Dan'ın sesini duydum. "Girişin yanıdayım ve ikinizi de koruyorum. Kapıya kadar temizsiniz."

Dan'ın sözlerini Greg'e tekrar etme fırsatım olmadı çünkü tam o anda Quinn telsizden konuştu. "Oradan hemen çıkmanız gerekiyor. Buhari'nin askeri polisi az önce geldi ve hayatta kalan kimseyi bırakmayı planladıklarını sanmıyorum."

"Açıkla," dedim, Greg'e yarı otomatik tabancamı uzattım ve beni girişe kadar takip etmesini işaret ettim. Güvenilir bir nişancı olamayacak kadar yorgundum. Vücudum tükenmiş ve beynim kızarmıştı.

"Yinelenen bir el bombası fırlatıcısı kuruyorlar. Sanırım binayı havaya uçurmayı planlıyorlar."

"Lanet olsun!" Dan homurdandı. Sabırsızca ayaklarının üzerinde kaydığını gördüm. Bizi bekliyordu ama gözleri arkamızdaki bir noktaya dikilmişti. "Kımıldayın! Merdivenlerden aşağı geliyorlar."

Hareket ettim. Ve hareket etmeyi bırakmadım. Binadan dışarı doğru koştum ve çitlere atladım, Greg ve Dan'in arkamda olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bir anlık bakışımı ayırdım. Arkamdaydılar. Dan kapının kollarına bir boru sokup kalan saldırganları içeride hapsederken Greg çitlere doğru koştu. Çitin tepesine oturdum ve önce Greg'e, sonra da Dan'e elimi uzattım. Zincir halkasını geçer geçmez tekrar Greg'in kollarına atıldım - bu kez o sormadan ya da ben istemeden.

Tankere doğru koşmaya başladık. Oraya vardığımızda önce Dan merdivene tırmandı, Greg beni aceleyle yukarı kaldırdı, sonra da arkasından tırmandı.

Greg kollarını bana dolamış, göğüslerimiz kabarmış, nefes nefese kalmışken ilk patlamayı duydum. Tanker sarsıldı ama çelik duvarlar ve yalıtım sayesinde ses kesildi.

Yine de, sessiz olmasaydı bile, bunu fark edeceğimi sanmıyorum. Pek sayılmazdı. Çünkü nihayet, *nihayet* birlikteydik ve güvendeydik.

Düşüncelerimi yankılayan Greg defalarca tekrarladı, "Güvendesin. Güvendesin." Yüzümün her santimini öpüyor ve beni cezalandırıcı bir güçle kendisine doğru sıkıştırıyordu.

"Greg-"

"Neden? Fe? Bunu neden yaptın?" diye sordu, titriyordu, tüm vücudu adrenalin yoksunluğuna yakalanmıştı.

Yıldızları görerek, görüşümün kenarlarını işgal eden karanlığa karşı gözlerimi kırdım. Şakaklarımı ve gözlerimin arkasını delip geçen sıcak ve bıçak gibi ağırlar. "Beni terk ettin-"

"Çünkü güvende olmana ihtiyacım vardı. Çünkü sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var." Gözlerimi kapattım ve kalbimin güm güm atma sesi -kanımın vınlaması- kulaklarımı doldurdu.

Hâlâ beni azarlıyordu, sesi sert ve öfkeliydi ama onu duyamıyordum. Her şey karardı ve bir hafta içinde ikinci kez kocamın kollarında bayıldım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

*Sevgili kocacığım,
Siz benim deliliğim için sonsuz bir sabır
kaynağısınız.*

*-Jenny
Letter
Kaliforniya, ABD
19 yıldır evli*

**~Günümüz~
*Fiona***

Tartışma sesleriyle uyandım.

Özellikle de Greg ve Spenser'in tartışma sesleri. "...

Tanrı'ya yemin ederim, eğer ona dokunursan-"

"Bir federal ajana karşı tehditte bulunmak tutuklanabilir bir suçtur."

"Yüzünüz tutuklanabilir bir suç olmalı."

"Çocuklar. Çocuklar. Çocuklar. Yeter." Bu Marie'den geldi. Gözlerimi henüz açmamıştım, çünkü göz kapaklarım yapış yapıştı, ama seslerinin yakınlığına bakarak her birinin yerini tahmin edebiliyordum.

Greg yanımda, solumda duruyordu. Marie tam önümdedeydi. Spenser daha uzakta ve sağımdaydı. Tahmin etmem gerekirse, Marie'nin onunla Greg'in arasında durduğunu ve muhtemelen birbirlerine girmelerini engellemeye çalıştığını söyleyebilirim.

"Tekrar ediyorum, müvekkilimin size söyleyecek hiçbir şeyi yok. Kısmen bilinci yerinde olmadığı için, kısmen de bugün daha önce bahsettiği gibi sizi görürse taşaklarınızı kesebileceği için."

"Yatağa kelepçeli olduğu için pek mümkün değil."

Kelepçelerden bahsedince soğuk metalin bileklerime baskı yaptığını hissettim. Kaşlarımı çatmakla savaştım.

"Evet, *muhtemelen*. Çünkü patronunuz kelepçelerin anahtarlarını bana verdi." Muhtemelen Marie anahtarları sallıyordu, çünkü şingirtılarını duydum. "Hem senin, hem patronunun, hem de patronunun patronunun imzaladığı af anlaşması uyarınca müvekkilimin kelepçelerini çözmek üzereyim.

benim tarafımdan refah için kaydedildi. Bayan Archer'ı tutuklamak için hiçbir gerekçeniz yok."

Spenser'ın sesi hırçınlaşarak, "Nasıl hem AP muhabiri hem de avukat olabiliyorsun?" diye sordu.

"Ve müvekkilimi ölüme terk ettikten sonra aynada kendinize nasıl bakabiliyorsunuz, Ajan Banks?"

Adam nefesinin altında birkaç kelime mırıldandı ve ardından oda gergin bir sessizliğe gömüldü.

"Gitme zamanı." Marie bir kez el çırpı ve benden uzaklaşırken topukları yere vurdu. Bir kapının açıldığını duydum. Bir süre sonra Banks'in geri çekilen ayak seslerini duydum.

Kendini tutamadığı belli olan Greg, kapı kapanmadan hemen önce ekledi: "Evet, işinin başına dönsen iyi olur. Senin önemsiz, yalnız hayatın kendi kendine yaşamayacak."

Spenser cevap olarak duyulamayan bir şeyler homurdandı ama artık çok geçti. Spenser kapıya bir kez vurunca Marie kapıyı kilitledi ve Greg'in kışkırtıcı ifadesi karşısında yüksek sesle ofladı.

"Gerçekten mi Greg? Gerçekten mi? Hazır başlamışken neden gözüne bir tane sokmuyorsun?"

"Spenser Banks'i dürtmek gibi bir niyetim yok," diye homurdanarak elini benimkinin içine soktu ve bileğimdeki metali parmakladı. "Lütfen bunları ondan çıkarır mısınız? Onlara her baktığımda kusmak istiyorum."

"Sanırım hislerimiz karşılıklı. Özellikle de yüz milyon dolar söz verdiğin ve CIA Enugu'nun dışındaki kuru borudan sadece on dolar bulabildiği için."

"Yanlış saymış olmalıyım."

Bu yorumu yaparken kocamın omuzlarını silktiğini neredeyse görebiliyordum.

Marie yaklaşırken dinledim, gözlerimi açmaya hazırlanmak için kaşlarımı kaldırdım. Uzunlarım halsiz, ağır ve ağırlı hissediyordu. Greg'in tutmadığı elime uzandı ve kilit açıldığında kelepçeden bir tıklama sesi geldi.

Gözlerimi bir kez kırptım, gözbebeklerimin kaşındığını, göz kapaklarımın ağırlaştığını ve görüşümün bulanıklaştığını fark ettim.

Greg'in eli benimkinde sıkıştı. "Fe?"

"Hmm."

"Ne kadarını duydun?"

"Sadece sonunu," diye mırıldandım. Dudaklarım kurumuştı. Onları nemlendirmeye çalıştım. "Neredeyiz biz?"

Greg titreyen parmaklarını saçlarımın arasına soktu. "Lagos'taki ABD konsolosluğundayız."

"Burada ne işimiz var?" Tekrar göz kırpmaya çalıştım ama sadece gözlerimi kısmayı başarabildim.

"Planımız her zaman rehineler güvende olduktan sonra buraya dönmektir. Sen bayılınca, gidilecek en güvenli yerin burası olduğuna karar verdik. Nöbetçi sağlık personeli var."

"Seni tutuklamalarını beklemiyorduk," diye ekledi Marie, Greg'in yanına gidip kelepçeyi çıkarabilmek için kendini içeri sokarak.

"Neden tutuklandım?"

"Vatana ihanetten, ama sadece Ajan Banks ağırlığını koymaya çalışıyordu. Sana biraz su getireyim." Marie kelepçeleri taşıyarak bir *gümbürtüyle* yan taraftaki tezgâhın üzerine koydu ve bir sürahidenden su doldurdu.

"Greg'in benim için af pazarlığı yaptığını sanıyordum?" Şimdi daha iyi görebiliyordum ama baş ağrım geri dönüyor, şakaklarımın arasına vuruyordu.

"Ben yaptım."

Dikkatimi ona yönelttim. Öne doğru eğilmişti, başparmağı yanağımın ileri geri geziniyor, parmakları çenemde ve boynumda kıvrılıyordu.

"Her şeyi hallettim. Tüm suçlamalar düşürüldü. Ama Banks biz geldiğimizde geri adım atmaya çalıştı."

Gözlerimi bir kez kırptım, zihnim bu bilgiyi yavaşça gözden geçiriyordu. "Bunu neden yapsın ki?"

"Siksiz bir ahmak olduğu için mi?" Greg sırtıarak az önceki sözlerimi alıntılardı.

"Bunu duydun mu?"

"Her kelimesini duydum." Bir kez başını salladı, sırtı sıcağı, harika bir gülümsemeye dönüştü.

Marie, elinde bardakla bana doğru yürürken anlamlı bir şekilde boğazını temizledi ve bardağı bana uzattı. "Ya da ..."

Serin ve rahatlatıcı sıvı için şükrederek bir yudum su aldım ve arkadaşımı inceledim. Dikkatle Greg'e bakıyordu. Ben de Greg'i inceledim. Harika gülümsemesi çarpık ve muzip bir hal aldı ve gözleri elimi tuttuğu yere kaydı.

Kimse konuşmayınca "Yoksa?" diye sordum.

Greg devam etmeyince Marie *tısladı*. "Ona söylemek ister misin?"

Omuz silkti. "Hayır."

"İyi o zaman. Ben söylerim." Marie'nin sesi kızgın değil, isteksizce eğleniyor gibiydi, sanki bu onun daha iyi bir karar vermesine karşıymış gibi.

"Neyi söyleyeceksin?" Sudan bir yudum daha aldım ve bardağı karnıma dayadım.

"Rafineri patladı."

Greg ikimize de bakmıyordu, onun yerine "Büyük patlama" derken boş boş sırtıyordu.

"Aman Tanrım." Marie oflayıp pufladı.

Greg'in pişmanlık duymayan gözleri aramızda gidip geliyordu. "Teknik olarak patlamayı durdurmanın bir yolu yoktu. Banks'e bunu söyledim."

"Evet, söyledin," diye onayladı Marie. "Sadece *büyük patlamaya* kadar sana inanmadı."

"Bu onun suçu," diye ısrar etti kocam. "Onun rütbesinin düşürülmesi benim sorunum değil."

"Ne? Banks'in rütbesi mi indirildi?" Ayak uydurmaya çalışıyordum.

Greg, "Banks'in rütbesi düşürüldü, çünkü o pisliğin teki," diye mırıldandı.

Marie bu tuhaf hakareti duymazdan geldi ve açıkladı. "Evet, Banks'in rütbesi düşürüldü. Sanırım bu yüzden seni tutuklatmaya çalıştı, çünkü oldukça *kindar* ve mantıksız biri."

Banks'in yaşadığı sıkıntıyı ve dehşeti ancak tahmin edebilirdim. Ajans onun hayatıydı. Rütbesinin düşürülmesine iyi tepki vermezdi.

"Patlayan rafineri yüzünden mi rütbesini düşürdüler?" diye sordum.

"Patlayan rafineri de bunun bir parçasıydı." Marie dudaklarını büzdü, sonra da kocama dik dik bakarak ekledi: "Para da diğer parçasıydı."

Greg sırtıttı ve dikkatini yeniden birbirine bağlı parmaklarımıza verdi. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Marie gözlerini kocamdan ayırmadı ama bir sonraki yorumunu bana yöneltti. "Greg parayı taşıdı."

Hangi paradan bahsettiğini hatırlamam bir anımı aldı. "Bekle, hayır yapmadı. Kuru bir borunun içine bıraktı."

"Evet. Doğru. Kuru bir borunun içine bıraktım." Greg başını salladı, hâlâ birleşmiş ellerimizi inceliyordu.

"Yine de CIA parayı almaya gittiğinde kuru borunun içinde değildi."

Greg yine omuz silkti. "Meh."

Kendini tutamadığı belli olan kadın yorgun ama gerçek bir eğlenceyle güldü. "Esir tutulduğunuz sırada doksan milyon doları taşımayı nasıl başardınız?"

"Kesinlikle. Bu mümkün değil," dedi Greg neşeyle.

Marie ona daha fazla meydan okumak üzereydi ki kapı çalındı. Greg'e şüpheli bir bakış attı ve kapıyı açmak için harekete geçti.

"Kim o?"

"Güvenlikçi Dan."

"Oh." Kapının kilidini hızla açtı ve içeri girmesini işaret etti. "İçeri gel."

Yatakta doğrulmaya çalıştım ama Greg beni rahatlatmak için elini omzuma koydu.

"Burnun nasıl?" Endişeyle ve arkadaşına zarar vermiş olabileceğim için kendimi suçlu hissederek sordum.

"İyi. Kırık değil. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Dördüncü kez olacaktı ve son gelen adamın burnu sıfırlama işini gerçekten çok beğendim."

Kırık olmadığını görebiliyordum. Gözleri morarmamıştı ve şişlik çok azdı. "Çok üzgünüm Dan."

Bana el salladı, kapının yanında oyalanıyordu. "Önemli bir şey değil." Dan'ın gözleri Marie'ye kaydı ve onu işaret etti. "Bir dakikalığına sana ihtiyacımız var."

Bana döndü. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Tabii." Bir kez başımı salladım ve suyumdan büyük bir yudum aldım.

Dan, Marie için kapıyı açtı ve Marie dışarı çıktı; çıkmadan hemen önce omzunun üzerinden baktı ve bana komplocu bir sırıtış attı. "Orada çok iyiydin, Archer. Cypher Systems'a danışmanlık yapmakla ilgilenirsen bana haber ver, çünkü senin belalı becerilerini kullanabiliriz."

Ben de ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Teşekkürler. Sen de oldukça harikaydın."

Dan, Greg parmaklarını aramızda şıklatıp "Tamam, bu kadar yeter" diye emredinceye kadar bana sırtıtmaya devam etti. Karımın yeteneklerini takdir eden uzun bakışlar yok."

Dan kocama bir kaşını kaldırdı, ağzı etkilenmemiş bir çizgi halinde düzleşti. "Birinin Fiona'yı belalı yetenekleri için takdir etmesi gerekiyor Greg. Çünkü onlar gerçekten harika."

Ve bu sözlerle birlikte arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Uzun bir süre Dan'ın kaybolduğu noktaya baktım, sonra Greg'in tepkisini değerlendirmeye çalışırken bakışlarımı yana kaydırdım. Hareket canımı acıtiyordu, bu yüzden gözlerimi kapadım ve yastığıma yaslandım. Bir süre sonra Greg'in bardağı elimden aldığını hissettim ve yan masaya koyduğunu duydum.

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" Soruyu nasıl yanıtlamasını istediğimi bilmeden sordum. Çok yorgundum. Kaslarım ağrıyordu, kalbim de öyle.

"Doktorlar yorgunluk ve dehidrasyon nedeniyle bayıldığını söylediler, Fe." Sesi karanlık, mutsuz ama ölçülüydü.

Bir kez başımı salladım. "Buna inanıyorum."

"Bence her şeyi konuşmak için sen dinlenene kadar beklemeliyiz."

"Katılıyorum," diye cevap verdim uyuşukça. "Ama bu konuyu konuşacağız."

Cevap vermedim, bunun yerine "Bana ilaç verdiler mi?" diye sormayı tercih ettim.

"Evet. Sadece asetaminofen ve serum. Sadece üç saattir baygınsın."

Elimi bücktüm ve ilk kez koluma bir iğne battığını fark ettim.

Bir süre sessiz kaldık ve sonra düşündüm ve "Benimle yatar mısın?" dedim.

"Evet," diye cevap verdi hemen, sesi rahatlamış gibiydi.

Greg kendi başıma kaymama izin vermek yerine, sonsuz bir nezaketle beni kaldırdı. Sonra yanımdaki yatağa tırmandı ve beni nazikçe göğsüne yasladı, başım kalbinin üzerindeydi.

"Kalp atışlarının sesini özledim," dedim, onun nispeten zarar görmemiş, sıcak ve gerçek hissini seviyordum. Ona daha sonra kızmaya karar verdim, çünkü şu anda hayatta olmasının tadını çıkarmak istiyordum.

Greg saçlarıma gülümsedi. "Bunu en son bir hafta üç gün önce, Chicago'dayken söylemiştin."

Bir hafta üç gün öncesi bana sonsuzluk gibi gelmişti.

"Ama ben bunu her zaman düşünüyorum," diye mırıldandım gömleğine karşı.

Yutkundu ve bunu hissettirdiği kadarıyla zorlukla yaptı.

"Her zaman seni düşünüyorum." Daha da yaklaştım. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"İstiyor musun?" diye sordu kabaca, eli belimi sıkıyordu.

"Evet. Sana ihtiyacım var."

Kalp atışları hızlandı ve nefes alış verişinde bir değişim hissettim; yine de tek söylediği, "Uyu sevgilim. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Başımı salladım ama sonra aklıma bir düşünce geldi. "Greg, paraya ne oldu?"

Göğsü geniş bir nefesle yükseldi ve tekrar gülümsediğini anladım. "Şöyle diyelim, mobil kliniği kullanma fikrin dâhiceydi ve Dr. Evans da harika bir suç ortağı."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ama ben parayı patlatmak için hile yaptığınızı sanıyordum."

"Evet. Herkes yaptı."

"Yani parayı o mu

taşıdı?" "Sanırım

öyle."

"Onunla ne yapacak?"

Greg durakladı, görünüşe göre sorumu düşünüyordu, sonra iç çekerek cevap verdi, "Bilmiyorum. Ama sevgili Dr. Evans'ın bu parayla Boko Haram'dan, mevcut hükümetten ya da CIA'den daha fazla iyilik yapacağına eminim."

İfadesine katılmadan edemedim. Zor durumda kaldığımda, Sınır Tanımayan Doktorlar'a yüz milyon dolar vermenin iyi bir plan olduğuna karar verdim.

"Ayrıca," diye devam etti, "bana yüz dolarlık banknotlardan oluşan bir tahtta otururken çekilmiş bir fotoğrafını e-posta ile gönderdi."

Hafifçe güldüm, onu görebilmek için başımı arkaya yatırdım. "Kıskandın mı?"

"Evet." Alnımdan öptü. "Her zaman para dolu bir tahtım olsun istemişimdir."

"Biliyorum."

"Ama her yıl listemde olmasına rağmen Noel'de bana hiç almıyorsun."

"Ben sürekli bir hayal kırıklığı kaynağıyım," diye alaycı bir şekilde ekledim, esneyerek.

"Bir de bana sor. Tek istediğim bir taht dolusu para, sürekli övgü ve çıplak resimler."

"Bunca yıl hayatta kalmayı nasıl başardığın mucizevi."

"Biliyorum." Beni tekrar sıktı ve iç çekerek ekledi, "Ben aslında bir azizim. Aziz Greg, Manly."

Göğsüne doğru sııttım, sıcak ve sevildiğimi hissettim. Greg'le şakalaşmak beynim için bir ön sevişmeydi. Başım şimdiden daha iyi hissediyordu.

"SİZ GERÇEKTEN AVUKAT MISINIZ?"

"Elbette." Marie omuz silkti ve Quinn'in kiralamaya karar verdiği özel jetteki koltuğuna yerleşti. Onu bu masraftan vazgeçirmeye çalıştım ama nafiile. Artık hepimiz eve dönüyorduk, arkadaşlarımdan ne kadar çok şey istediğimi fark etmiştim ve onlara borcumu nasıl ödeyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Dan ve ben Greg'i kurtaralı on iki saatten az olmuştu ve şimdi ertesi gün kuşluk vaktiydi. Quinn ne kadar erken gidersek o kadar iyi olacağını söylemişti ve hepimiz aynı fikirdeydik.

"Emin misin? Ne demek bu? *Emin* misin?" Dan, Marie'yi büyüleyici ve komik bulmuş gibi sııttı.

"Bazen avukat oluyorum demek."

"Hukuk fakültesine mi gittin?" Greg benimkinin yanındaki koltuğa otururken sordu. Jet nispeten küçüktü, koltuklar ve deri sıralar her iki yanda karşılıklı sıralanmıştı.

"Hayır ama Kaliforniya ve Vermont'ta baro sınavlarını geçtim."

"Hukuk fakültesine gitmeden baroyu mu geçtin?" Quinn uçağın arka tarafındaki yerinden sordu. Janie için endişelendiğini biliyordum. Etrafına kâğıtları, dizüstü bilgisayarını ve iki ek monitörü yaymıştı. Belli ki eve dönüş uçuşunu biraz iş yapmak ve yeni hamile karısı hakkında endişelenmekten uzaklaşmak için kullanacaktı.

"Avukat olmanın güzelliği de bu. Herkes avukat olabilir. Bir gün uyanıp bunu yapmak istediğimize karar verebilirsiniz. Bir balerin, bir casus ya da bir petrol mühendisi olmak gibi değil, bir beceriyi eğitmek ya da geliştirmek, pratik yapmak zorundasınız. Hukuk bir kurallar bütünüdür. Okuyabiliyor, ezberleyebiliyor ve eleştirel düşünebiliyorsanız, temelde yüzde doksanı tamamlamışsınız demektir. Diğer yüzde on ise ne konuştuğunuzu biliyormuş gibi davranmak ve evrak işlerine ve bürokrasiye karşı derin bir sevgi beslemektir."

"Yani palavra sıkamak," diye ekledi Greg.

"Aynen öyle. Palavracılardan mükemmel avukatlar olur. Aslında, en iyi avukatlar onlar olur."

"Yani Greg'in dünyanın en iyi avukatı olacağını mı söylüyorsun?" Dan ses tonunu ve ifadesini ciddi tuttu.

"Dan, önemsediyini bilmiyordum. Çok duygulandım." Greg sahte bir duygusallıkla alt dudağını ısırdı ve Dan'in homurdanmasına neden oldu.

"Dokunulduğunuz tek yer kafanız."

Bu söz Dan'in kıkırdamasına neden oldu, Greg'in hızlı bir gülümsemesi ve başını sallaması da buna dahildi. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Gülmek oldukça iyi hissettiriyordu. Ama aynı zamanda gerçeküstü.

Kalkış sırasında uyuyakaldım, başımı Greg'in omzunun kıvrımına yaslamayı tercih ettim, kolu beni yakın tutuyordu. Hâlâ yorgundum ama bundan daha fazlası vardı. Beynim, hepsi de aşırı olan iki farklı duygudan oluşan bir sise dönüşmüştü.

Greg'e hâlâ kızgındım.

Aynı zamanda tek parça halinde, birlikte olduğumuz ve eve döndüğümüz için son derece minnettardım.

Aynı zamanda gelecek hakkında endişeliydim, Greg'in tekrar gitmesi, onun kaybıyla başa çıkmak.

Hangisinin öncelikli olduğuna karar veremediğim için duygularımın belirsizliği içinde kalmayı tercih ettim.

"Jack konusunda ne yapacağız?"

Gözlerimi kırıştıtararak baktığım pencereden uzaklaştım, bir süre önce ayrıldığımızı fark ettim ve Greg'e odaklandım. "Jack mi?"

"Evet. Jack ve onun gizemli müzik dehası vakası hakkında ne yapacağız?" Bana o büyüleyici çarpık gülümsemesini verdi, ifadesi açık ve istekliydi.

Kendimi bir paravanın arkasından ona bakıyormuşum gibi hissettim. Onu ya da sevdiğim ve değer verdiğim o büyüleyici yarım gülümsemesini göremiyordum, çünkü aniden ona öfke ve güvensizlik merceğinden bakmaya başlamıştım.

Çözölmek yerine yorgun bir şekilde iç çektim ve kendimi Greg bir sonraki lanet olası görevine gider gitmez görmezden geleceğim bir emre hazırladım.

"Pekâlâ. Söyle bakalım. Jack konusunda ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

Greg'in dudakları düzleşti, sonra kaşlarını çatarak aşağı doğru eğildi, kaşları alnına doğru inerken gözleri ifademın üzerinde gezindi.

Uzun bir süre mutsuzca beni inceledikten sonra öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Gerçekten o kadar kötü müyüm, Fe?"

Ona boş boş baktım ve cevap vermedim.

Konsolosluktan ayrıldığımdan beri, sık sık ona bağırarak, onu kalbimi kırmakla suçlamak, beni terk etmesini, beni Enugu'da bir hastane yatağına bağlamasını ve kendini tehlikeye atmasını, beni ve yardımımı defalarca reddetmesini geride bırakıp bırakamayacağımı bir kez daha merak etmek geliyordu içimden.

Mantıken, durumun duygularımın ısrar ettiği aşırı basitleştirmeden çok daha karmaşık olduğunu biliyordum. Beni kaybetmekten çok korktuğunu biliyordum. En başta Nijerya'daki görev hakkında yalan söylediği için kendini sorumlu hissettiğini biliyordum.

Mantıken bunu biliyordum.

Ama kendimi umursamaya ikna edemiyordum. En azından şimdilik.

Yüz hatlarının ardındaki incinmişliği reddettim. Kendi ayaklarımın altında ezilen duygularımın labirentinde kaybolmuştum ve onunkilere enerji harcayamıyordum.

Bu yüzden ona bir an daha boş boş baktım. Sonra dikkatimi tekrar pencereye, kara bulutların üzerindeki mavi gökyüzüne çevirdim.

Aşağıda bir fırtına kopuyordu. Aralıklarla çakan şimşekler öfkeyle yeryüzüne çarpıyordu. Ancak bulutların üzerindeki yerimizden fırtına çoğunlukla gizlenmişti ve neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Uçuşun geri kalanı boyunca birbirimizle bir daha konusmadık. Uzun bir uçuştı ve arkadaşlarımız etrafımızı sarmıştı. İkimizin de bir izleyici kitlesi önünde sorunlarımızı çözmek istediğimizi sanmıyorum.

Chicago'ya indiğimizde, ben hala uyumuş bir şekilde otomatik pilotta ilerliyordum.

Quinn'in arabalarından biri bizi eve bıraktı.

Ben önden yürüyüp asansörü çağırırken Greg hiç konuşmadan çantalarımızı -aslında sadece onun çantalarını, çünkü Nijerya'ya çelik yelek ve silahlardan başka bir şey getirmemiştım- apartmana taşıdı. Sessizlik içinde asansöre bindik. Sessizce asansöre bindik. Asansörden sessizce çıktık.

Dairenin kilidini açıp içeri girmem için kapıyı açtığında konuşmaya ara vermeye devam ettik. Hemen Grace'in çamaşır yığınınına takıldım, Greg ve çocukların yaklaşık iki hafta önce, o bir günlüğüne evdeyken oturma odasına yığdıkları ve benim daireyi temiz tutma konusunda çok dikkatli olduğum yığına.

Ne kadar uzun zaman önceydi.

Her şey ve hiçbir şey farklı değildi.

Sadece . . . Kendimde değildim. *Kendimi* keyifsiz *hissediyordum*. Bende bir sorun vardı, gerçekten bir sorun. Fiziksel olarak yanlış. Kendimde değildim.

Yirmi üç saatlik bir uçuştan sonra yorgun olmalıydım ama aynı zamanda ilerlemeye ve evliliğimizdeki son türbülansı atlatmak için bir yol çizmeye de hazır olmalıydım. Kin tutan biri değildim. Buddha'nın dediği gibi, "Kin tutmak, zehir içip diğer kişinin ölmesini beklemek gibidir." Ben öyle biri değildim.

Bunu *biliyordum*. Konuşmaya, dinlemeye hazır olmalıydım. Ama değildim. Mantıksızlığımın devam edemeyeceğini bildiğim halde duygularımın açgözlülüğünü sürdürdüm.

Greg yanımdan geçip bavulunu yatak odamıza taşıırken ben de cep telefonumu girişteki masanın üzerinde şarjda bıraktığım yerden aldım.

Örgü ören kızların her birinden cevapsız aramalar ve beni eve davet eden birkaç kısa mesaj vardı. Ayrıca onkoloğumdan da birkaç cevapsız arama vardı. Aslında onkoloğumdan gelen çok sayıda cevapsız arama vardı. Tam olarak yedi tane.

Duman solumak gibi nahoş ve karanlık bir his göğsüme doldu ve nefes almayı biraz zorlaştırdı.

Greg'i kurtarmak için Nijerya'ya gitmeden önce pek çok şeyi inkâr ediyordum. Her şeyin eninde sonunda yoluna gireceği umuduyla duygularımı bastırmak hatalarım listesinde en üst sıralarda yer alıyordu. Baş ağrılarını ve iştahsızlığı görmezden gelmek son derece aptalcaydı.

Beyin tümörü olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Berbat bir şeydi. Ama inkâr içinde yaşamak kirasız değildi. Eninde sonunda, genellikle sefalet ve acı şeklinde bir balon ödeme gerektiriyordu.

Omurgamı sertleştirerek onkoloğumun ofisinden gelen son sesli mesaja bastım ve benimle paylaşmak istedikleri haber için kendimi hazırladım.

"Bayan Archer, ben yine Dr. Daud'un ofisinden Liz. Size çok sayıda mesaj bıraktığımı farkındayım ama beni bir an önce aramanızın ne kadar önemli olduğunu size yeterince anlatamadım. Lütfen Dr. Daud ya da benimle konuşana kadar hastanede ya da başka bir yerde MR çekirtmeye kalkışmayın. Ofis numaramız ..."

Telefonu kulağımdan çıkarırken elim hafifçe titriyordu, yine de telefonuma gülümsedim - mizahsız, acı bir gülümseme. Midem hem boğazımda hem de ayaklarımdaydı ama beklemek hiçbir işe yaramayacaktı.

Greg'in yatak odamızdan gelen hafif hareketlerini duydum, genellikle rahatlatıcı olan sesler, ama şu anda değildi. Kendime acıma ve yoğun bir öfke sarmalına yakalanmıştım ve şu sözleri söylüyordum *Evin tam bir felaket, evliliğin de öyle, aklın da öyle.*

Tersine, bilinmeyeni uzatmaktansa yara bandını sökmeye karar verdim.

Başparmağımla geri arama seçeneğine bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Üç kez çaldı. Biri açtı.

"Dr. Daud'un ofisi, ben Alison. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Hemşire lütfen, Liz Schaffer." Sesimin bu kadar soğuk ve mesafeli çıkmasına şaşırmıştım.

"Bir dakika."

Hat klik sesi çıkararak çağrımın aktarıldığını işaret etti. Ben de bekledim. Ve bekledim.

Ve bekledim.

Sonunda hat cevaplandı. "Liz Schaffer konuşuyor."

"Merhaba Liz, ben Fiona Archer. Daha önce arayamadığım için özür dilerim ama şehre yeni döndük ve kapıdan içeri girdik. Mesajlarınızı şimdi görüyorum."

"Oh! Bayan Archer. Aradığınıza çok sevindim. Bizimle iletişime geçmeden MR'ı yeniden planlamaya çalışacağınızdan çok endişelenmişim."

"Hayır. Şehir dışındaydım. MR'ı henüz yeniden planlamadım."

"Tanrıya şükür."

Boğazımı temizleyerek gerginliğimi biraz olsun hafifletmeye çalıştım ve Greg'in odamızın içinde gezinerek açıkça kulak misafiri olduğu yere doğru döndüm. "Dr. Daud'un başka bir şeye ihtiyacı var mı? MRI yerine?"

"Tanrım, hayır. Tarama panellerinizin hepsi harika çıktı, bu iyi haber. Kötü haber ise -gerçi bunun ille de kötü haber olduğundan emin değilim -"MR'ınız birkaç ay beklemek zorunda kalacak."

"Birkaç ay mı? Neden?"

"Bayan Archer, HGB testiniz pozitif çıktı."

"Bu ne anlama geliyor?" Kendimi en kötüsüne hazırlayarak fısıldadım. "Hamilesiniz demek."

"I . . ."

Zaman durdu.

Önce ses, sonra da benim dışımdaki tüm hareketler durdu. Tüm evrendeki her atom durdu ve ben, bilincim ve *hamilesin* kelimelerinin anlamı dışında hiçbir şeyin var olmadığı tekil bir anda var oldum.

Kelimelere baktım.

Onlar da bana baktı.

Sonra el salladılar, gülümsediler ve omuz silktiler: *"Bir süre sana eşlik edeceğiz, o yüzden bizi içeri davet et de sana kurutulmuş et ve hardala batırılmış turşu verelim."*

Bu sözleri bir uçurumdan aşağı itmek istedim.

Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Hamile olamazdım. Greg'i beş yıl önce aldırımtım çünkü Grace'i doğurduktan sonra başka çocuğumuz olursa aklımı kaçıracağımı biliyordum.

"Fiona?"

Greg'in sesinin yakınlığı karşısında titreyerek başladım. Omzumun üzerinden baktığımda onu tam arkamda dururken buldum. Koyu renk gözlerinden neredeyse paniklemiş olduğu anlaşılıyordu.

"Onkoloğun mu o?" diye üsteledi.

Başımı salladım ve parmağımı kaldırdım, Liz'in diğer uçtan fişkırان akışına ayak uydurmaya çalışıyordum ve cümlesinin ortasında onun tek taraflı konuşmasına yeniden girdim. "...ikiniz için de çok mutluyum. Size söylemek için sabırsızlanıyordum. Bay Archer'la ilk kez birlikte geldiğiniz zamanı hâlâ hatırlıyorum, ne kadar yakışıklı bir çifttiniz ve birbirinize ne kadar aşıktınız. Siz ikiniz-"

"Pardon, Liz? Liz, bir dakika geri çekilebilir misin? Az önce -"

"Evet. Hamilesin. Yaşasın."

Zihnimin gözünde Liz'in mutlu küçük dansını yaptığını görebiliyordum, onun

Beyaz hemşire ayakkabıları resepsiyon masasının arkasındaki muşamba zeminde gıcırdıyordu.

"Anlıyorum," dedim, hiç görmüyor gibiydim.

Bakışlarım kısa bir an için Greg'e kaydı. Haberleri duymadığı belliydi ve belli ki telefonu elimden kapıp Liz'den tüm cevapları hemen vermesini istememek için elinden geleni yapıyordu. Bebeğin ortaya çıkışıyla ilgili işlemlerim henüz bitmemişti ama onu bu acıdan bir an önce kurtarmam gerektiğini biliyordum.

"Yani, tarama paneli, doktor hala remisyonda olduğumdan emin mi? Kanseri belirtisi yok mu?"

Greg gözle görülür bir şekilde rahatladı, bir adım geriledi ve kocaman bir nefes verdi.

"Evet! Hâlâ remisyonda ama yeni bebek doğar doğmaz MR çektiirmen gerekecek."

"Elbette," dedim uyuşukça, ama sözcükler ağzımdan çıktığında tuhaf, sanki alaycıymışım gibi geliyordu. Ani bir histerik gülme dürtüsüyle savaştım.

Birkaç hoşbeşten sonra, ki bunların hepsini geçiştirdim, telefonu kapattık. Yukarı.

Greg bir adım öne çıktı, ağzını açmaya hazırlanır gibi bana ders ver. Ama o bunu yapamadan Grace ön kapımızdan içeri daldı ve koşarak bize doğru geldi. Onu kucağına alan Greg'in gülümsemesi anlıktı. Jack de çok geride değildi, onun coşkusu şaşırtıcı derecede sınırsızdı.

"Seni çok özledim," dedi Jack, kollarını bana dolayarak ve boynuma doğru konuşarak.

Tatlı oğlumun sıcacık gücüne, bana şiddetle sarılmasına sevindim. Muazzam bir duygu dalgası -rahatlama, suçluluk, minnettarlık- yukarı ve etrafıma yayıldı, gözlerimi yaktı ve dengemi bozdu.

"Ben de seni özledim." Yüzünü incelemek için arkama yaslandım ve kalbim boğazıma düğümlendi. Greg ve ben Jack ve Grace'in dünyasıydık. Bizi sağ salım eve getirdikleri için sessiz bir şükran duası gönderirken, Jack'in gömleğine sarılıp ağlama isteğimi yenmek için savaştım.

"Bir dahaki sefere görüntülü arama yapabilir miyiz?"

Konuşmadan sadece başımı salladım ve gülümseyerek onu bir kez daha sıkıca kucakladım.

Birkaç saniye sonra Elizabeth ve Nico içeri girdiler. Hoş geldin evleri ve uzun kucaklaşmalar bolca dağıtıldı. Tüm bunlar olurken yorgun bir gülümsemeyi zorladım ve uygunsuz duygularla daha sonra, tanımlanmamış bir noktada başa çıkmak için gerekli ve tanıdık modelime geri döndüm.

Ama bu kez, mantıken herkes için en iyisinin bu olduğunu bilmeme rağmen, bu karar beni rahatsız etti. Grace ve Jack'in kapıdan girer girmez anne babalarının kavga ettiğini görmelerine gerek yoktu. Bizi özlemişlerdi. Ben bekleyebilirdim. Duygularım bekleyebilirdi. Tartışma bekleyebilirdi. . .

Ve pek çok önemli konuşmada olduğu gibi, Greg'in söyleyeceği şey de misafirlerimiz gidene ve çocuklar uyuyana kadar beklemek zorundaydı. Zamanı geldiğinde, tartışmamızla onları uyandırmamak için sessizce konuşmak zorunda kalacaktık.

Çocuklarla evlilik, her şeyin ertelenmesi üzerine bir çalışmadır - ertelenmiş konuşma, ertelenmiş kararlar ve ertelenmiş memnuniyet.

Ve bu gecikmelerle daha fazla başa çıkabileceğimden emin değildim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

*Sevgili kocacığım,
Biliyorum ki içinde çocuk isteyen bir parça var, ama onları size asla veremeyeceğimi bile bile benimle kaldı. Onları hiç istemediğimi söylediğimde yalan söylediğimi anladığını da biliyorum. Acıyı görüyorsun ama yine de yalan söylememe izin veriyorsun.*

-B.
Mektu
p
ABD

11 yıldır evli

~9 yıl önce~
Greg

Chicago'nun kenar mahallelerindeki bir Wal-Mart'ta kasada bekliyorduk ve ben sessizce hangisinin daha kötü olduğunu tartışıyordum: Wal-Mart'ta kasada beklemek mi, sırtıma levyeyle vurulması mı, yoksa kendime kanal tedavisi yaptırmak mı?

Birdenbire Fiona ağlamaya başladı.

Gözlerim ona kaydı. Gözyaşlarını saklamak için elinden geleni yapıyordu. Sırtı bana dönüktü, sanki bir heykel gibi duruyordu. Yine de burnunu çektiğini duydum.

"Fe?"

Başını salladı, sonra çenesini göğsüne indirdi.

Titreyen omuzlarına bir kaşımı kaldırdım. Karım ağlayan biri değildi. Evet, ağlardı. O bir robot değildi. Yumuşatıcı reklamlarında ağlayan kuşlardan biri olsaydı, sırtını sıvazlayarak teselli edebilirdim. Ama haliyle, gözyaşları o kadar seyrek ki, fiziksel olarak onları silkip atacak durumda değildim.

Yedi parçamızı alışveriş arabasına geri yüklerken, kolumu ona doladım, onu ve satın alınmamış ürünlerimizi tebrik kartı reyonuna yönlendirdim. Neyse ki boştu.

"Hey." Döndüm ve onu göğsüme bastırdım, telaş ve endişe onu her zamankinden daha sıkı sıkıya neden oldu. Bir arada tutulmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordum. "Neler oluyor? İyi misin?"

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Ağlıyorsun. Ağlamak iyi olmanın tam tersidir. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Yine burnunu çekti. "Sana burada söylemek istemiyorum." "Neden?"

"Çünkü bu önemli."

Parmaklarımı çenesinin altına sıkıştırdım ve yüzünü kendime doğru kaldırarak bir öpücük çaldım; gerçek sıkıntı göğsümü tırmalıyor, omurgamda bir diken gibi ilerliyordu. Tahmin etmek ya da herhangi bir olasılığı düşünmek istemedim. Kaçınılmaz olarak, onu ne zaman açıklanamaz bir şekilde üzgün görsem aklım her zaman mümkün olan en kötü sonuca atlıyordu (örneğin beyin tümörü).

Yine de ses tonumu dengeli ve sakin tutmaya çalıştım. "Tebrik kartı reyonu için çok önemli ne olabilir ki? Bana her şeyi ve her şeyi anlatmak için mükemmel bir yer. Muhtemelen daha sonra bu durum için alabileceğimiz bir kart vardır."

Bir kahkaha attı, biraz daha güldü ve sonra tekrar ağlamaya başladı.

Gülmesi iyiye işaretti, ben de devam ettim.

"Bakalım..." İkimizi de rafa doğru ittim ve içinden bir tebrik kartı aldım. "Bunun senin durumunu anlatıp anlatmadığını sen söyle." Boğazımı temizledim ve okumaya başladım: "*Sevgili Kardeşim, Kırkinci doğum günün kutlu olsun. Kız arkadaşın birlikte çalıştığı seksi kızı eve getirsin ve üçlü yapmayı teklif etsin.*"

Fiona ciddi ciddi gülmeye başladı, yüzünü göğsüme gömdü.

Orijinal kartı geri verdim, koridorda birkaç adım daha yürüdük ve rastgele başka bir kart seçtim. "İşte bir tane daha. *Sevgili Dostum, Düşüncen için teşekkür ederim. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım, özellikle de sana arabamla çarptığım ve evinin etrafındaki toprağı tuzladığım zamandan sonra.*

Başka bir kart alırken gülümsedim. O kadar çok gülüyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

"*Sevgili İş Arkadaşım, Geçmiş olsun. Yatağındaki akrepler için üzgünüm. Ve cüzzam için. Ve klamidya.*"

"Dur! Nefes alamıyorum." Fiona sanki dik durmak için sağlam bedenime ihtiyacı varmış gibi gömleğimin önünü kavradı.

Bir adım daha attım ve yeni bir kart seçtim. "*Sevgili babacığım, Babalar Günün kutlu olsun. En sevdiğin çocuğun olmadığımı biliyorum ama umarım ... yaparsın ...*" Okumayı bıraktım çünkü Fiona gülmeyi bırakmıştı.

Aslında, yumrukları gömleğime sabitlenmiş olsa da ürkütücü bir şekilde durgunlaşmıştı. Nefes aldığını bile sanmıyorum.

"Fe?"

Sanki kendini destekliyormuş gibi sesli bir nefes verdi ve başını geriye doğru eğdi. Gözlerinde yeni yaşlar parlıyordu ve duygusal görünüyordu.

Üzgün değil. Endişeli ya da korkmuş da değildi.

Sadece duygusaldı. Ve biliyordum.

"Baba olacağım," dedim.

Başını salladı, ağzı gülümsemek istiyordu ama gözleri düşüncelerinin düzensiz kaosuna ihanet ediyordu.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim

yoktu. Ben de ne düşündüğüm

hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama az önce suratıma bir yumruk, bir tokat yemiş gibi hissediyordum. Ve bu korkutucu geldi. Ve iyi.

Kendimi evrenin kralı, yaşayan en şanslı adam gibi hissediyordum.

Panik hissettim, çünkü nasıl baba olunacağını bilmiyordum, en azından olmak istediğim türden bir baba.

Tuhaf bir gurur, başarı dalgası hissettim.

Sevdiğim bu kadın için, yaptığımız çocuk için baş döndürücü bir sahiplenme dalgası hissettim. Kendimi sorumlu hissettim.

Ama kendimi yük altında hissetmiyordum.

Ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Sevgili eşim,

sana doğru yürüdüm ve "Çörek almak ister misin?" diye sordum.

Evet, elimdeki en iyi cümle buydu.

Şanslıydım ki Krispy Kreme'i seviyordun. O zaman bilmesek de, o gece sonsuza dek sürecek mutluluğun başlangıcıydı. Şimdi, 21 yıl ve 6 çocuk sonra, hala sonsuza dek mutlu.

-G.

Mektu

p

ABD

21 yıldır evli

~Günümüz~

Fiona

ELIZABETH VE Nico gittikten sonra Greg, Jack, Grace ve ben pizza yemeye çıktık. Greg'in araştıran bakışlarından kaçarak çoğunlukla sessiz kaldım, Grace ve Jack yokluğumuz boyunca yaşadıkları pek çok macerayı anlatırken tüm dikkatimle onları dinledim.

Öğleden sonraki akşam yemeği sırasında, kadınlar tuvaletine gitmek için izin aldım ve kapanmadan hemen önce kadın doğum uzmanımın ofisini aradım. Ertesi gün için bir randevu aldım.

Yemek bittiğinde karda yürüyüşe çıktık. Eve vardığımızda Greg ve ben çocukları birlikte yatırdık. Ve sonra Grace çeşitli nedenlerle yedi kez kalktı: suya ihtiyacı vardı, çok sıcaktı, çok üşüyordu, tavşanını kaybetti, tavşan çok gürültülüydü, tavşan çok sessizdi, tavşan ona kızgındı.

Beşinci tavşan güncellemesinden sonra, Greg Grace'e müdahale etmeyi teklif etti, uyuyana kadar onunla yattı ve o yatağa geri dönmeden önce sızdım.

Ertesi sabah uyandığımda, Greg'i uyuması için cesaretlendirerek çocukları okula hazırlama işine giretim. Onları içeri aldıktan sonra döneceğimi ve sonunda konuşacağımızı düşündüğünü biliyordum ama öyle olmadı.

Grace ve Jack'i okula bıraktıktan sonra trenle doğumhaneme gittim.

Sonogram çektiğim, bu sırada rahmimdeki minik insana, atan kalbe, öne doğru kıvrılmış minik uzaylı profiline, sadece görünen minik ellere yeni bir uyuşukluk ve şokla bakakaldım. Sonra muayene odasına götürüldüm. Dr. Freeman kapıyı çalıp odaya girmeden önce karmakarışık düşüncelerimle ya da yeni küçük insanımın parlak çıktı resimleriyle fazla zamanım olmadı.

"Bayan Archer, mutlu haberiniz için sizi tebrik ederim," dedi neşeli ve etkili bir gülümsemeyle. "Eva doğum öncesi evraklarınızı ve ödeme planınızı hazırlıyor. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı? Şu anda deneyimli bir anne olduğunuzu ve Grace'i doğurduğunuzdan bu yana geçen beş yılda çok az şeyin değiştiğini biliyorum."

Doktorum odanın içinde koşuşturdu, ellerini yıkadı, kuruladı, taburesini muayene masasının yanına çekti, oturdu, bacak bacak üstüne attı ve bana gülümsedi. "Çocuklar hâlâ dokuz aylıkken on el ve on ayak parmağıyla çıkıyorlar. Şu anda gördüğüm tek fark otuz beş yaşın üzerinde olmanız. Bu da ileri annelik yaşına sahip olduğunuz anlamına geliyor, bu yüzden birkaç test daha yapmamız gerekecek."

İleri yaşına yapılan göndermeyi görmezden geldim ve büyük soruyu sordum. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Doktorum sanki üreme organları ve bebeklerin nasıl oluştuğu konusunda cahil olduğumu itiraf etmişim gibi kaşlarını kaldırdı, ben de açıklık getirmeye çalıştım. "Greg beş yıl önce, Grace doğduktan hemen sonra kısırlaştırıldı, yani vazektomi oldu."

Dr. Freeman çenesini eğerek kafa karışıklığımı anladığını gösterdi. "Ah. Anlıyorum. Kısırlaştırma mı yaptırdı yoksa kelepçe mi?"

"Bilmiyorum."

"Hmm. Şey, kendiliğinden tersine dönme vakaları olmuştur."

"Yani?"

"Sperm sayısını en son ne zaman kontrol ettirdi?"

Hafızamla boğuşarak muayene odasına göz gezdirdim. "Bilmiyorum. En az üç yıl önce."

"Görünüşe göre kocanızın su tesisatı kendini düzeltmiş. Ve şimdi hamilesiniz." Sanki bu haber beni sevindirecekmiş gibi neşeliyle gülümsedi.

Neşeli hissetmediğim için Dr. Freeman'a ters ters baktım. Hiç de neşeli hissetmiyordum. Hiç de mutlu değildim.

Gülümsemesi söndü. Boğazını temizledi. "Ee ...
..." "Yani ..." Hâlâ ona ters ters bakarak
tekrarladım.

Tekrar boğazını temizledi ve sol tarafındaki, muhtemelen elektronik çizelgemin durumumu detaylandığı ekrana baktı ve yürüyerek bilgisayarın yanına gitti. "Son siklusunuz ne zaman başlamıştı?"

Tarihi hatırlamakta zorlandım. "Aralık ayı olmalı." "Doğru gibi
görünüyor. Adetlerin düzenli mi?"

"Hayır. Hiç düzenli olmadılar. Bazen aylarca adet görmediğim oluyor."
Gözleri değerlendirici bir şekilde üzerimde gezindi. "Çok egzersiz
yapar mısınız?"

"Evet."

"Sonograma göre on dört haftalıksın."

"On dört haftalığım." Boğazım düğümlenerek tekrarladım.

"Sizi perinatal grupla birlikte on sekiz haftalık sonogram için
programlamamız gerekiyor. Yine, ileri yaşıınız nedeniyle, komplikasyonları
eleyene kadar size yüksek riskli muamelesi yapacağız."

Eğer otuz altı olan ileri yaşımdan bir kez daha bahsederse onu yere
sermeye hazırdım.

"Ayrıca, bazı kan testleri yaptırmanız gerekiyor, ancak onkoloji
taramanızın bir parçası olarak gönderdikleri panel iyi görünüyor. Hiçbir şeyin
değişmediğini varsayarsak, değerleriniz harika."

Kâğıt önlüğümün içinde kıpırdandım, geçen haftayı ve yaptığım tüm
riskli -ve düpedüz tehlikeli- davranışları düşündüm. Büyük sorun bir kez daha
zihnimin yüzeyine çıktı.

"Bir sorum var." Durakladım ve devam etmeden önce bakışlarının
benimkilerle buluşmasını bekledim. "Geçen hafta beni yaklaşık on dört saat
uyutmaya yetecek kadar Ketamin almış olabilirim."

İfadem karşısında gözlerini kırıştırdı, kaşları saç çizgisinde kayboldu.
"Size Ketamin verilmiş *olabilir* mi? Ameliyat mı oldunuz?"

"Hayır."

"Ne oldu?"

Bir dakika boyunca debelendim ve acı dolu bir iç çekiş bıraktım. "Bu
gerçekten uzun bir hikâye."

Dr. Freeman bana baktı, belli ki devam etmemi bekliyordu.

"Geçen hafta kocamı Nijerya'daki yasadışı bir petrol rafinerisinden kurtardım ve kalan rehineleri serbest bırakmadan gitmem için beni Ketamine ile uyuşturdu."

Dr. Freeman'ın yüz ifadesi değişmedi ama kuru bir şekilde cevap vermeden önce bana iki kez yavaşça göz kırptı: "Doğru. İstemiyorsan bana ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin."

İç çekti.

Aptal Greg ve onun aptal dürtmeleri. Hem dürtme hem de *dürtme* beni bu fiyasko konuşmanın içine çekmişti.

Dr. Freeman elektronik tıbbi kayıtlara geri döndü ve konuşurken bir yandan da yazmaya devam etti. "Öncelikle ilacın dozunu öğrenmek ve varsa bir örneğini almak istiyorum. Ve bazı ek kan testleri yapmalıyız. Ama bebeğin kalp atışları iyi görüldüğüne göre, bir kerelik Ketamin dozu bir felaket sayılmaz."

Taşıdığım bir ağırlık, bir suçluluk ve endişe yükü olan sıcak ve panik bir şey hafifledi ve hamile olduğumu öğrendiğimden beri ilk kez tam bir nefes aldım. "Yani bebek iyi olacak mı?"

"Muhtemelen, ama emin olmak istiyorum," diye çekingen bir tavır takındı. "Ketamin'in B sınıfı bir ilaç olduğuna inanıyorum. İnsan hamileliğinde kontrollü veri olmadığından, genellikle kontrendikedir. Bununla birlikte, hamileyken anestezi olarak kullanılabilir ve kullanılmaktadır, ki bu da - kulağa geldiği kadarıyla - aldığınız doza benzer bir doz olabilir. Tek seferlik bir dozun fetüs üzerindeki olumsuz etkilerini tanımlayan herhangi bir vaka çalışması bilmiyorum."

Hiç düşünmeden elimi karnımın üzerine koydum ve başımı salladım. "Bu iyi haber."

Kaşlarını çatarak beni süzdü. "Asya'da Ketamin eğlence amaçlı bir uyuşturucu olarak kötüye kullanılıyor ve tam dönem düşük doğum ağırlığı ile ilişkilendiriliyor. Ama bu günlük ya da haftalık olarak kullanıldığında oluyor. Siz günlük ya da haftalık olarak kullanmıyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Tek seferlik bir dürtme olmalı."

"Ne?"

"Bir kerelik bir şey. Bir daha Ketamine ile uyuşturulmak gibi bir planım yok."

"Güzel. Bu çok iyi. Başka uyuşturucu da kullanma." Sesi yargılayıcı gelmiyordu ama her zamanki neşeli hali de yoktu. "Belki canın çekerse doğum öncesi vitamin almaya odaklanabilirsin. Ön tarafa sizin için bir senaryo bırakacağım."

Gözlerimi devirmemeye çalıştım ve cevap verme isteğime zorlukla karşı koydum,

Yani, meth yok mu?

Harika. Artık doğum doktorum eğlence amaçlı uyuşturucu kullandığımı düşünüyordu. Artık ileri derecede, annelik çağında, eğlence amaçlı uyuşturucu kullanan biri olarak damgalanmışım.

Ne kadar güzel.

DONDURMA.

Canım sadece dondurma çektiğinden değildi. Aksine, ruhum o.

Eve dönerken dört farklı tat aldım, bir türlü karar veremedim. Sadece bir tane. Ayrıca evimizin yakınındaki bir paket servis yerinden döner sipariş ettim. Bu da başka bir ruhsal gereklilikti.

Saat 11'i biraz geçe eve vardığımda Greg'in yüzü asıktı. Beni elleri kalçalarında, sert bir bakışla karşıladı. Onu görmezden geldim - oyun oynadığımdan ya da ona acı çektirmeye çalıştığımdan değil. Hiç de bile. Aksine, onu görmezden geldim çünkü henüz çatışmaya hazır değildim. Ruhumu biraz dondurma ve döner ile besleyene kadar değil.

Bakışlarından kaçarak yanından mutfığa doğru yürüdüm ve çantalarımı tezgâhın üzerine bıraktım. O da peşimden geldi. Dolaptan bir kâse, çekmecedan bir kaşık alıp tekrar dondurma ve baharatlı ete döndüğümde gözlerinin hareketlerini takip ettiğini hissettim.

Greg "Mesajlarımı almadın mı?" diye sorana kadar tabağıma kaşıkla yemek koyma sesim dışında mutfak birkaç dakika sessiz kaldı.

"Hayır." Dönerimden bir ısırık aldım, ardından bir kaşık dondurma yedim. "Telefonumu kapattım."

"Bunu neden yaptın ki?" Sesi kederli geliyordu, ki bir yanımda bunu ironik buluyordu. Kendisini kiralık katillere teslim etmeyi planlarken beni Enugu'da eli kolu bağlı bırakmakta bir sakınca görmezken, ben onu Chicago'da iki saatliğine bile bırakamıyordum.

İçimi çektim, hâlâ ona bakmıyordum. "Çünkü biraz zamana ihtiyacım vardı."

Üstelemeden önce bir süre bekledi, "Fe, eve daha dün geldik. Olanlar hakkında hiç konuşmadık -gerçekten, hiçbir ciddiyetle-. Ve sonra bu sabah ortadan kayboldun."

"Ve şimdi geri döndüm."

"Öylece çekip gidemezsin, bir not ya da mesaj olmadan, olan onca şeyden sonra olmaz."

Bakışlarımı onunkilere diktim, hareketlerim durgunlaştı. "Özür dilerim, seni endişelendirdim mi?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı, suçlayıcı bir alaycılıkla damlıyordu. "Ne kadar da düşüncesiz ve bencilim."

Greg bana ters ters baktı, sırtını dikleştirip kollarını kavuşturdu. "Yani pasif-agresif mi oynayacaksın bu oyunu?"

"Ya öyle ya da *agresif agresif*. Ve bugün aile içi şiddetten tutuklanmamayı tercih ederim. Belki yarın."

"Kızgın olduğunu biliyorum-"

"Ne kadar kızgın olduğum *hakkında hiçbir fikrin yok*," diye tısladım dondurmamdan bir ısıruk daha almadan önce.

"Ama seni Enugu'da bıraktığım için üzgün değilim. Seni güvende tutmak istediğim için üzgün olamam."

Gözlerimi devirerek alay ettim. "Sen kibirli ve bencilsin-"

Greg ellerini kaldırdı, sesi sert ve özür dilemez bir hal aldı: "Hey, ben hiçbir zaman aksini iddia etmedim. Konu sen ve senin güvenliğin olduğunda, her zaman bencil olacağım."

Uzun bir süre ona baktım, ilk olarak ne söylemek istediğimi bilmiyordum, onun umursamazlığının ve ikiyüzlülüğünün ağırlığı göğsümde bir örs gibi ağırlaşıyor, gücü beni belirsiz bir yola doğru kaotik bir şekilde itiyordu.

Beni güvende tutmak istediği için terk ettiğini iddia etmişti ve ben de ona inanmıştım. Bu kesinlikle işin bir parçasıydı. Ancak diğer kısmı - mücadele ettiğim kısmı - yeteneklerimi, becerilerimi, katkılarımı tamamen göz ardı etmesiydi. Ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu boş verin.

Eğer işler tersine dönseydi, onu geride bırakmazdım. Onu daha az sevdiğim için değil, ona daha çok saygı duyduğum için.

Ama her zaman böyle olmamıştı.

"Peki ya Jack ve Grace? Hmm? Futbol ne olacak?"

Çenesindeki kaslar gerildi, beni incelerken dişleri sıkıldı. "Bu konuyu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Hayır. Bunu şimdi çözmek istiyorum. Çünkü tekrar gittiğinde -çünkü hep gidiyorsun- Jack'i her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma futbola götüreceğimi bilmeni istiyorum."

"Jack'i ve futbolu tartışmıyoruz, çünkü asıl tartışmak istediğin benim gitmem."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Çünkü başka neden 'çünkü sen hep gidersin' diyesin ki?" Greg sanki beni taklit ediyormuş gibi kısık bir ses tonuyla konuştu.

Gözlerimi ona diktim ve kaşığı dondurmanın üzerine bıraktım çünkü kaşık birden elimde bir silah gibi hissettirdi. "Sesim öyle çıkmıyor."

"Haklısın, sesin öyle gelmiyor. Ama sonra, ben de her zaman gitmiyorum."

"Bu saçmalık. Her zaman gidiyorsun. Her zaman gidiyorsun. Ve artık gitmeni istemiyorum. Şu andan itibaren, artık gitmek yok." Tamamen mantıksız davranıyordum. . . siktir et.

Mantıksızlığı kucakla!

"Peki nasıl para kazanmamızı öneriyorsun Fe? Balkonda büyüyen sihirli bir para ağacın mı var? Belki de çantanda saklanan küçük bir cüce cin?"

Hayal kırıklığım arttıkça, tüm küçük yakınmalarımı geçip parçalarının toplamına bakmaya karar verdim. Hepsi bir arada düşünüldüğünde, davranışları beni şaşkına çevirmişti, bu yüzden büyük soruyu sordum. "Bana gerçeği söyle. Gerçekten mutlu musun? Bizimle? Çocuklarla ve bir eşle? Yoksa bir çıkış yolu mu arıyorsun?"

Greg ona vurmuşum gibi irkildi; sesi tehlikeli bir tona yükseldiğinde, "Bu bana 'Kalbin attığı için mutlu musun' diye sormak gibi bir şey," diye cevap verirken yüz ifadesi hem kuşkulu hem de öfkeliydi.

Ona uzun bir süre ters ters baktım, sözlerine inandığını görüyordum ama yine de şüphe duyuyordum. Bir ortak istediğinden şüpheliydim.

Bu yüzden zorladım, "O zaman neden yaptın? Görevi neden kabul ettin? Sakın bana para için, evde daha fazla vakit geçirebilmek için olduğunu söyleme, çünkü tüm sebep bu değil. Tehlikeli olduğunu biliyordun. Nijerya'da petrol işçilerinin kaçırılması her zaman olur. Neden bu kadar riske girdin, ailenin sana ihtiyacı varken neden kendini riske attın?"

Yüksek sesle bir inançsızlık sesi çıkardı. "Ailemin bana ihtiyacı mı var? Gerçekten mi?" "Elbette!"

"*Elbette* değil, Fiona!" Bana saldırdı, popom tezgâha değene kadar beni sırtladı, bağırdı, tüm kontrolünü kaybetti. "Bana ne zaman ihtiyacın oldu?"

"Greg-"

"Bana ihtiyacın yok. Evde olduğumda, mobilya da olabilirim!" Bileğinin bir hareketiyle mutfak masasını işaret etti.

"Ciddi misin sen?"

"Bir beyin tümörü kadar," dedi dişlerini sıkarak ve gözleri kötülükle parladı.

Ağzım bir karış açık kaldı ve boğazımdan boğuk bir şok sesi çıktı.

Öfkem birkaç saniye boyunca ciyak ciyak yankılandıktan sonra o sözümü kesti. "Bu arada, eğer başka bir tümörün olsaydı, bana söyler miydin? Yoksa bunu yan odadaki üstsüz harika çocuktan mı öğrenirdim?"

"Sana baş ağrılarından bahsetmediğim için hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır. Tabii ki değilim. Sana hiçbir konuda kızgın olmaya iznim yok. Burada bana ihtiyaç bile yok!"

"İhtiyacın var."

"O zaman kalmamı söyle. Bana ihtiyacın olduğunu söyle. Bana yalan söyle." Tamamen alaycı ve acımasızdı.

Ellerimi belime koydum ve gözlerimi kısıtım, çünkü göğsümde kabaran aynı sıcak öfkeyle gözlerim yanıyordu. "İhtiyaç duyulmak mı istiyorsun? Tamam. Puf. Sana ihtiyaç var! Aslında, sana şu anda ihtiyacım var. Kahvaltı bulaşıklarını yıkamanı istiyorum." Yulaf ezmesi yapmak için kullandığı tencereyi işaret ettim, hala yulaf kalıntılarıyla kaplıydı ve tezgahın üzerinde ıslanmaya bırakılmıştı.

"Oh, çok komik, sevgilim," diye küstahça tükürdü, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşmüştü.

Çenemi dışarı çıkardım. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Çünkü şaka yapmıyorum."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, tencereyi *bilerek* ve daha sonra temizlemek niyetiyle tezgâhın üzerinde ıslanmaya bıraktım. Eğer biraz etrafına baksaydın, diğer tüm bulaşıkların bittiğini ve tezgahı sildiğini görürdün."

Ellerimi kaldırdım ve ona yavaşça üç kez alkış tuttum, çekilmez biri olduğumu biliyordum ama umursayacak zihinsel enerjiden yoksundum. "Tebrikler. On dört yılı aşkın evliliğimizde ilk kez tezgahı sildin. Ne istiyorsun? Kurabiye mi?"

Greg dişlerini sıkarak cevap verdi. "Hayır, Fe. İyi işler için ödüllendirilmeye ihtiyacım yok. Ama seni dinlediğimi ve daha iyisini yapmaya çalıştığımı kabul etmeni *istiyorum*. Yine de tek duyduğum, bana yalnızca en sıradan görevler için ihtiyaç duyulduğu. Beni nasıl dinlediğinizi açıkladığınız için teşekkür ederim.

Çaresizce bana ihtiyaç var." Yüz hatlarında incinmiş bir ifadeyle arkasını dönmek için hamle yaptı, ben de onu durdurmak için bileğini kavradım ve geri çektim.

"Bu doğru, Greg. Sana en sıradan işler için ihtiyacım var, çünkü evlilik ve ebeveynlik *budur*. Sıradan bir şey. Gündeliktir. Ortaya çıkmak, orada olmak ve birbirimizi milyonlarca farklı küçük yolla desteklemek devasa bir bağlılığa dönüşür. Bu tutarlılıktır."

"Çünkü diğer her şey kontrolünüz altında, değil mi?" Sözleri kızgınlıkla doluydu ve sesindeki zehre ve gözlerinden fırlayan suçlayıcı hançerlere bakılırsa, *benden Evet* cevabını bekliyordu. *Verdim. Islatılmış yulaf ezmesi tabağı dışında her şeyi hallettim.*

Onun yerine "Hayır, yok" dedim. Tam bir karmaşa içindeyim. Senin için çıldırıyorum. Yine de sen görevlerin için ayrıldığında kendimi terk edilmiş hissediyorum. Ama bunun için seni affedebilirim. Artık affedemeyeceğim ya da görmezden gelemeyeceğim şey, birlikte olduğumuzda bile beni terk etmen. Beni Enugu'da terk ettin ve buradayken de terk ediyorsun."

Kalın bir şekilde yutkundü, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve konuştuğunda duygusu pürüzlü ve sertti. "O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle. Anlamlı bir şekilde nasıl yardım edebileceğimi söyle."

"Sana söylemek istemiyorum; bunu sürekli hecelememe gerek kalmadan yapmanı istiyorum!"

"Çok kötü. Ben lanet bir zihin okuyucu değilim. Bir yönlendirme olmadan bilmemi bekleyemezsin. Bu noktada mors alfabesini bile kabul ederim."

"Peki." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve inatla çenemi kaldırdım. "Çamaşırlara yardım etmeni istiyorum. Katla. Ve ait oldukları yere düzgünce koy."

Bana alaycı bir karşılık verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kendini durdurdu. Gözleri bana dikildi, kalkık yüzümü inceledi ve art arda üç kez gözlerini kırıştırdı. "Dur bir dakika. Bu çamaşır, bulaşık ya da süpürgeyle ilgili değil."

"Evet, öyle. Ayrıca çoraplarını her yerde bırakmanla, eşyalarını bulamamanla ya da ait oldukları yere koyamamanla ve-"

"Öyle, ama değil. Bir şeyler oldu. Bir şeyler değişti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve çabayla yutkunarak onun araştıran bakışlarına karşılık verdim. "Ben değiştim. Sen beni Enugu'da bırakırken

Sanki benim katkılarım ve yeteneklerim anlamsızmış gibi, bunu benimle tartışmaya bile gerek duymadan hayatınız beni değiştirdi."

Greg derin bir nefes aldı ve sesi açık bir dürüstlikle çiğ ve pürüzlüydü. "Bunun için nasıl üzgün olacağımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama bilmelisin ki, katkıların ve yeteneklerin benim için anlamsız değil. Aksine, bir gün sizi -ya da Jack'i ya da Grace'i- kaybetme korkumun, hepinizi güvende tutma arzumun, duygularınıza duyduğum saygıyı bile aştığını anlayacağınızı umuyorum. Ve bu özelliğimi nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Değiştirebilir miyim ya da değiştirmek istiyor muyum bilmiyorum."

Bir süre ona baktım, ne pahasına olursa olsun ailesini güvende tutma arzusunu hem harika hem de ters etki yaratan bir şey olarak gördüm. Kanıtları ya da sağduyuyu dikkate almadan, yalnızca korkuyla verilen her karar nihayetinde yıkıcıdır. Bir denge bulmamız gerekiyordu.

Ben daha bu düşüncelerimi dile getiremeden, "Benim ne istediğim senin için önemli mi?" diye sordu.

Sorusunu tam iki saniye düşündüm, sonra öfkeyle beslenen bir dürüstlikle cevap verdim, boğazım her kelimedede daralıyordu. "Evet, ne istediğin benim için önemli ama gerçekten artık bu konuda bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. İpin ucundayım. Yani, hayır. Hayır, ne istediğinin bir önemi yok. Ve ne istediğimin de bir önemi yok. Çünkü, tahmin et ne oldu? Ben hamileyim!"

"Hamileyim" sözlerini çılğınca jazz elleri, boğuk ve histerik bir kahkaha ve yanaklarımdan süzülen iki koca gözyaşıyla eşleştirdim. Burnumu çektim ve titreyen parmaklarımla nemi sildim.

Greg'in daha birkaç dakika önce o kadar esnek ve kararlı olan yüz hatları, sanki gül kokulu çekmece çantalarına düşkün on iki parmaklı bir bal porsuğu olduğumu açıklamışım gibi neredeyse komik bir şekilde karıştı. Ona dik dik bakmaya devam ettim, ağzı çalışırken ama ses çıkmazken gözlerinin ardındaki duygu oyunlarının yarattığı tahribatı izledim.

Sonunda "Anlamıyorum" dedi. Benimle konuşmadığından, daha ziyade evrene hitap ettiğinden oldukça emindim.

"Sperm sayını en son ne zaman kontrol ettirdin Greg?" Bön bön baktı.

Esprisiz bir kahkaha daha attım; artık bağıırıyordum ve hiç umurumda değildi. "Tabii ki. Tabii ki otokratik spermlerin var. Elbette emir veren spermlerin var. Çünkü sen busun. Aylardır ortalıkta yokken buraya geliyorsun ve ortalığı birbirine katıyorsun.

Her şeye. Zamanıma, yaptığım işe, ne kadar sıkı çalıştığıma hiç saygınız yok. Bir petrol platformunda on altı saatlik vardiyalarla çalışıp dünyayı kurtarmıyor olabilirim. Sizin deyiminizle "en sıradan işleri" yapıyor olabilirim. Ama tahmin edin ne yapıyorum? Çocuklarımızı büyütmek, hesapları ve evi idare etmek, yemek pişirmek, temizlik yapmak ve dayanılmaz derecede yalnız olsam da seni sevmek için yirmi dört saat mesai yapıyorum. Sadece sen gittiğin için değil, birlikte olduğumuzda beni tam bir eş olarak görmediğin için."

"Ne zaman öğrendin?" Anlaşılan hâlâ bebeğin ortaya çıkmasına takılıp kalmıştı. Onu suçlayamazdım. Ben de hâlâ şoktaydım.

"Dün Liz'le telefonda konuşurken, bu sabah da Dr. Freeman'ın ofisinde doğrulandı. Bu arada Nijerya'da bana Ketamin verdiği için teşekkür ederim. Artık benim eğlence amaçlı uyuşturucu kullandığımı düşünüyor."

"Rica ederim?" Hamilelik haberinin ötesine geçmekte zorlanıyor gibiydi, bu yüzden ona düşünmesi için bir an verdim, odaklanmamış bir bakışla beni izlerken yakışıklı yüzünü izledim, açıkça soru bereketine öncelik veriyordu.

Sonunda, geniş ve endişeli gözlerle, "Bebek iyi mi? Ben ... ben-"

"Evet. Bebek iyi görünüyor. Doktor Ketamin'in herhangi bir yan etkisi olmayacağını söyledi, ancak bazı ek testler yapmayı planlıyor." Dikkatimi onunla dönerim arasında dağıttım, aniden artık aç değildim.

Greg hiçbir şey söylemedi ve gözlerinin arkasındaki ateş yumuşamıştı. Beni izliyordu, sanki yeni, değişken ve harika bir şeymişim gibi, beni en iyi nasıl idare edeceğini düşünüyormuş gibi. Ailemize yeni bir üyenin katılacağı fikrinin onu heyecanlandırıldığını görebiliyordum ve garip bir şekilde bu heyecanı beni hem rahatlatıyor hem de sinirlendiriyordu.

Rahatlattı çünkü bu konuda mutlu olmasına ihtiyacım vardı. Eğer üzgün olsaydı, aklımı kaybeder, tam ninja moduna geçer ve daireyi yerle bir ederdim.

Kızgındım çünkü hamile olan, ruh hali değişimleri, kilo alımı, tıbbi testler, sırt ağrısı, doğum, emzirme ile mücadele edecek ve Grace ve Jack'in ihtiyaçlarını karşılayacak olan o değildi.

Ve bu süreçte kendimi biraz daha kaybedecektim. . .

Onun temkinli ve coşkulu ifadesiyle alay ettim ve sorusunu ona yönelttim. "Peki ya sen? Ne istediğim hiç umurunda mı? Neye ihtiyacım olduğu?"

"Neye ihtiyacın var, Fe?" diye sordu, sesi sessiz ve meraklıydı, cesaretlendiriciydi.

"Bir ortağa ihtiyacım var," diye geveledim, hıçkırıklarımı yuttum, gözlerim hâlâ inatçı yaşlarla doluydu. "Söylediğimde ciddiye aldın. Sana burada ihtiyacım var. Yaşamana. Her gün aktif, ilgili ve yardım eden. Yardım etmenin yollarını aramanı istiyorum, benim sana bir liste yapmamı beklemeni değil. Beni güvende tutmak için duyduğun ateşli mağara adamı ihtiyacına rağmen beni dinlemene ve bakış açımı ya da katkılarımı göz ardı etmemene ihtiyacım var. Daireyi temizlemene, lanet çoraplarını toplamana ve sanki her çamaşır yıkadığında orgazm olan sihirli temizlik perilerimiz varmış gibi akılsızca ortalığı dağıtmayı bırakmana ihtiyacım var."

Son cümleyi söylerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ama hemen dudaklarını birbirine bastırdı.

Az önce söylediğim alaycı ve esprili sözlerle rağmen sesim titreyerek ciddi ve nazik bir şekilde ekledim: "Sana bir zamanlar çok bilge bir adamın bana söylediği bazı sözleri hatırlatmama izin ver. 'Bir ilişki birçok yükten oluşur ve ilişki içindeki iki kişinin farklı güçlü ve zayıf yönleri, yetenekleri ve becerileri vardır. Yükler ağırlıksızdır, dünyalar değişir ve aşk her iki kişi de maksimum katkıyı sağladığında devam eder.'"

Greg çenesini dikleştirdi, gözleri kısıldı ama öfkesinin geçtiğini söyleyebilirdim. "Bu adam kendini beğenmiş bir pisliğe benziyor."

Kısmen çenemin sallanmasını önlemek için, kısmen de gülümsemeye karşı koyduğum için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sıkıca sarılmak için onu kollarıma çektim, çünkü ona dokunmaya ihtiyacım vardı - onun gücüne ihtiyacım vardı - çenemi kaldırdım ve kulağına fısıldadım. "Bu bilgeliği şöyle değiştirmek istiyorum: yükler ağırlıksızdır, dünyalar değişir ve aşk, her iki kişinin de maksimum katkıda bulunmasına *izin verildiğinde* sürer."

"Şimdi de kendini beğenmiş bir pislik gibi konuştun," diye homurdandı ama bunun sahte bir huysuzluk olduğunu anlayabiliyordum çünkü kolları etrafıma dolandı ve beni sıkı, sahiplenici bir kucaklamayla kendine çekti.

Kırık bir sesle, "Beni geride bırakmayı bırakmanı istiyorum," demeden önce birkaç derin nefes almam gerekti.

Belki tam bir dakika durakladı, sonra beni sıktı ve başını salladı. "Tamam. Tamam." Gözlerimden yeni yaşlar, rahatlama ve panik gözyaşları süzülürken eli sırtımı yatıştırdı.

"Ben ciddiye aldım Greg. Artık bana bunu yapamazsın. Yapamazsın-"

"Biliyorum. Ve . . . Elimden geleni yapacağım. Hatırlatmaya ihtiyacım olabilir ama elimden geleni yapacağım. Ve karşılığında senden bir şey istiyorum."

"Verecek bir şeyim kaldı mı bilmiyorum." Çok yorulmuş, bunalmış ve açıkçası korkmuştum. Harcayacak enerjim olduğunu hayal bile edemiyordum.

"İstendiğimi söylemeni istiyorum."

"Elbette öylesin."

"Ve ihtiyaç-"

"Evet," dudakları boynuma yaklaşırken kollarım ona sıkıca sarıldı, "bildiğinden daha fazla."

"Ve sen benim için çaresizsin."

"Senin için çaresizin de ötesindeyim."

"Güzel." Greg kulağımın hemen altına ıslak bir öpücük kondurdu, beni ısırdı ve fısıldadı, "Çünkü senin için çaresizim, sadece sarhoş edici sıcaklığın ve bedeninin için değil. Güzel kalbin ve parlak zekân için de çaresizim. Benim sana ihtiyaç duyduğum gibi senin de bana ihtiyaç duyman için çaresizim - doyumsuzca, tamamen, sonsuza dek." Son üç kelimesinin her birini bir öpücük, bir yalama ve bir ısırıkla noktaladı, uzuvlarıma eriyen şefkat ve şevkten hoş sivri uçlar gönderdi, yanaklarım kızardı.

"Evet," diye itiraf ettim nefes nefese, başımı arkaya yasladım, böylece gözlerini yakalayabilecektim, böylece sözlerimin hem doğruluğunu hem de önemini görebilecekti. "Ben sana aidim Greg. Ve bana daha iyi bakmanı talep ediyorum. Ve sadece hamile olduğum için değil-"

"Hayır, sevgilim. Biz birbirimize aitiz. Hatırlatmaya ve biraz sabırlı olmaya ihtiyacım olacak, ama sana *en iyi şekilde* bakmaya niyetliyim. Ve hamile olduğun için değil."

Ona inanmayan bir bakış attım.

Ağzı bir tarafa çekildi. "*Sadece* hamile olduğun için değil. Ama daha ziyade, sana en iyi şekilde bakacağım çünkü bu senin hak ettiğinden daha azı değil - hamile ol ya da olma."

Gözlerim hâlâ yaşıyordu ama gözyaşlarımdan akmasına izin verdim, onları silmeden özgürce akmalarına izin verdim. "Sana hatırlatırım."

"Güzel."

"Ve sen de bana içime at m a m a m gerektiğini hatırlatmalısın, ihtiyacım olanı istemem gerektiğini hatırlatmalısın."

"Yapacağım. Ve

teşekkür ederim."

Burnumu çektim. "Ne

için?"

Her iki yanağımdaki ıslak çizgileri öptü ve elini omzumdan popoma doğru kaydırdı. Bakışları taparcasına bir hayranlıkla üzerimde gezinirken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Tanrı'ya şükürler olsun! Çünkü o anda en çok ihtiyaç duyduğum ve istediğim şey, tutarlılık ve eylemlerle desteklenene kadar sadece bir yara bandı olsa bile, tapınma dolu bir hayranlıktı.

"Hak etmediğim halde benimle her zaman en iyi şekilde ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Cık cık ettim ve konuştuğumda sesim genizden ve kalındı. "Hâlâ anlamadın mı? Sen beni hak ediyorsun. Biz birbirimizi hak ediyoruz."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

*Sevgili kocacığım,
Ben seni olduğun ve dönüştüğün kişi için seviyorum. Beni olduğum ve
dönüştüğüm kişi olarak kabul ettiğin için minnettarım. Bu yolculukta bana
katıldığın, beni de istediğin için minnettarım.*

*-M.
E-
posta Indiana,
ABD 15 yıldır
evli*

**~Günümüz~
*Fiona***

"^{Sadece} kevgiri ait olduğu yere geri koymasını ^{istiyorum.} Çok şey mi istiyorum?" Janie kocasından elli tane kevgir almış bir kadının şevkiyle tığ örüyordu. "Dairemizdeki her dolap ve dolap için bir kevgir istemiyorum, bir kevgir istiyorum. Nokta. Bir tane! Ve onu ait olduğu yere koymasını istiyorum."

"Erkekler neden bulaşıkları doğru düzgün kaldıramıyor?" Sandra bu soruyu Nico ve Greg'e yöneltti. "Çünkü Quinn bu konuda özel değil. Bildiğim kadarıyla bulaşık makinesini doğru şekilde boşaltmamak tüm erkeklerin muzdarip olduğu bir şey."

"Belki de eşlerimizin dolapları karıştırırken eğilmelerini izlemek hoşumuza gidiyordur." Nico sırttı.

Bakışlarımı örgümden kaldırdım ve hemen Greg'inkilere takıldı. Gizemli bir gülümsemeyi paylaştık. Kaşlarını salladı. Gözlerimi devirdim.

Nijerya'dan eve döndüğümüzden beri iki hafta geçmişti. Greg'in evde olduğu iki hafta. İlişkimizdeki bu yeni rolleri, yeni kostümleri beceriksizce denediğimiz iki hafta. Arada sırada ben meşhur eteğime takılıyordum ya da o varsayımsal bir dikişi yırtıyordu ve işleri düzeltmek zorunda kalıyorduk.

On gün önce çamaşırları yıkamış, beyazları renklilerden ayırmamış ve tüm oraplarımızı soluk pembeye çevirmişti. Tartışmıştık. Araştırdı ve internetten bir çözüm buldu. Çoraplar kurtulmuştu.

Sekiz gün önce beni gecenin bir yarısı uyanırken, akşam yemeğinden sonra yaptığı tencere ve tavaları yeniden yıkarken yakaladı. Tartışmıştık. Kafasına bir tencere geçirip robot taklidi yapmıştı. Ben gülmüştüm. Beni öpmüştü. Ona Hollanda fırınına temizlemek ve dökme demir tavaları baharatlamak için uygun yöntemi öğrettim. Çok sabırlı ve talimatlarıma açıldı, bu yüzden daha sonra seks yaptık.

Dört gün önce yastık kılıfını evde bıraktığı kirli çoraplarla doldurdum. Tartışmıştık. Biraz daha tartıştık. Gece 23:30'a kadar birbirimize fısıldayarak bağıldık. Ertesi sabah pasif-agresif davranışlarım için özür diledim. O da çoraplarını evde bıraktığı için özür diledi. Çocuklar diğer odada *Big Hero 6*'yı izlerken biz yatak odamızdaki dolapta öpüştük.

Günün erken saatlerinde Nautical Oil'deki sözleşme amirinden bir telefon almıştı. Aramayı sesli mesaja bırakmış, günün ilerleyen saatlerinde benim duyamayacağım bir şekilde geri dönmüştü. Bunu tartışacak vaktimiz olmamıştı.

Aynı zamanda Quinn'den de bir telefon almıştım. Bana bir iş teklif etmişti. Kurumsal sözleşmelerinde danışmanlık yapmamı, tam zamanlı çalışmamı istiyordu. Greg'in iş teklifinden henüz haberi yoktu çünkü bunu da konuşacak vaktimiz olmamıştı.

Greg'in Nautical Oil konusunda ne yapmak istediğini -sonunda başka bir görev için ayrılmayı mı yoksa onları reddedip başka bir yere bakmayı mı planladığını- bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı: ne isterse istesin ya da ne planlarsa planlasın, bu konuda sesimi çıkaracaktım. Duygularımın uygun ya da zamanında olup olmadığına bakmaksızın duygularımı dile getirecektim.

Ya da en azından elimden geleni yapacaktım.

"Bir şeyler bulmak." Elizabeth dirseğiyle kocasını dürttü. "Nico bulaşıkları yıkarken gayet iyi iş çıkarıyor ama bir şeyler önünde dursa bile onları bulamıyor. Bir keresinde onu soba eriştesi alması için Asya marketine göndermiştim. Marketten beni üç kez arayıp ramenın yeterli olup olmayacağını sordu. Sonunda ona bir resim göndermek zorunda kaldım ve yedi farklı çeşit olduğu ortaya çıktı ve o da tam önlerinde duruyordu."

Sırıttı ve başını salladı. "Bu doğru. Aynı şey ben hırdavatçıya gittiğimde de oluyor."

"En azından Nicoletta bunu itiraf edebiliyor," dedi Ashley. Tennessee'den Skype aracılığıyla bize katılmıştı ve Elizabeth'in dizüstü bilgisayarındaki görüntüsü yanımdaki masada duruyordu. "Eğer Drew hırdavatçıya bensiz giderse, aradığı şeyi bulması dört saatini alıyor. Ama ben yanındaysam on dakika içinde girip çıkıyor."

"Muhtemelen sen yanındayken başka türlü bir sevişmeyi tercih ettiği içindir." Marie kaşlarını salladı ve limonlu kokteyli yudumladı.

"Siz hanımlar örgü gecelerinde böyle mi yapıyorsunuz?" Greg kaşlarını çatarak odaya baktı. "Karımı içkiyle, dedikoduyla ve çifte imalı sözlerle mi bozuyorsunuz?"

Janie ona göz kırptı, sonra Ashley'e baktı. Ashley örgüsünü bıraktı ve Elizabeth'e baktı. Elizabeth Kat'le bakışırken Nico yaptığı bebek battaniyesine sırttı. Marie ve ben hızlıca sırttık.

"Temel olarak mı? Evet," diye yanıtladı Nico... hepimiz için.

Greg bir avuç patlamış mısırı ağzına attı ve etrafında konuşmaya başladı, kelimeleri komik bir şekilde karıştı, daha fazla iğrençlik ve drama için birkaç çekirdek fişkırdı. "Neden bana bunun bu kadar eğlenceli olduğunu söylemedin? Her zaman dantel yapmayı öğrenmek istemişimdir -yakalar ve benzeri şeyler için- ve burada açık saçık yorumları savunurken ve kız içkilerini yudumlarken dövme yapabiliyordum."

Sözlerini bitirdiğinde Kat, Marie, Sandra ve Elizabeth kıkır kıkır gülüyorlardı.

"Dövme mi?" Janie kocama kaşlarını çattı, sanki tiradı sırasında bahsettiği en tuhaf şey dövme yapmış gibi.

"Limon damlası kız içeceği değildir, Bay Fiona." Sandra ona burnunu kırıştırdı. "Benim yaptığım şekilde değil."

"Alınmak yok Sandra. Ben kız içkilerini tadı güzel olan her şeye benzetirim, bir kadının kadın dolabı gibi. Erkek içkilerinin tadı ise ter ve ayak parmağı reçeli gibidir, tıpkı bir erkeğin siki gibi."

Marie öğürür gibi bir ses çıkarırken Nico ve Elizabeth kahkahalarla güldüler.

Nico küçük bir not defteri çıkardı ve bir şeyler not etmeye başladı. "Bunu şovum için çalıyorum Greg."

"Hiç çekinme. Telif ödemelerini avukatıma gönderebilirsin." Greg çenesini Marie'ye doğru kaldırdı ve Marie de karşılık olarak kadehini kaldırdı.

Janie hâlâ şaşkınlıkla kaşlarını çatıyordu. "Tatting nedir?"

"Wikipedia'ya göre tatting, bir dizi düğüm ve ilmekten özellikle dayanıklı bir danteli elde işlemek için kullanılan bir tekniktir. Yapım için mekik adı verilen bir alet kullanılır." Greg bir avuç patlamış mısırı daha ağzına attı, gülümseyerek çiğnemeye başladı.

Janie'nin kaşları çatıldı. "Bunu bilmiyordum."

Hepimiz bir an için Janie'nin bilmediği rastgele bir bilgiyi birinin bilmesine uygun bir şekilde şaşırdık. Bu çok önemli bir olaydı.

Sandra bodur sessizliği bozdu. "Greg bize katılırsa yeni bir isme ihtiyacı olacak, Nicoletta gibi." Bu ifadeyi bana hitaben söylemişti. "Gregwina?"

"Gregarious?" Marie teklif etti.

"Hayır. Gregina Teyze," dedim kocamı hedef alan bir gülümsemeyle. "Onu erkek bedeninde bir kız olarak düşün. Bir kadının beynine sahip."

Başını salladı, gülümsememe karşılık verdi ve flört öncesi üniversite günlerimizdeki özel şakamızı hatırladı. "Doğru: kurnaz, hesapçı, dirençli, acımasız."

"Kulağa doğru geliyor." Sandra içkisinden bir yudum daha aldı. "Erkek vücuduna sahip olman çok kötü, çünkü görünüşe göre biz kadınlar çok lezzetliyiz."

"David benimle hiç yatmadı," diye itiraf etti Marie, kokteyli önünde asılı kalmış, transa geçmiş gibi ileriye bakıyordu. Marie hariç herkesin şaşkın bakışları arasında oda şaşkın bir sessizliğe büründü. Yüksek sesle konuştuğunu fark ettiğinden şüpheliydim.

Greg kaşlarını çatarak arkadaşımıza baktı, yüz hatlarında gerçek bir şaşkınlık vardı. Örgü gecesini boyunca ne konuştuğumuzu düşündüğünü bilmiyorum ama Marie'nin yorumu oldukça uysaldı. Eğer düzenli olarak dahil olmak istiyorsa, o zaman aşırı paylaşıma katlanmak zorunda kalacaktı.

Tam bunu ona söylemek üzereydim ki Marie'ye "Gregina Teyze'ye her şeyi anlat" diyerek beni şaşırttı.

Marie'nin bakışları Gregina Teyze'ye kaydı, yüz hatları ifadesizdi ama ses tonu açıkça kederliydi: "İyi olanlar tek boynuzlu atlar gibidir."

"İyi olanlar mı?"

"Erkekler."

Greg bir süre onu inceledikten sonra patlamış mısırını bir kenara bıraktı. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Ona yumuşak, şefkatli gülümsemelerinden birini verdi; Grace incindiğinde -farkında olmasa bile- ve hayal kırıklığı ya da Greg'le ilgili olmayan bir sıkıntıyla karşılaştığımda bana da bolca kullandığı gülümsemelerden. Kalbime her zaman harika şeyler yaptırırdı.

"David'i hiç sevmedim," dedi ciddiyetle. "Serserinin tekiydi."

"Ben de sevmezdim," diye geveledi Kat, kaşlarını çatarak hepimizin dikkatini ona çekti. "Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim."

Marie, Kat ve Greg'e küçük bir gülümseme yaydı, merakı artmıştı. "Ondan neden hoşlanmadınız?"

"Yemeklerinin lezzetli olduğunu düşünüyordu." Greg bu tuhaf açıklamayı bileğinin bir hareketiyle destekledi, sanki bir şef olan David'in kendi yemeğini lezzetli bulması affedilemez bir şeymiş gibi.

"Yemekleri çok *lezzetliydi*." Marie'nin ifadesi doğrudu.

"Evet, ama hep bundan bahsederdi, en lezzetli semender gözünü nasıl pişirdiğinden ya da buna benzer saçmalıklardan. Ve et parçalarına takıntılıydı."

"Bu doğru." Elizabeth Greg'i işaret etti. "Bir keresinde pirzola ile filetoyu karıştırdığım için bana bağırmişti, hatırlıyor musun?"

"Evet." Greg bir kez tersledi ve şiddetle başını salladı. "Çok uzun bir vardiyada çalışmıştın-"

"Otuz altı saat," diye ekledi Elizabeth.

"Ve sen kendi adını bile bilmiyordun. Sonra da filetonun çok güzel koktuğunu söylediğin için masadan kalktı."

"Bunu hatırlıyorum." Kat de hararetle başını sallıyordu.

Sandra içkisini odaya doğru kaldırdı ve ekledi, "Bir de taşaklar."

Nico tığ işinden başını kaldırmadan, "Taşakların şakası yok," diye onayladı.

Marie başını salladı ama belli ki gülmemeye çalışıyordu. "Yine mi bu?"

"Sanırım demek istediğim, sevgili, en avukat, en sarışın Marie, kendi yemeklerinin lezzetinden bahseden ama senin kadın dolabının tadına bakmayan bir erkeğin seni hiç hak etmediği. Kişi hak etmek için özenle çalışmalı, partnerini kendinden, özellikle de korkularından ve hırslarından üstün tutmalıdır. Bu nedenle David bunu hak etmiyor." Greg'in sözleri hem Nicoletta hem de toplanan hanımlar tarafından başlarıyla onaylanarak karşılandı.

Bu arada ben de kocamı dikkatle inceliyordum. Söyledikleri arkadaşlarımız tarafından bir destek gösterisi olarak algılanabilirdi, ama bana bir farkındalık, nihayet benim bakış açımı takdir etmenin kristalleşmesi gibi geldi. Göğsümde umut ve merak çiçekleri açtı, ılık bir bilinç yayıldı, hem kalbimi yükseltti hem de bazı endişelerimi yatıştırdı.

"Bunu biliyorum. Keşke bunu atlatabilsem. Bir yıl oldu ve ben hala ..." Marie içkisini yudumladı ve tekrar içini çekti, istediği düşünce tarzını bulurken sesi daha kararlıydı. "Sorun David değil. *Onu* özlemiyorum. Bir insana sahip olmayı özlüyorum. Birlikte gülebileceğim, konuşabileceğim, ilgilenebileceğim birini özlüyorum. Bir erkeğin vücudunun yakınımda olmasını, onun gücünü özlüyorum. Sabahları bir erkeğin sesini özlüyorum. Ve öpüşmeyi özledim."

"Öpüşmek güzeldir." Kat şimdi gözlerini ayırmadan ileriye bakıyordu ve sesi transa geçmiş gibi geliyordu.

Kat'in kulağa rüya gibi gelen ifadesine sııttım, çünkü özellikle bir erkeğin öpücüklerini düşündüğünden oldukça emindim.

Marie Kat'i görmezden geldi ve devam etti: "Fiona ile aranızdaki şeyi istiyorum. İkinize bakıyorum ve dürüst olmak gerekirse bu bana umut veriyor. Güvenebileceğim ama ihtiyacım olduğunda bana alan açacak, istediğimde beni affedecek kadar beni iyi tanıyan birini istiyorum. Koşulsuz sevgi ve destek istiyorum. Bana uyan, yang'ımın yin'i olan birini istiyorum." Marie, Greg'in bakışlarıyla doğrudan karşılaştı, sesi kararlı ve emindi. "Kalıcı bir aşk istiyorum. Ve eğer insanlar kendilerine karşı dürüst olurlarsa, bence herkesin istediği şey budur."

Greg ve ben karşılıklı gülümsedik; bakışlarının ardındaki sıcaklığı, hayranlığı, arzuyu ve vaadi hem hissettim hem de gördüm.

Hâlâ bana bakıyor, dudaklarında hâlâ fısıldayan bir sırıtışla, "Birinin yang'ına yin olmak emek ister," dedi.

"İlişkiler devam eden nihai bir çalışmadır," diye katıldım. "Kararlı bir ilişki içinde olmayı hiç bitmeyen bir atkı örmek gibi düşün, bir sürü hata ve atılan ilmekle."

"Kulağa sinir bozucu ve pahalı geliyor," diye kıkırdadı Kat, ama tartışmaya biraz mizah katmaya çalıştığı belliydi. "Satın almak zorunda kalacağın onca ipliği düşünsene."

Greg, Kat'in girişimini anladı ve onunla devam etti. "Bu doğru. Eğer iyi olanlar tek boynuzlu atlar gibiyse, bakımının ne kadar pahalı olacağını bir düşün. Bir tek boynuzlu atı ne besler?"

Elizabeth kocasını güldürerek, "Pirzola değil, fileto," diye önerdi.

"Düzenli bir kadın dolabı diyeti," diye önerdi Sandra, gözleri parlayarak gözünü.

"Gergedanlar muhtemelen tek boynuzlu ata en yakın, efsanevi olmayan hayvanlardır ve -sanılanın aksine- vejetaryendirler. Siyah gergedanlar besinlerinin çoğunu ağaç ve çalıları yiyerek sağlar. Ancak beyaz gergedanlar otlarla beslenir, devasa başlarını yere eğerek yürürler.

" dedi Janie, belli ki tek boynuzlu atları besleme konusuna ciddi bir şekilde kafa yoran tek kişiydi.

Greg hiç vakit kaybetmeden, Janie'nin paylaştığı bilgi son derece etkileyiciymiş gibi başını salladı -çünkü öyleydi- ve ekledi: "Ama unutma Marie, tek boynuzlu atı bulduğunda onu ne ile beslediğinin hiçbir önemi yok. Çünkü buradan çıkarılacak mesaj şu: Dışarıda bir yerde, şu anda, senin kadın dolabında yemek yemek ve pantolonundaki boynuzu sana vermek için sabırsızlanan bir erkek tek boynuzlu at var."

"Jack'in adını 'Lahey' koymalıydık."

Greg'in göz devirmesinin sonunu, topladığı bir şeyi çamaşır sepetine atıp yatakta tünediğim yerin önünden geçerken yakaladım.

"Ne? Neden?"

"Çok yargılayıcı," diye cevap verdi banyonun içinden, sonra başını dışarı çıkarıp bana dik dik baktı. "Seni ve üniversite tercihini suçluyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Benim bölümüm elektrik mühendisliğiydi." "Hayır. Sen ateşli bir kış parçası olmakta uzmanlaştın."

Kendime rağmen onun bu sözlerinden etkilenmişim ama kendimi ters ters bakmaya zorladım - özellikle de beni kızdırmaya çalıştığını bildiğim için.

Ellerini havaya kaldırdı, gülümsemesine engel olamadan yatak odamıza geri döndü. "Komik çünkü sen çok zekisin. Eğer aptal olsaydın o zaman komik olmazdı, gerçek olurdu."

"Hiç de komik değil."

"Biraz komik."

"Her neyse. Jack'e dönelim. Ne oldu?"

"Ona Nijerya'dan getirdiğim Miami Dolphins 1984 Super Bowl Şampiyonluğu tişörtünü giymiyor."

"Muhtemelen Miami Dolphins 1984 Super Bowl'u kaybettiği içindir."

Eve döner dönmez ve bakıcımızın parası ödenip gönderilir gönderilmez, Jack kaşlarını çatarak odasından çıktı ve babasına baktı. İkisini yalnız bıraktım ve soyunmak için yatak odasına geçtim.

Greg odamızın kapısını kapattı ve kazağını çıkardı. "Bunun doğruluğuna odaklanmak yerine tuhaflığına seviniyor olmalı."

Kazağımı çözerken sııttım ve hiçbir şey söylemedim. Jack ve Greg birbirlerine çok benziyorlardı. Greg'in kendisinin genç bir versiyonuyla nasıl başa çıktığını görmek ilginç olacaktı.

İkimiz de sessizce soyunduk, düşüncelerimize dalmıştık ve benim aklım başka yerlerdeydi. Hâlâ konuşacak, tartışacak çok şeyimiz vardı. Futbol, Jack ve Grace ile ilgili sorunlar henüz çözülmemişti ve Jack'in müzik yeteneği konusunda ne yapacağımıza karar vermemiştik. Artı emeklilik hesaplarımız. Artı bebek...

Yapılacaklar listemiz sonsuz gibi görünüyordu. Bu noktada bir ajanda hazırlamam ve en acil maddeler için bir eylem planı üzerinde anlaşılan kadar onu rehin tutmam gerekecekti.

Greg düşüncelerimi yarıda keserek "Yardıma ihtiyacım var" dedi.

"Elbette," diye yanıtladım otomatik olarak, "nasıl yardımcı olabilirim?"

Şöyle bir şeyle devam etmesini bekliyordum,

Cep telefonumu bulamıyorum, bulmama yardım eder misiniz? Anahtarlarımı bulamıyorum, bulmama yardım eder misin?

Üzerinde numara yazılı bu rastgele kağıt parçasını bulamıyorum, bulmama yardım eder misiniz?

Çünkü bu istekler olağan şeylerdi ve yardım etmekten çekinmediğimi biliyordu. Bir şeyi kaybetmek, onu bulmanıza kimse yardım etmediğinde her zaman daha sinir bozucu hale gelirdi.

Bunların hiçbirini söylemeyip bunun yerine ciddi bir şekilde "Bundan sonra ne yapacağımı bulmama yardım et" dediğinde şaşkınlığımı hayal edin.

İsteğini dile getirdiğinde tozluklarımı çıkarıyordum, bu yüzden hareketin ortasında durdum ve dikkatimi kocama yönelttim. Önümde duruyordu, kaşları pek çatık değildi.

"Ne demek istiyorsun?"

Greg yatakta yanıma oturdu, parmakları bacaklarımın arasından kayarak kalçamın yeni çıplaklaşmış derisine uzandı. "Bu öğleden sonra Nautical Oil'den John aradı."

"Müteahhitlik temsilciniz mi?"

"Evet, doğru. Bana ve diğer rehinelere, en başta kaçırılmamıza neden olan güvenlik açıkları için bir tazminat teklif ediyorlar. Marie -ki şu anda tüm dünyada en sevdiğim insanlardan biridir- Associated Press için yaptığı araştırma sırasında, sözleşmemin Nijerya'da görev yaptığım süre boyunca belirli bir güvenlik seviyesini, ekipleri ve benzerlerini garanti ettiğini keşfetti. Hepimizin nasıl sigorta poliçeleri olduğunu bilirsiniz.

Şirkete ait olan ve hayat sigortası olarak ödediğimiz? Hayat sigortası poliçesi de güvenlik protokollerine uyulmasına bağlı."

Şimdi kaşlarımı çatmamıştım. "Bunu bilmiyordum."

"Yeni öğrendim. Hayat sigortamız geçen hafta iptal edilmiş. Kaybettik."

Ağzım bir karış açık kaldı ve bir süre konuşmakta zorlandıktan sonra ağzımdan şu sözler döküldü: "Bunu nasıl yapabilirler? Bu bir hayat sigortası poliçesi, o para bizim."

"Hayır, sevgilim. Nautical Oil söz verdiği güvenceyi sağladığı sürece o para bizimdi. Sağlamadıkları ve bunun sonucunda kaçırıldığım için, tüm hayat poliçesi kaybedildi. Bu da bizi anlaşılmaya getiriyor." Greg bacaklarımı kucağına çekti, parmakları kalçalarımın üzerinde ilerliyordu.

"Tamam mı? ?" Taytımı çıkarmayı bitirdim ve üzerine çıktım -gerçekten istediği şeyin bu olduğunu bildiğim için- ve başımı sorgulayıcı bir hareketle yana eğdim. "Anlaşma mı yapmak istiyorlar?"

Başını salladı. "Bu doğru, tabii ki tüm hayat sigortası poliçesi tutarının tamamı, artı acı ve ıstırap için de yüklü bir meblağ."

"Ne kadar?"

"Paradan bir taht inşa edecek kadar değil," diye alaycı bir ifadeyle güldü, "daha çok mutfak sandalyesi kadar. Akıllıca yatırım yaptığımız sürece oldukça rahat yaşayabileceğimiz kadar değil."

Konuyu hiç düşünmeden verdiğim ilk tepki, coşkulu bir heyecan oldu. Greg daha çok evde olacaktı. Daha fazla para için tehlikeli görevleri kabul etmek yerine istediği görevleri seçme özgürlüğüne sahip olacaktı.

Bu harika bir haberdir, yeter ki ... "Bana izin verecek misin? Parayı akıllıca yatırmama?"

Greg derin bir nefes aldı, yüz hatlarımı inceledi ve sonra bana hızlı bir öpücük verdi. "Bu konuyu, emekliliği falan düşünüyordum ve şimdi haklı olduğunu görüyorum. Olan biten her şeyden sonra, bunun senin için büyük bir çaba ve zaman kaybı olduğunu görüyorum. Evrakları imzaladım ve dün Bay Jackson'a gönderdim."

Şaşırmıştım, rahatlamıştım ve kocama karşı her türlü sıcak duyguyu hissediyordum. "Öyle mi?"

Bir kez başını salladı. "Evet ama bu parayı, bu anlaşmayı kabul edersek, fon portföylerini seçme konusunda Bay Jackson'la birlikte çalışmak isterim.

-Sana güvenmediğim için değil, artık ortadaki maymunu oynayarak vaktini boşa harcamanı istemediğim için."

"Teşekkür ederim." Dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurdum. "Aslında bu bana çok iyi geldi."

Uzun bir süre bana baktı, iç çekti ve parmaklarını kalçalarımnda gezdirdi. "Fe, eğer bu anlaşmayı kabul edersek en az on yıl boyunca petrol mühendisi olarak çalışamayacağım."

"Yani artık çalışmak *zorunda* kalmayacaksın."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, on yıl boyunca Nautical Oil'in halka açık herhangi bir rakibinden petrol mühendisi olarak -sözleşmeli, tam zamanlı ya da danışmanlık- iş kabul edemeyeceğim anlamına geliyor. Anlaşma bunu öngörüyor. Başka bir iş bulabilirim ama tüm büyük petrol şirketleri halka açık. Ve Nautical Oil'in de beni işe alması pek olası değil."

Şaşırmış bir halde Greg'e bakakaldım.

Ancak zihnim şaşkınlığımı atlattıktan sonra düşündüğüm ve söylediğim ilk kelime "Hayır" oldu.

"Fe-"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Hayır. Onlara hayır de. Bunun yerine onlara dava açacağız, o zaman istediğin kişi için çalışabilirsin ve biz de parayı alırız."

"Hayır, a l a m a y ı z. Parayı alamayız, en azından o kadarını alamayız. Ve bu yıllar sürer, stresli ve zaman alıcı olur."

Tartışmak istedim ama yapmadım. Bunun yerine kocamı inceledim. Ona gerçekten baktım ve ne kadar yorgun olduğunu gördüm. Greg'in yanılmaz olmadığını biliyordum - Tanrım, bunu biliyordum - ama bir parçam her zaman onun yok edilemez olduğunu varsaymıştı. O benim süper kahramanımdı, Kaptan Amerika'nın çok daha alaycı bir versiyonuydu, hayattan daha büyüktü, her türlü teste veya yüke dayanabilirdi.

Onu daha önce de yorgun görmüştüm, bir petrol platformunda haftalarca on altı saatlik vardiyalar yaptıktan ve eve dönmek için yirmi dört saatten fazla yolculuk ettikten sonra bitkin düşmüştü ama hiç yılmış gibi görünmemişti. Daha önce hiç yerleşmek ister gibi görünmemişti.

"Seni özledim, sevgilim." Gözleri -uykulu ve endişeli- yüz hatlarımı okşuyor, elleri kalçalarımnda daireler çiziyordu. "Seni, Grace'i ve Jack'i özledim. Ve yorgunum. Belki birkaç yıl sonra anlaşmayı kabul ettiğim için pişman olurum... ama bundan şüpheliyim."

"Greg, bu yanından vazgeçmeni istemiyorum. Dünyada bir fark yaratıyorsun, sen-"

"Belki de ailem için daha fazla fark yaratmaya başlamamın zamanı gelmiştir."

Belki de dünyanın kendi başının çaresine bakmasına izin vermemin zamanı gelmiştir."

Bu sözler karşısında göğsümün hafiflediğini ve ferahladığını hissetsem de ona sorgulayan bir bakış attım. Tüm günlerini evde mutsuz bir şekilde geçirirse ailemize bir faydası olmazdı.

Ama sonra ellerinden biri karnımın alt kısmına doğru hareket etti. "Çok yakında yeni insanımızla birlikte muhteşem bir şekilde yuvarlak olacaksın, günün ve gecenin her saatinde her türlü iğrenç yiyeceği arzulayacaksın - ama çoğunlukla geceleri. Belki de seninle peynirli biftek ve fıstık ezmesi sandviç yemek istiyordum."

"Onları Grace ile haftada üç kez yiyorum."

"Biliyorum. Bana söyledin ama onları sana temin etmek için burada değildim," diye hatırlattı, açıkça mutsuzdu ve dudaklarına yumuşak, ıslak, kayan bir öpücük kondurdu.

"Greg, bebeği evde kalmak için bir neden olarak kullanmamalısın."

"Kullanmıyorum. Ama evde kalmak istememin bir nedeni de o değil dersem yalan söylemiş olurum."

"O mu?"

"Evet. O. Futbol oynamayı çok sevecek ve çağdışı toplumsal yapıların ona dayattığı her şeyden kaçınacak."

Ona huff diye güldüm. "O ya da o kendi olacak ve biz o kişiyi ne olursa olsun seveceğiz."

"Ben de az önce öyle dedim." Gözleri muzipçe dans etti.

"Tamam. Peki, diğer neden ne?"

"Benim. Sebebi benim. Yorgunum ve ..." Greg ellerini iç çamaşırımın kumaşına soktu ve popomu kavradı, sıktı ve beni kendine daha sıkı çekti. Başı boynuma eğildi ve kulağımı ısırarak ateşli bir şekilde fısıldadı, "Seni özleyorum. Ve seni özlemekten yoruldum. Jack ve Grace'i özlemekten yoruldum."

"Ben de seni özleyorum," dedim iç çekerek. "Ama bence bir karar vermeden önce bu konuyu daha fazla konuşmalıyız. Senin için bu kadar önemli olan bir şeyden, iyice düşünüp taşınmadan vazgeçmeni istemiyorum."

"Peki." Kolları beni sardı ve yakınımdaya tuttu. "Sen onun üzerinde uyu, ben de senin üzerinde uyuyayım."

Kıkırdadım ve sarılmasına karşılık verdim. "Bu karara beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim. Benden yardım istediğin için teşekkür ederim."

"Elbette. Bu bizim hayatımız."

Birbirimize sarıldık ve anlaşmanın ne anlama geleceğine dair olasılığın gerçekleşmesine izin verdim. Greg'le birlikte hayatın nasıl olacağını hayal ettim.

Her gün evde. Sonunda o sıcak su şişesi kılıflarından kurtulabilir ve bir ucube gibi her yere onun kolonyasını sıkmayı bırakabilirdim.

Erişilebilir bir kocayla bir hayat ...

Birdenbire benim de paylaşmam gereken haberler olduğunu hatırladım. "Quinn bugün erken saatlerde aradı."

Greg bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra sordu: "Aradı mı? Ne istiyormuş?" "Bana bir iş teklif etti."

Kocam, muhtemelen şaşkınlıktan olsa gerek, çok küçük bir şekilde kaskatı kesildi. "Ne işi?"

"Özel müşterileri için güvenlik danışmanlığı. Çok fazla olmasa da biraz seyahat etmem gerekecek, çoğunlukla da Avrupa, Kanada ve Avustralya'ya."

"Kabul etmek istiyor musun?"

"Yardıma ihtiyacım var." Daha önceki sözlerini yankılayarak, şimdi ilk tanıştığımız zamankinden biraz daha açık olan badem şeklindeki kahverengi gözlerini yakalamak için yeterince uzaklaştım. Kahlua yerine bir viski ... Canım likör çekmiş olabilirdi.

"Bundan sonra ne yapacağımı bulmama yardım et."

Beni incelerken yüz hatlarına yavaş bir sırıtma yayıldı. Her zaman olduğu gibi çarpıktı; seksi, heyecan verici ve harikaydı.

Boğazını karikatürize bir şekilde temizleyen Greg, gözleri muziplikle dans ederken köprücük kemiğime tek bir öpücük kondurdu. "Quinn'e ofisini istediğini söyle. Bu konuşma için orada olmayı çok isterim."

Bir kahkaha attım. "Evet, hayır."

"Ve bir midilli."

Greg'in omzuna bir şaplak attım. "Ciddi ol."

"Tamam. Tamam." Boğazını tekrar temizledi, bu sefer ciddiydi. "Dediğin gibi, bu konuda titiz ve düşünceli olmalıyız. Ama dürüst olmak gerekirse," diye omuz silkti, "eğer yapmak istiyorsan, yapmalısın."

Gözlerimi ona diktim. "Peki ya çocuklar?"

"Onlara ben bakabilirim. Belki zaman zaman Erkek Çocuk Matt'i bile işe alırım. Bize bir şey olmaz."

Ben ona ters ters bakmaya devam edince hemen ekledi: "Dikkatini çekerim, muhtemelen senin kadar iyi bir iş çıkaramam. Ve evin her zaman temiz olacağına söz veremem. Ya da kaynak yapmayacağımıza. Ya da roket fırlatmayacağımıza."

"Roket fırlatmak mı?"

"Roket fırlatmayı evde öğrenmezlerse, sokaklarda öğrenirler."

Ona ters ters baktım. "Bu Hitler'in söyleyeceği bir şeye benziyor."

Greg kıkırdadı ve başını salladı. "Aferin Bayan Archer. Bu konuda tartışmaya gerek yok."

"Teşekkür ederim. Denerim."

Beni incelerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Mesele şu ki, bir yolunu bulacağız. Her zaman çözeriz. Her şeyi şimdi çözemeyiz, çünkü -daha önce örgü grubuna çok güzel bir şekilde belirttiğin gibi- bu evlilik işi devam eden bir iş."

Kalbim göğsümün duvarlarında zıplayıp duruyordu, çünkü o anda mutluydum.

Birlikteydik. Güvendeydik. Gelecek bilinmiyordu. Ancak, son on dört yılda sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey olmadığını öğrenmiştim.

"Fe." Greg parmaklarını gömleğimin altından geçirdi, iri avuç içleri göğüslerime müstehcen bir şekilde masaj yapıyor, karnıma, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma hoş bir sıcaklık ve sarmal bir arzu gönderiyordu.

"Evet?"

"Kalbim seni sevmenin yeni yollarını keşfetmeye devam ediyor," diye fısıldadı, sanki bu bir sır gibi. Muhteşem, güzel, mükemmel bir sır.

Gülümsemem muazzam ve ani oldu. Bir duygu seli gözlerimi yaktı. Çünkü bazen bu adamla evlilik harikaydı.

Ama bazen de bir angarya.

Karşılıklı saygı ve büyük bir angarya ve çaba olmadan aşk asla yeterli değildi. Ve o zaman bile yeterli değildi. Birbirimizi istemek, değişime açık olmak, birbirimizi gelişmeye ve büyümeye -daha iyiye- zorlamak, birbirimizi hak etmek için çalışmak için anahtarıydı.

Onu seviyordum ve hep sevecektim. Ama bu işin kolay kısmıydı. Onu hak etmek için çalışmak ve onun da her gün beni hak etmek için çalışmasını talep etmek zordu.

Ama o buna değerdi. Ve ben de buna değiyordum.

"Teşekkür ederim Greg. Seni çok seviyorum ve birbirimizi bulduğumuz için çok minnettarım."

"Ben de, sevgilim." Gözlerimi esir almış, anın romantizmini uzatıyor, bana onunla neden evlendiğimi hatırlatıyordu.

Ama bir dakika sonra göğüslerimi sıktı ve sordu: "Bu gece seks yapacak mıyız? Yapacak işlerim var ve saat dokuz buçuk oldu bile."

-Son-

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olun: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

[Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön siparis verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!](#)

[Şehirde Örgü Örmek Serisi'nin bir sonraki kitabı Flört-ish'i Kindle Unlimited'ta okuyun!](#)

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-**

posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı yeni kitabı *Beard With Me*'ye ön bakış
2. Serinin bir sonraki kitabı *Dating-ish*'e ön bakış
3. . Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP
#5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel
alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yolu SARI BANT kapamıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttan koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğu kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak, koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanır, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat ederdim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri girdiğinde fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmiştim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün bir yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok çok eski sırt çantamın yeni onarılmış kayışını çekiştiriyorum
-bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımı gevşetmeye yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe güldüm ve kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil bu. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört-yaklaşık on beş-yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Öyle değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun *ilk* ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak ürpertiği -ve babamla ilgili düşünceleri- hemen kovaladım.

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağışsaklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Kendi kendime şakalar bile yaptım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü, tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem bulandı ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve ortama dönmesini talep ettim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika önemli bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıklım tıklımdı, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Demir Haydutlar'ın çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışırdı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapardı - belki Cletus Winston'la flört ederdi - ve sonra bir kavga çıkardı ve hepimiz ceza alırdık.

Ama ben başka kimseyle oturamazdım. Sınıf projelerinde kimse benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafet ve görünüm *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokulu Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbe dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri sokup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Dudaklarım bu şaka karşısında kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Komikmiş. Ya da belki şöyle de olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymi, Scarlet. Bunu yazmalıyım."

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasığıma gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem, omzumun ve göğsümün banyodan çıkmakta olan çocukla çarpışması anlamına geliyordu, bu da kığımın üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden kütleler için geçerlidir, özellikle de bu kütlelerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Göğsümde yeni bir korku dalgasıyla donup kaldım, yüzümü ekşitmemek için mücadele ettim ve bunun tek nedeni de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynuma ve yanaklarıma tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Sadece lanet olasıca git!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak sesleri kafeteryadaki neşeli konuşmaları bastırana kadar onu dinledim.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

Bu en sevdiklerimden biriydi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

KISA GÖZ ATIN: DATING-ISH (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ MEVCUT!)

PENNY REID, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİNİN 6. KİTABI

I WAS SWEATING.

"Bu koltuk dolu mu?"

Başımı okumadığım kitaptan kaldırıp kafe çalışanına çevirdim. Ellerini masamdaki ikinci sandalyenin arkasına koymuş, beklenti dolu bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Sözlerime sinen panik havasını yakalayamadan, "Evet, alındı," diye terslendim.

O sandalyeye ihtiyacım var!

Metal derisini yakmış gibi ellerini kaldırdı ve bana geniş gözlerle baktı. Dikkatim onun arkasına kaydı ve yakındaki üniversite öğrencilerinin oturduğu masayı gördüm, belli ki fazladan bir koltuk arıyorlardı.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-" Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve kendime sakinleşmemi söyledim. "Biriyle buluşacağım ve birazdan burada olur, biraz erken geldim."

"Tamam, sorun değil." Bana kibarca gülümsedi ve başka bir masaya geçerek aynı soruyu sordu.

Dikkatim önce kafenin kapısına, sonra da kapının üstündeki saate kaydı. Geç kalmamıştı. Henüz.

Kıpırdandım, keşke bu kazak elbiseden başka bir şey giyseymdim diye düşündüm, gözlerim kucağımdaki kitaba döndü.

Bana aldırmayın, burada görülecek bir şey yok. Sadece terliyorum, kitap okumuyorum ve mükemmel eşimi bekliyorum.

Derek Hamilton. Bakımlı sakalı, harika gülümsemesi, gri gözleri ve kısa saçlarıyla 1.80 boyunda. Düzenli olarak spor yapmıyordu -ki bu harikaydı, çünkü bu benim de spor yapmamı beklemediği anlamına geliyordu- ama açık havada yapılan bazı aktivitelerden hoşlanıyordu. Mühendis. Otuz dokuz yaşında. Boşanmış, iki çocuklu.

Derek ve ben mükemmel bir eşleşmeydik. Partner.com'un geçen Perşembe gösterdiği buydu.

Mükemmel bir eşleşmeniz var! Oturum açtığım da bildirim uyarı verdi. İşin ironik yanı, hesabımı askıya almak için giriş yapıyordum. İki yıl sonra

internet randevuları fiyaskosundan sonra ara vermeye hazırdım. Ama sonra mükemmel eşleşme mesajını aldım. Bu yüzden her normal insanın yapacağını yaptım.

Onu internetten takip ettim.

Sevdiği şeyler: yemek pişirmek, yürüyüş yapmak, kamp yapmak, seksenler müziği, kara film. Okur: *GQ Dergisi*, *The Economist*, *Politico*. TV dizileri: *The Walking Dead*, *Daredevil* ve *Project Runway*.

. . . yemek pişirme, kara film, *The Economist* ve *Project Runway*?!?

EVET! Bir erkek tek boynuzlu at!

Başka seçeneğim olmadığı için ona e-posta gönderdim.

Merhaba Derek,

Umarım iyisinizdir. Bu web sitesine göre, mükemmel bir eşleşmeyiz. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti, bu yüzden ulaşip merhaba demek istedim. Bir ara kahve içmek için buluşmak istersen haber ver. Şehir merkezinde loop yakınlarında çalışıyorum ve önümüzdeki Pazartesi öğleden sonra boşum.

En iyi dileklerle, Marie

Ertesi sabah profilime baktığını gördüm ve cevabını nefesimi tutarak okudum.

Merhaba Marie,

Notunuz için çok teşekkür ederim.

Gelecek pazartesi benim için uygun. Üniversiteye yakınım. Yeri siz söyleyin, ben orada olacağım.

-Derek

Cevabına bayıldım.

Doğrudan. Noktasına kadar. Gereksiz konulara girmedi, süslü bir dil kullanmadı ya da esprili olmaya çalışmadı.

Umutlarımın yüksek olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur. *Astronomikti*. Karşılıklı e-postalarımızdan bu yana, bu lanet olası umutları boşuna azaltmaya çalışmışım. Umutlarıma engel olamıyordum.

Benden kaçmayın, umutlar! Bu topuklarla o kadar hızlı hareket edemem ve bu işte beraberiz.

Ama kaçtılar, bir uzay gemisine atladılar -muhtemelen sürekli patlayan ve Elon Musk'ı çileden çıkaran şu SpaceX araçlarından birine-

Yerde çılgınca el sallıyordum, muhtemelen bu yüzden terliyordum.

Kazak bir elbise giyerken büyük umutlarla el sallamak bir egzersizdir.

Ama o m kemmell!

Bu iyimserlik ıgıgı beynimin karanlık bir köşesinden geliyordu. Kafamın içindeki bu sesin sahibini bulduğumda. . . Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Bir yandan, iyimserliğı kötümserlikle takas ederek acı ve bıkkın olmak istemiyordum.

Ya da daha kötüsü, nihilizme. Nihilizm en kötüsüydü. Ve bunu sürdürenlerin aksesuar konusunda hiç hayal gücü yoktu. Her zaman siyah mı? Hayır, teşekk rl r.

Tam kapıdan bir adam girerken girişin üzerindeki saate belki de yüzüncü kez baktım. Kalbim göğsümün içinde garip bir karıncalanma hissetti ama sonra bu his hafifledi. Bu Derek değıldi. Adam çok kısaydı ve sakalı yoktu. Otuz dokuz yaşından genç olduğı belliydi, daha çok yirmili yaşların sonundaydı.

Bir i çekişle dikkatimi kucağımdaki kitaba verdim. Kitabın adını bile bilmiyordum, tarih öncesi aşırı düşünmenin neden olduğı bir delilikle caddenin karşısındaki kitapçıdan almıştım. Telefonumdaki mesajlar arasında gezinerek onu beklemek istemedim. Telefonda gezinmenin çok yavan olduğunu hissediyordum. İnsanları izlemeyi sevmeme rağmen, beklerken ileriye bakan ya da insanları izleyen insanlardan biri olmak istemedim. Ve ben-

"Sen Marie'sin."

Kafamı kaldırıp masamın önünde duran, az önce *Derek olmadıgını düşündüğüm* adama göz kırparak baktım. Bana bakmıyordu. Aksine, bakışları kitabımın açık sayfalarındaydı.

"Evet?"

Gözleri hızla benimkilere kaydı, sonra uzaklaştı ve ceketini çıkarmaya başladı. "Seninle ıkıyorum."

Bunun  zerine kaşlarımı çattım çünkü şaşırmıştım. şaşırdıgım için de harekete geçmem tam beş saniye sürdü. O sırada ceketini çoktan çıkarmıştı.

"Oh! Selam. Selam. Lütfen oturun." Karşımdaki koltuğı işaret ettim ve g l msememi garipsememeye çalışarak gecikmeli olarak ayağı kalktım. Hiç bilmiyordum

gölümsemenin ne kadar büyük bir şey olduğunu. Doğal bir şekilde gülümseyebildiğim ve bunu düşünmek zorunda olmadığım günleri özledim.

Randevumu olabildiğince hızlı bir şekilde yeniden değerlendirirken gözlerim önce aşağı, sonra yukarı kaydı. Kesinlikle 1.80 boyunda değildi. Daha çok 1.80 ya da biraz daha kısaydı.

Önemli bir şey değil. Birçok erkek tanışma sitelerinde boylarını abartır.

...

Sakalını kesmişti.

:-(

Ve yine otuz dokuz yaşından daha genç görünüyordu.

"Derek mi?" Açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

"Evet. Ben Derek. Adım Derek. O benim." Derek, randevum,

Elini uzattı, göstermelik bir yukarı-aşağı hareketiyle benimkini sıktı ve ardından teklif ettiğim koltuğa oturdu.

Gölümsemem sekteye uğradı. Umutlarım, hayal kırıklığı ve başarısızlıktan oluşan dev, yanan bir küme halinde yeryüzüne düştü. Kendimi destekledim. Daha ilk dakikayı bile atlatamamıştık ve ben işlerin yolunda gitmeyeceğini biliyordum.

Derek benim mükemmel eşim değildi.

Kimyamız uyuşmuyordu. Dokunduğumuzda kıvılcım çıkmıyordu. Şok ya da sihirli voodoo juju muhteşemliği yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ve bana bakmıyordu bile.

İçimden içimi çektim ve bu işi bir an önce bitirip bitiremeyeceğimizi merak ettim, böylece şarap, iplik ve daha fazla şarap için örgü grubumla buluşmadan önce tampon almak için eczaneye koşabilirdim.

Dışarıdan, dudaklarımı gülümsemeye benzediğini umduğum bir şekilde soktum ve sandalyeme çöktüm. Gözlerim kapının üzerindeki saati aradı. Saat daha 3:14'tü. Bir kahve randevusu için rekorum yirmi dakikaydı. Bugün bunu kırıp kıramayacağımı merak ediyordum.

"Bir şey ister misin?" Sesimi hafif tutarak önümdeki fincanı işaret ettim.

"Ben zaten bir içki aldım."

"Hayır," dedi, yüz hatlarına hafif, iş adamı gibi bir gülümseme yerleşmişti. "Hadi başlayalım."

"Başlayalım mı?"

Derek saatine bakıyordu. Bir düğmeye bastı. Ellerin kucağına düşmesine izin verdi. Ancak o zaman gözlerini benimkilere dikti.

Sonra gözlerini kırptırdı, sanki beni görmek beklenmedik bir şeymiş gibi gülümsemesi sonsuza dek kayboldu.

Kaşlarımı kaldırdım, bekliyordum, çünkü görünüşe göre başlama vaktimiz gelmişti. Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Merhaba," dedi, bakışları yüz hatlarımda gezinirken gülümsemesi bulanıklaştı, daha içten oldu.

...huh.

Ona baktım ve kahverengi gözleri olduğunu fark ettim. Kahverengi gözleri beni bir anlığına kendimden geçirdi, sadece sayfasında belirttiği gibi gri olmadıkları için değil, koyu, etkileyici ve son derece çekici oldukları için.

Saçları da kahverengiydi ama fotoğraflarında olduğundan daha uzundu.

Gerçekten de profilinden çok daha farklı görünüyordu - muhtemelen sakalı olmadığı için. Yine de, sakalsız olmasına rağmen yüzü yakışıklıydı: yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir burun, kareden çok köşeli bir çene. Gözleri geniş ve yuvarlaktı ama bir şekilde ona çok yakışıyordu. Gülümsememin onunkini yansıtmaya izin verdim, bakışlarım bir an için onun çok güzel dudaklarına kayd, ki bu dudaklar bir erkek için garip bir şekilde somurtkandı.

Tamam, belki ona bir şans vermeliydim. Boyunu, yaşını ve göz rengini yanlış beyan etmiş olsa da. .

Bu yüzden.

Tuhaf.

Bunu kim yapar

ki?

"Merhaba," diye cevap verdim sonunda, muhabir örümcek hislerim karıncalanarak onu inceliyordum.

Derek selamıma karşılık verince irkildi, gözleri kısıldı ve kaşlarını çatı.

"Sen Marie misin?" ses tonu güvensizdi.

"Evet." Bir kez başımı salladım, yavaşça kıyafetlerini gözden geçirdim.

"Ve sen de Derek'sin."

"Tabii ki Derek'im. Başka kim olabilirim ki?"

"Uh..." *Yeeeeeah hayır. Sandra'ya bu adamdan bahsetmek için sabırsızlanıyorum.*

"Devam edelim." Sanki kendini sallıyormuş gibi başını tekrar salladı ve kaşlarını çatarak masaya baktı. "Yani Marie, sen bir yazar mısın?"

"Bu doğru. Sen de mühendis misin?" Artık randevu modunda olmadığım için sordum.

"Profilinizde geçmişte sadece bir ciddi ilişkiniz olduğu yazıyor, bu doğru mu?" Derek koyu renk gözlerini tekrar benimkilere dikti ve bu kez

İfade bana dikkatle nötr olarak çarptı.

"Evet." Ona sert bir bakış attım. "Profilimdeki her şey doğru."

Senin profilin gibi değil, bücüir.

İma ettiğimi anlamamış gibiydi. "Otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın olarak, bir arkadaşta en çok ne ararsınız?"

Böyle doğrudan sorulara alışık olmadığım için bir santim geri çekildim. Doğrudanlığa karşı olduğumdan değil, sadece tipik olmadığından.

Çevrimiçi flört konusundaki sınırlı deneyimimde, eylem sırası genellikle aşağıdaki gibiydi:

1. Her ikisi de insanlar gülümseme ve dene değil için İhanet onların düşünceler çünkü fotoğraflara dayalı beklentiler ya aşıyor, ya karşılanıyor ya da hayal kırıklığına uğruyor.
2. İlk izlenimden kurtulun ve açık fikirli olmaya çalışın, filmler ve hava durumu gibi önemsiz şeyler hakkında konuşun.
3. İşler iyi gidiyorsa fazla umutlanmayın.
4. Aşırı istekli görünmemek için asla birbirinizi tekrar görmeyi taahhüt etmeyin.
5. Üç gün bekleyin, sonra mesaj atın. Mesaja cevap gelmezse onu unutun ve yolunuza devam edin.

Son iki yılda sadece dört erkeğe mesaj göndermiştim. Üçü mesajıma geri dönmüştü. Hiçbiri üçüncü randevudan daha uzun sürmemişti ve hiçbiri doğru hissettirmemişti.

"Sanırım ..." Boğazımı temizledim, düşüncelerimi ayrıştırmaya çalışırken Derek'in omzunun üzerinden arkasındaki kalabalık kafeye baktım.

Otuzlu yaşların ortasında bir kadın olarak soruyu çerçevelemek için garip bir yoldu. Yaşımın bununla ne ilgisi vardı ki?

"Yani ne istediğinizi bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?" Sesi meraklı geliyordu.

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. "Evet, ne istediğimi biliyorum." "Ama bana söylemek istemiyorsun?"

"Sana söylememde bir sakınca yok." Bir an onu inceledim, derin bir nefes aldım ve gerçeği söyledim. "Doğru kişiyi arıyorum."

Mükemmel eşimi arıyorum.

Derek'in yüz ifadesi değişmedi, sabırlı ve dikkatli bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Ama ben devam etmeyince kaşları alnına düştü.

"Ve?"

"İşte bu kadar. Doğru kişiyi arıyorum."

"Ah, tamam. Peki bu doğru kişi hangi özelliklere sahip olacak? En önemlisinden başlayalım."

Ne dedin?

"İ-"

"Ve her bir özelliği on puanlık bir önem ölçeğine g ö r e sıralayabilirseniz - ki on en önemlisidir - bu çok yardımcı olacaktır."

Şimdi ona açıkça kaşlarımı çatmıştım. "En önemli bulduğumdan başlayarak kişilik özelliklerini on puanlık bir ölçekte sıralamamı mı istiyorsunuz?"

"Sadece kişilik özellikleri değil, fiziksel özellikler de. Ya da istersen aşk lehçenden başlayabilirsin."

"Aşk lehçem mi?"

"Doğru. Sizin için en anlamlı sevgi biçimi nedir, vesaire."

Birbirimize baktık. Dostça ama mesafeli bir gülümsemeyle bana sakın sakın bakmaya devam etti. Bu arada ben de kibar sosyal söylemlere aldırmadan kaçış planımı yapıyordum.

Genelde karşımdaki kişiyle telefonda konuşmadan, aramızda belli bir düzeyde kimya uyuşması olduğundan emin olmadan yüz yüze görüşmeyi kabul etmezdim. Ama Derek için bir istisna yapmıştım, çünkü onun benim mükemmel eşim olması gerekiyordu.

Ama belli ki sistem bir insanın ne derece kaçık olduğunu hesaba katmamıştı.

Bunu astronomik umutları olan ve bu yüzden umutları yok olan terleyen kadın söylüyor. Aynaya bak, kaçık kuş.

Tam bir bahane uydurmak üzereydim ki, "Havadan sudan konuşmalıyız. Günün nasıl geçti?"

"Pardon?"

Kafayı yemiş. Tamamen kaçık.

"Ya da gününüzden bahsetmek istemiyorsanız, hobileriniz hakkında konuşabiliriz," diye samimi bir teklifte bulundu ve kucagımı işaret etti. "İş için mi yoksa zevk için mi kitap okursunuz?"

Hızlı ve tuhaf konu değişikliği karşısında dikkatim dağıldığı için düşünmeden, "Genellikle eğlenmek için okurum," diye cevap verdim. Ona attığım bakışın tam bir şaşkınlık ifadesi olduğuna eminim.

"Gerçekten mi? Adam kaçırma ve cinsel işkence sana eğlenceli geliyor mu?" Ağzım açık kaldı ve koltuğumda geriye doğru yaslandım.

Bu adam kaçık değildi, tamamen deliydi. "Ne öneriyorsun?"

"Sodom'da yüz yirmi gün." Çenesini kucağıma doğru eğdi.

İrkildim, dudaklarımdan kısa, kırgın ve inanmaz bir kahkaha döküldü.

"Aman Tanrım." Sonra masaya dönerek, "Sen tamamen delisin," dedim.

Derek sanki kafasını karıştırmışım gibi kaşlarını çattı, gözleri benimle masa arasında gidip geliyordu. "Ne?"

"Sen tamamen delisin," diye tekrarladım, arkamdan elimi uzatıp

Palt

o. "Ben deli miyim?"

Eğer dört ay boyunca oğlancılık yapmayı önermeseydi kaşlarının arasındaki endişeli kırıxıklığın sevimli olduğunu düşündüm. Ama cinsel işkencenin aklından hiç de uzak olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurarak, kırıxıklığın sevimli olmadığına karar verdim. Rahatsız ediciydi.

"Evet. Sen delisin. Bana e-posta gönderme. Beni arama. Hiç tanışmamışız gibi davran."

Ceketimi giyip eşyalarımı toplarken artık terlemiyordum. Bu benim kişiliğimle ilgili tuhaf bir özellikti: Beni normal olmam gereken zararsız bir duruma soktuğunuzda duvarlardan fırlıyordum. Ama beni tehlikeli ya da acil bir duruma soktuğunuzda sakin ve odaklanmış oluyorum.

Derek -ya da adı her neyse- ayağa kalkmaya başladı, ben de elimi uzattım.

"Yapma. Ayağa kalkma. Bana bakma bile. Beni takip etmeyi de aklından geçirme, yoksa polisi ararım."

Deliye bir kez daha bakmadan masaların arasından geçip kapıdan çıktım; öfke, kızgınlık ve hayal kırıklığı hareketlerimi hızlandırıyordu.

Vay

canına.

VAY

CANI

NA.

Vay canına.

Eve vardığımda yapacağım ilk şey o ucubeyi Partners.com'a bildirmek olacaktı.

İkinci yapacağım şey ise profilimi silmek olacaktı. Eski sevgilim David'le altı yıldır birlikteydik ve iş yerinde tanışmıştık. İnternet randevularının ilk yıllarını kaçırmıştım ama belli ki bana göre değildi.

David'den ayrıldığımdan beri berbat ilk randevularım olmuştu ama bu seferki pastayı aldı. Bütün kekleri aldı. Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde

mükemmel eş, kendini geri dönülmez bir şekilde en kötü randevular listemin başına yerleştirmişti.

Beni bir psikopatla eşleştirdiğin için teşekkürler flört algoritmaları.

Hemen arkadaşım Sandra'yı aramak niyetiyle çantamdan cep telefonumu almak için harekete geçtim. Bu fiyaskoyu birine anlatmak için örgü gecesine kadar bekleyemezdim. Ama sonra dikkatim kitabımın sırtına takıldı - Derek'e yavan görünmemek için aceleyle satın aldığım kitap - ve başlığa ve yazara şaşkınlıkla bakarak kısa bir süre durdum.

"Sodom'un 120 Günü, Marquis de Sade" yazıyordu.

****Sondan Bir Bakış****

Dating-ish Şimdi Kindle Unlimited'ta!

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ish: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) Güzellik ve Bıyık

(#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Sakal

Bilimi (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe
ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2).
Cad ve (#3)Karı) Varlet ve
Röntgenci (#4 _____ .

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2020'geliyor). de
ve Duy) Sense ve Manscaping (#3, _____ .
TBDErkek Topuzları arlılık (#2, TBD)
İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD) _____ .
astırıMantuary Man (#5, TBD)
Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel
(#7, TBD)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[Sneak Peek: Dating-ish \(Şimdi Kindle Unlimited'mevcut!\) 'in ta](#)

[Penny Reiddiğer kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

